

Giới thiệu Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi

Tên gốc: Tùy tàng Vương phi thu phục Vương gia đánh đá ghen tuông.

Số chương: 214 chương (203 chương chính văn + 11 phiên ngoại).

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình cổ đại, Xuyên không, Hào môn thế gia, Trạch đấu, Hoan hỉ oan gia, Cung đình hậu tước, Cải trang giả dạng, gương vỡ lại lành, ngọt sủng, song khiết, 1x1, HE.

Edit + Beta + Bia: team Hoàng Vân điện.

Ông trời khéo trêu đùa cô, đã cho cô cơ hội xuyên không qua thế giới khác đã làm cô kinh ngạc.

Đã vậy lại còn sau khi xuyên qua, mới vừa mở mắt đã bị mẹ cả đưa đến chỗ người ta làm thiếp.

Lúc này không chạy thì còn đợi đến khi nào?

Vì tránh người xấu, nàng bắt đắc dĩ trở thành gã sai vặt của Ninh Vương gia.

Quét rác dẫn ngựa, gánh nước làm việc vặt, nàng nhin!

Bưng trà rót nước, tắm rửa xoa lưng, nàng cũng nhin!

Điều khiến nàng không thể nhin nhất là hần lại có thể ban nữ nhân cho gã sai vặt là nàng!

Cũng may nàng đã từng học qua thuật thôi miên, có thể làm cho những cô nương đó xuân phong满面 diện.

Đấu trí với mẹ cả độc ác, an ủi trái tim mỹ nhân, nàng đều thuận buồm xuôi gió.

Vô cớ bị ca ca nhận ra, khiến cho Ninh Vương gia ngờ vực.

Hần từng bước thăm dò, nàng gặp chiêu nào thì phá giải chiêu đó.

Ai ngờ tên Vương gia phúc hắc này không dễ bị nàng qua mặt, lợi dụng lúc nàng say rượu lại thăm dò bí mật của nàng.

Nàng đã lừa gạt mình lâu như vậy, còn bị người ta tung tin đồn Ninh Vương gia là đoạn tụ, hai mắt hần lạnh lẽo híp lại, khóe môi cong lên: "Tiểu nha đầu, nếu nàng đã tự mình đưa tới cửa, vậy ta sẽ không khách sáo nữa."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Suýt nữa bị diệt khẩu

Edit: Tiểu Pi

Chạy chạy chạy.....

Đây là phản ứng đầu tiên của Thập Hoan lúc mới tỉnh lại sau khi nàng xuyên đến đây.

Nàng quyết không thể bị đưa đi làm tiểu thiếp cho người khác. Nàng bò từ dưới nước lên bờ, dù đang kiệt sức nhưng vẫn cố hết sức chạy vào khu rừng bên cạnh.

Nơi này cây cối mọc san sát, rất dễ để ẩn nấp.

Nhưng con đường rất khó đi, chỉ một lúc sau trên mặt và trên người nàng đã dính đầy bùn đất, thoát nhìn không khác gì kẻ ăn mày.

Càng đi sâu vào rừng thì không gian càng yên tĩnh. Cây cối to cao gần như che khuất hết ánh mặt trời, ánh sáng lờ mờ, con đường mòn trong rừng có vẻ âm u hơn. Nàng bước đi thật cẩn thận, luôn cảnh giác rắn độc và đám thú dữ.

“Là chính người tự kết liễu, hay để bốn vương tiễn người một đoạn đường?” Một giọng nam trầm thấp truyền đến tai liền dọa Thập Hoan nhảy dựng.

Nàng hạ thấp thân hình, lén lút đi về hướng phát ra giọng nói kia. Ở góc độ nàng đứng, vừa lúc thấy một người nam nhân đang dựa người vào thân cây

to. Đầu hắc đội mũ ngọc, đôi mày hơi xếch, ngũ quan tuấn tú, một đôi mắt phượng đang nhìn chăm chăm vào nam nhân quỳ trước mặt. Mũi cao thẳng, đôi môi mím chặt. Hắc mặc một thân bạch y nên khí chất càng thêm nho nhã, nhưng thật tương phản với sát khí tỏa ra quanh thân.

Mà người nam đang quỳ trước mặt hắc lại đưa lưng về phía nàng, nàng chỉ có thể nhìn được bóng lưng của người nọ.

Ngoại trừ người tự xưng là “Bốn vương”, phía sau hắc còn có một hắc y nhân để râu quai nón, trên mặt trái của tên này có một vết sẹo bị đao chém rất dài.

Hiện tại nàng không dám cử động, xem ra là vị Vương gia này đang xử lý chuyện riêng, vô tình để nàng gặp phải.

Núp trong bụi cỏ, Thập Hoan tiếp tục nhìn về phía trước. Người quỳ trên mặt đất đang liều mạng đập đầu: “Vương gia, tiểu nhân cũng không dám nữa. Tiểu nhân là nhất thời nảy lòng tham nên mới báo hành tung của Vương gia cho bọn họ. Cầu xin Vương gia tha mạng.....”

Nam tử áo trắng cười lạnh một tiếng: “Lòng tham sao?” Hắc duỗi tay vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo, rồi nói với hắc y nhân phía sau: “Ngụy Đạt, dùng mười vạn lượng bạc mà hắc nhận của người kia tiễn hắc lên đường. Chắc, bị mười vạn lượng bạc nên xuống, bốn vương cũng muốn nhìn một chút xem người sẽ thành ra cái dạng gì đây.”

Người quỳ trên đất lập tức biến sắc ngã ra đất, còn Thập Hoan lại mở to hai mắt nhìn.

Hắc lại có thể dùng bạc mà đập chết tên nam nhân trước mặt!

Hiện tại nàng cũng không dám nhìn qua đó, trên trán nàng đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng. Nếu nàng bị phát hiện, tất nhiên sẽ bị giết người diệt khẩu là cái chắc.

Tên nam nhân đang quỳ kia bị hắc y nhân mạnh mẽ kéo đi, ngay sau đó lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Nhưng về mặt của nam tử áo trắng không chút thay đổi, phảng phất như hắc đã quen với cảnh này.

Không biết có phải ảo giác của Thập Hoan hay không, nàng cảm thấy đôi mắt hắc đang nhìn nàng. Nàng liền nín thở, như hóa đá.

“Còn xem chưa đủ à?” Tàn Vị Trạch cao giọng nói. Khi tên tiểu khất này vừa đến thì hắc đã phát hiện, chẳng qua là hắc không có vạch trần mà thôi.

Còn chưa chờ nàng hồi phục tinh thần, nam tử áo trắng đã đứng ngay trước mặt nàng, hơn nữa kiếm của hắc đã chỉ ngay vào vị trí trái tim của Thập Hoan.

Thập hoan ngã ngối trên mặt đất, tròng mắt có chút hoảng sợ mà nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt. Nhưng nàng nhanh chóng trấn định lại tinh thần, tìm một đối sách thoát thân.

Nhìn tên tiểu hành khất vừa đen vừa gầy, Tàn Vị Trạch vốn định một kiếm lấy mạng. Nhưng ánh mắt của tên tiểu tử này đã hấp dẫn hắc, nó chuyển biến từ kinh hoàng đến trấn định, không khỏi làm hắc có chút khen ngợi.

“Ta rất đói, muốn tìm xem trong rừng này có chút thức ăn nào hay không. Không phải là ta cố ý nhìn lên các ngươi.” Thập Hoan đề thấp giọng nói, hơn nữa khi chạy trốn còn bị ngâm trong nước lạnh nên giọng nói khàn khàn, trong lúc nhất thời Tàn Vị Trạch không phân biệt được giọng nói khàn khàn này là giọng của nữ nhân.

“Ngươi cho rằng bốn vương sẽ tin?” Hắc hơi dùng sức một chút, thậm chí Thập Hoan có thể cảm giác được mũi kiếm đã chạm vào da thịt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bị hắc thu nhận

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan không nói chuyện nữa, chỉ im lặng nhìn động tác của hắc. Không khóc lóc náo loạn, cũng không quỳ xuống xin tha mạng, chỉ lẳng lẳng nhìn hắc như vậy.

Lúc này trái tim nàng đập nhanh như gõ trống, kinh hoàng không thôi, nhưng ngoài mặt lại vô cùng bình tĩnh. Hiện tại nàng đang đánh cược, cược là hắc sẽ không động thủ với nàng.

Những lúc như vậy, người càng hoảng loạn thì sẽ càng mềm yếu, chỉ khiến cho người chết càng nhanh.

Làm theo cách ngược lại, nói không chừng còn có một cơ hội sống sót.

Quả thật, hắn đã dừng động tác lại. Tần Vĩ Trạch nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng và vẻ mặt trấn định của nàng, hỏi: “Không sợ chết?”

“Sợ.”

“Vì sao không cầu xin tha?”

“Nếu có thể xin tha, nam nhân vừa rồi cũng sẽ không phải chết.”

Nghe tiểu khát nói xong, Tần Vĩ Trạch cong khoé miệng. Tuy rằng tên này là một kẻ ăn xin nhưng suy nghĩ rất thông minh lanh lợi, làm cho hắn có chút tán thưởng.

“Nói cho ta biết lai lịch của ngươi.” Tần Vĩ Trạch hỏi tiếp.

“Ta chỉ là một kẻ ăn xin.” Chính xác là do bộ dạng của nàng không khác gì một kẻ ăn xin.

Tần Vĩ Trạch buông trường kiếm trong tay xuống: “Một khi đã như vậy, từ hôm nay ngươi sẽ đi theo bốn vương, làm một gã sai vặt, ở bên cạnh hầu hạ bốn vương.”

Đột nhiên hắn thay đổi thái độ làm nàng có chút trở tay không kịp, nhưng nhìn ánh mắt trào phúng của hắn, nàng biết, hắn căn bản không tin nàng chỉ đơn giản là một kẻ ăn xin.

Bình thường có kẻ ăn xin nào đối mặt với cái chết lại có thể bình tĩnh không màng nguy hiểm như vậy.

Tần Vĩ Trạch vẫn luôn tin tưởng suy nghĩ của mình, đối phó với địch, biện pháp tốt nhất chính là đặt bọn họ ở bên cạnh mình để có thể dễ dàng khống chế.

Nếu tên ăn xin này là do người kia phái tới, hắn cũng có thể tương kế tựu kế. Còn nếu không phải, đến lúc đó xử lý cũng không muộn.

Thấy hắn không trả lời, Tần Vĩ Trạch cười lạnh, nói: “Sao vậy, không muốn à?”

Đương nhiên nàng sẽ không tình nguyện đồng ý. Đi theo một người tâm tính bất định như vậy, cuộc sống mỗi ngày khẳng định sẽ không tốt. “Từ trước đến nay ta chưa bao giờ làm qua gã sai vặt, ta sợ sẽ làm không tốt.”

“Yên tâm, nếu ngươi làm không tốt, kết cục của ngươi so với nam nhân vừa rồi sẽ càng thê thảm hơn.”

Nhìn sắc mặt của hắn ta thay đổi, Tần Vĩ Trạch đột nhiên cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt.

Thập Hoan đè nén hết tất cả những bất mãn của mình vào trong lòng, đành phải liều mình cùng đi với hắn.

Nàng lén lút nắm chặt tay thành quyền, không sao, nàng sẽ nghĩ cách để thoát thân.

Dọc đường đi theo hắn, Thập Hoan cũng không có gặp lại người vừa bị xử tử kia. Đang ngây ngốc do ngồi lâu trên xe ngựa, bỗng nghe có người nói đã tới nơi. Nàng vừa nhảy xuống thì phát hiện ở phía trên cửa lớn có một cái bảng hiệu lớn viết to ba chữ “Ninh Vương phủ”.

Cứ như vậy, nàng bị sắp xếp đưa vào vương phủ.

Mới vừa bước chân trước vào cửa, Tần Vĩ Trạch liền nói với Hồ quản gia đang cúi người hành lễ: “Cái thứ đen thui này giao cho ngươi, là gã sai vặt mới tới, nhớ chiều cổ thật tốt!”

Nàng rõ ràng cảm giác được, bốn chữ “Chiều cổ thật tốt” cuối cùng, Tần Vĩ Trạch nói ra mười phần không có ý tốt.

Trên mặt quản gia có vẻ râu dê, bộ dáng khoảng chừng năm mươi tuổi. Tuy rằng thoát nhìn thân hình hắn cao gầy nhưng rất có tinh thần. Nhìn gã sai vặt khắp người đầy bùn đất, hắn nhíu hai hàng lông mày lại thật chặt. Cái bộ dáng lồi thối không khác gì kẻ ăn mày này sao có thể là một gã sai vặt!

Thập Hoan không dám lên tiếng, nàng sợ một khi mình mở miệng sẽ bị phát hiện thân phận nữ nhi. Đăm lao thì phải theo lao, nói như vậy cũng có thể giúp chính mình thoát thân.

Hồ quản gia cau mày nói với Tần Vĩ Trạch: “Vương gia, chuyện này.....”

“Tẩy rửa hắn cho thật sạch sẽ.” Hắn ta ném xuống một câu, cất bước đi thẳng, cũng không thèm quay đầu lại nhìn một cái. Thập Hoan nghe vậy như bị sét đánh một cái “oành” thật lớn, cái gì gọi là “Tẩy rửa sạch sẽ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Muốn tắm cho ta? Không có cửa đâu!

Edit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

Ai oán nhìn theo bóng lưng kia, tâm trạng nàng vừa hơi bình ổn một chút lại không khỏi lo lắng hơn.

"Đi thôi, đừng nhìn nữa. Trước tiên đổi quần áo cho người, làm người sai vật ở vương phủ phải có bộ dáng của một gã sai vật. Không được làm mất thể diện của Ninh Vương phủ chúng ta..." Hồ tổng quản vừa đi, vừa ở một bên lái nhai nói.

Thập Hoan cảm thấy Hồ tổng quản này rất giống Đường Tăng, công lực làm bầm của hắn chẳng kém gì ma chú xuyên tai đâu.

"Viên Bình, người lại đây, dẫn tên này đi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo sạch cho hắn." Hồ quản gia quay sang nói với một thị vệ bên cạnh có bộ dáng nghiêm túc.

Hắn là thị vệ trong vương phủ này, lớn lên cao to cường tráng, màu da ngăm đen, cười lên lộ ra hàm răng trắng đáng yêu vô cùng.

Nhìn thùng gỗ to dùng để tắm gội ở trước mặt, nếu đổi lại là ngày thường thì nhất định nàng sẽ nhảy ùm xuống nước. Nhưng hiện tại nàng cũng không có tâm trạng này. Con người nàng khế động, nảy ra một ý hay.

"Đồ vật đã chuẩn bị xong, người tắm gội đi. Ta giúp người chà lưng."

Viên Bình này là một người thành thật, căn bản không nhìn ra Thập Hoan có chỗ nào khác thường. Tiến lên muốn giúp nàng cởi quần áo.

"Không cần, không cần! Trên người của ta vừa dơ lại vừa thối, để ta tự mình làm được rồi." Nàng lui về phía sau mấy bước, liên tục xua tay.

Viên Bình nhếch môi cười một cái: "Không có việc gì, đều là huynh đệ với nhau cả mà, còn sợ dơ cái gì."

Nếu là trong hoàn cảnh khác, Thập Hoan sẽ rất thích người có lòng nhiệt tình như hắn. Nhưng hiện tại không được.

Nàng lấy lại bình tĩnh, đi đến trước mặt Viên Bình, nhìn vào hai mắt hắn, nhẹ nhàng nói: "Người đã làm rất tốt, hiện tại người nghe ta nói đây. Người đã giúp tên ăn mày dơ bẩn hôi thối này tắm xong, hiện tại người phải đi tìm khóa thay đổi giọng nói và phấn mặt màu đen đến đây, nhưng không được để người khác phát hiện. Chỉ khi nào nghe ta nói "giải trừ" thì người mới có thể nhớ lại sự việc."

Vốn nàng không nghĩ sẽ dùng đến thuật thôi miên, nhưng thời gian gấp gáp nên không thể không dùng hạ sách này.

Khi còn ở hiện đại nàng đi theo lão ba học không ít kiến thức về thuật thôi miên. Tuy rằng không lợi hại được như lão ba, nhưng một vài kỹ thuật thôi miên đơn giản cũng không thành vấn đề gì với nàng.

Viên Bình nhắm mắt lại, một lần nữa mở mắt ra liền đi ra ngoài, để lại một mình Thập Hoan ở đó.

Thừa dịp không có người, nàng nhanh chóng tắm rửa một lượt. Lộ ra làn da trắng nõn vốn có, mái tóc đen mượt như tơ, mày liễu cong nhẹ, mắt đẹp linh động, trong sáng như ánh trăng. Cái mũi cao thẳng, đôi môi không cần tô son cũng đỏ, nhìn qua nàng xinh đẹp vô cùng.

Nhìn mình trong gương, nàng không khỏi nhủ thầm, hình như là nàng, lại giống như không phải nàng. Phảng phất như sau khi xuyên đến đây nàng đã xinh đẹp hơn trước đó.

Trước tiên không cần nghĩ nhiều như vậy, sau khi nàng thay quần áo xong không lâu, Viên Bình trở lại, có mang theo những vật dụng nàng cần.

Mang khóa thay đổi giọng nói lên, gắn thêm yết hầu giả, tô phấn đến mức làn da ngăm đen, che dấu dung mạo vốn có của nàng, biến mình thoát nhìn chẳng khác gì một nam nhân chân chính.

Nhưng nàng không biết, lúc nàng đang "biến thân", Tàn Vị Trạch đã gọi Viên Bình đến hỏi chuyện.

"Tên tiểu khát kia thế nào?" Tàn Vị Trạch đứng ở hành lang gấp khúc, vừa vờn ngón tay thon dài trên đầu chim anh vũ trên hành lang gấp khúc vừa hỏi.

Viên Bình không rõ vì sao Vương gia lại quan tâm một tên tiểu khát như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Tiểu Hoan Từ hắn vừa dơ bẩn lại vừa hôi thối, nhưng hiện tại đã thay quần áo xong. Không có gì bất thường."

"Hửm? Không có gì bất thường?" Hắn thu hồi tay lại, tựa hồ có chút khó hiểu: "Là người tự mình giúp hắn tắm gội thay quần áo sao?"

"Đúng vậy!"

"Lui xuống đi."

Viên Bình gật đầu, xoay người rời đi. Tần Vị Trạch khẽ nhíu mày, chẳng lẽ hắn sai rồi? Người nọ thật sự chỉ là một kẻ ăn mày thôi sao?

Nhưng trực giác hần mách bảo, người này tuyệt đối có vấn đề.

Không vội, không vội. Hắn có rất nhiều thời gian, từ từ mà vạch trần mặt nạ của tiểu khát này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hắn chưa bao giờ ngừng nghỉ ngơi

Edit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

"Tiểu Hoan Từ, còn không mau mang canh sâm đến cho Vương gia đi. Chậm trễ nữa cẩn thận cái đầu của người đó!" Hồ quản gia vuốt bộ râu dê nói với Thập Hoan. Hắn chính là một quản gia cực kì có trách nhiệm, toàn bộ vương phủ đều được sắp xếp đầu vào đó, một người cũng không được lười biếng.

Thập Hoan bùng canh sâm lên, chạy nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Ninh Vương gia Tần Vị Trạch, Hoàng tử được sủng ái nhất vương triều Tần Nguyệt, còn mình lại có thể làm gã sai vặt trong vương phủ của hắn, ngẫm lại giống như nàng nằm mơ vậy.

Nhưng sau khi đối diện với Từ Thần, Thập Hoan liền đối với vị Vương gia này kính nhi viễn chi[1]. Nàng biết hắn không phải vô hại như bề ngoài, cũng không phải là người lương thiện gì cho cam.

[1] Kính nhi viễn chi (敬而遠之): Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quý thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quý thần, mà nên tránh xa quý thần, đó là trí. (Tuy kính trọng nhưng không muốn thân cận gần gũi.)

Mới vừa rào bước tới ngưỡng cửa thư phòng của Tần Vị Trạch, đột nhiên có người từ bên trong lao ra đụng vào Thập Hoan, canh sâm đổ lên người nàng!

Người nọ cũng không liếc mắt nhìn Thập Hoan một cái, lập tức rời đi. Tay Thập Hoan bị canh sâm nóng hổi làm phỏng.

Hắn Thập Hoan bị đụng ngã, nha hoàn Trúc Đào chạy nhanh lại đỡ nàng.

Trúc Đào này là nha hoàn bên cạnh Vương gia, cũng đã có năm sáu năm hầu hạ hắn rồi. Trúc Đào mặc váy lụa màu hồng phấn, trên đầu búi hai búi tóc hình xoắn ốc, đôi mắt to tròn, hai má bánh bao, nhìn nàng ta rất là đáng yêu.

Thấy Tiểu Hoan Từ nhỏ nhỏ gầy gầy, bình thường nàng ta cũng đặt biệt chiếu cố hắn một chút.

Lúc đầu Tần Vị Trạch không chú ý, nhưng canh sâm rất nóng văng trúng lên thuốc màu đen trên tay Thập Hoan, làm lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Vốn dĩ loại thuốc màu này gặp nước bình thường sẽ không bị trôi đi, nhưng nàng không nghĩ tới đột nhiên lại bị phỏng. Thập Hoan chú ý thấy Tần Vị Trạch đang nhìn tay mình, với tính cách đa nghi của hắn, nhất định sẽ tìm nàng gây phiền toái.

Rất may không lâu sau đó, bên tay phải đã bắt đầu trở nên sưng đỏ, che dấu da thịt trắng nõn kia.

"Vương gia, đều là tiểu nhân không cẩn thận." Thập Hoan vội vàng nhận sai, muốn dời đi lực chú ý của Tần Vị Trạch.

"Không có gì, đến được phòng đi."

Thấy hắn không làm khó dễ mình, Thập Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ mong hắn không sinh ra nghi ngờ là tốt rồi.

Trúc Đào đi theo Thập Hoan ra ngoài, rất nhanh liền có hạ nhân đến thu dọn mớ hỗn độn đầy trên đất.

Tần Vĩ Trạch nhớ tới một màn vừa rồi, nhưng hắn không thể xác định đó có phải là da thịt Tiểu Hoan Từ vốn trắng nõn nà hay không, hoặc là sau khi bị phỏng nên mới như vậy?

"Ngụy Đạt!"

"Vương gia có gì phân phó?"

"Người tra lai lịch Tiểu Hoan Từ thế nào?"

Ngụy Đạt ôm quyền: "Hồi Vương gia, một chút tin tức gì về Tiểu Hoan Từ cũng không tra được. Người này giống như từ trên trời rơi xuống vậy."

Tần Vĩ Trạch gật đầu, ý bảo Ngụy Đạt lui ra.

Sự tình càng ngày càng thú vị. Không có bất kỳ tin tức nào, vậy rốt cuộc chuyện này là tốt hay xấu đây.

Thật ra hắn cũng rất chờ mong cái ngày chân tướng của tên tiểu khát kia bị vạch trần.

Bị phỏng nên đau vô cùng, tuy rằng đã đi được phòng băng bó, nhưng ban đêm nàng vẫn đau đến không ngủ được.

Nếu ngủ không được, vậy thì đơn giản thôi, không ngủ nữa. Nàng đứng dậy đi mở cửa sổ ra, ngồi cạnh cửa ngắm sao.

Ban đêm yên tĩnh như vậy, nhìn lên bầu trời đầy sao, nàng lại nghĩ về thế giới trước kia. Cái loại cảm giác cô độc này lại đột nhiên ập tới, làm nàng căn bản không thể nào chống đỡ.

"Tại sao còn chưa ngủ?"

Thập Hoan vừa nhìn lên, thì ra là Viên Bình. "Tay đau, ngủ không được." Nàng quơ quơ cái tay giống như bánh bao của mình lên, nói.

Viên Bình ngồi ở bên cạnh nàng: "Nhà ta có một phương thuốc cổ truyền, chuyên trị phỏng. Đây, đây là thuốc cho người."

"Không cần, nói không chừng lại qua mấy ngày là sẽ không có gì nữa."

"Cái gì mà không có gì. Tuy rằng nam tử hán không sợ để lại sẹo, nhưng trời nóng như vậy, nếu sinh ra mủ thì rất phiền toái."

Thập Hoan cười tươi, nhận lấy lọ thuốc, cảm tạ hắn đã quan tâm.

"Đã hơn nửa đêm, không nghĩ tới hai người các người lại có tinh thần như thế." Giọng nói quen thuộc kia truyền đến, Thập Hoan không cần nhìn cũng biết là ai tới.

Tối nay Tần Vĩ Trạch không ngủ được, vốn dĩ muốn tùy tiện đi dạo, xa xa thấy nơi này có ánh đèn nên đi tới. Kết quả phát hiện Tiểu Hoan Từ cùng một thị vệ đang nói chuyện phiếm.

Chẳng lẽ không kim được muốn hành động?

Tần Vĩ Trạch không giận mà uy, Viên Bình sợ tới mức vội vàng đứng dậy hành lễ, nhân tiện khiêu nhẹ quần áo của Thập Hoan, ý bảo nàng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hầu hạ bên cạnh Vương gia

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan cũng đứng dậy theo, chỉ có điều không được cam tâm tình nguyện giống như Viên Bình mà thôi.

Hiện tại tâm trạng của nàng không tốt, cho nên cũng không muốn quan tâm tới bất kỳ ai, bao gồm cả Tần Vĩ Trạch.

"Tay bị phỏng, tại cũng điếc luôn rồi sao?" Âm thanh không nặng không nhẹ truyền tới, ánh mắt của Tần Vĩ Trạch lóe lên một tia mắt kiên nhẫn. "Hai người các người tại sao lại ở đây?"

"Bẩm Vương gia, Viên Bình tới đưa thuốc cho ta."

"Đưa thuốc?"

Thập Hoan biết từ trước tới nay trong lòng Tần Vị Trạch vẫn luôn nghi ngờ nàng, nàng đưa tay đang cầm lọ thuốc ra trước mặt hắn: "Vương gia có thể tìm người để điều tra căn cứ thực hư, xem đây rốt cuộc là thuốc độc hay là thuốc trị phùng."

"Hửm? Bốn vương nói đây là thuốc độc khi nào? Hay chính vì trong lòng ngươi có quỷ nên không đánh đã tự khai?"

Chưa từng gặp qua người nào không biết nói lý lẽ như hắn, Thập Hoan thật sự muốn ném lọ thuốc này vào mặt hắn ghê.

Viên Bình đang muốn mở miệng giải thích, lập tức bị Thập Hoan cắt ngang: "Từ ánh mắt cho đến lời nói của Vương gia, không nơi nào là không thể hiện rõ ngài đang hoài nghi tiểu nhân. Đã thế, xin Vương gia hãy cứ đuổi tiểu nhân ra khỏi phủ, như vậy không phải sẽ khiến Vương gia an tâm hơn sao?"

Viên Bình nghe thế liền không kìm được sốt ruột: "Vương gia, tất cả đều do sai lầm của thuộc hạ, không liên quan gì đến Tiểu Hoan Tử!"

Thập Hoan ngăn hắn lại không cho hắn nói tiếp, cũng là tỏ rõ lập trường của nàng.

Nàng chỉ mong Tần Vị Trạch đuổi nàng đi, như thế nàng sẽ được tự do. Không còn phải chịu đựng việc hít thở chung một bầu không khí với hắn nữa.

Muốn rời đi dễ dàng như vậy sao?

Tần Vị Trạch đứng chấp tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về phía Thập Hoan. Rốt cuộc là đang muốn chơi trò lật mềm buột chặt hay là tên này thật sự không biết sợ hãi?

Trong lòng Tần Vị Trạch có chút nghi hoặc.

"Muốn rời khỏi Vương phủ?"

Cặp mắt to mang vẻ mong đợi đang hướng về phía hắn, hắn mỉm cười tà ác: "Từ ngày mai, Tiểu Hoan Tử ngươi sẽ đến hầu hạ bên cạnh bốn vương."

Tần Vị Trạch đã thành công biến ánh mắt tràn đầy niềm mong đợi kia trở nên căm phẫn, mà tâm tình của hắn cũng tốt lên không ít. Đã lâu rồi hắn không gặp được người có thể khơi dậy hứng thú trong lòng hắn như thế.

Thấy Tần Vị Trạch đã xoay người rời đi, Thập Hoan rất muốn rống to mắng chửi hắn một trận, nhưng vì có Viên Bình đang ở bên cạnh, nàng đành kìm nén cơn tức giận trong lòng xuống.

Lúc này nàng thật không hiểu rốt cuộc Tần Vị Trạch đang suy nghĩ cái gì, nàng dám chắc rằng hắn không hề tin tưởng mình. Thế thì hắn giữ nàng bên cạnh làm gì?

Thấy vẻ mặt của Thập Hoan không có lấy một chút vui mừng, Viên Bình nói: "Làm người hầu ở bên cạnh Vương gia là chuyện tốt, không phải ai muốn cũng được đâu."

"Ngươi cũng muốn sao? Hay ta nhường lại cho ngươi nhé." Thập Hoan mặt mày ừ ừ nói.

Viên Bình gãi gãi đầu, dường như không biết an ủi Thập Hoan sao mới phải.

"Ta không sao, cảm ơn thuốc của ngươi, đi ngủ sớm đi." Nàng xoay người vào phòng, xem ra cuộc sống sau này sẽ không còn yên ổn nữa.

Không sao, gặp chiêu nào thì phá chiêu đó, nàng không tin nàng đường đường là một người từ hiện đại đến mà lại không thể đấu lại một tên hồ ly ở cổ đại.

Sáng sớm hôm sau, lập tức đã có người đến mang toàn bộ đồ đạc của Thập Hoan tới sân viện của Tần Vị Trạch.

Cùng là chỗ ở của Vương gia nhưng nơi này lại không giống những nơi khác, trong sân muôn hoa rực rỡ, các loại hoa cỏ quý hiếm đều có thể nhìn thấy ở đây. Ở ngay giữa là tấm điện của Vương gia - Vô Ngân các. Thập Hoan được sắp xếp ở tại một căn phòng nhỏ phía sau tây thiên điện.

Sạch sẽ, thanh tịnh, khiến Thập Hoan rất hài lòng.

"Tiểu Hoan tử, Vương gia gọi ngươi."

"Đến ngay!"

Tiến vào thư phòng, hành lễ xong, Tần Vị Trạch cũng không hề nhìn nàng lấy một lần. "Mùi mực."

Thập Hoan đi tới, từ từ mài mực. Tần Vị Trạch đang viết gì đấy, nàng cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm nghiêng mực trong tay đến gần người.

Tần Vị Trạch không nói thêm gì, cứ yên lặng viết đến buổi trưa.

Cuối cùng hấn cũng viết xong, Thập Hoan vốn tưởng rằng mình có thể lui xuống, hấn lại lên tiếng dặn dò: "Người tự mình đem bức thư này đưa đi cho bốn vương."

"Được, tiểu nhân đi ngay."

Nàng nhận lấy thư rồi xoay người đi ra ngoài.

Thấy Thập Hoan rời đi, Tần Vị Trạch đặt bút trên tay xuống, hứng thú nhìn chăm chăm vào bóng lưng kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thất học

Edit: Nguyệt giả

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan cầm lá thư kia đi ra ngoài nhưng chưa được vài bước thì đột nhiên dừng lại.

Nam nhân kia tuyệt đối không thể dễ dàng để nàng đưa thư như vậy.

Nàng cẩn thận hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của hai người. Hấn kêu nàng đưa thư nhưng lại không nói cho nàng biết là sẽ gửi đến nơi nào và đưa cho ai.

Cúi đầu nhìn lại phong thư, mặt trên phong thư có viết dòng chữ "Thân khai [1] Phủ Viễn tướng quân."

[1] Thân khai, ý nói là ngoài người nhận ra không ai được phép đọc mặt hàm này.

Phủ Viễn tướng quân? Nàng biết người này, người này chính là phụ thân của thân thể này.

Nghĩ đến đây, Thập Hoan lập tức cảm thấy có chút không ổn. Chẳng lẽ Tần Vị Trạch đã phát hiện ra thân phận thật của nàng?

Không có khả năng. Lấy bộ dạng và thân phận thật của nàng hiện tại, không có khả năng bị phát hiện ra nhanh như vậy.

Nếu không biết thân phận thật của nàng, thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là hấn đang thử nàng! Nghĩ đến đây nàng liền xoay người trở về lại thư phòng của Tần Vị Trạch.

Thấy hấn quay vào, Tần Vị Trạch lại cầm bút lên, vừa viết vừa hỏi: "Đưa xong rồi?"

"Vương gia, tiểu nhân ngu dốt, vừa rồi vội vàng nên mới quên hỏi Vương gia sẽ gửi phong thư này cho ai." Nàng rũ mi mắt xuống, nói.

"Việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong, ngươi còn có thể làm được việc gì nữa?"

Trong giọng nói của Tần Vị Trạch nghe ra được sự tức giận, nhưng Thập Hoan lại không hề sợ hãi. Nàng gật đầu: "Vương gia thứ tội, tiểu nhân tuyệt đối tận tâm với Vương gia, nhưng tiểu nhân không biết chữ mà!"

Sau khi nàng nói xong được một lúc lâu nhưng chẳng thấy Tần Vị Trạch trả lời, nàng len lén ngẩng đầu lên. Quả nhiên thấy Tần Vị Trạch đang tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt của nàng.

Nếu hôm nay phong thư này nàng thuận lợi gửi đi, như vậy Tần Vị Trạch sẽ biết là nàng biết chữ. Sau này sẽ càng hoài nghi nàng hơn nữa.

Ít nhất hiện tại, nàng có thể giả vờ như thất học, chỉ cần có đánh chết nàng cũng không nhận là mình biết chữ thì Tần Vị Trạch cũng hết cách!

Tần Vị Trạch đặt cây bút trong tay xuống, cười lạnh nói:

"Nếu đã không biết chữ, vậy ngươi liền quỳ ở trong thư phòng, khi nào nhận thức được mấy chữ này thì đứng lên!"

Thật sự nghĩ Tần Vị Trạch hấn ngu xuẩn như vậy sao?

Tuy rằng cái gã sai vật này nói là không biết chữ, nhưng cặp mắt kia lại không dễ dàng gạt được hắn. Hắn nhìn tâm tư của người khác thông qua ánh mắt là có thể biết hắn đang nói dối hay nói thật.

Lại nói, gã sai vật này lại có thể đoán ra được dụng ý của hắn, cũng là một kẻ thông minh khó kiếm.

Tần Vị Trạch dựa lưng vào ghế, khoe miệng khê giương lên. Hắn thích người thông minh.

Nghe hắn nói xong, Thập Hoan thật sự chỉ muốn mắng hắn một trận. Nhưng khi nhìn lại, thấy khoe miệng đang mỉm cười tà ác của hắn, nàng cố kiềm chế muốn mắng người lại, nàng nhịn!

Tên nam nhân này đúng là khó chơi. Nhưng trước mắt, nàng phải tìm cách để thoát khỏi sự trừng phạt này mới là quan trọng.

Nàng vắt óc suy nghĩ, nhú mày lại, khuôn mặt nhỏ nhìn hơi suy sụp, liền nghĩ ra một cách, học theo kinh nghiệm từ những lần xem phim cổ trang trước kia, quý khóc sùi gào mà nói:

"Vương gia, tha cho tiểu nhân đi. Tiểu nhân từ nhỏ gia cảnh đã khó khăn, không có đủ tiền để học nên căn bản là không thể biết chữ mà! Cho dù Vương gia bắt tiểu nhân quý mãi mãi tiểu nhân cũng không nhận thức được những mặt chữ này đâu!"

Vì để gia tăng hiệu quả, nàng còn nặn ra vài giọt nước mắt.

Nhìn sắc mặt người trước mắt biến đổi như hát hí khúc, Tần Vị Trạch liền bị chọc cười. Tên này thật đúng là biết dùng bất cứ thủ đoạn nào!

Tần Vị Trạch lấy tay phải chống đầu, tay trái gõ ghế dựa, từng nhịp từng nhịp, rất có tiết tấu.

Thập Hoan cảm thấy trái tim nàng như nhảy theo tiết tấu kia, tự nhiên cảm thấy có gì đó không hay sắp xảy ra.

"Đứng lên đi."

Mặc kệ có phải hắn tự nhiên trở nên từ bi hay không, Thập Hoan cũng nhanh nhẹn đứng dậy.

Đợi nàng đứng vững, thanh âm thâm trầm của Tần Vị Trạch mới cất lên:

"Ba ngày tới ngươi phải học thuộc lòng《 luận ngữ 》, nếu không thuộc hết, bốn vương sẽ thật sự để ngươi quý dưới đất mãi mãi!"

Cần phải tránh xa tên quý vương gia này ra! Đây là suy nghĩ duy nhất của Thập Hoan sau khi nghe được mệnh lệnh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chẳng lẽ sau lưng của hắn có một con mắt?

Edit: Nguyệt Giả

Beta: Tiểu Pi

Sau cơn mưa không khí lúc nào cũng mát mẻ hơn, những tia nắng nhỏ xuyên thấu qua tầng mây rọi xuống, sau mưa trên trời dần hiện ra bảy sắc cầu vồng, vừa dài vừa tuyệt diệu.

Thập Hoan hít một hơi thật sâu, nếu không phải cái tên Vương gia kia bắt nàng phải học thuộc lòng luận ngữ gì đó thì giờ này nàng sẽ càng hưởng thụ bầu không khí trong lành này!

Nàng cũng không phải là không thuộc nổi《 luận ngữ 》này, mà là nàng nghĩ mình nên học tới trình độ nào là được?

Tên Vương gia hồ ly kia tâm tư khó dò khiến người ta khó nắm bắt, nếu nàng làm bộ không thuộc, có lẽ hắn sẽ bắt nàng quý mãi mãi cũng không chừng!

Đúng lúc này Tần Vị Trạch vừa đi tới, liền thấy được gương mặt đen thui của Tiểu Hoan Tử đang nhăn nhó. Ngồi trên bậc thềm phía trước, dùng tay chống cằm.

Đang suy tư thì thấy thân ảnh của tên hồ ly kia đi tới, Thập Hoan lập tức chui vào bụi hoa bên cạnh, hận không thể hòa lẫn mình vào bụi hoa này luôn.

Nhìn bộ dáng buồn cười của hắn, Tần Vị Trạch không nhịn được mà muốn trêu chọc hắn một trận.

Bộ dạng của hắn thật đúng là không khác gì một gã sai vật, nhìn thân người nhỏ gầy, giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay hắn. Tuy rằng làn

da rất đen, nhưng vẫn không che nổi diện mạo thanh tú của hắn.

Nếu tên này là một nhân tài, Tần Vị Trạch có thể suy xét phong cho hắn một chức quan. Nhưng tên này lại quá thần bí, trước sau hắn vẫn không thể hoàn toàn nhìn thấu tên Tiểu Hoan Tử này.

Thập Hoan nấp trong bụi hoa, thật ra nàng không sợ Tần Vị Trạch, chẳng qua là nàng chưa nghĩ ra đối sách, nên không muốn xung đột trực tiếp với hắn.

"Không thấy, không thấy, hắn không thấy ta!" Hết cách, hiện tại nàng cũng chỉ có thể tự lừa dối mình.

"Tham kiến Ninh Vương gia!"

Thời điểm Thập Hoan đang cầu nguyện, một giọng nói lười biếng đột nhiên truyền tới. Nàng ngược mắt nhìn lên, người nọ mặc trường bào đỏ rực, cầm quạt xếp trong tay, đôi mắt hẹp dài, đôi mi cong cong, làn da so với nữ nhân còn muốn trắng hơn ba phần. Cả người hiện ra một loại khí chất yêu nghiệt, hoàn toàn đối lập với khối băng Tần Vị Trạch.

Tuy nói là hành lễ, nhưng không có một chút ý tứ cung kính nào.

"Chuyện gì?" Tần Vị Trạch cũng không giận hắn vô lễ, xoay người hỏi, khóe mắt lại liếc về người đang núp ló sau bụi hoa.

Lữ Bất Chu dựa người vào cây cột: "Mấy ngày nay không gặp, ta thật nhớ Vương gia!"

Thập Hoan nghe được câu này thì muốn phun ra, hiện tại nàng thật sự hoài nghi tên Tần Vị Trạch này có gì đó với tên yêu nghiệt kia quá. Nhưng nhìn hai mỹ nam ở bên nhau, hình ảnh vẫn là tương đối đẹp mắt.

Không đúng, nhìn người xiêm y đỏ tươi kia, Thập Hoan nghĩ lại, hắn giống với người mà hôm trước nàng va phải trước cửa thư phòng của Tần Vị Trạch, hắn cũng mặc trường bào đỏ như thế này!

Quả thực người ở bên cạnh tên hồ ly đều không tốt như nhau! Trong lòng nàng cảm thấy thật tức giận bất bình, một bên len lén thoát khỏi bụi hoa để tránh xa tên Tần Vị Trạch kia ra. Nàng không nghĩ sẽ ở lại để bị hắn phát hiện, vẫn là tìm cách thoát khỏi bụi hoa mà không bị phát hiện thì hơn.

"Ta tặng ngươi một đại nhân tình như vậy, ngươi định sẽ trả ơn ta thế nào?" Đôi mắt phượng của Tần Vị Trạch hiện lên vẻ sắc bén tinh tường, tràn đầy khí chất.

Lữ Bất Chu nghe vậy lập tức đi tới chỗ Tần Vị Trạch, hươ cây quạt xếp trước mặt hắn, nói: "Ngươi còn không biết xấu hổ, nếu không phải ngươi lập mưu lừa ta, thì sao ta có thể mắc mưu của ngươi!"

Về mặt của hắn dữ tợn như vậy, thiếu điều muốn chỉ vào mũi máng Tần Vị Trạch luôn vậy!

Vậy mà thằng nhãi Tần Vị Trạch này căn bản cũng không tức giận, nhún nhả mà xoay người: "Một khi đã như vậy, thì lần sau ta sẽ thật sự giúp Linh Nhi trốn đi luôn. Ta chỉ có một muội muội, nên tìm cho nó một người tốt hơn. Ta nghe nói Út An còn có thể làm tất cả vì Linh Nhi!"

Nháy mắt Lữ Bất Chu đã tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu ngươi dám gả Linh Nhi cho Út An, ta sẽ lập tức phá nát cái vương phủ này của ngươi!"

Đúng lúc này một cánh hoa rơi lên người Tần Vị Trạch, hắn vẫn chưa trả lời Lữ Bất Chu, cầm cánh hoa lên, một sự lạnh lẽo thoáng qua trong ánh mắt liền thành công khiến Lữ Bất Chu rùng mình một cái.

Thu hồi ánh mắt, hắn ngấm nhìn cánh hoa, bình thản nói: "Tiểu Hoan Tử, đi pha trà."

Đã đi chuyển đến bên cạnh vườn hoa, tự nhiên bị nhắc tên làm Thập Hoan giật mình, cẩn thận như vậy mà vẫn bị hắn phát hiện!

Trong lòng kêu gào, cái tên hồ ly này có thêm một con mắt ở sau lưng à? Bực bội đứng dậy, đi pha trà!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Bị đuổi khỏi vương phủ

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

Lữ Bất Chu đi theo Tần Vị Trạch vào thư phòng, vừa mới ngồi xuống, hắn đã thấy một gã sai vặt đen thui bung trà vào.

Hắn có chút khó hiểu, từ khi nào mà Tần Vị Trạch lại giữ một gã sai vặt bản thủ hầu hạ bên cạnh vậy? Thăng nhai này từ trước đến nay chỉ thích những thứ tốt đẹp, chẳng lẽ bây giờ lại đổi tính?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại nảy ra một ý tưởng đen tối.

"Này, tên mặt đen, chờ một chút."

Thập Hoan nhanh nhẹn đặt chung trà xuống chuẩn bị đi ra ngoài, ai ngờ lại bị cái tên nam nhân kia gọi lại. Mặt đen? Ngay lập tức, nàng cảm thấy một cỗ tức giận đang từ từ dâng trào lên.

"Đại nhân, tiểu nhân kêu là Tiểu Hoan Tử, không phải là mặt đen!" Nàng sửa lại.

"Người lớn lên đến đến như vậy, hắn là phải kêu mặt đen mới đúng! Mau mau lại đây cho bản đại nhân nhìn một cái, người xấu đến như vậy làm thế nào mà có thể trở thành gã sai vặt của Ninh vương gia!" Lữ Bất Chu nói xong, thuận tiện quan sát động tĩnh của Tần Vị Trạch một chút, nhưng mà hắn không có một chút phản ứng nào, ngược lại bộ dáng như đang xem kịch vui.

Thập Hoan biết Tần Vị Trạch là đang chờ để chế giễu nàng, nàng nhủ mảy, không chút khách khí nói: "Lời này của Đại nhân nói sai rồi, nếu là dựa theo màu da mà xưng hô, tiểu nhân có bị gọi là mặt đen cũng không có sao. Nhưng quan trọng là da ngài trắng như vậy thì nên gọi là gì đây?"

Tần Vị Trạch nghe xong những lời này, cong khỏe miệng, không khỏi tán thưởng cái gã sai vặt cơ trí này. Nhưng Lữ Bất Chu đang ngồi uống trà lại không may mắn như vậy, hắn vừa nghe xong lập tức phun toàn bộ trà trong miệng ra ngoài.

Thập Hoan thấy thế nhanh chóng tránh né, mặc dù không có dính lên trên mặt, nhưng vẫn bị phun đến trên tay nàng.

Trong lòng nàng vô cùng khó chịu, nước trà này vẫn còn nóng, hiện giờ phun lên tay nàng làm xuất hiện mấy vết ửng đỏ.

Lữ Bất Chu đặt chung trà ở trên bàn một cách nặng nề: "Người lại dám bắt kính đối với bản đại nhân, lá gan cũng không nhỏ nhỉ?!"

"Tiểu nhân không dám!" Thập Hoan lập tức cúi đầu, đôi tay thả lỏng hai bên thân, để ống tay áo rũ xuống che đi tay mình.

Tần Vị Trạch vẫn không nói gì, nếu như Thập Hoan không bị phỏng, hắn nhìn thấy làn da trắng nõn kia, lúc này đây tuyệt đối không thể nào sai được.

Nãy giờ Lữ Bất Chu vẫn luôn chú ý tới biểu cảm của Tần Vị Trạch, làm huynh đệ với nhau nhiều năm, đương nhiên hắn hiểu như vậy là có ý gì. Xem ra người ở trước mặt này quả thực có vấn đề.

Hắn ngồi ngay ngắn, nhìn người trước mặt, nói: "Làm sao bây giờ, là chính người nói như vậy!"

"Tiểu nhân lớn lên vô cùng xấu xí, nhờ có Vương gia nhân từ, ban cho tiểu nhân cơm ăn áo mặc. Là do tiểu nhân không biết cố gắng, hôm nay thất kính với đại nhân. Nếu đại nhân cảm thấy chưa hết giận thì có thể đuổi ta ra khỏi vương phủ, để ta lưu lạc đầu đường xó chợ, chết rết chết đói đều do mệnh của ta!"

Lại muốn rời đi!

Lữ Bất Chu thật sự có chút không hiểu người này rốt cuộc là muốn làm cái gì. Nếu là gian tế, tất nhiên sẽ không vội vã rời đi như vậy mới đúng. Chẳng lẽ hắn thật sự không sợ? Dám chắc bọn họ sẽ không đuổi hắn ra khỏi vương phủ hay sao?

Nhìn lướt qua Tần Vị Trạch, Lữ Bất Chu cười lạnh: "Người cho rằng người là ai, người cho rằng Ninh Vương phủ không có người thì không được sao? Cút mau ra khỏi vương phủ cho ta!"

Lời này vừa nói ra, Thập Hoan liền cảm thấy cái tên nam nhân này cũng thật dễ mắc mưu.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, lại như đúng tâm nguyện của nàng, hỏi sao mà nàng không vui vẻ cho được.

Mặc dù nàng rất vui, nhưng lại quên mất vị Tần Vị Trạch đang lảng lảng quan sát bên kia. Hắn không buông tha bất cứ biểu cảm gì của nàng, tất nhiên kể cả đôi mắt chột lóe qua tia vui sướng kia cũng bị hắn bắt gặp.

Bản thân phải rời khỏi vương phủ nhưng lại vô cùng vui vẻ? Hắn không chút để ý mà thưởng thức chiếc nhân được ban thưởng của mình, như cũ không nói một lời.

Nếu hắn thật sự chỉ là một tên ăn xin, tại sao lại có làn da trắng nõn đến vậy? Trừ phi...

"Đại nhân, tiểu nhân sai rồi, thật sự sai rồi!" Nàng giả vờ cầu xin tha thứ.

"Lập tức biến mau, đừng để ta nói lần thứ hai!" Lữ Bất Chu chỉ tay ra ngoài cửa nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thời gian thích hợp thì phải trở về

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

Nàng cúi đầu, tuy rằng ngoài mặt thoát nhìn rất không tình nguyện đi ra ngoài, nhưng trong lòng thì lại đang nở hoa.

Thấy hần rời đi, Lữ Bất Chu mở miệng nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ giữ lại."

"Cần gì giữ lại?" Tần Vĩ Trạch buông chiếc nhẫn trong tay ra, cầm chung trà lên chậm rãi thưởng thức

Đương nhiên Lữ Bất Chu biết, từ trước đến nay Tần Vĩ Trạch sẽ không làm khi không nắm chắc tình thế trong tay. Hần trầm tư thật lâu, lại nói: "Ngươi không giữ lại, là bởi vì hần căn bản không thể nào rời đi!"

Nếu dễ dàng để cho con mồi tẩu thoát như vậy, thì tiếp theo sẽ là kế hoạch gì?

Tần Vĩ Trạch không nói, xem như đồng ý.

Đợi sau khi Lữ Bất Chu rời đi, hần nhìn sắc trời, đã thấy trên bầu trời là mây đen dày đặc, ắt hẳn sắp có mưa. Tần Vĩ Trạch đứng dậy: "Ngụy Đạt!"

"Có thuộc hạ!"

"Tình huống như thế nào?"

"Giống như Vương gia suy đoán, tên Tiểu Hoan Tử kia vô cùng vui mừng mà rời khỏi vương phủ, đi về hướng ngoại thành. Thuộc hạ đã sai người đi theo hần."

Ngụy Đạt có chút khó hiểu, vì sao một gã sai vặt lại làm Vương gia lo lắng như vậy. Nhưng bị đuổi ra khỏi vương phủ mà gã sai vặt kia lại có thể vui vẻ đến như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hần nhìn thấy.

"Cảm thấy thời gian thích hợp bắt trở về đi, thời gian hần đi ra ngoài đã đủ lâu rồi!" Tần Vĩ Trạch nói, trong đầu nhớ lại làn da trắng nõn trên tay Tiểu Hoan Tử.

Hiển nhiên màu da của hần đen như vậy là do nhuộm thuốc màu, trò lừa bịp này lại có thể giấu diếm hần lâu đến như vậy.

Nhưng hần cũng nhớ rõ, ngày đầu tiên vào phủ hần là do Viên Bình giúp đỡ Tiểu Hoan Tử xử lý tất cả. Hơn nửa ngày đó Viên Bình đưa cho Tiểu Hoan Tử hộp thuốc mỡ, chẳng lẽ bọn họ đều thông đồng với nhau?

Bên này Thập Hoan đã vút thẳng nhai Tần Vĩ Trạch ra sau đầu, tận tình hưởng thụ khoảng thời gian được tự do. Rời khỏi nơi đó, nàng lại thấy khuôn mặt của mình cũng không phải đen đến như vậy.

Thập Hoan vừa đi vừa nhảy nhót một đường ra ngoại thành. Cũng không biết con đường phía trước dẫn đến nơi nào, cứ đi là được rồi!

Nhưng đi chưa được mấy bước, trước mặt nàng liền xuất hiện hai người, vừa to vừa cao, hoàn toàn chặn kín lối đi của nàng.

Bọn họ mặc y phục mà nàng từng thấy qua, giống với đồ của Viên Bình như đúc. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là thị vệ của Ninh Vương phủ.

Nàng nhanh chóng né sang một bên, vòng eo linh hoạt chuyển động, duỗi một bàn tay về phía trước để làm tư thế "mời". Ý của nàng đã quá rõ ràng, tuy chúng ta đi chung một con đường, nhưng mỗi người mỗi ngã.

Ai ngờ hai tên đại hán kia không để mình bị nàng xoay vòng vòng, một chiêu liền trói hai tay hai chân nàng ném lên xe ngựa.

Thập Hoan âm thầm ở trong lòng thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà hần vô số lần. Trận địa như vậy, ngoại trừ vị Tần Vĩ Trạch kia bày mưu tính kế thì còn có ai để ý một gã sai vặt như nàng?

Quả thực đúng như nàng nghĩ, nhưng ngay tại thời điểm Thập Hoan chuẩn bị "Tiếp đất", trước mắt thình lình xuất hiện một đôi giày dệt bằng gấm Từ Xuyên.

Tần Vị Trạch từ trên cao nhìn xuống nàng, nàng bị trói, không thể nào động đậy.

"Vương gia, không phải ngài đã đuổi ta đi rồi sao?" Trong lòng nàng vô cùng tức giận, khẩu khí khi nói chuyện cũng trở nên gắt gỏng khó chịu.

"Bốn vương đã nói khi nào?" Hắn nhìn cái người đang nằm trên mặt đất không ngừng vận vẹo, nói bằng giọng rất hòa nhã thân thiện: "Chỉ cần ngươi có thể nói rõ với bốn vương khi nào và ở đâu bốn vương đã nói đuổi ngươi ra ngoài, bốn vương lập tức thả ngươi đi, tuyệt đối không nuốt lời!"

Móa, một lần nữa ta lại bị lừa!

Tần Vị Trạch căn bản là có ý để Lữ Bất Chu đuổi nàng ra phủ, mục đích chính là muốn xem thử phản ứng của nàng. Kết quả nàng nhất thời nóng vội nên bị hắn bắt chẹt!

"Chưa được bốn vương cho phép lại dám tự mình rời đi, ngươi chính là muốn bị phạt!" Hắn nhìn sắc trời, ngồi xổm xuống đối mặt với Thập Hoan, giọng nói vô cùng ôn nhu: "Bốn vương lại rất dễ mềm lòng, ngươi yên tâm!"

Tiếp theo đứng dậy lạnh giọng nói với Ngụy Đạt: "Ném hắn ra ngoài để trận mưa này xối xuống đi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tới ngủ cách vách hắn

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

"Vương gia, lúc ấy Lữ Đại nhân muốn đuổi ta đi, ngài cũng thấy đó. Tuy rằng ngài không có đồng ý, nhưng cũng không có phản đối! Cho nên, ta làm vậy cũng không có sai!" Thập Hoan tức giận, lười phải giải thích nhẹ nhàng với hắn, trực tiếp tỏ thái độ chống đối.

Đây mới là bộ mặt thật của Tiểu Hoan Từ sao? Thật là nhanh mồm dẻo miệng!

Quả thực càng ngày càng thú vị.

"Ngươi không có sai?" Hắn lặp lại bốn chữ này, đôi mắt lạnh lẽo từ từ híp lại, cười lạnh: "Bốn vương nói ngươi sai, là ngươi sai, ngươi có thể làm khó dễ được ta à?"

"Ngài....."

Còn chưa chờ nàng nói xong, liền có vài người đưa nàng ra bên ngoài, đứng ở giữa sân. Hạ nhân mang ghế dựa lên, Tần Vị Trạch mang theo phong thái ưu nhã vén vạt áo ra sau rồi ngồi xuống, một bên thưởng thức cảnh mưa, một bên nhìn Thập Hoan.

Nước mưa lạnh như băng chảy xuống khuôn mặt nàng, trong lòng nàng thâm nặc tên Vương gia kia ngàn lần vạn lần.

Mặc dù nước mưa rất lạnh, nhưng đương nhiên nàng sẽ không lo lắng về việc phần trên mặt sẽ bị trôi. Nhưng mà nước mưa sẽ thấm vào quần áo nàng, mặc dù là đã dùng vài quần quanh ngực, tuy nhiên rất có thể thân hình là lột của nàng sẽ bị lộ ra dưới mưa.

Còn may mắn là bộ quần áo này kích cỡ khá lớn, nàng cuộn tròn thành một khối, như vậy Tần Vị Trạch sẽ không thể phát hiện.

Đôi mắt Tần Vị Trạch vẫn luôn không rời khỏi người trước mắt. Hết mưa rồi, trên mặt đất người kia đã cuộn tròn lại. Trên mặt hắn trước sau vẫn là bộ dáng đó, không có chút thay đổi nào.

Đôi mày hắn dần dần chau lại, chẳng lẽ hắn đã đoán sai?

Thập Hoan toàn thân lạnh buốt, hàm trên hàm dưới không ngừng run lên. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắt của Tần Vị Trạch, trong lòng nàng vẫn cảm thấy thật dễ chịu.

Muốn biết bí mật của ta, cũng phải xem chỉ số thông minh của ngươi có đủ hay không.

"Hất xì!"

Âm thanh hất xì vang dội làm Tần Vị Trạch hoàn hồn, đôi tay thon dài bắt chéo, đặt ở trên đùi, sau đó nói với Ngụy Đạt: "Từ hôm nay trở đi, Tiểu Hoan Từ sẽ ở tại gian kế bên phòng ngủ của bốn vương, canh gác đêm cho bốn vương!"

Đối diện trực tiếp với ánh mắt của hắn, Thập Hoan hung ác trừng mắt liếc hắn một cái.

Dù sao cũng mặc kệ nàng cung kính hay ngỗ nghịch, hắn đều sẽ không để nàng được yên ổn, một khi đã như vậy, nàng cũng không cần thiết phải giả vờ trước mặt hắn.

Kết quả, Tần Vị Trạch không những không tức giận, ngược lại khóe miệng còn tươi cười.

Nếu không phải bởi vì đánh không lại hắn, Thập Hoan thật sự rất muốn xé xác khuôn mặt của hắn ra.

Trong lúc nàng đang thay quần áo, tất cả vật dụng của nàng đều được dọn tới bên trong gian phòng.

Nơi này chỉ cách phòng ngủ của hắn một cái bình phong. Ngày thường đều là nha hoàn hoặc gã sai vặt gác đêm ngủ ở đây, kết quả hiện tại lại thành nơi ở của nàng.

Ở chỗ này, nàng có thể nghe thấy nhất cử nhất động của Tần Vị Trạch, đồng thời Tần Vị Trạch cũng có thể biết rõ ràng việc nàng đang làm trong lòng bàn tay.

"Hất xì, hất xì....." Liên tục hất xì hai cái, nhắc Thập Hoan nhớ đến buổi chiều bị cái tên Vương gia hồ ly kia hành hạ đến mức nào.

Nghe xong, bên trong lẳng lặng không có bất kì âm thanh nào.

"Hất xì....."

Vừa hất xì cái thứ ba xong, nàng đang xoa xoa cái mũi, đột nhiên một thân ảnh màu đen chắn ánh nền trước mặt nàng.

Vừa ngẩng đầu lên liền thấy Tần Vị Trạch mặc một cái áo ngủ màu trắng, trước ngực vẫn chưa cài lại hoàn toàn, nàng mơ hồ thấy được một bờ ngực cường tráng. Tóc đen được cột ở sau người một cách tùy ý, đôi mắt bởi vì ánh nến chiếu sáng nên nhìn có vẻ vô cùng nhu hòa, không giống với ánh mắt sắc bén lúc sáng. Cả người thoạt nhìn cũng bình dị gần gũi hơn.

Hắn không nói một lời, mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phát hiện manh mối

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan quan sát kỹ, tuy thần sắc vô cùng lười biếng, nhưng rõ ràng trông hắn không giống như người vừa bị đánh thức mà tỉnh dậy. Cái tên hồ ly này, không chịu ngủ mà làm dáng vẻ yêu nghiệt như thế, để ai xem.

"Hất xì!" Một lần nữa tiếng hất xì vang dội lại vang lên, Thập Hoan bên này thấy đau đầu choáng váng, ở bên kia hắn vẫn đứng nhìn như thế.

"Bị phong hàn?" Hắn hỏi.

Câu này không phải quá vô nghĩa sao, ném người ra ngoài trời cho mưa to xối xuống một lúc thử xem.

Thập Hoan chỉ gạt đầu cho có lệ, nàng căn bản không muốn nhiều lời với hắn, vì nàng sợ chính bản thân mình không nhịn được mà đi tới đánh hắn.

Hắn nhú mày, một lúc lâu sau búng tay một cái, Ngụy Đạt nhanh chóng mang một chén sứ đi vào.

Tần Vị Trạch chỉ vào cái chén sứ trong tay Ngụy Đạt rồi nói với Hàn Thập Hoan: "Uống đi!"

Vết sẹo do bị đao chém trên mặt Ngụy Đạt dưới ánh nến lại càng trở nên vô cùng dữ tợn, đồ do hắn mang đến có thể uống được sao?

"Đa tạ Vương gia, ta không sao cả."

"Đây là canh gừng, vừa rồi bị trận mưa lớn như vậy xối vào, bốn vương ít nhiều gì cũng cảm thấy lo lắng....." Đột nhiên giọng nói của hắn nhu hòa hơn, lại còn kéo dài âm cuối, nhất thời Thập Hoan không kịp thích ứng.

Hiện giờ nàng đang là nữ cải trang thành nam nhân, sao hắn lại dùng giọng nói ôn nhu như thế để nói chuyện với nàng vậy trời? Chẳng lẽ tên Vương gia này công à ?

Với tình hình hiện tại, nếu như nàng nói không uống, chắc chắn Tần Vị Trạch sẽ bảo Ngụy Đạt đem đồ đi. Nàng tuyệt đối tin rằng hắn có thể làm được như thế.

Cầm lấy cái chén, bên này nàng vừa uống xong, lập tức nghe được Tần Vị Trạch nói tiếp nửa câu còn lại: "Bốn vương ít nhiều cũng lo lắng người sẽ lây bệnh cho bốn vương."

Hắn vừa nói xong, thiếu chút nữa đã khiến Thập Hoan sắc canh chừng mà chết.

Thập Hoan cố gắng hít vào một hơi, giữ bình tĩnh, nói: "Vương gia mình đồng da sắt, chút phong hàn nhỏ thế này sao có thể lây bệnh cho Vương gia ? Trên phố đồn rằng Ninh Vương gia ba tuổi đã biết ngâm thơ đối chữ, năm tuổi đã quen thuộc với rất nhiều trường phái học thuật, điều này đã cho thấy Vương gia đâu phải chỉ là một người bình thường. Cho dù có bị đao kiếm đâm trúng, cũng không thể máy may khiến Vương gia thương tổn! Vương gia quan tâm thuộc hạ, nửa đêm còn bảo người đem thuốc tới, việc này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ là câu chuyện khiến người khác ca tụng!"

Ngụy Đạt cảm thấy hơi bất ngờ, cái tên Tiểu Hoan Tử này ngày thường thoạt nhìn rất ít nói, không ngờ hắn lại nhanh mồm dẻo miệng như thế.

"Bốn vương không được da dày thịt béo như người, vẫn nên bớt chút sức lực đi, nịnh nọt cũng vô dụng!" Hắn cười lạnh, căn bản không vì những lời vừa rồi mà dao động.

Thập Hoan đang suy nghĩ tiếp theo nên nói gì, đột nhiên đầu óc trở nên choáng váng, hai mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Không xong rồi, chén canh gừng lúc này chắc chắn có vấn đề!

"Nếu người đã nói bốn vương là người quan tâm cấp dưới, vậy thì bốn vương cũng phải chứng thực câu nói này mới được. Ngụy Đạt, đưa hắn đến một nơi thanh tịnh để hắn ngủ một giấc, nói không chừng ngày mai hắn tỉnh lại sẽ khỏe hơn thôi."

Thập Hoan vừa có ý định giãy giụa, lập tức đã mất đi ý thức. Ngụy Đạt vác nàng đi ra ngoài.

Khi tất cả đã rời đi, Tần Vị Trạch không trực tiếp quay về ngủ ngay. Hắn bị cái bình sứ Thanh Hoa được đặt trên đầu giường của Tiểu Hoan tử hấp dẫn.

Hắn chỉ là một gã sai vặt, sao lại có được món đồ tinh xảo như thế này ?

Ngón tay thon dài duỗi tới, cầm lấy bình sứ tinh xảo kia. Mở nút bình, đổ một chút vào trong tay, không ngờ thứ trong bình là bột phấn màu đen.

Hắn cảm lên một ít, nhẹ nhàng xoa xoa trên ngón tay, quả nhiên bột phấn màu đen kia dính vào nơi nào trên ngón tay nơi đó lập tức trở thành màu đen.

Màu da của Tiểu Hoan Tử là giả!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Vui quá hóa buồn

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Có điều Tần Vị Trạch vẫn không biết thân phận thật của hắn, cũng như không biết mục đích của hắn là gì. Không lẽ là công tử nhà giàu chạy nạn? Hay là nữ cải trang thành nam nhân?

Nữ cải trang thành nam nhân?

Trong đầu Tần Vị Trạch hiện lên suy nghĩ này. Cẩn thận nhớ về diện mạo của Tiểu Hoan Tử, tuy rằng làn da đen, nhưng nét phong tình trên gương mặt thì không thể che giấu được.

Là "hắn" hay là "nàng" đây?

Nhẹ nhàng đặt bình sứ xuống, cúi đầu ngửi ngửi đầu ngón tay, là một hương thơm thoang thoảng toả ra. Tuy rằng rất nhạt, nhưng vẫn bị hắn nhận ra.

Đứng nguyên nhìn chằm chằm vào ngón nền một hồi, hắn mới xoay người trở về phòng ngủ của mình.

Sau khi tỉnh dậy Thập Hoan phát hiện âm mũi dày đặc của mình đã nhẹ đi nhiều, cả người cũng như được làm mới đi, chỉ có điều quả nhiên nàng đang ngủ trong phòng chứa rom củi!

Tần Vị Trạch cái tên khốn nạn này!

Nàng vội vàng kiểm tra cơ thể, nhận ra vết hầu do mình làm giả, khoá biến thanh vẫn còn. May quá may quá, ít nhất không bị hắn phát hiện!

Chỉ có điều nàng không biết, Tần Vị Trạch đã phát hiện ra phần mặt màu đen của mình.

Nàng vừa định đứng dậy, cửa của phòng chứa củi đã được mở ra, Hồ tổng quản sau cánh cửa vuốt râu đi tới: "Tiểu Hoan Tử, mau mau, Vương gia có việc gọi người kia!"

Dựa vào cái gì mà hắn gọi là nàng phải đi?

Cơ thể nàng tựa như bị rút cạn sức lực, vô lực nằm trên đồng rom, yếu ớt cất giọng: "Hồ tổng quản, ta bị phong hàn còn chưa khỏi, nếu lây bệnh cho Vương gia thì không hay. Ngài vẫn nên phái người khác đi thì hơn."

"To gan, quả nhiên dám cãi lại mệnh lệnh của Vương gia!" Hồ tổng quản không vui, bộ ria mép cũng run theo câu nói của hắn.

Thập Hoan yếu ớt đứng dậy, lẩm bẩm tự nói: "Là ta lo lắng nhiều rồi. Bệnh nhỏ thế này làm sao có thể lây cho Vương gia được? Vương gia chính là thiên chi kiêu tử [1] mà!"

[1] Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Đứa con cưng của ông trời.

Đứng thẳng người, nàng còn loạng choạng "suy yếu".

Lần này đến lượt Hồ tổng quản nhũn mỳ, tuy rằng biết Tiểu Hoan Tử có vài phần là giả bệnh, nhưng hắn tuyệt đối không thể mạo hiểm khiến Vương gia bị lây nhiễm phong hàn được.

Hơn nữa gương mặt nhỏ đen nhẻm này, khiến hắn không thể thông qua sắc mặt mà phán đoán được tình hình bệnh của Tiểu Hoan Tử.

"Được được, người tạm thời cứ dưỡng bệnh đi." Nói xong lập tức xoay người rời đi.

Hắn vừa rời khỏi Thập Hoan liền vui mừng nhảy cẫng lên, đúng là diễn kịch cũng yêu cầu thể lực. Nói chuyện hồi lâu, quả là có hơi đói bụng. Nàng đi ra khỏi phòng chứa củi, thấy ánh mặt trời chiếu sáng, tâm tình vô cùng sung sướng !

Nàng không nói hai lời, lập tức chạy vọt vào nhà bếp tìm thức ăn.

Thấy người đến không phải Tiểu Hoan Tử, Tần Vị Trạch nhũn mỳ: "Người khác đâu?"

"Vương gia, hắn bị phong hàn chưa khỏi, vẫn là để Trần Minh hầu hạ ngài thì tốt hơn."

"Vẫn chưa khỏi?" Tối hôm qua Tiểu Hoan Tử đã uống canh gừng, chính hắn đã dặn Ngụy Đạt cho thêm vào trong đó một ít thuốc trị phong hàn.

"Nếu chưa khỏi thì bảo hắn dưỡng bệnh cho tốt vào."

Kết quả liên tiếp ba ngày sau đó, phía Tần Vị Trạch vẫn không có động tĩnh. Thập Hoan cũng theo đó mà thảnh thơi. Bởi vì giả bệnh, Hồ tổng quản không gọi nàng đi gác đêm cho Vương gia nữa, nên tạm thời nàng sẽ ở tại nơi ở ban đầu.

Quả thật ba ngày qua đối với Thập Hoan mà nói chính là thiên đường.

Ban ngày thì ngủ, buổi tối thì gọi Trúc Đào, Vương Bình, ba người vừa nói chuyện phiếm vừa uống rượu, rất náo nhiệt.

Nàng biết nhất cử nhất động của mình Tần Vị Trạch đều biết. Nhưng hắn quả thật không trách mắng, cũng không phái Hồ tổng quản đến ngăn cản nàng.

Chẳng lẽ Tần Vị Trạch đã đổi tính?

Trừ khi thiên hạ xảy ra trận đại hồng thủy, nếu không thì nam nhân này sao lại thay đổi được!

Thập Hoan vô cùng sung sướng, trông mong Tần Vị Trạch cứ thế đuổi nàng đi!

Nhưng đúng là vui quá sẽ hoá buồn, chẳng hạn như đi cà ghé thăm!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chỉ cần một lần xem mạch, mọi chuyện có thể lập tức sáng tỏ

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Tóc đen tán loạn, sắc mặt nhợt nhạt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, răng cắn môi đến phát đỏ. Trên gương mặt nhỏ thanh lệ tràn đầy không khổ.

Trời đã tờ mờ sáng, nàng thức dậy rồi tự mình cải trang.

Bởi vì bị đi cà tra tấn đến kiệt sức, thế nên quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng cắn răng ngồi trước tấm gương, sau khi đã chuẩn bị đầy đủ khoá biến thanh và yết hầu giả, lại cảm thấy từng cơn đau bụng ập tới. Nàng nhú sâu hàng lông mày, hai mắt nhắm nghiền lại, chịu đựng cảm giác sống không bằng chết này.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa: "Tiểu Hoan Tử, Vương gia tìm người!" - Trúc Đào nói

Hàn Thập Hoan chịu đựng cơn đau, trả lời: "Lập tức tới liền."

Nàng nhanh chóng đỏ phẩn mặt màu đen trong bình sứ ra, xoa lên mặt của mình. Bởi vì sốt ruột, nên sắc mặt hôm nay đặc biệt ngăm đen hơn ngày thường.

Mấy ngày nay Tần Vĩ Trạch vẫn không có động tĩnh, hôm nay bỗng dưng tìm nàng, nhất định không phải chuyện tốt.

Lúc này mặt trời đã ló dạng, trên những cánh hoa mơ hồ vẫn còn đọng lại những hạt sương sớm.

Khi nàng đến sân trước, đã thấy Tần Vĩ Trạch ngồi ở đó, bên cạnh còn có bốn nữ nhân đang ngồi.

Nhìn quanh tư sắc của mỗi một người đều duyên dáng đáng yêu, kiều diễm vũ mị, xinh đẹp động lòng người.

Tất nhiên họ đều là nữ nhân của Tần Vĩ Trạch.

Có nhiều người như vậy, nên Thập Hoan lén lút đứng ở nơi xa đám người nhất, cố chịu đựng cơn đau của việc đi cà ghé thăm.

Từ sáng sớm Tần Vĩ Trạch đã đề ý đến Tiểu Hoan Tử, hôm nay làn da hân đặc biệt ngăm đen, vẻ mặt hồng hào cùng với đôi mắt to, cũng trở nên âm đạm không thấy ánh sáng, cau chặt mày, bộ dạng phờ phạc, rừ rụi hết như cà tím thâm sưng[1].

[1] Nguyên văn 霜打的茄子 sương đã đánh gia tử: câu ngạn ngữ này xuất phát từ phương bắc. Mỗi khi cuối thu, nhất là sau khi tiết sương giáng (23 hoặc 24 tháng mười), đất phương bắc bởi vì nhiệt độ trong đêm hạ thấp mà trên thực vật kết một tầng sương mỏng, mà lúc này quả cà chưa hái (quả cà chịu được nhiệt độ cao nhưng sợ lạnh), không chịu được sương lạnh kích thích mà khiến da bên ngoài nhăn nheo—> để chỉ một người tinh thần uể oải không phấn chấn, phờ phạc, suy sụp, mất hồn...

"Vương gia, người đã đưa đến, thuộc hạ xin cáo lui." - Một người có dáng dấp như thị vệ nói với Tần Vĩ Trạch.

Tần Vĩ Trạch xua xua tay: "Bốn vương cảm tạ ý tốt của Thái tử, những mỹ nhân này, bốn vương rất thích!"

Ánh mắt của hân mang ý cười, chỉ có điều ý cười ấy chưa chạm đến đáy mắt.

"Vương gia kim an! Thần thiếp có thể hầu hạ bên cạnh Vương gia, chính là may mắn tu được từ mấy kiếp. Từ nay về sau nhất định sẽ tận lực hầu hạ Vương gia." Nữ nhân đứng đầu trên người mặc váy lụa xanh trong như làn nước nói.

Tần Vĩ Trạch lười biếng gật đầu qua loa, một tay chống lên trán, nhắm mắt dưỡng thần, mí mắt cũng không nâng lên một chút nào.

Nữ nhân kia ăn một bát chè bẻ môn[2], một chút mặt mũi cũng không còn. Vừa định nói gì đó, đã bị Ngụy Đạt cắt ngang.

[2] Nguyên văn:闭门羹 (từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bẻ môn).

“Vương gia hơi mệt, mời các vị phu nhân quay trở về. Đến lúc cần Vương gia sẽ triệu kiến.” Dứt lời tay bày ra động tác mời.

Những vị phu nhân này đều là người khôn ngoan, lập tức ngoan ngoãn rời đi.

Thập Hoan thấy bọn họ rời đi rồi, vốn định đi theo. Nhưng còn chưa kịp cất bước, đã nghe được tiếng nói của Tần Vị Trạch: "Tiểu Hoan Từ ở lại!"

Nàng gần như không thể chịu đựng được những cơn đau bụng nữa, thân thể hơi cuộn tròn, chậm chạp đi về phía Tần Vị Trạch.

Chỉ bước vài bước chân, mà có cảm giác dường như lâu hơn cả một thế kỉ.

"Người bị bệnh?" Mới vừa đứng yên, hắn đã hỏi.

"Thân thể tiểu nhân không khoẻ, sợ làm tổn thương đến quý thể của Vương gia, nên rời đi trước thì tốt hơn."

Tần Vị Trạch ngược đầu, cẩn thận quan sát người trước mặt. Bộ dạng dường như vô cùng không khổ.

"Nếu bị bệnh, thế thì tốt nhất nên khám qua một chút. Ngụy Đạt, gọi Lữ Bất Chu tới khám cho hắn."

Ánh mắt nghiên cứu trực tiếp đặt lên người Thập Hoan khiến sắc mặt nàng hơi sùng sốt.

Nếu như lúc này mà từ chối, như vậy thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

"Cảm tạ ý tốt của Vương gia" Thập Hoan điền nhiên đồng ý đề nghị của hắn, ít nhiều cũng khiến hắn hơi bất ngờ.

Lại có thể không cự tuyệt.

Nếu là một nữ nhi, thế thì chỉ cần một lần xem mạch thì mọi chuyện sẽ lập tức sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Biến nguy thành an

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

"Người vô cùng lo lắng gấp gấp tìm ta, chính là để ta đến đây xem bệnh cho một tên tùy tùng sao?" Lữ Bất Chu đập mạnh một cái lên mặt bàn, quát lớn.

"Nếu không thì sao?" Tần Vị Trạch thông thả buông công văn trong tay xuống, nhìn hắn nói.

Lữ Bất Chu tức giận hít một ngụm khí: "Ta đang bận bồi đắp tình cảm với Linh Nhi. Nếu ta không ở cạnh nàng, nàng bị Út An cướp đi mất thì ta biết làm thế nào? Người cứ vội vàng gọi ta tới như vậy, ta còn tưởng người sắp chết đến nơi rồi ấy!"

"Hình như người rất có ý kiến đối với việc ta tìm người đến đây?!" Tần Vị Trạch vô cùng bình tĩnh nói, giọng điệu không chút gọn sóng, khiến người khác không thể nhận ra bất kì cảm xúc gì của hắn.

Lông mày anh tuấn khẽ héch, mắt phượng nhìn chằm chằm người trước mặt, khoẻ môi lại đang hiện lên nụ cười vô cùng quỷ dị.

Lữ Bất Chu biết, đáng vẻ vô hại như thế của hắn, mới là thứ đáng sợ nhất.

Thông minh như hắn, sao có thể đi đùa với lửa. Lỡ như Tần Vị Trạch không vui vẻ, tùy tiện nói vài câu châm ngòi với Linh Nhi, như thế thì hắn không phải sẽ lập tức xong đời sao.

Tức khắc, gương mặt hắn chuyển sang vẻ tươi cười: "Sao có thể. Được Ninh Vương gia triệu kiến là vinh hạnh của ta! Bây giờ ta lập tức đi xem mạch, lập tức đi liền!"

Nói xong liền kẹp hòm thuốc nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Thập Hoan đang ngồi đợi đại phu tới. Khi thấy người đến quả nhiên là Lữ Bất Chu, trong lòng nàng không khỏi căng thẳng.

"Tham kiến Lữ đại nhân! Ngài đến đây là....." Thập Hoan vội vàng lên tiếng đùa cợt.

"Đừng ở đó nói nhảm, mau đuổi tay ra. Bản đại nhân còn phải trở về trông nom nương tử đây!" Từ trước đến nay hắn đều phóng dăng không phép tắc, cho nên những lời vừa nói ra cũng không tính là mất mặt.

Thập Hoan lui về phía sau một bước: "Nếu đã như vậy, đại nhân cứ mau chóng trở về đi. Tiểu nhân da dày thịt béo, sao dám phiền đến đại nhân. Tuy tiện tìm một đại phu bình thường là được rồi."

"Thế nào, được người đứng đầu Thái Y Viện là ta xem bệnh người còn thấy tui thân sao?"

"Không phải..." Thập Hoan còn chưa nói xong, tay đã bị Lữ Bất Chu bắt lấy. Sau một hồi dằn co, hắn đặt tay lên mạch đập của nàng.

Quả nhiên hắn biết công phu! Thập Hoan thầm nghĩ không ổn rồi, là do nàng quá sơ ý!

Vừa mới xem mạch một chút, bỗng nhiên Lữ Bất Chu dừng lại. Đây rõ ràng là khí huyết không thông, thể chất âm hàn khiến kinh nguyệt không thông. Người trước mắt là nữ nhân?

Nhìn thấy dáng vẻ giật mình của hắn, Thập Hoan liền biết được hắn đã nhận ra thân phận thật của mình.

Lữ Bất Chu vừa định nói gì đó, đã cảm thấy tay chân của mình bủn rủn vô lực.

"Người dám dùng Nhuyễn Cân Tán?" Một tay hắn chống lên bàn không để cho mình ngã xuống, tay kia như cũ vẫn đang giữ lấy Thập Hoan. Không nghĩ rằng trong lúc mình không chú ý, đã bị nàng lợi dụng chỗ sơ hở.

May mà trước khi đến đây nàng bị Viên Bình quấy rầy nên đã sử dụng qua. Bằng không muốn thôi miên Lữ Bất Chu, hầu như là không có khả năng

Lữ Bất Chu chính là người học y, y thuật vô cùng cao siêu, tất nhiên cũng có hiểu biết đối với thuật thôi miên. Cho nên Thập Hoan hiện tại không có khả năng thôi miên hắn giống như thôi miên Viên Bình.

Huống chi thuật thôi miên chỉ dùng được một lần, nếu lần sau lại dùng, bắt buộc phải xóa bỏ lần thôi miên trước đó.

Nàng nhanh chóng tới gần Lữ Bất Chu, nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, nói: "Cơ thể Tiểu Hoan Từ suy yếu bởi vì ăn nhầm thức ăn, nên bị tiêu chảy. Người xem mạch phát hiện hắn căn bản không có chỗ nào không phải là nam nhân."

Mí mắt Lữ Bất Chu bắt đầu đánh vào nhau, cả người rơi vào trạng thái thả lỏng, như thế rất có lợi cho thuật thôi miên.

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài đã có âm thanh truyền tới: "Vương gia đến!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hắn sinh khí

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Dựa theo tình hình hiện tại, chắc chắn là Tần Vị Trạch đang nghi ngờ thân phận của nàng.

Bởi vì ở thời đại này, không có khả năng một người có y thuật đứng đầu Thái Y Viện lại đi xem bệnh cho một tên tùy tùng. Cho dù Tần Vị Trạch có đại phát từ bi, đưa thân y đến xem bệnh cho nàng, thì hắn tuyệt đối cũng sẽ không đến đây tự mình kiểm tra tình hình.

Thập Hoan nhanh chóng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, búng lên tay Lữ Bất Chu một cái, đôi mắt hắn lập tức mở ra, người cũng tỉnh táo trở lại.

Tần Vị Trạch đi vào, liền thấy Lữ Bất Chu đang đề phượng thuốc dưới ngòai bút, còn Tiểu Hoan Từ thì đang cung kính đứng một bên.

"Tiểu Hoan Từ đa tạ Vương gia! Đại ân đại đức của Vương gia, tiểu nhân vĩnh viễn không thể quên, dù có phải máu chảy đầu rơi cũng sẽ báo đáp ân đức này với Vương gia." Hắn vừa vào cửa, liền thấy Thập Hoan một phen nước mắt nước mũi biểu đạt tình cảm "cảm kích" của mình.

"Ừ." Hắn gật đầu một cái, liếc nhìn Lữ Bất Chu.

Lưu loát viết xong phương thuốc, Lữ Bất Chu đặt bút xuống: "Chỉ là dạ dày hoạt động quá sức, nếu người thương gân động cốt, có lẽ Vương gia nhà người sẽ phá bỏ phủ đệ của ta mất! Lại nói đại lão gia nhà người, không thể nhịn một chút sao. Lần sau nếu còn muốn ăn hạt vừng đậu xanh thì không cần sợ phiền, cứ đến chỗ bản đại nhân, nhân tiện ta sẽ hạ luôn thuốc độc, giải quyết người một lần cho xong."

Nghe hắn nói như vậy, Thập Hoan lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra thuật thôi miên có tác dụng. Chỉ có điều khi nghe Lữ Bất Chu nói xong nàng lại cảm thấy có chút kì lạ. Cái gì mà thương gân động cốt, cái gì mà phá bỏ phủ đệ. Nghe có khác gì "xung quân nhất nộ vi hồng nhan" [1] đâu?

[1] Xung quân nhất nộ vi hồng nhan (冲冠一怒为红颜), dịch nghĩa: (Tướng quân) nổi giận dựng ngược cả tóc chỉ vì kẻ má hồng – Trích trong Viên Viên khúc (圆圆曲) của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp vào thời Minh diệt Thanh sơ (cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh).

Nhưng dù sao hán cũng đã truyền đạt được tin tức máu chó, chính là nói với Tần Vị Trạch rằng Tiểu Hoan Tử là nam nhân, thế là đủ rồi!

Nàng cúi đầu khom lưng: "Phải phải phải, đại nhân nói không sai. Tiểu nhân vô cùng cảm tạ Lữ đại nhân."

Tần Vị Trạch yên lặng quan sát hết thấy, hán tuyệt đối tin tưởng y thuật của Lữ Bất Chu. Nhưng hán cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhìn ánh mắt Tiểu Hoan Tử dường như không che giấu được ý cười, ngoài ra còn có một tia giảo hoạt, khiến trong lòng hán xuất hiện điểm khả nghi.

"Nếu không còn gì trở ngại, thế thì lập tức đi chuẩn bị đi, lát nữa bốn vương muốn đi tắm." Tần Vị Trạch bỗng dưng nói ra một câu, khiến Thập Hoan có chút trở tay không kịp.

Rõ ràng đã biết nàng đang không khỏe, thế mà còn bảo nàng đi chuẩn bị nước tắm cho hán, tên Vương gia này thật không có tính người!

"Tiểu nhân cảm thấy cơ thể mình vẫn còn yếu..."

"Khi này ngươi còn nói dù máu chảy đầu rơi cũng báo đáp ân đức của bốn vương, hay là... ngươi lừa bốn vương?" Hán nhìn chăm chăm người trước mặt, khép quạt xếp trong tay lại một chút, động tác thông thả, ngón tay thon dài từng chút từng chút một xếp những đốt quạt lên nhau, khiến Thập Hoan phảng phất cảm thấy như cổ mình đang bị hán từ từ bóp chặt, cảm giác hoảng hốt khiến nàng hít thở không thông.

Mà ánh mắt của hán một khắc cũng không rời khỏi đôi mắt Thập Hoan!

Ánh mắt ấy như muốn xuyên thấu con người nàng, con người đen láy khiến nàng không đoán được suy nghĩ của hán.

"Tiểu nhân lập tức đi ngay!" Nàng vội xoay người, cuống cuống không kịp nhìn đường mà đào tẩu. Nếu không mau lui xuống, nàng không dám đảm bảo mọi chuyện sẽ không bị vạch trần.

"Ha Ha, sao lại hù dọa hán như thế?" Lữ Bất Chu ý tứ sâu xa nhìn về hướng Thập Hoan vừa rời đi, đùa giỡn nói.

Thu hồi ánh mắt, Tần Vị Trạch trong nháy mắt thu quạt xếp lại, quay người lại đáp lời Lữ Bất Chu: "Rốt cuộc là như thế nào?"

"Ngươi không nghe thấy sao. Ta rất lười nhắc lại, lát nữa có người đưa thuốc tới, ngươi chỉ cần nhớ rõ phải tận mắt nhìn hán uống hết thuốc thế là được rồi." Nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, Lữ Bất Chu muốn nhanh nhanh trở về để gần gũi với nương tử.

[1] Viên Viên ở đây là chỉ Trần Viên Viên, vốn là 1 ca kỹ nổi danh, sau trở thành hồng nhan của Ngô Tam Quế. Giai đoạn nhà Minh suy tàn cũng là thời buổi chiến loạn do các nhóm khởi nghĩa chống Minh nổi lên lớp lớp, cùng với sự xâm lược của dân tộc Mãn Thanh. Khi Lý Tự Thành – thủ lĩnh lực lượng chống Minh mạnh nhất – đánh chiếm Bắc Kinh, Ngô Tam Quế vốn đang chỉ huy 10 vạn quân canh phòng sự xâm nhập của quân Mãn Thanh hay tin, đã dẫn quân về cứu viện kinh thành. Sau đó biết kinh đô đã thất thủ rồi thì Ngô Tam Quế suy tính đầu hàng Lý Tự Thành, nhưng lại biết gia quyến của mình bị Lý Tự Thành bắt giữ, Trần Viên Viên bị chiếm đoạt nên đã nổi con thịnh nộ quay sang đầu hàng quân Thanh, giúp Mãn Thanh chiếm được Trung Nguyên vốn do người Hán làm chủ.

Thế nên mới có câu xung quan nhất nộ vi hồng nhan 冲冠一怒为红颜.

Vì nam sắc được xưng là “lam nhan” để phân biệt với “hồng nhan” chỉ nữ, thành ra mới có phiên bản biến tấu “xung quan nhất nộ vi lam nhan”.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lửa giận của hán

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Đi ra ngoài Vương phủ, Lữ Bất Chu quay đầu nhìn thoáng qua cái khí thế to lớn của phủ Ninh Vương kia, khoe miệng bất giác nhếch lên mang theo ý cười.

Ninh Vương phủ đúng thật là càng ngày càng vui!

Sau đó, hắn xoay người cất bước rời đi.

Bên này, tuy rằng Thập Hoan không còn bị đi cả hành hạ như trước nữa, có điều nhìn bồn tắm lớn ở trước mắt, ít nhiều cũng khiến nàng đau đầu. Bao nhiêu nước ấm thì mới chứa đầy cái bồn này đây!

Đoán chừng nó chưa kịp đầy thì eo nàng đã gãy mất rồi.

"Rõ ràng là có suối nước nóng, thế mà lúc nào cũng tắm bồn, định làm khổ người khác sao."

Viên Bình biết thân thể Tiểu Hoan Từ không thoải mái, vốn dĩ muốn đi thăm, kết quả vừa ra khỏi cửa đã thấy nàng đang đứng vò đầu ở nơi đó, trong miệng không ngừng lẩm bẩm chuyện gì đó.

"Tiểu Hoan Từ, người khỏe hơn rồi sao?" Vương Bình vỗ vai nàng, hỏi.

Thập Hoan vừa quay đầu lại, thấy người đến là Viên Bình thì giống như phát hiện đại cứu tinh. Cả gương mặt ngăm đen kia dường như đang phát sáng, sáng đến lấp lánh.

"Ta đã uống thuốc nên không sao rồi." Tiếp theo gương mặt nhỏ lại nhăn nhó nói với Viên Bình: "Viên đại ca, hiện tại ta không có chút sức lực nào, còn phải xách cái thùng nước nặng như vậy. Nếu có thể huynh chỉ cần giúp ta múc nước, ta sẽ giúp huynh đi tuần tra hai ngày."

"Việc nhỏ này cứ để ta làm. Thân thể ngươi còn chưa khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều vào." Dứt lời liền vui vẻ xách thùng đi múc nước.

Trong lòng Thập Hoan thầm biết ơn hắn. Tắm lòng nhiệt tình, sống lại vô cùng ngay thẳng chứ không hề giống Tần Vĩ Trạch kia, dụng tâm chín khúc, khiến người ta không tài nào nhìn thấu.

Hồi tưởng lại ánh mắt vừa rồi của hắn, cảm giác sợ hãi lúc nãy trong lòng nàng lại ập đến.

Ở lại Ninh Vương phủ mấy ngày qua, đại khái nàng cũng nghe được một số chuyện của Tần Vĩ Trạch.

Ở vương triều Tần Nguyệt này, không ai dám động vào Tần Vĩ Trạch.

Lục hoàng tử là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, thế lực so với Thái tử không phân cao thấp. Là một người chín chắn, tận tâm với bá tánh, có rất nhiều đóng góp nên được bá tánh hết lời khen ngợi.

Chỉ có điều, Thập Hoan hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt. Tác phong làm việc của hắn vô cùng quả quyết, tuyệt đối không giống người lương thiện.

"Đa nhân cách" Ba từ này bắt chợt hiện lên trong lòng Thập Hoan.

Nàng lắc đầu, nhanh chóng đem suy nghĩ của mình đè xuống. Mặc kệ hắn là người thế nào, nàng chỉ cần khôn ngoan giữ mình là được.

Trước khi rời đi, lời nói của Lữ Bất Chu có ý vị sâu xa, Tần Vĩ Trạch vừa chậm rãi quay về, vừa nghĩ đến lời dặn dò của Lữ Bất Chu.

"Huynh không cho ta giúp huynh tuần tra, thế thì ta đi tìm thức ăn ngon cho huynh." Thập Hoan đứng một bên nhìn Viên Bình bận rộn, nói.

Viên Bình thoáng nghĩ ngợi một chút, hỏi: "Ngươi sẽ nấu sao?"

"Sẽ không! Nhưng ta sẽ đi tìm, yên tâm, hôm nào ta sẽ mời huynh ăn thứ ngon nhất mà huynh chưa từng ăn qua."

Khi Tần Dục tiến vào sân, liền thấy Viên Bình và Thập Hoan vui vẻ nói cười. Tức thì một cổ lửa giận không tên vọt lên trong lòng hắn.

"Vương, Vương gia!" Viên Bình buông thùng nước trong tay, lắp bắp nói.

"Hiện tại ngươi nên ở đâu?" Sắc mặt Tần Vĩ Trạch không được tốt, lời nói ra cũng vô cùng nghiêm khắc.

"Thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là muốn giúp..."

"Hắn không có tay sao?" Tần Vĩ Trạch lập tức cắt ngang lời Viên Bình, căn bản hắn không muốn nghe giải thích.

Thập Hoan không biết Tần Vĩ Trạch bị làm sao, vừa đến đã bày ra bộ mặt thối đó. Chẳng lẽ bị Lữ Bất Chu ức hiếp?

Theo như Thập Hoan phỏng đoán, cho dù Lữ Bất Chu có dốc toàn sức chiến đấu thì cũng không thể khiến hắn tức giận được.

"Là tiểu nhân nhờ hấn giúp đỡ!" Thập Hoan vừa dứt lời, ánh mắt như lưỡi kiếm của Tần Vĩ Trạch liền chiếu tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giằng co với hấn

Edit: Tiểu Pi

"Bốn vương không biết từ khi nào mà Ninh Vương phủ này do người định đoạt vậy?!" Hấn khoanh tay đứng đó, nói thẳng với Thập Hoan, giọng nói lạnh như băng.

Thấy Vương gia tức giận, Viên Bình vội vàng quỳ xuống: "Vương gia, đều là lỗi của thuộc hạ, không liên quan đến Tiểu Hoan Tử!"

"Người cũng thật có nghĩa khí!" Tuy lời này là nói với Viên Bình, nhưng đôi mắt hấn lại nhìn Thập Hoan chăm chăm. "Nếu Viên Bình người đã nhiệt tình như vậy, thì một tháng tới nước trong tất cả các lu nước ở vương phủ này, đều do người gánh."

"Vương gia!" Thấy Viên Bình bị phạt, Thập Hoan cao giọng: "Mọi việc đều có nguyên do, nếu Vương gia muốn phạt hấn thì cũng nên nghe hấn trình bày một chút chứ."

"Tiểu Hoan Tử....." Viên Bình vội vàng lôi kéo quần áo nàng, ý bảo nàng không cần chống đối với Vương gia.

"Thiện li chức thủ!" (*) Hấn gần giọng nói bốn chữ này.

(*) Tự ý rời khỏi cương vị công tác/nhiệm vụ.

"Ta xin hỏi Vương gia, cái gọi là tận trung với cương vị của ngài là như thế nào, chẳng lẽ là lạnh nhạt vô tình, ngoại trừ chức trách của mình ra thì đối mặt với những chuyện khác đều thờ ơ hay sao? Chẳng qua là Viên Bình thấy thân thể ta không đủ sức nên tới giúp ta một chút, chỉ như vậy đã phải chịu trách phạt. Nếu như để truyền ra ngoài, chỉ sợ sau này mọi người đều sợ hãi, Ninh Vương phủ này sẽ trở nên đáng sợ biết chừng nào! Hơn nữa cũng sẽ cho rằng Ninh Vương gia ngài không có lý lẽ!"

Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, một hơi nói nhiều lời như vậy, ngẩng đầu nhìn Tần Vĩ Trạch không chút sợ hãi.

Bốp, bốp, bốp..... Tần Vĩ Trạch vỗ tay: "Nói nghe rất hay." Về sắc bén trong mắt hấn cũng dần dần phai nhạt, ngược lại biến thành vẻ hài hước.

Chậm chậm đi đến trước mặt Thập Hoan, nói: "Người đã nói như vậy, nếu như bốn vương không làm chút gì thì thật đúng là có lỗi với những lời này của người."

Hấn dựng thẳng hai ngón tay lên: "Bốn vương sửa chủ ý, vốn định để người chỉ gánh nước một tháng. Bốn vương cảm thấy Tiểu Hoan Tử nói rất có đạo lý, đã như vậy, người cũng nên trợ giúp những người khác nhiều hơn. Một tháng sửa thành hai tháng đi!"

"Ngài....." Thập Hoan mở to hai mắt nhìn, đôi con ngươi lấp lánh như sao đang nổi lên hai đốm lửa giận. "Là ngài có ý?"

"Ba tháng!"

"Đường đường là Ninh Vương gia, sao có thể lật lọng như vậy?!"

"Bốn tháng!"

Khóe miệng Tần Vĩ Trạch tươi cười, nhìn trong mắt nàng hiện lên lửa giận ngập trời, hấn cười càng thêm xán lạn.

"Sao không nói nữa? Tiếp tục đi, người cảm rồi à?!"

Hấn không hề che giấu sự trào phúng trong giọng nói. Con gió nhẹ nhàng thổi qua làm vạt áo trắng tinh của hấn hơi gợn lên, nhưng hiện tại trong mắt Thập Hoan không cảm thấy hấn hiện ngang oai hùng chút nào, ngược lại cảm thấy lòng dạ hiểm độc của hấn không thích hợp với màu trắng chút nào cả.

Hiện tại, mặc kệ nàng nói cái gì cũng không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, sẽ chỉ làm Viên Bình chịu phạt càng nhiều thêm mà thôi.

Nàng càng cầu tình, Tần Vĩ Trạch sẽ càng tăng thêm hình phạt. Bởi vì hấn tuyệt đối không cho phép có người nào dám khiêu khích quyền uy của hấn.

Không người nào có thể thoát khỏi khống chế của Tần Vĩ Trạch hấn, hấn tuyệt đối cũng sẽ không để xuất hiện tình huống như vậy. Tiểu Hoan Tử ngàn vạn lần không nên làm trò trước mặt hấn mà cầu tình thay cho người khác. Đặc biệt là trong tình huống đang bị hấn hoài nghi!

Viên Bình vừa muốn nói cái gì, Thập Hoan đã tiến lên một bước, đứng trước mặt Tần Vị Trạch: “Bốn tháng gánh nước này, ta làm!”

Nàng không thể vô duyên vô cớ làm Viên Bình bị phạt như vậy, huống hồ, hôm nay nàng thật sự muốn giằng co với tên vương gia không biết nói lí lẽ này!

Nhìn ánh mắt không chịu thua của nàng, Tần Vị Trạch cười lạnh: “Một khi đã như vậy, ngươi cũng đừng hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hầu hạ hẩn tắm gội

Edit: Tiểu Pi

Đây mới chỉ là cái sân thứ hai.

Thập hoan buông thùng nước trong tay xuống, nhẹ nhàng xoa bóp cái eo sắp gãy của nàng.

Giống như chỉ trong một đêm mà trong vương phủ này bỗng dung "nở" ra vô số lu nước, cơ hồ ở mỗi cái sân đều có, hơn nữa mỗi một cái lu nước đều to bất thường.

Trừ phi là Tần Vị Trạch bày mưu đặt kế, nếu không ai dám ở trong vương phủ đặt nhiều lu nước như vậy.

Mặt trời sắp xuống núi nhuộm cả bầu trời đỏ như màu lửa, trên mặt đất, toàn bộ một vùng rộng lớn như khoát thêm tấm áo choàng đỏ rực. Khắp bốn phía là tiếng kêu rộn rã của côn trùng. Thập Hoan dứt khoát ngồi trên mặt đất, bỗng dung nổi lên hứng thú muốn ngắm hoàng hôn.

Nàng nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay mỗi nhũ của mình. Hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có này, nàng suy nghĩ liệu mình có khả năng trở về hay không. Nàng còn nhớ rõ tình huống lúc nàng xuyên qua.

Vốn là đi chùa Vạn An du ngoạn, nhưng sau một trận ánh sáng trắng xuất hiện, nàng đã không còn ý thức nữa. Khi tỉnh lại lần nữa nàng đã tới nơi này. Như vậy xem ra, có lẽ..... Nàng còn có thể về nhà.

“Tiểu Hoan Tử, Vương gia gọi người đến hầu hạ ngài tắm gội.” Quân gia râu dê xuất hiện, nói với Thập Hoan đang ngồi ngây ngốc.

Tắm gội?

Nàng đã mệt thành như vậy, còn muốn nàng đi giúp hẩn tắm gội?

“Không đi!” Nàng từ chối, Thập Hoan đã chán ghét cái cảnh bị hẩn quát mắng, dứt khoát cự tuyệt.

Kỳ lạ là lần này quân gia râu dê cũng không tức giận, mà chậm rãi nói: “Vương gia nói, nếu như ngươi không đi, kỳ hạn gánh nước từ bốn tháng sửa thành một năm.”

Rốt cuộc tên Tần Vị Trạch này có thuận phong nhĩ hay thiên lý nhãn vậy? Vì sao những suy nghĩ của nàng đều bị hẩn bấm đốt ngón tay biết được chuẩn xác đến thế.

Nàng tuyệt đối tin tưởng tên hồ ly kia nói được làm được.

Thời điểm nàng không tình nguyện mà xuất hiện, Tần Vị Trạch đã ngâm mình bên trong suối nước nóng. Khỏi nhẹ lượn lờ, Tần Vị Trạch dựa vào vách đá của suối nước nóng, trên trán có vài sợi tóc đen rũ xuống, khẽ nhắm hai mắt, hẩn như vậy thoát nhìn hoàn toàn vô hại. Ngày thường nhìn không ra, nửa người trên lộ ra khỏi mặt nước của hẩn mạnh mẽ rắn chắc, các múi cơ bắp hiện rất rõ ràng, có bọt nước dính trên mặt nên thoát nhìn càng thêm cuồng dã.

Thập Hoan thoải mái đánh giá mỹ nam trước mặt.

Nếu hẩn tốt tính hơn một chút thì hẩn là sẽ có không ít người thích hẩn.

Chi tiếc..... “Mặt người dạ thú” bốn chữ này đang xuất hiện trong đầu Thập Hoan.

“Còn không qua đây xoa bóp cho bốn vương.” Tần Vị Trạch mở mắt ra, thấy cặp mắt to linh động của nàng không hề dè dặt mà đánh giá mình. Đây là lần đầu tiên hẩn thấy một người lớn mặt như vậy.

“Hả?” Thập Hoan không kịp trở tay: “Vương gia, tiểu nhân da dày thịt béo, sợ làm thân thể ngàn vàng của Vương gia bị thương, hay là gọi một nha hoàn

tới đây đi."

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: "Dong dài cái gì! Còn dám lười biếng, cẩn thận cái đầu của ngươi."

Thập Hoan hận đến nghiêng răng, ta xoa, ta xoa, ta xoa xoa xoa.

Nàng vừa mệt, tay lại mỏi.

Mà giọng nói lười biếng của Tần Vị Trạch lại truyền đến: "Chút sức lực này của ngươi, còn không đủ gãi ngứa cho bốn vương."

Thập Hoan thầm mắng, suốt chút nữa đã ném khăn tắm trong tay lên mặt Ninh Vương gia. Cả ngày hôm nay nàng đi gánh nước, cánh tay đã sớm không còn chút sức lực nào. Nếu không, thế nào cũng phải xoa cho hắn trơn luôn lớp da mới thôi.

Nhưng Tần Vị Trạch vẫn chưa để ý tới lửa giận của nàng, hai tròng mắt đen kịt lại đảo qua đôi tay của Tiểu Hoan Tử, ngâm trong nước ôn tuyền lâu như vậy mà còn chưa đổi màu sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không xong rồi, nàng dẫm phải đuôi lão hổ rồi

Edit: Tiểu Pi

Thập Hoan cố ý đưa "cánh tay đen thui" của mình lượn qua lượn lại trước mặt Tần Vị Trạch.

Trải qua hai chuyện lần trước, tất nhiên Tần Vị Trạch sẽ sinh ra nghi ngờ. Cho nên nàng đã cẩn thận hơn, thay đổi thứ khác để nhuộm da của mình. Lần này thứ nàng dùng chính là một loại dược liệu, chỉ có khi dùng nước thuốc đặc hiệu mới có thể tẩy lớp da đen này.

Ngoài mặt nàng rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế trong lòng lại đang nở hoa.

Cũng không phải chỉ có mỗi mình Tần Vị Trạch ngươi mới có thể suy đoán được suy nghĩ của người khác.

Tâm trạng nàng rất tốt, liền "ha ha" cười nhỏ. Tắm gội cho hắn xong, Thập Hoan bắt đầu sửa sang lại quần áo mà hắn ném xuống, tiếp theo lại đi chuẩn bị tốt quần áo mới.

Nhẹ nhàng cất bước, trên mặt đầy ý cười, không thể không nói là tâm trạng của nàng tốt vô cùng.

Cách một tầng hơi nước, Thập Hoan cũng không thấy được biểu cảm của Tần Vị Trạch. Hắn chậm rãi đứng dậy từ trong suối nước nóng, Thập Hoan làm bộ ở một bên thu thập quần áo, "phi lễ chó nhìn", đạo lý này nàng vẫn biết đó nha~~

Lấy quần áo để một bên tùy ý khoát vào, trên ngực còn thấy rõ vài giọt nước.

"Chuyện gì khiến ngươi vui vẻ đến vậy?"

"Tiểu nhân đâu có vui gì đâu."

"Hừm? Nói như vậy, ngươi không vui khi hầu hạ bốn vương?" Giọng nói của hắn lại lạnh tanh.

Từ trước đến nay mọi chuyện đều do hắn khống chế, nhưng hiện tại, vẻ mặt tươi cười của tiểu tử mặt đen này chính là khiêu khích với uy quyền của hắn!

Nếu hắn muốn dùng thủ đoạn, như vậy thì đã có thể trực tiếp xác nhận thân phận của người trước mặt.

Nhưng đó lại không phải là điều mà Tần Vị Trạch hắn muốn. Hắn thích trò chơi mèo vờn chuột, nhìn con mèo khốn đốn mới là thú vui lớn nhất của hắn.

Thập Hoan đã cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo xung quanh Tần Vị Trạch. Hiện tại không phải là lúc nên chọc giận hắn.

"Có thể hầu hạ Vương gia là phúc khí mà tiểu nhân đã tu luyện được, sao có thể không vui được chứ." Nàng "Chân chó" mà nói.

"Một khi đã như vậy, bốn vương sẽ khiến cho phúc khí của ngươi lại nhiều thêm chút!" Không lâu sau, hắn vươn tay trái ra, trở tay đánh một chưởng vào bả vai Thập Hoan.

Thật ra là hắn muốn nhìn xem, người trước mặt có phải đen từ trong ra ngoài hay không.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Thập Hoan không kịp phản ứng. Chỗ bả vai cũng không phải là rất đau, nhưng là giống như có một lực đạo vô hình đẩy nàng vào trong nước.

Theo bản năng, nàng vươn tay đến chỗ đồ vật có thể bắt lấy.

“Bùm” một tiếng, nàng oanh oanh liệt liệt rơi vào suối nước nóng, một chùm bọt nước thật lớn văng tung tóe ra ngoài. Nàng trôi lên mặt nước, thỉnh thoảng phát hiện trong tay mình đang cầm một áo choàng thuần trắng.

Dưới tình huống khẩn cấp, nàng lại có thể kéo xuống quần áo mà Tần Vị Trạch vừa mới mặc vào!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa: “Vương gia, thuộc hạ đã đem tới đồ vật mà ngài muốn.” Giọng nói của Viên Bình vang lên.

“Cút đi!” Khi Viên Bình còn chưa kịp vào nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, nghe tiếng rống to thô bạo của Vương gia, hắn đã vội vàng lao ngược ra ngoài, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Cả người Thập Hoan đều hóa đá. Thăm rồi thăm rồi, hôm nay nàng đã giẫm phải cái đuôi của lão hổ này rồi. Vội vàng ném bộ quần áo trong tay ra xa, lén lút trốn vào trong một góc.

Giấu mình thật sâu trong nước, chỉ lộ lên một cái đầu nhỏ ở trên mặt.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Tần Vị Trạch đã cầm một cái áo ngoài khác phủ lên người. Con người ngưng tụ gió bão của hắn đang nhìn chằm chằm nàng, trong ánh mắt rõ ràng viết năm chữ, người, nhất, định, phải, chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nam nhân của vương gia

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Tiểu Pi

Nhìn hắn từng bước một tới gần, Thập Hoan hận chính mình không thể chui vào trong nước mà không bao giờ ngoi lên nữa.

"Vương gia..... Ngài là đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, Tể tướng đồ lý năng xang thuyền[1], ngàn vạn lần không nên chấp nhặt với tiểu nhân nha." Hào hán phải biết tránh cái thiết trước mắt, hiện giờ nàng đã chọc giận Tần Vị Trạch, lại đi cứng đối cứng chỉ có nước chết càng nhanh.

[1] Tể tướng đồ lý năng xang thuyền (宰相肚里能撑船) = bụng tể tướng có thể chống được thuyền: ý bảo phạm là người chức càng cao thì càng phải rộng lượng, bao dung.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đen như mực như cũ kia, Tần Vị Trạch vô cớ bức bối trong lòng. Hắn không biết bản thân bị làm sao nữa, hay là nói hắn đang chờ mong chút gì đó. Trực giác nói cho hắn biết, chủ nhân của một đôi mắt có thần như vậy tuyệt đối không phải xấu xí như vẻ bề ngoài hiện tại.

Nhìn người đang không ngừng lùi lại kia, Tần Vị Trạch cười lạnh: "Sắp chết đến nơi còn biện bạch như vậy, bốn vương thật đúng là coi thường người rồi. Chẳng qua, cho dù hôm nay có đại la thần tiên tới, cũng không thể nào cứu được người."

Dứt lời, hắn ngược lại ngồi xuống ghế. Liếc mắt nhìn người trong nước, cao giọng gọi: "Viên Bình!"

Viên Bình vừa mới bị đuổi đi bây giờ lại xuất hiện. Hắn kinh ngạc mà nhìn Tiểu Hoan Tử ở trong nước. Còn chưa mở miệng, Tần Vị Trạch liền nói: "Tiểu Hoan Tử hầu hạ không chu đáo, bốn vương phạt hắn hai mươi đại bản."

"Vương gia... Ta..." Thập Hoan muốn biện giải.

"Nhiều thêm một câu thì tăng lên hai mươi, người có thể ước lượng thử bao nhiêu câu nói để có thể thuyết phục được bốn vương!"

Thập Hoan hận không thể tát hết nước trong ao này vào người hắn!

Còn không phải là phạt trọng thôi sao, người cũng đừng hời hợt!

Từ từ bò từ trong nước lên trên bờ, nàng quỳ rạp trên mặt đất, nói với Viên Bình đang khó xử: "Không sao, người cứ đánh đi."

Lén lút đưa mắt ra hiệu cho Viên Bình sử, huynh đệ, người đánh nhẹ thôi nha!~v

Viên Bình không còn cách nào khác, chỉ còn cách đi tìm gậy tới. Thập Hoan quỳ rạp trên mặt đất, cao giọng hô: "Tạ vương gia ban đánh!"

Gậy giáng xuống, Thập Hoan cảm thấy cảm giác đau đớn trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ thần kinh. Nàng khẽ cắn môi, nếu người không muốn để cho ta được yên, như vậy người cũng đừng có trách ta!

"A... Vương gia... không cần a!"

"Nơi đó... nơi đó không được a!"

"Vương gia, ngài tha cho ta đi, ta không thể. A..."

Thập Hoan ở trong phòng kêu rên âm ỉ, bên ngoài, bọn thị vệ cùng nha hoàn nghe được đều cảm thấy kỳ quái.

Tiếng kêu kia có chút rên rỉ mềm mại, không khỏi khiến người ta phải suy nghĩ bậy bạ.

Chẳng lẽ Vương gia và Tiểu Hoan Từ....

Sẽ không đâu, Vương gia có thân phận và khí chất như vậy, sao có thể là đoạn tụ được?

Nhưng mà âm thanh rên rỉ này chẳng phải đã chứng minh bọn họ "có gian tình" hay sao?

Thập Hoan đã dùng hết toàn bộ sức mạnh ý chí của mình để chống cự đau đớn, nàng cố ý rên ra âm thanh như vậy. Tin rằng chưa đến bình minh ngày mai, Ninh Vương gia sẽ có thanh danh đoạn tụ bên ngoài.

Mà một khác kia Tần Vị Trạch nghe thấy âm thanh này, sắc mặt lập tức trở nên âm u vô cùng. Nhìn biểu tình y như tắc kè hoa kia, nếu không phải bởi vì quá mức đau, chắc chắn Thập Hoan sẽ ngửa mặt lên trời cười to.

Mà giờ phút này người ngoài cửa đã tụ tập càng ngày càng nhiều, hầu hết để nghe âm thanh bên trong, tuy rằng không người nào dám nghị luận, chỉ là trong lòng bọn họ sớm đã nhận định Tiểu Hoan Từ là "nam nhân của Vương gia".

Kêu thảm như vậy, Vương gia quả thật là dũng mãnh nha!~v

Một chút cuối cùng, Thập Hoan phá lệ kêu đến tê tâm liệt phế, làm người bên ngoài không rét mà run.

Mọi người sôi nổi suy đoán, Vương gia sẽ không dùng roi da nhỏ quất đâu nhỉ. Tiểu Hoan Từ gầy yếu như vậy, có thể chịu được Vương gia dũng mãnh không?

△ Chú thích thêm:

[1] Tương truyền, Tể tướng Vương An Thạch đòi Tống mất vợ tuổi trung niên nên mới cưới một tài nữ làm thiếp. Sau khi kết hôn, vì bận việc nước nên thường không về nhà, nàng tiểu thiếp vì không chịu nổi tịch mịch nên đi lại lén lút với một người hầu.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Vương An Thạch, một ngày, ông giả bộ ra ngoài làm việc nhưng lại báo kiệu phu gán kiệu không đi còn mình trốn trong nhà. Nửa đêm, ông rón rén lại gần cửa sổ, nghe thấy hai hai người đang ve vãn nhau, dù rất tức giận song ông không đánh động người trong phòng mà lấy một cây sào trúc chọc tổ quạ trên cây, quạ hoảng sợ kêu âm lên, người hầu trong phòng thấy động vội vàng chuồn mất.

Thoáng chốc đã đến trung thu, Vương An Thạch muốn nhân lúc nhắm rượu thưởng trăng mà nhẹ nhàng khuyên nhủ nên mới ngâm thơ:

"Nhật xuất đông lai hoàn chuyển đông

Ô nha bát khiêu trúc can thống

Tiên hoa lâu trú miên tâm thuy

Phiết hạ kiền khương môn ngoại thính"

Tiểu thiếp nghe vậy liền quỳ sụp xuống đáp:

"Nhật xuất đông lai chuyển chánh nam

Nhĩ thuyết giá thoại chinh nhất niên

Đại nhân mạc kiến tiểu nhân quái

Tể tướng đồ lí năng xanh thuyền"

Vương An Thạch thấy nàng thành tâm nhận lỗi nên cũng mềm lòng, lại nghĩ mình đã 60, nàng vẫn còn trẻ trung, không thể chỉ trách nàng ta được, không bằng thành toàn cho bọn họ. Sau tiết trung thu, Vương An Thạch tặng bạc và cho họ thành thân. Sau chuyện đó, mọi người không ngớt lời khen ngợi sự khoan hồng độ lượng của Vương An Thạch, "tể tướng đồ lí năng xanh thuyền" trở thành câu chuyện được ca tụng ngàn đời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hấn lại thích bị vây xem

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Tiểu Pi

Mông Thập Hoan sung lên, Vương gia lại có thanh danh đoạn tụ.

Trên phố, mọi người truyền tai nhau tin Ninh Vương gia cùng một gã sai vặt bí mật ở bên nhau. Ninh Vương gia lại dùng mãnh phi thường, kết quả làm cho gã sai vặt tứ chi vô lực, không ngừng kêu rên thảm thiết, cuối cùng được người ta nâng ra.

Lời này đồn đãi ra, nữ nhi của đông đảo các triều thần hoặc là tổn thương roi lệ, hoặc là khịt mũi coi thường. Trong lúc nhất thời, số người muốn liên hôn với Ninh Vương gia đã giảm đi ba phần.

Thập Hoan nằm trên giường, tuy rằng mông rất đau nhưng trong lòng lại thoải mái vô cùng. Đương kim Ninh Vương gia bị nói là đoạn tụ, tin tức này cũng đã đủ bùng nổ rồi. Dùng mông của mình đổi lại tiếng xấu muôn đời của hấn, đáng giá!

Nhưng mà một nhân vật chính khác của chuyện này lại vững như thái sơn, không chút nào để ý tới lời đồn trên phố. Nên thượng triều thì thượng triều, nên xử lý công văn thì xử lý công văn, giống như không liên quan gì đến mình vậy.

Đã là ngày thứ bảy, lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả chi tiết Ninh Vương gia sủng ái gã sai vặt này thế nào cũng lưu truyền ra ngoài.

“Người thật sự không định làm sáng tỏ sao? Cứ tiếp tục như vậy, ngay cả ta cũng phải cho rằng người là đoạn tụ.”

Vừa mới hạ triều, Lữ Bất Chu và Tần Vĩ Trạch cùng sóng vai đi ra phía ngoài.

Hôm nay Tần Vĩ Trạch mặc y phục thuần trắng, bên ngoài mặc áo sa mỏng màu tím nhạt, phía trên thêu kim long ngũ sắc, chân mang giày lụa đen để trắng. Phong thái hiên ngang, khiến người ta nhìn không được mà liếc mắt lại nhìn.

Nghe Lữ Bất Chu nói xong, hấn đứng yên: “Nếu đã như vậy, hay người theo bốn vương luôn đi?”

Biểu tình nhìn như nghiêm túc kia dọa Lữ Bất Chu sợ tới mức liên tục xua tay: “Đừng đừng đừng, ta đối với Linh Nhi nhà ta là trung trinh như một. Ta tuyệt đối tin tưởng người thích nữ nhân, mấy lời đồn đãi trên phố làm sao có thể tin được, phải không?”

Tần Vĩ Trạch cười khê, xoay người rời đi.

Đã dưỡng bảy ngày, không còn sưng lên nhiều như trước, nhưng vẫn còn rất đau, tư thế đi đường của Thập Hoan cũng rất kỳ quặc, khắp khiễng.

Bảy ngày này nàng cũng không gặp Tần Vĩ Trạch, nhưng nàng lại nghe được những lời đồn đãi bên ngoài, vậy có lẽ mấy hôm nay Vương gia hấn cũng không được thoải mái lắm.

Đang nghĩ ngợi, cửa đột nhiên bị mở ra, Tần Vĩ Trạch thành linh đứng ở cửa.

Thập Hoan đỡ lấy trụ giường, chậm rãi ngồi xuống, vừa nhìn thấy hấn thì hoảng sợ, đặt mông an vị lên trên giường. “A!” Lập tức đau đến mức kêu rên thảm thiết.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ kia, Khỏe miệng Tần Vĩ Trạch kéo lên độ cong tuyệt đẹp. “Đứng dậy, theo bốn vương ra phủ mua đồ.”

“Vương gia, tiểu nhân đã như vậy, chỉ sợ không thể đi được.” Tên hồ ly đáng chết, phạt đánh ta còn chưa đủ, hiện tại còn tới tìm nàng gây phiền toái.

“Hoặc là theo bốn vương ra ngoài, hoặc là lại đánh hai mươi đại bản, người tự chọn đi.”

Thập Hoan kêu rên trong lòng, ai đó tới thu phục tên yêu nghiệt này đi!

Kết quả mọi người đều thấy hình ảnh quý dị này – Ninh Vương gia ở phía trước nhân nhĩ tản bộ, đi theo sau là một gã sai vặt chân đi khập khiễng.

Người trên đường nghị luận sôi nổi, Tần Vĩ Trạch giống như không nghe thấy gì, ở đầu nhiều người thì kéo Thập Hoan chạy đến nơi đó. Hơn nữa hắn cố ý thả chậm bước chân, đi ngang hàng với Thập Hoan.

Thì ra Tần Vĩ Trạch thích bị người ta chỉ trích vậy xem! Thập Hoan như bưng bình, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn hắn.

Nàng lại rất có lòng thương người, một khi đã như vậy, nàng coi như làm một tùy tùng tốt đi.

Nhìn đôi mắt đen nhánh kia đảo tới đảo lui, Tần Vĩ Trạch liền biết trong lòng hắn không nghĩ chuyện gì tốt.

Lúc hai người chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nam thanh thúy: “Thập Hoan, có phải là muội không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bị ca ca nhận nhầm

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Tiểu Pi

Đột nhiên nghe thấy có người kêu tên nàng, thân thể Thập Hoan rõ ràng cứng đờ.

Nhưng mà biến hóa rất nhỏ này cũng không qua được đôi mắt Tần Vĩ Trạch. Biểu tình mất tự nhiên kia hiển nhiên đã chứng minh tất cả.

Ánh mắt Tần Vĩ Trạch dần dần trở nên u ám, vẫn luôn so sánh cái tên vừa rồi, Thập Hoan... Tiểu Hoan Tử... Chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp?

Về mặt vẫn không thay đổi, hắn dừng bước chân lại, nhìn về phía người nọ. Chỉ thấy người nọ mặc y phục màu xanh đen, đầu đội mũ ngọc, màu da ngăm đen, đôi mày hơi xếch, hai mắt sáng ngời có thần. Nhìn kỹ xuống, cặp mắt kia thật ra cũng có chút giống với Thập Hoan.

Thấy Tần Vĩ Trạch dừng lại, Thập Hoan cũng không thể không đứng lại theo. Nàng biết người này, hắn chính là ca ca nàng ở thời đại này – Hàn Thập Tuấn.

Lúc nàng vừa tỉnh lại sau khi đã xuyên đến đây, thấy mấy tên nam nhân lực lưỡng đang đè nàng lại, buộc chặt nàng rồi ném lên trên xe ngựa, đưa đi làm tiểu thiếp cho Thái tử. Mà mẹ cả nàng đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn.

Một khắc trước khi nàng bị ném lên xe ngựa, nàng còn nhớ rõ đã nghe được ở phía sau đang có người điên cuồng gào thét tên mình, mà cái âm thanh kia rất giống với thanh âm thanh của người trước mặt này.

Thấy Tiểu Hoan Tử nhìn Hàn Thập Tuấn như có bộ dáng suy tư, đôi mày của Tần Vĩ Trạch dần dần nhíu lại, trong mắt hiện lên vẻ không vui.

“Lui ra!” Tần Vĩ Trạch quát lạnh một tiếng, hắn không che dấu cảm giác bức bối ở trong lòng.

Nghe được giọng nói của Tần Vĩ Trạch, Thập Hoan lập tức hoàn hồn, vừa ngược mắt lên liền thấy mặt hắn tối sầm.

Sao lại tức giận, ai lại chọc tức tên hồ ly này rồi?

Nàng thành thật dịch nửa bước về phía sau, đứng ở phía sau bên phải Tần Vĩ Trạch.

“Tham kiến Vương gia.” Hàn Thập Tuấn chấp tay hành lễ.

“Hàn công tử miễn lễ.” Tần Vĩ Trạch giơ tay, sau đó liếc mắt nhìn Tiểu Hoan Tử bên cạnh.

Hàn Thập Tuấn đứng dậy, bắt đầu đánh giá gã sai vặt bên cạnh Tần Vĩ Trạch. Bóng dáng của người này cực kỳ giống Thập Hoan, nhưng người này đang cúi đầu nên hắn không nhìn rõ được khuôn mặt. Chỉ nhìn thấy da mặt và làn da trên tay rất đen.

“Người sai vặt này thật lạ mắt.” Hàn Thập Tuấn cố ý chuyển đề tài dời đến trên người gã sai vặt.

“Thô sử tạp dịch mà thôi, Hàn công tử vì sao lại cảm thấy hứng thú với gã sai vặt của bổn vương vậy?” Hắn cười như không cười, căn bản không muốn vòng vo.

Tất nhiên Hàn Thập Tuấn biết tính cách này của Ninh Vương gia, hắn cười nói: “Chỉ là mỗi lần đều là Ngụy Đạt hầu hạ Vương gia ra cửa, lần này đột

nhiên thay đổi người, thần có chút tò mò thôi.”

“Thì ra là thế! Còn không nhanh hành lễ với Hàn công tử, đừng làm mất mặt bổn vương!” Tần Vị Trạch nói với Thập Hoan. Hắn cố ý gọi nàng, trong tiềm thức, hắn không nghĩ muốn cho Hàn Thập Tuấn biết quá nhiều chuyện.

Thập Hoan vẫn luôn nghe bọn họ đối thoại, trong lòng cũng có một chút khẩn trương. Hàn Thập Tuấn cũng không phải kẻ ngốc, mà thái độ Tần Vị Trạch lại không rõ ràng, hiện tại nàng hai mặt đều là thù địch.

“Tiểu nhân tham kiến Hàn công tử!” Tiếng nói ồ ồ truyền đến, còn hơi chói tai như vậy. Vốn dĩ Hàn Thập Tuấn có một tia mong đợi, hiện tại cũng thất vọng.

Giọng nói của muội muội hắn uyển chuyển du dương, không có khả năng trầm đục lại khó nghe như vậy.

Mà biểu tình cô đơn kia của hắn bị Tần Vị Trạch thu hết vào đáy mắt.

Nàng nói chuyện như vậy, là cố ý cho Hàn Thập Tuấn nghe được âm thanh khó nghe, vì nàng muốn cho hắn biết là gã sai vật trước mắt hắn không phải là người hắn muốn tìm!

Nghĩ đến đây, Thập Hoan vẫn là có một tia cảm kích, rốt cuộc nếu thật sự bị Hàn Thập Tuấn hoài nghi, như vậy mới là bắt đầu gặp phiền toái.

Thập Hoan suy nghĩ một chút, nhưng lần này bị Hàn Thập Tuấn “nhận nhầm”, đã cung cấp tin tức mấu chốt cho Tần Vị Trạch!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bốn vương muốn bức họa của nàng

Edit: Tiểu Pi

“Vương gia, thần còn có việc nên không bồi Vương gia nữa.” Thu lại nỗi thất vọng trong lòng, Hàn Thập Tuấn chuẩn bị rời đi, tiếp tục tìm kiếm muội muội.

Tần Vị Trạch gật đầu: “Cũng được.”

Thấy hắn rời đi, lúc này Thập Hoan mới ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng càng lúc càng xa kia.

“Còn dám nhìn nữa, bốn vương sẽ móc hai mắt ngươi ra!” Tần Vị Trạch đứng ở một bên lạnh lùng nói.

Một người anh tuấn kiệt xuất như hắn mà lại nói ra những lời ác độc như vậy. Thật đúng như câu "bach hạt liêu giá phó hảo bì nang"! (*)

(*) Bạch hạt liêu giá phó hảo bì nang, giải nghĩa: Có một số người, tuy rằng bề ngoài nhã nhặn lịch sự nhưng làm những hành động hay có những lời nói không đúng mực, trái ngược với vẻ ngoài của mình.

“Vương gia, trên đường này có bán hỏa dược không?” Nàng cười tủm tỉm hỏi.

Câu hỏi không đầu không đuôi này khiến Tần Vị Trạch có chút khó hiểu: “Ngươi muốn hỏa dược làm cái gì?”

“Trong lời nói của Vương gia nồng nặc mùi thuốc súng, tiểu nhân còn tưởng rằng Vương gia vừa ăn hỏa dược nữa chứ!” Nàng nói không chút khách khí.

Có câu “Duy chi có nữ tử và tiểu nhân là khó giáo dưỡng” (*) nhưng xem ra, trên đời này “Chỉ có Tần Vị Trạch là khó dưỡng nhất!”

(*) Câu này của Không Tử nói a~~~

Không đầu không đuôi lại tức giận, vô duyên vô cớ tìm nàng gây phiền toái, hắn thật sự nghĩ rằng nàng là một quả hồng mềm, tùy tiện muốn bóp là bóp sao?!

Tuy rằng hắn không có tức giận, nhưng lại đặt một bàn tay lên bả vai Thập Hoan, âm thầm tăng thêm lực đạo khiến nàng đau đến mức nhũn chặt đôi mày.

“Không cần lặp đi lặp lại nhiều lần để khiêu khích bốn vương, trước kia cũng có một người giống như ngươi vậy, bây giờ hắn đang nằm ở bãi tha ma nào rồi, bốn vương tin rằng ngươi sẽ không muốn đi bồi hắn đâu nhì.”

Thập Hoan muốn tránh thoát, nhưng cái tay kia lại giống như gọng kìm, khiến nàng căn bản không thể động đậy. Tên Tần Vị Trạch đáng chết này lại tiếp

tục uy hiếp nàng.

Chỗ bả vai vô cùng đau đớn, nói không chừng đã bầm tím rồi cũng nên. Nàng cắn răng một cái, nếu nguoi bắt nhân, như vậy ta cũng sẽ chứng thực cái danh đoạn tụ cho nguoi!

“Vương gia, đừng. Đừng như vậy!”

Giọng nói đầy ám muội, làm người ta không khỏi mơ màng.

Trong mắt những người xung quanh bắt đầu hiện lên vẻ khác thường, nhưng lại bị ánh mắt sắc lạnh của Tần Vị Trạch phóng tới, dọa bọn họ sợ tới mức tránh ra xa.

Nhìn ánh mắt đặc ý của nàng, hần buông lỏng tay ra. Thập Hoan lập tức xoa bả vai mình, nếu không phải thực lực cách xa, nàng thật sự rất muốn đánh hần một trận để xả giận mới được.

“Hồi phủ!” Tần Vị Trạch nói xong, liền dẫn đầu rời đi.

Bị hần làm cho mờ mịt không hiểu mô tê gì [1], Thập Hoan đành phải chậm rãi đi theo phía sau.

[1] Thật ra câu gốc của tác giả là “Trượng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não”(丈二和尚摸不着头脑);(nghĩa đen) sò không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Tần Vị Trạch vừa đi, vừa nhớ lại xúc cảm trên tay vừa rồi. Khung xương của Tiểu Hoan Tử thật nhỏ, nhìn thế nào cũng không giống như là khung xương của nam nhân. Hơn nữa vừa rồi Hần Thập Tuấn nhận nhầm, phải chăng. “Hần” là “Nàng” mới đúng.

Nhưng hần nhớ rõ, thời điểm Tiểu Hoan Tử mới vào vương phủ, hần cố ý dò hỏi Viên Bình, Viên Bình nói gã này là nam nhi. Mà lần nọ Lữ Bất Chu bắt mạch cũng nói Tiểu Hoan Tử là nam nhi.

Xem ra trong chuyện này còn nhiều điều bí ẩn!

“Từ hôm nay trở đi, nguoi gác đêm cho bốn vương như cũ!” Một chân Thập Hoan vừa mới rào bước tiến vào cổng lớn vương phủ, đã nghe được giọng của Tần Vị Trạch.

“Vương gia a. Ta.” Còn chưa chờ nàng nói xong, Tần Vị Trạch đã biến mất ở chỗ ngoặt.

Không để ý tới tiếng gọi phía sau, Tần Vị Trạch bước nhanh đến thư phòng: “Ngụy Đạt!”

“Có thuộc hạ!”

“Đi tra một người, chi nữ của Viễn Tướng quân —— Hần Thập Hoan. Còn nữa, bốn vương muốn bức họa của nàng. Tất cả chuyện này không thể để người khác biết được, nhớ lấy!”

“Dạ!”

Δ Chú thích thêm:

[1] Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lôi đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sò không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑”(sò không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đã vào vương phủ của ta thì là người của ta

Edit: Tiểu Pi

Ban đêm, không gian xung quanh đều yên lặng, chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu râm ran ngoài cửa sổ.

Tần Vị Trạch còn chưa trở lại tắt điện, Thập Hoan xoa bả vai đau nhức của mình. Nàng muốn nhìn một chút, nhưng lại sợ hấn đột ngột tiến vào, quả thực vô cùng mâu thuẫn.

Mà hiện tại, Tần Vị Trạch ở trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng. Lư hương trên bàn sách tỏa ra từng trận khói nhẹ, ánh nến sáng ngời nhảy nhót vui sướng, chiếu lên sườn mặt anh tuấn của Tần Vị Trạch.

Hiệu suất làm việc của Ngụy Đạt rất nhanh, khi đêm xuống đã đến trước mặt Tần Vị Trạch.

“Sao rồi?”

“Khởi bẩm Vương gia, Hàn Thập Hoan là do tiểu thiếp của Viễn Tướng quân sinh ra. Ngày thường hay ở trong phủ, rất ít khi lộ diện. Nhưng hai tháng trước đột nhiên mất tích. Hiện tại người của phủ Viễn Tướng quân đều đang âm thầm tìm kiếm, vẫn chưa tìm được.”

Hai tháng trước?

Tần Vị Trạch nắm trọng điểm, hai tháng trước cũng là khoảng thời gian Tiểu Hoan Từ vào vương phủ.

“Có tìm được bức họa không?”

“Có, thỉnh Vương gia xem qua.”

Ngụy Đạt cung kính trình bức họa lên, đặt bức họa được cuộn tròn ở trên bàn sách, từ từ mở ra.

Một tia kinh ngạc hiện lên trong mắt Tần Vị Trạch. Người trong tranh mặc váy lụa màu lam nhạt, tóc dài đến thắt lưng, da thịt trắng hơn cả tuyết. Đôi mày đẹp như được tỉ mỉ vẽ ra, hai mắt lại rất có thần. Môi đỏ hơi hơi chu ra, như trẻ nhỏ đang làm nũng. Nàng đứng dưới tán hoa đào, cánh hoa anh đào bay lượn đầy trời và cả xung quanh nàng, nhìn qua nàng chẳng khác gì tiên nữ hạ phàm.

Hắn cẩn thận nghiêng ngắm bức họa, đôi mắt đẹp kia dần dần trùng khớp với đôi mắt của Tiểu Hoan Từ, ngón tay thon dài của hắn khẽ chạm lên người trên bức họa.

Sau một lúc lâu, hắn mở miệng hỏi: “Vì sao nàng lại mất tích?”

“Tướng quân phu nhân đưa nàng đi làm thiếp cho Thái tử, nhưng trên đường đi nàng đã chạy thoát.”

Sau khi nghe xong, Tần Vị Trạch cười khẽ, lớn mật như thế, cũng cũng chỉ có một người là nàng mà thôi.

Hắn khoa tay, ý bảo Ngụy Đạt lui ra.

Như thế, xem ra ngày đó hắn gặp là đúng lúc Hàn Thập Hoan đang chạy trốn. Đánh bậy đánh bạ, lại thành gã sai vặt bên cạnh hắn. Mấy ngày nay ở chung, dựa theo tính cách không chịu thua của Tiểu Hoan Từ thì tuyệt đối sẽ không hạ mình làm thị thiếp cho người khác.

Nhẹ nhàng cuộn bức họa lại, ánh mắt Tần Vị Trạch u ám không rõ, nhưng trong lòng lại có cảm giác hưng phấn khó tả.

Xem ra, Ninh Vương phủ này chỉ là nơi ở tạm thời của nàng thôi. Nếu tìm được nơi khác tốt hơn, có thể nàng cũng sẽ rời đi như vậy chẳng?

Ngón tay cầm cuộn họa dần dần siết chặt đến trắng bệch, nghĩ đến khả năng nàng sẽ rời đi, cảm giác hưng phấn vừa rồi chuyển thành bức bối.

Ninh Vương phủ đâu phải là nơi nàng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!

Đã vào vương phủ của ta, thì là người của ta.

Hiện tại trò chơi này do hắn mở màn, vậy khi nào kết thúc cũng phải do hắn định đoạt!

Tần Vị Trạch trở lại tắt điện, bất giác thả nhẹ bước chân. Lặng lặng đứng ở trước giường của nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ đang say ngủ.

Nghe tiếng mõ bên ngoài, đã là giờ Tý. Ánh nến leo lắt, mà Thập Hoan ôm chần ngồi ở trên giường, dựa vào vách tường, bên ngoài trời đã đen kịt.

Trong lúc mơ màng nàng cảm thấy giống như trước giường mình có người, sợ tới mức bừng tỉnh. Sau khi thấy rõ ràng người tới là ai, nàng vừa vỗ ngực vừa nói: “Vương gia, đã hơn nửa đêm ngài không ngủ đi, đứng ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ ngài không biết, người hù người cũng có thể gây ra án mạng sao?”

“Bốn vương nghĩ, nếu không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa. Hay là, người có chuyện gì gạt bốn vương?” Giọng nói hắn trầm thấp, ngữ điệu thông thả, từng chữ từng chữ đều dội vào lòng Thập Hoan. Hai người bốn mắt nhìn nhau, giống như hắn muốn nhìn thấu linh hồn của nàng vậy.

Chương 25: Chuồn ra ngoài

Edít: Tiểu Pi

“Vương gia cảm thấy ta có chuyện gì gặt ngoài à?”

Nàng ném vấn đề ngược lại cho hắn, hiện tại nàng không biết hắn đang nghĩ gì. Những lời này rốt cuộc là vô tình thử, hay là hắn thật sự đã biết được cái gì?

Thập Hoan nhìn hắn chăm chăm, trong một khoảnh khắc nàng cảm giác được ánh mắt hắn như có hai đốm lửa đang rực cháy, giống như muốn thiêu rụi nàng.

Nhưng ánh mắt đó chỉ thoáng qua, khiến nàng cho rằng mình đang xuất hiện ảo giác.

“Chỉ là nhắc nhở ngươi một chút, ngàn vạn đừng có suy nghĩ ở trước mặt bọn vương muốn ra về..... Mà thôi!” Hắn cố ý nói lấp lửng không rõ ràng. Mà ánh mắt kia cố ý đảo qua toàn thân nàng.

Bị hắn nhìn chăm chăm khiến lưng nàng như bị kim chích, Thập Hoan lại căng thẳng thần kinh.

Nhìn thấy vẻ căng thẳng của người trước mắt, đột nhiên hắn mỉm cười: “Ý của bọn vương là muốn nhắc nhở ngươi, không cần cố ý tô điểm làm đẹp cho gương mặt xấu xí của ngươi đâu, kéo biến khéo thành vụng, làm mất thể diện của bọn vương.”

Dứt lời, hắn liền vung ống tay áo, xoay người đi đến sau bình phong, thay quần áo đi ngủ.

Thập Hoan vô cùng hoài nghi, liệu có phải tên Tần Vị Trạch này uống lộn thuốc hay không, tự nhiên nói nhiều mà lại không đầu không đuôi như vậy. Tô điểm làm đẹp mình? Vậy mà hắn cũng nghĩ ra được.

Không để ý tới tên hồ ly này, Thập Hoan đắp chăn, ngả đầu xuống ngủ mất.

Hắn sẽ không để cho người khác phát hiện bí mật này, đặc biệt là sau khi hắn đã biết thân phận của Thập Hoan.

Hôm sau, khi Thập Hoan tỉnh lại thì Tần Vị Trạch đã thượng triều. Thập Hoan lười biếng duỗi eo, ngày nào mà không bị tên hồ ly đó đến gây phiền toái thì chính là ngày tốt!

Nhưng mới vừa mở cửa đã thấy gương mặt sọc của Ngụy Đạt. “Vương gia phân phó, trễ chút nữa ngươi đem ngọc như ý kia vào trong cung, thuận tiện theo ngài đi dự tiệc.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Hoàng cung? Hắn lại muốn mang theo một gã sai vặt xấu xí tiến cung, Vương gia này thật đúng là có nhả hứng.

Yến vô hảo yến[1], đây là phản ứng đầu tiên của Thập Hoan. Đa số những buổi cung yến đều sẽ mở tiệc chiêu đãi vài vị vương công quý tộc, quan lại đại thần. Khó tránh khỏi sẽ đụng phải người của phủ Viễn Tướng quân. Lần trước, thiếu chút nữa bị Hàn Thập Tuấn nhận ra, lần này có đánh chết nàng cũng không dám tiếp tục mạo hiểm.

[1] Yến vô hảo yến (宴无好宴): ngụ ý là mời người tham gia tụ hội hoặc mở tiệc chiêu đãi, nhất định là có mục đích khác, tiềm ẩn mối nguy hiểm.

Vì vậy, nàng chỉ còn cách giả vờ bị bệnh thôi.

Kết quả, khi Ngụy Đạt lại đến liền thấy được Tiểu Hoan Từ đang “Bị bệnh nằm trên giường”. Tay chân vô lực, ngay cả đôi mắt cũng không còn long lanh giống ngày xưa.

“Ngươi làm sao vậy?” Ngụy Đạt hỏi thăm.

Nàng “Yếu ớt” nói: “Đêm qua tự nhiên ta bị nhiễm phong hàn, hôm nay không thể đi tặng đồ được rồi.”

Mắt thấy đã sắp tới giờ, Ngụy Đạt có hơi sốt ruột, tiến lên muốn kéo Tiểu Hoan Từ dậy. Ai ngờ tên này ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Ngụy đại ca, nếu không huynh cứ tìm người đi thay cho ta đi, cho dù có bò, ta cũng không bò nổi nữa rồi.” Nàng nói vô cùng “Đáng thương”, nhưng trong lòng lại đang nở hoa, cuối cùng nàng cũng phải dùng đến Nhuyễn Cân tán. [1]

[1] Thập hương nhuyễn cân tán: loại chất độc này vô tung vô ảnh, không mùi, không vị, rất khó bị phát hiện, có thể dễ dàng phát tán trong không khí, pha vào nước uống hoặc đồ ăn. Người bị trúng độc Thập hương nhuyễn cân tán thường bị tê liệt, trở nên hoàn toàn vô lực, yếu ớt, không còn khả năng kháng cự.

“Được rồi!” Ngụy Đạt bắt đầu đi, việc Vương gia tặng đồ quan trọng hơn. Hắn quay người lại rồi đi.

Thập Hoan sử dụng Nhuyễn cân tán không nhiều lắm, nằm đại khái nửa canh giờ, nàng liền khôi phục lại như bình thường.

Đã mấy ngày nay nàng hay nghĩ đến chuyện mình có thể xuyên trở về hay không. Cho nên việc đầu tiên nàng phải làm, là muốn tìm xem nơi này có chùa Vạn An không!

Hơn nữa nàng đã ngây ngốc trong vương phủ này một thời gian, đã sớm muốn đi ra ngoài nhìn xem.

Nói đi liền đi, nàng đã quan sát kỹ thời gian mà bọn thị vệ thay ca. Thừa dịp không có ai, nhanh chóng đi ra ngoài từ cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh hùng cứu xấu nhân

Edit: Tiểu Pi

Vừa ra đến đường cái, Thập Hoan cảm thấy cả người đều thoải mái tự tại. Rốt cuộc nàng đã cảm nhận được không khí tự do rồi.

Xuyên qua đám người rộn ràng nhốn nháo trên đường, Thập Hoan ăn bánh hoa quế, uống một tách trà lớn, phe phẩy cây quạt được làm thủ công. Lần đầu tiên cảm nhận được chợ cổ đại nên nàng nhìn cái gì cũng cảm thấy thật mới mẻ.

Dù có vui chơi nhưng nàng cũng không quên nhiệm vụ. Hỏi thăm mọi người, họ nói gần kinh thành này không có chùa hay miếu nào tên Vạn An cả.

Tâm tình có chút uể oải, đi suốt một buổi sáng, bắt tri bắt giác lại đi tới cửa thành phía Bắc.

Thành lâu đại khái cao ba tầng, độ rộng của cửa thành hình vòm ước chừng rộng đến mười lăm mét(*). Mà phía trước cổng thành có binh lính thân mặc quân phục, trong tay cầm trường mâu, mặt mày nghiêm nghị.

(*) Trong convert để mét, tui cũng không sửa dù đây là truyện cổ trang vì đoạn này là do nữ chính ước lượng, mà nữ chính là người xuyên về từ hiện đại nên dùng mét vẫn không có gì bất hợp lý cả.:))

Đứng hồi lâu, trong lòng nàng có một loại xúc động. Nàng có thể từ nơi này đi ra ngoài, rời khỏi Ninh Vương phủ, rời khỏi kinh thành. Trời đất bao la này thế nào cũng có cách để nàng tìm được đường trở về.

Một gã sai vặt của Ninh Vương phủ chạy trốn, hẳn là không phải chuyện gì quá to tát. Nhưng bất ngờ trong đầu nàng lại xuất hiện gương mặt lạnh lùng của Tần Vị Trạch.

Nghĩ đến hắn làm gì. Nàng vỗ vỗ mặt mình, nhất định là do bị hắn áp bức quá lâu nên mới như thế.

Đang nghĩ ngợi, đám người phía sau đột nhiên xôn xao lên, sau lưng có người hô to: “Tránh ra, mau tránh ra!”

Chờ khi Thập Hoan quay đầu lại, muốn tránh đã không còn kịp nữa rồi. Con ngựa đã tới trước mặt nàng, chỉ cần nó vừa nhấc chân lên, nàng sẽ phải bỏ mạng dưới móng ngựa của nó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một nam tử áo lam bất ngờ từ bên cạnh xông ra, đẩy Thập Hoan một cái thật mạnh ra ngoài. Mà nam tử kia bởi vì quán tính nên cũng ngã trên mặt đất.

Tránh được móng ngựa trong gang tấc, Thập Hoan cố sức từ trên mặt đất bò dậy. Mà người cứu nàng đã đứng dậy trước.

“Cảm ơn người.....”

Người nọ ngẩng đầu cười với nàng: “Không có gì, người có sao không?”

Thập Hoan nhìn người nọ, thế nhưng nhìn đến giây người. Mái tóc đen nhánh buộc gọn gàng sau đầu, màu da rất sáng, hai tròng mắt trong suốt, giống như có thể hút người ta vào đó. Khóe miệng khẽ cong lên, khi hắn cười hai mắt cong cong, khiến người ta như đắm mình trong gió xuân.

“Ta không có việc gì.” Nàng lên lút giấu tay trái ra sau. Lúc này khi vừa mới té ngã, tay trái nàng bị trầy da.

Nam tử kia không nói gì thêm, mà trực tiếp kéo tay trái nàng qua, nhìn thấy tay nàng chảy máu thì không khỏi nhủ mảy. Lấy khăn lụa trắng tùy thân ra, nhẹ nhàng băng bó cho nàng.

“Huynh đài cố chịu đựng một chút, phía trước cách đây không xa sẽ có y quán.” Hấn nói.

“Không cần, vết thương nhỏ này cũng không có gì đáng ngại.” Người ta đã cứu nàng, nàng không muốn lại làm phiền người ta thêm nữa.

“Vẫn nên để đại phu xem một chút mới yên tâm.” Hấn vẫn tiếp tục kiên trì.

Nhìn ánh mắt chân thành của người nọ, nàng cũng không nỡ cự tuyệt. Sau khi đến y quán băng bó xong, Thập Hoan được biết người nọ đã để lại bạc, rồi yên lặng rời đi không một tiếng động.

Người ta đều là anh hùng cứu mỹ nhân, nàng lại được anh hùng cứu “Xấu” nhân. Người này cũng không vì nàng “Xấu” mà coi thường nàng, đúng là hiếm thấy.

Thế nhưng nàng có hơi hối hận, tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng, mà nàng lại có thể quên mất việc hỏi tên của người ta!

Nhìn canh giờ, Tần Vị Trạch đi dự tiệc chắc là sẽ không về sớm. Nàng ung dung trở về không chút hoang mang, dựa theo đường cũ mà vào. Mới vừa bước một chân vào cửa tấm điện đã thấy về mặt u ám của Tần Vị Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Người thật sự cho rằng bốn vương là người mù?

Edit: Tiểu Pi

Trong nhà, bầu không khí đã u ám tới cực hạn, Trúc Đào và Ngụy Đạt hầu hạ bên cạnh cũng không dám ho một tiếng nào, trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Dựa theo sự quan sát của Thập Hoan suốt hai tháng qua, khi Tần Vị Trạch có việc tiến cung thì đến khuya mới trở về, hôm nay sao lại về sớm vậy?

Hấn ngồi ở bên cạnh bàn, bộ triều phục màu tím trên người còn chưa có thay ra. Nhìn như nhân nhả khế vuốt chung trà trong tay, nhưng đầu ngón tay trắng bệch kia lại thể hiện rằng hiện tại hấn đang áp chế sự tức giận.

Người trong phòng không ai mở miệng nói chuyện, bầu không khí cực kỳ lúng túng. Thập Hoan lấy lại bình tĩnh, nói: “Tham kiến Vương gia.”

Thấy tay trái nàng băng bó, cùng với chỗ cổ tay áo lộ ra một góc của tấm lụa trắng, giọng nói lạnh lẽo của Tần Vị Trạch truyền tới: “Đi đâu vậy?”

“Tiểu nhân đi ra ngoài hít thở không khí, không nên nằm lâu trên giường.”

“Ngụy Đạt nói tứ chi ngươi vô lực, ngay cả đứng còn không vững, sao ngươi lại có thể đứng dậy được hay vậy?”

“Năm hồi lâu nên đã khá hơn nhiều.” Nàng trả lời hấn không chút hoang mang.

Nhìn ánh mắt Tần Vị Trạch, Thập Hoan biết hấn căn bản không tin lời nàng, một chữ cũng không tin.

Thấy biểu hiện do dự của nàng giống như đang giấu giếm cái gì đó, lửa giận của Tần Vị Trạch dần dần bốc lên, hấn nén lửa giận xuống, hỏi: “Bốn vương hỏi lại ngươi một lần nữa, đi đâu vậy?”

Trúc Đào bị dọa sợ không nhẹ, Ngụy Đạt thực sự cũng đồ mò hỏi thay Tiểu Hoan Tử. Hôm nay hấn đưa ngọc như ý đến cho Vương gia, còn bẩm báo tình trạng của Tiểu Hoan Tử. Ngoài mặt Vương gia biểu hiện như không có gì, mà trong lòng lại có ý tìm lý do rồi đi trước. Hơn nữa rút ngắn một nửa thời gian hơn mọi ngày để về phủ.

Khi mở cửa lại nhìn thấy bên trong trống tuếch, tuy rằng Vương gia không nói gì, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của ngài đã nói lên tất cả.

Như thế làm hấn có chút bất ngờ lại khó hiểu, Vương gia hấn là sẽ không vì một gã sai vặt và phần nô đến mức đó chứ.

“Tiểu Hoan Tử, không nên chọc Vương gia tức giận, mau nói thật đi.” Ngụy Đạt thấp giọng nhắc nhở nàng.

Vì ngữ khí hung ác của Tần Vị Trạch làm Thập Hoan rất không thoải mái. “Ta ra ngoài vương phủ hít thở không khí, đây là lời nói thật, nếu Vương gia

không tin thì ta cũng hết cách."

“Bóp” một tiếng, Tần Vị Trạch đột nhiên vung tay lên ném chung trà xuống đất, mảnh sứ vỡ văng khắp nơi, lập tức chung trà chia năm xẻ bảy. Nhưng lại không có một mảnh sứ nào văng trúng nàng.

Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt Thập Hoan, tháo cái khăn lụa trong cổ tay áo nàng ra.

“Đây là cái gì? Người thật sự cho rằng bốn vương là người mù à?”

Đây là lụa trắng mà nam tử áo lam dùng để băng bó cho nàng, vốn dĩ nàng muốn giặt sạch để tìm trả cho người ta, không ngờ lại bị hắn phát hiện.

Ở triều đại này có nhiều nam tử hay mang theo lụa trắng tùy thân. Chất liệu bằng lụa của cái này không phải người bình thường có thể sử dụng. Hắn bắt lấy tay Thập Hoan: “Còn không nói, bốn vương sẽ bẻ gãy tay của ngươi!”

Hắn dần dần tăng thêm lực đạo, làm Thập Hoan nhận không được nhũn chặt mày. Tên Tần Vị Trạch đáng chết này, không phải thật sự muốn bẻ gãy tay nàng đó chứ.

Thấy nàng còn không chịu mở miệng, sắc mặt Tần Vị Trạch càng thêm u ám. Nàng đi đâu, gặp ai, có phải muốn tìm chỗ khác tốt hơn để rời khỏi đây không?

Trúc Đào bị dọa đến choáng váng, bộ dạng Vương gia vô cùng phần nộ như vậy, là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy, chỉ sợ hôm nay Tiểu Hoan Từ lãnh ít dữ nhiều rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ký vào đây, bốn vương sẽ bỏ qua cho ngươi

Edit: Tiểu Pi

Nhìn người trước mặt, Thập Hoan biết, nếu hôm nay nàng nói sai một câu, rất có khả năng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Nàng còn chưa muốn chết, đặc biệt là không muốn bị Tần Vị Trạch bóp chết.

Hào hán không sợ thiệt trước mắt, nàng cố ý nói nhỏ nhẹ: “Vương gia, tức giận hại thân, ta nói là được chứ gì.”

Hắn vẫn chưa buông tay nàng ra, nhưng lại không tăng thêm lực đạo: “Nếu như có nửa lời nói dối, ngươi tự gánh hậu quả.”

Vì thế Thập Hoan thành thật nói hết những chuyện xảy ra với nàng khi đi ra ngoài, làm cái gì, được người ta cứu thế nào cũng kể từ đầu tới cuối.

Chỉ là nàng cố ý lược bỏ một ít đồ vật, tỷ như không có nói chuyện nam tử kia dùng lụa trắng giúp nàng băng bó, chỉ nói người kia đưa nàng đến đại phu xem mà thôi.

“Vương gia, ta nói xong rồi, ngài có thể buông ra chưa.” Bị cái “Kim sắt” kia siết rất đau, nàng nói.

“Không vội, chúng ta nên nói rõ trước đã. Vừa rồi là hỏi ngươi đi đâu, hiện tại trả lời bốn vương nghe xem, vì sao lại giả bệnh?” Vốn định dẫn theo nàng tiến cung đi dạo, nhưng lại không ngờ nàng có thể giả bệnh chuồn êm ra ngoài.

Nhìn Vương gia này thật đúng là thích dò hỏi tới cùng mà, lại nhìn vào mắt hắn đã thấy hắn vui bót tức giận, Thập Hoan liền có chủ ý. Về mặt nàng lập tức suy sụp, hai mắt đầy ủy khuất: “Vương gia, nếu như ngài ghét bỏ tiểu nhân lớn lên xấu xí thì có thể nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng như vậy.”

Nhìn vẻ ủy khuất trong mắt nàng, cánh tay Tần Vị Trạch thoáng thả nhẹ lực đạo, nhưng cũng không có buông tay. “Khi bảo thì bốn vương nói ngươi lớn lên xấu xí?” Giọng nói của hắn vẫn uy nghiêm như cũ, nhưng cũng không còn sắc bén như vừa rồi.

“Tiểu nhân vừa đen vừa xấu như vậy, vào hoàng cung còn không phải sẽ làm mất mặt của Vương gia hay sao, tiểu nhân tự mình chịu chút ủy khuất cũng không quan trọng, nếu làm kinh động thánh giá, chỉ sợ sẽ không giữ được cái mạng nhỏ này!” Nói xong, còn cố ý cúi đầu.

Tuy rằng không nhìn thấy ánh mắt của Tần Vị Trạch, nhưng cái nhìn chăm chú đầy mãnh liệt của hắn khiến cả người nàng đều cứng lại.

Buông lỏng cổ tay nàng ra, Tần Vị Trạch đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Lời nói của nàng là thật hay giả hắn sẽ tự đi tra, chẳng qua chuyện khiến cho hắn phần nộ chính là nàng len lút đi ra ngoài.

Hôm nay là tự nàng chủ động trở về, nếu một ngày nào đó, có phải sẽ không trở lại nữa hay không?

Đột nhiên Tần Vĩ Trạch phát hiện, hình như mình không có bất kỳ vật gì có thể ràng buộc nàng. Loại cảm giác này giống như bầu trời đầy sao, thấy được, nhưng lại vĩnh viễn cũng không bắt được!

Thập Hoan khẽ vuốt cánh tay, thấy hấn vẫn chưa nói chuyện mà ngồi đó trầm tư, trong lòng cũng có chút bồn chồn. Chẳng lẽ hấn hành hạ nàng còn chưa có đủ sao?

“Trúc Đào, đi lấy bút mực tới đây!” Hấn đột nhiên mở miệng.

Rất nhanh Trúc Đào đã trở lại, Tần Vĩ Trạch đề bút viết xuống. Nếu không biết hấn muốn làm gì, đơn giản Thập Hoan sẽ không đoán nữa. Nàng cúi đầu nhìn mặt đất, mảnh sứ vỡ bắn toé khắp nơi, nhưng lại né tránh chỗ nàng không bị văng tới.

Xem ra Tần Vĩ Trạch này cũng biết võ công, nếu không tất nhiên sẽ không chuẩn xác như vậy.

Ngụy Đạt vẫn là rất khâm phục Tiểu Hoan Tử, biết đạo lý "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt" này. Đã từng có một người dám khiêu khích Vương gia, kết quả trực tiếp bị ném đi nuôi sói. Vừa rồi hấn thật sự là muốn đồ mồ hôi!

Đặt bút trong tay xuống, khoe miệng Tần Vĩ Trạch nở nụ cười quý dị: “Nếu muốn bốn vương không phạt ngươi cũng được..... Lại đây ký vào cái này, bốn vương sẽ bỏ qua cho ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ân nhân cứu mạng, sao ngươi lại ở chỗ này?

Edit: TiểuPi

Thấy hấn tươi cười, Thập Hoan cảm thấy trong lòng buồn bực.

Nàng đi qua, bất ngờ thấy được bốn chữ "Khế ước bán thân" to đùng!

Lần này đến lượt nàng tròn tròn hai mắt, nàng vốn giả vờ thất học, nói với hấn rằng mình không biết chữ. Nhưng hiện tại nhìn tờ giấy trước mặt, Thập Hoan cũng không thể chỉ vào mũi Tần Vĩ Trạch hỏi hấn vì sao lại muốn nàng ký khế ước bán thân được.

Nhìn đôi mắt chuyển động qua lại kia, Tần Vĩ Trạch liền đoán được suy nghĩ của nàng. Lúc trước là tự nàng làm bộ không biết chữ, hiện giờ đành phải ngậm bồ hòn. Nàng ăn thì ăn, không ăn cũng phải ăn.

Thấy nàng không nhúc nhích gì, Tần Vĩ Trạch cũng không vội, chậm rãi nói: "Ngụy Đạt, nói cho hấn nghe kết cục của việc lừa gạt bốn vương là gì!"

Ngụy Đạt hiểu ý, mở miệng nói: "Đã từng có một mật thám bị Vương gia tra ra được, liền bị nhốt vào địa lao. Trong địa lao có một loại hình phạt, trong ao có nuôi tất cả đều là rắn bình thường, cũng không có bất kỳ nọc độc gì cả. Người nọ mỗi ngày đều sẽ bị ném vào trong ao hai canh giờ, bị những con rắn đó cắn suốt....."

"Đủ rồi!" Thập Hoan lập tức cắt ngang lời Ngụy Đạt. Khi nghe hấn miêu tả, thậm chí nàng cảm giác được như hiện tại cũng có những con rắn đang bò trên thân thể nàng. Lòng to trên cánh tay cũng dựng thẳng, trong lòng nổi lên từng trận ghê tởm.

Hình phạt biến thái như vậy, cũng chỉ có một mình tên Tần Vĩ Trạch siêu cấp biến thái nghĩ ra mà thôi!

Tần Vĩ Trạch gờ tay, ý bảo Ngụy Đạt ngừng. "Thế nào, nghĩ kỹ rồi sao?"

"Ta ký là được chứ gì!" Mới vừa cầm lấy bút, nàng lại buông xuống: "Ta không biết viết chữ, làm sao bây giờ."

"Nếu sẽ không biết viết chữ thì trực tiếp lăn dầu tay cũng được." Dứt lời, hấn nhanh chóng bắt lấy tay phải của Thập Hoan, thấm một chút mực nước chu sa rồi in lên khế ước bán thân.

Vừa lòng buông lỏng tay nàng ra, Tần Vĩ Trạch cảm ơn Khế ước bán thân lại nhìn. Có thứ này rồi, cho dù nàng có thật sự chạy trốn thì hấn cũng có thể danh chính ngôn thuận đi bắt trở về!

Sau khi cất kỹ tờ giấy kia, hấn còn không quên nở một nụ cười với Thập Hoan, "Thân thiết" nói với nàng: "Đó là Khế ước bán thân!"

"Vương gia, có phải chuyện này cần thương lượng lại không?!" Nhìn bộ dáng đáng ghét của hấn, Thập Hoan hận đến nghiến răng.

"Có cái gì cần thương lượng? Hay là... người muốn đi địa lao ném thử tư vị?"

Ta nhìn, ta nhìn, ta nhìn nhìn nhìn!

Tiểu nữ tử báo thù, mười năm không muộn. Tần Vị Trạch người chờ đó cho ta!

Đêm xuống, nhìn người đang ngủ say trên giường, ánh mắt Tần Vị Trạch bắt gặp trở nên nhu hòa. Nhớ tới bộ dáng ban ngày khi nàng lăn tay vào khe ước bán thân, khoe miệng không khỏi cong lên.

Ánh mắt đảo qua tay trái đang băng bó của nàng, hắn thu lại nét cười, nhíu mày, cầm lấy bình sứ màu lam đặt lên đầu giường của nàng. Đây là thuốc bôi ngoài da tốt nhất, lấy từ chỗ Lữ Bất Chu.

Nhưng khi hắn thu tay về, vẻ mặt của hắn liền trở nên trầm ngâm. Trong lòng có một tia ảo não, giống như đây là loại cảm xúc hắn không nên có. Bởi vì nàng chuẩn em đi ra ngoài nên mới chọc cho hắn tức giận, như vậy có phải đã quá kích động rồi không? Hiện tại hắn lại đến đưa thuốc, hắn thật sự hoài nghi có phải là mình bị trúng tà rồi chăng.

Hắn không muốn nàng rời đi là bởi vì hắn muốn hoàn toàn không chế trò chơi này mà thôi, đúng, không hơn, hắn tự nhủ với mình như vậy.

Từ sau hôm ấy, Tần Vị Trạch hạ lệnh nghiêm cấm Thập Hoan tự mình ra cửa. Nàng đi dạo trong phủ mà trong lòng buồn chán muốn chết, trong tay cầm một cành liễu, vừa đi vừa quất lung tung vào không khí: "Tên khốn Tần Vị Trạch, người đã không cho ta ra cửa, lại ép ta lăn tay vào Khe ước bán thân! Chờ xem ta có trừng trị người hay không!"

Đang đi, phía trước có người bắt ngờ đi tới, kết quả là nàng không kịp thu tay về nên cành liễu đã đánh trúng người nọ.

Tuy cành liễu nhỏ, nhưng khi đánh vào người cũng rất đau.

Nàng nhanh chân tiến lên xin lỗi, kết quả vừa thấy người nọ, nàng liền ngây ngẩn cả người, buột miệng thốt lên: "Ân nhân cứu mạng, sao người lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Khiêm khiêm quân tử, ôn nhu như ngọc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

**) Người vừa khiêm tốn lại âm áp dịu dàng.*

Edit: TiểuPi

Giản Hàn Chi nhìn người trước mắt, liền nhớ lại sự việc xảy ra mấy hôm trước. Khoe miệng hắn hơi cong lên, khẽ mở đôi môi mỏng: "Không dám nhận là ân nhân cứu mạng, chuyện nhỏ không đáng nói."

Gió nhẹ chọt thổi qua, hắn khoanh tay đứng đó, vạt áo bay nhẹ nhẹ. Hoa Sơn chi [1] bay là tả theo gió, tựa như tiên giáng trần. Đôi mắt trong suốt thấy đáy, nụ cười như ánh sáng ngày đông, khiến Thập Hoan nhìn đến say mê.

[1] Sơn chi (榠子) hay còn gọi là cây dành dành, cây ra hoa vào khoảng tháng 3-5, cho quả vào khoảng tháng 6-10. Cây mọc hoang ở những nơi gần nước. Còn được trồng làm cảnh. Có công dụng làm thuốc hoặc làm màu nhuộm thực phẩm.

Lấy lại tinh thần, nàng có chút ngượng ngùng, nói: "Ngày ấy nếu không phải người ra tay, ta đã sớm bỏ mạng dưới móng ngựa rồi. Kết quả còn chưa kịp nói lời cảm tạ thì người đã rời đi."

"Tay người không sao chứ?" Hắn hỏi.

Thập Hoan giơ tay trái lên: "Không sao, đã khỏe rồi."

Nhìn cánh tay đã hồi phục, Giản Hàn Chi gật đầu. Hắn còn nhớ rõ ngày đó cánh tay trắng da rất nghiêm trọng, chỉ mấy ngày đã hồi phục lại như cũ, không để lại sẹo. Theo hắn biết, chỉ có phương thuốc ngàn vàng khó cầu của Lữ Bất Chu mới có được công hiệu như vậy.

Nếu đã gặp lại hắn, thì cũng nên trả lại đồ cho người ta. Từ trong ống tay áo nàng lấy ra cái khăn tay cùng với hai lượng bạc, đưa cho Giản Hàn Chi: "Cái

này ta đã giặt sạch sẽ, bạc này là ngày đó người giúp ta trả, hiện tại ta trả lại cho người. Ân nhân, cảm ơn người!"

Cách làm này của hắn lại khiến Giản Hàn Chi phải nhìn hắn bằng một ánh mắt khác, một gã sai vặt lại có thể có lễ nghĩa như vậy, thật ra hắn cũng chưa từng gặp. Hắn đưa tay lấy khăn lụa trắng kia về, nhưng không có lấy bạc.

Tay hắn trắng nõn thon dài, móng tay cắt ngắn gọn gàng, rất đẹp. Thập Hoan theo bản năng nhìn bàn tay nhỏ đầy đặn giống như con nít của mình, tức khắc có chút ngượng ngùng.

Cất khăn vào, Giản Hàn Chi nói: "Bạc này thì không cần, người cứ giữ lại đi."

"Như vậy sao được, tiền này nhất định phải trả cho người." Nói xong cũng mặc kệ hắn muốn nhận hay không, trực tiếp nhét vào trong tay của hắn.

Giản Hàn Chi cười cười, lắc đầu bất đắc dĩ, thấy ánh mắt nàng kiên trì như vậy, hắn cũng không từ chối nữa.

Nhìn ánh mắt quật cường kia, hắn biết, nếu hắn không nhận, người trước mắt cũng sẽ không chịu bỏ qua.

"Bạc này ta nhận, nhưng người cũng không cần gọi ta là ân nhân nữa, ta tên Giản Hàn Chi, người kêu ta Hàn Chi là được."

"Giản Hàn Chi....." Nàng gọi nhẹ tên hắn: "Giản tẩn hàn chi bất khảng tê, tịch mệnh sa châu lãnh." Bất giác lại đọc ra hai câu thơ của Tô Thức. [2]

[2] Dịch nghĩa: Lăn lụa hết những cành cây trơ trọi mà không chịu đậu, lại một mình bơ vơ trên cồn cát.

(Hai câu thơ trích trong bài "Bức toán tử" của Tô Thức/Tô Đông Pha.)

Mở một tịch liêu, cô độc vô vọng, nhưng vẫn một mực không chịu khuất phục. Phải chăng câu thơ là đang miêu tả người trước mặt nàng chăng? Nàng âm thầm suy đoán.

Nhưng thật sự nàng không hy vọng cái tên sẽ ám vào mệnh, hắn ôn nhu ảm áp như vậy, không nên chịu đựng cô độc như thế.

Giản Hàn Chi lại có chút bất ngờ, không ngờ người nọ chỉ là một gã sai vặt, lại có thể hiểu được câu thơ này. Rất hiếm thấy.

Thập Hoan lấy lại tinh thần, liền thấy ánh mắt tán thưởng của được Giản Hàn Chi đang mỉm cười nhìn nàng.

Trái tim tựa hồ rớt một nhịp, nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Lực hút của hắn quá mạnh, khiến người ta nhìn không được mà muốn tới gần.

Như này mới gọi là quân tử khiêm tốn, so với tên Tần Vĩ Trạch kia vượt xa không biết bao nhiêu lần.

"Người cũng thích Tô Thức?" Giọng nói ảm áp ôn nhu của hắn truyền đến.

"Thơ của Tô Thức, có nói đến hàng nghìn chủ đề, nhưng bút pháp không một vết nhơ. Nó mệnh mông vô lượng, phong cách ngôn ngữ hào phóng, tâm hồn lại bao dung cởi mở. Nếu chỉ đơn thuần học thuộc, thì có khác gì học đòi một cách vụn vặt. Đông Pha tiểu lệnh, chậm rãi thanh lệ, con người tao nhã uyên bác, thấu đáo lẽ đời. Nếu như không có vốn hiểu biết sâu rộng, thì sao có thể viết được như vậy." Thập Hoan dẫn từ « Kha Đình Từ Luận » của Thái Tung Vân. Thật ra, trước khi xuyên đến đây nàng cũng rất say mê với mấy thứ này. (*)

Nhưng khi nàng nói xong lại có chút hối hận, bởi vì nàng đã là thấy được ánh mắt kinh ngạc của Giản Hàn Chi.

(*) Tiểu Pi: đoạn bình về Tô Thức này Pi dựa theo convert và raw để edit, không đảm bảo sẽ khớp 100% với lời bình của Thái Tung Vân đâu nha, trên google không có dịch sẵn tiếng Việt, tui phải tìm bên các trang mạng của TQ lận, các thím thông cảm cho đũa dờ vãn như tui đi, edit một đoạn này thôi mà tra tra tìm tìm còn mất thời gian hơn tui edit cả chương nữa, xoắn não.

[π _ π] (thím nào có đoạn bình đúng 100% thì yên góp cho tui xin nhé, đặt ở trước.)

[1] Ảnh minh họa cây hoa Son chi.

[2] Bài thơ Bức toán tử - Tô Thức.

"Khuyết nguyệt quái sơ đồng,

Lậu tận nhân sơ tỉnh.

Thùy kiến u nhân độc vãng lai,

Phiêu diêu cô hồng ảnh.

Kinh khởi khước hồi đầu,

Hữu hận vô nhân tỉnh.

Giản tận hàn chi bất kháng thê,

Tịch mịch sa châu đình."

• Dịch nghĩa (bản dịch của Nguyễn Xuân Thảo/thivien.net)

Trăng treo ngọn cây đồng,

Cảnh vắng người yên tĩnh.

Ai thấy người buồn một thân thơ,

Bóng hồng mờ cô quạnh.

Bay vút, ngánh nhìn về,

Mối hờn riêng canh cánh.

Chọn hết cành sương chẳng đậu nào,

Bãi cát đều hùi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Gã sai vặt của bốn vương, không cần người lo lắng

Edit: Tiểu Pi

Giản Hàn Chi tìm tòi nghiên cứu người trước mặt, người nọ thật sự chỉ là một gã sai vật bình thường thôi sao?

Phân tích thơ từ của Tô Thức tinh tế như vậy, há có thể là một gã sai vật tầm thường. Chẳng lẽ là bởi vì lý do khó nói nào đó mà thu liễm tài năng, ẩn thân tại đây?

Nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng muốn kết bằng hữu với người này.

Hắn không che dấu ánh mắt tán thưởng của mình: "Ta còn chưa biết tên họ của ngươi."

"Gọi hắn là tên mặt đen đi." Giọng nói lười biếng truyền đến, tên Lữ Bất Chu đáng ghét kia tùy ý xuất hiện ở phía sau Giản Hàn Chi, mà Tần Vĩ Trạch cũng vừa vận đứng bên cạnh hắn.

Ánh mắt Tần Vĩ Trạch liếc qua Thập Hoan, trong ánh mắt của nàng mang theo một tia vui sướng, nói chuyện phiếm với Giản Hàn Chi vui vẻ như sao?

Giản Hàn Chi xoay người, chào hỏi hai người bọn họ.

Thập Hoan hung tợn trừng mắt nhìn Lữ Bất Chu một cái, sau đó làm bộ làm tịch nói: "Gặp qua mặt trắng đại nhân!"

Mặt trắng đại nhân?

Sắc mặt Lữ Bất Chu có chút khó coi, còn Tần Vĩ Trạch và Giản Hàn Chi đều bị nàng chọc cười.

Nhìn bộ dáng chịu thiệt của Lữ Bất Chu, trong lòng nàng như nở hoa, vô tình chạm phải ánh mắt Giản Hàn Chi, nàng cười cười với hắn.

Bọn họ liếc mắt qua lại cũng không qua được mắt của Tần Vĩ Trạch. Hắn cất giọng lãnh đạm: "Khách quý tới cũng không thông báo, đều đã quên hết quy củ rồi sao?" Trong giọng nói rõ ràng có vẻ không vui.

"Là ta không cho hắn thông báo, không liên quan tới hắn." Giản Hàn Chi nói.

"Hừm? Giản đại nhân thật biết che chở cho gã sai vật của bản vương!"

Giản Hàn Chi cười khê: "Không thể nói là che chở, không phải hắn sai, sao có thể để hắn bị phạt?"

"Nói như thế nào cũng là gã sai vật của phủ Ninh Vương, Giản đại nhân có phải quản hơi nhiều rồi không?!" Hắn cười như không cười, lời nói cũng không khách khí.

Nhìn bầu không khí căng thẳng giữa hai người, Thập Hoan cảm thấy trái tim mình cũng căng thẳng theo.

Ngược lại, Lữ Bất Chu chẳng những không khuyên mà còn đặt mông ngồi bên cạnh núi giả, vui tươi hơn hờ mà hóng hót xem kịch.

Cũng không phải mỗi ngày đều có trò hay để xem mà. Hai người bọn họ chính là hai người tài hoa hiếm có nhất vương triều Tần Nguyệt, vẫn luôn không phân cao thấp, nếu như thật muốn đấu, nhất định sẽ rất kịch tính đó!

Bên này Lữ Bất Chu đang rất nhàn nhã, còn Thập Hoan lại không được nhẹ nhàng như hắn. Nàng biết Giản Hàn Chi có lòng che chở nàng, nhưng tâm trạng tên Tần Vĩ Trạch lại lên xuống thất thường, nếu cứ tiếp tục thế này, nàng thật sự sợ Giản Hàn Chi sẽ gặp phiền toái.

"Vương gia, là do tiểu nhân không đúng. Tiểu nhân nguyện ý bị phạt, mặc cho Vương gia xử trí." Nàng nhanh chóng mở miệng, phá vỡ cục diện bế tắc của hai người.

Nhìn thái độ thành khẩn của nàng, lại không giống với thái độ nhận sai mọi ngày, Tần Vĩ Trạch bốc hỏa. Sao hắn không nhìn ra nàng đang muốn giúp Giản Hàn Chi, sắc mặt lập tức lạnh thêm ba phần. Lạnh giọng nói với Thập Hoan: "Còn không mau qua đây!"

Nhìn ánh mắt Tần Vĩ Trạch, trên mặt hắn rõ ràng có viết "Ngươi dám cãi lời thì nhất định phải chết".

Dịch từng bước từng bước đi qua, đứng ra sau lưng Tần Vĩ Trạch.

"Người của phủ Ninh Vương, không phiền Giản đại nhân lo lắng!"

Giản Hàn Chi cũng không giận, chỉ là hắn không biết vì sao nhất thời Ninh Vương gia lại muốn phân cao thấp với hắn, hay vì hắn cũng phát hiện gã sai vật này không giống người thường?

Thập Hoan dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Giản Hàn Chi, nhưng không đợi ánh mắt nàng truyền qua đã bị bờ vai dày rộng của Tần Vĩ Trạch chặn lại.

Hắn không dấu vết mà chặn Thập Hoan lại, hoàn toàn ngăn cách ánh mắt hai người giao lưu với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Hái hoa tặc

Edit: Tiểu Pi

Tuy rằng nàng giả trang thành gã sai vặt, màu da đen đúa, giọng nói khó nghe, nhưng vẫn không che dấu được tài năng của mình.

Chỉ cần là người có tâm, nhất định sẽ phát hiện đôi mắt của nàng như biết nói, rất thu hút người khác. Với sự hiểu biết của hần với Giản Hàn Chi, tuyệt đối người này sẽ không vì hứng thú nhất thời mà bảo vệ cho một gã sai vặt bình thường.

Hay là mới vừa rồi giữa bọn họ, đã nói gì đó chẳng?

“Hôm nay Giản công tử đến là có nhiệm vụ gì sao?”

“Phụng lệnh Hoàng Thượng, đặc biệt tới hỗ trợ Vương gia phá vụ án hái hoa tặc.”

Hái hoa tặc?

Ba chữ này thành công thu hút sự chú ý của Thập Hoan, nàng vểnh tai, lắng lắng mà nghe.

“Vẫn là phụ hoàng suy nghĩ chu đáo, có giản công tử hỗ trợ, chắc chắn sẽ mau chóng phá được án.”

“Vương gia khách khí nói đùa, tại hạ chắc chắn sẽ tận tâm tận lực.”

Bởi vì muốn thương lượng công việc nên đám người bọn họ liền kéo nhau tới thư phòng.

Mà hiện tại Thập Hoan đang ngồi trước mặt Hồ tổng quản, nghe quản gia râu dê này tụng lại quy củ của vương phủ.

“Đi tìm Hồ quản gia, học lại quy củ của vương phủ cho tốt đi!” Đây là lời Tần Vĩ Trạch nói trước khi rời đi.

Đã nói suốt một canh giờ, nhưng Hồ tổng quản này vẫn không có bộ dáng gì là muốn ngừng lại. Hai mí mắt trên dưới của Thập Hoan đang đánh nhau, đã vài lần nàng cắt ngang Hồ tổng quản, hỏi khi nào thì mình mới có thể trở về.

Nhưng Hồ tổng quản này vẫn không ngừng nói, rung đùi đắc ý ngồi giảng quy củ cho nàng, đến tận lúc mặt trời xuống núi mới “Đại phát từ bi” mà tha cho nàng trở về.

Đầu choáng váng còn não thì cũng sắp nổ tung, Thập Hoan trở lại tẩm điện của Tần Vĩ Trạch, ngã thẳng lên giường. Trời xanh ơi~~~ nhớ năm đó hầu ca làm thế nào mà chịu đựng được "Kim cô chú" của Đường Tăng vậy???

Đang mơ mơ màng màng, bỗng thấy trên đỉnh đầu mình có một khuôn mặt đen thui. “Quý a!” Nàng sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại, cầm lấy gối đầu của mình, không hề suy nghĩ mà trực tiếp ném qua đó.

Kết quả là rất nhanh đã bị người nọ bắt được, Tần Vĩ Trạch trung ra vẻ mặt lạnh lẽo, tùy tiện ném cái gối mà mới vừa rồi nó đã "tiếp xúc thân mật" với hần, ném xuống đất.

“Ha ha.....” Nhìn bộ dáng của hần, Thập Hoan cười sung sướng. Kết quả bị hần lạnh mặt liếc qua, nàng lập tức ngưng cười.

Tuy vậy nhưng Thập Hoan vẫn không sợ, ai kêu hần vào mà không có tiếng bước chân làm gì.

“Hôm nay thấy người và Giản Hàn Chi đã nói gì đó?” Hần ngồi ở bên cạnh bàn, hỏi.

“Hần là ân cứu mạng của ta!”

“Ngoại trừ việc cảm tạ ra?” Tần Vĩ Trạch vẫn không tin nàng.

“Vương gia cảm thấy còn có cái gì?” Nàng cười tùm tùm hỏi.

Tay phải của hần gõ nhẹ lên mặt bàn, vẫn chưa nói chuyện. Hần đã sai người đi tra, cũng biết ngày ấy người cứu nàng chính là Giản Hàn Chi. Như thế xem ra, lý do nàng đưa ra cũng hợp lý.

Thập Hoan vẫn chưa đoán ra tâm tư của hần, mà nàng đã bị mấy bức họa trên bàn hấp dẫn ánh mắt.

Mỗi nữ tử trong bức họa kia đều rất xinh đẹp, yếu điệu động lòng người.

“Vương gia, ngài đang tuyển phi à?!” Nghe qua giọng nói của nàng cực kỳ hưng phấn, trước kia mới chỉ xem người ta tuyển phi trong TV mà thôi, rốt cuộc lần này có thể nhìn ở ngoài đời thực rồi!

Nàng rất ít khi hưng phấn như thế, chẳng lẽ hẳn tuyển phi mà nàng lại vui vẻ như vậy? Hai mắt hẳn híp lại, lạnh lùng nói: “Nếu như bốn vương nói mình muốn tuyển phu nhân cho Giản Hàn Chi, người cảm thấy như thế nào?”

“Phu nhân của Giản Hàn Chi, Vương gia tới tuyển?” Nàng vừa vui vẻ rạo rực mà nhìn bức họa vừa hỏi.

Thấy vẻ mặt của nàng vẫn không có gì thay đổi, Tần Vị Trạch thoáng dần xuống sự không vui trong lòng. Cũng may, nàng không có nói ra lời nào khiến hắn không thích nghe.

Nàng xem từng bức họa, nhưng rất nhanh sau đó đã phát hiện ra, những bức họa này đều có một chỗ tương đồng với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùy Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Vậy cả đời này người cứ làm một tên ngang ngược như vậy đi

Edit: Tiểu Pi

Trên bức họa, tư thế của những nữ tử hoặc đứng hoặc ngồi, nhưng mỗi người đều có đeo một cái ngọc bội. Tuy rằng kích cỡ ngọc bội lớn nhỏ không bằng nhau, nhưng hoa văn phía trên đều giống nhau như đúc.

Thấy nàng nhìn chằm chằm mấy bức họa trong tay, bộ dáng như đang suy tư gì đó, Tần Vị Trạch nhin không được nên đùa nàng: “Sao vậy, có hứng thú với những cô nương này à? Nếu người thật sự có ý, bốn vương cũng có thể suy xét thành toàn cho người.”

“Tiểu nhân nào có được phúc khí như vậy, thật ra ta cảm thấy các cô nương này rất là xứng đôi với Vương gia, còn có người này, ngài xem đôi mắt to như vậy.” Nàng ở một bên liên tục ba hoa, tốt nhất là hẳn tìm một người đàn bà đánh đá nào đó, hành hạ cho hắn chết luôn.

Nói một hồi, rốt cuộc Thập Hoan cũng dừng lại, bởi vì Tần Vị Trạch ngồi ở chỗ kia vẫn ung dung nhìn nàng, không nói lời nào. Mắt đen sâu thẳm, nhìn chằm chằm nàng, thực sự có hơi khiến nàng mất tự nhiên.

“Tiếp tục nói đi.” Hắn bảo nàng tiếp tục.

“Vương gia, tất nhiên Vương phi phải để Hoàng Thượng khâm định, tiểu nhân nhất thời lẩm miệng, xin Vương gia thứ tội.” Nhìn tình hình hiện tại, vẫn là không nên chọc giận hắn thì hơn.

Tần Vị Trạch đứng dậy, thông thả đi đến bên cạnh Thập Hoan. Nàng vừa định lui về phía sau, đã bị Tần Vị Trạch đè bức họa trên tay nàng xuống, nói: “Nếu bốn vương không muốn, thì cho dù là Hoàng đế ban hôn lại có thể làm khó dễ được ta sao? Còn nếu như bốn vương đã muốn, có trốn lên trời hay xuống suối vàng nàng cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương!”

Hắn nói chậm từng câu từng chữ, chính là muốn cho người trước mặt này nghe rõ.

Ánh nền bị hắn ngăn trở, cả người nàng bị bao phủ trong bóng tối. Tuy không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng. Dừng sức rút tay mình về rồi lui đến một bên, trong lòng bất an. Sao hắn lại vô duyên vô cớ nói như vậy?

Thấy dáng vẻ khấn trương của nàng, ngược lại Tần Vị Trạch rất vừa lòng, vỗ vỗ bả vai nàng: “Hiểu rồi thì tốt, sau này nếu người còn dám nhiều lời, ta sẽ tuyệt đối không tha.”

Không thích nàng xen vào việc người khác?

“Có lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú, cả đời này người cứ làm một kẻ ngang ngược như vậy đi.” Thập Hoan nói thầm trong lòng.

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn vô cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Đôi mắt to tròn đen nhánh đảo tới đảo lui, nhất định là nàng đang nghĩ gì đó trong lòng. Hắn vẫn chưa vạch trần, ngược lại nhìn bức họa kia: “Vừa rồi thấy người xem nghiêm túc lắm, vậy người có nhìn ra cái gì không?”

Thập Hoan chỉ vào mấy bức họa: “Ngài nhìn kỹ xem, hình dạng hoa văn mấy cái ngọc bội này đều giống nhau.”

Nhìn theo tay nàng chỉ, hắn thấy ngọc bội được vẽ rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ dễ bị bỏ qua. Nhưng lại đúng như lời nàng nói, mỗi một hoa văn đều rất giống nhau.

"Ngay cả đưa tín vật đính ước mà người này cũng lười, không biết đổi kiểu hoa văn nữa." Nàng đứng một bên, nói.

"Sao người nhận định đây là tín vật đính ước?"

"Trên bức họa mỗi một nữ tử đều vô cùng xinh đẹp, nhìn quần áo trên người xem ra không phải nữ nhi của những gia đình bình thường có khả năng mặc được. Mà trang điểm cầu kỳ đến như vậy, tất nhiên đeo ngọc bội cũng sẽ không phải là một vật trang trí tầm thường. Hoặc là cực kỳ quý trọng, hoặc là có ý nghĩa gì đặc biệt với các nàng. Nếu các cô nương đều đeo, hơn nữa hoa văn còn giống nhau, như vậy hẳn là của cùng một người tặng mới đúng."

Nghe nàng phân tích, Tần Vị Trạch trầm tư, nàng nói không phải không có lý, đây có lẽ là một manh mối để phá án cũng không chừng.

Nhưng mà ngay sau đó, trong mắt hắn lóe sáng, có lẽ hắn có thể mượn cơ hội này để nàng khôi phục lại thân phận nữ nhi cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Mỗi lần gặp mặt đều không giống người bình thường

Edit: Tiểu Pi

"Những cô nương trong bức họa này, chính là nạn nhân mà đạo gần đây bị hái hoa tặc làm hại."

"Cái gì?" Nàng lập tức trừng mắt, những cô nương như hoa như ngọc này đều gặp tai họa. "Vô si bại hoại!" Nàng tức giận đập tay lên mặt bàn.

Tần Vị Trạch không nói gì, chỉ nhìn ngọc bội trên bức họa đến xuất thần. Sau một lúc lâu, hắn búng tay một cái, Ngụy Đạt liền từ ngoài cửa tiến vào.

Tần Vị Trạch thấp giọng dặn dò hắn gì đó, nhìn bộ dáng thần bí của bọn họ, Thập Hoan làm cái mặt quỷ.

Dặn dò xong, Ngụy Đạt lập tức lui ra ngoài.

Xoay người liền thấy nàng đang chống cằm, ngồi nhìn ánh nến đến ngây ngốc. Ánh mắt nàng sáng ngời hấp dẫn người khác. Đã ở chung với nàng trong một thời gian dài, càng ngày Tần Vị Trạch càng cảm thấy hứng thú.

Nhìn thì nhát như chuột, nhưng lại dám công khai chống đối hắn.

Nhìn như rất ngoan ngoãn, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt to của nàng đang tính toán những kỹ xảo linh tinh. Nhìn như vô sầu vô lo, nhưng ngẫu nhiên trong ánh mắt sẽ để lộ ra sự cô độc lại khiến người ta khó nắm bắt được.

Thu hồi suy nghĩ, hắn đi vào gian trong, khi sắp bước qua bình phong lại nói: "Cất kỹ bức họa, ngày mai bốn vương phải dùng."

"Vâng!" Nàng lười biếng trả lời hắn.

Sáng sớm hôm sau, khi nàng tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Tần Vị Trạch đâu cả.

Gã sai vật là nàng mỗi ngày đều ngủ sớm hơn Vương gia, nhưng thức dậy trễ hơn hắn, nếu để người ngoài biết được chỉ sợ cũng phải ngạc nhiên đến rớt cằm.

Hôm nay hẳn là Tần Vị Trạch đi tra chuyện hái hoa tặc, như vậy có phải nàng lại có thể len lút chuồn ra ngoài rồi không? Lần trước đi ra ngoài tìm chùa Vạn An cũng không có kết quả, nhưng nàng vẫn muốn thử lại lần nữa.

Suy nghĩ này vừa lóe qua, nàng liền nhớ tới con giận lần trước của Tần Vị Trạch.

Nếu cứ bị cấm túc trong vương phủ này, thì vĩnh viễn nàng không có khả năng tìm được cách để xuyên tở về nữa. Lần này nhất định nàng sẽ tính toán thời gian thật chuẩn xác, đi sớm về sớm.

Công chính là không thể đi rồi, chắc chắn thị vệ sẽ không cho nàng ra ngoài. Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, nàng sẽ trực tiếp trèo tường ra ngoài.)

Giản Hàn Chi đang đi trên đường, giữa chừng bị một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống, hắn nhanh tay lẹ mắt tiếp được "Vật thể" rơi xuống này, không nghĩ

tới lại là Tiểu Hoan Tử.

“Ha ha, Giản công tử, thật trùng hợp ha!” Nàng vô cùng xấu hổ cười cười, vội bảo Giản Hàn Chi buông tay ra để mình đứng thẳng lên.

“Mỗi lần chúng ta gặp nhau tình cảnh đều không giống người thường nhỉ.” Hắn trêu chọc nói. Đây là lần thứ ba gặp mặt, mỗi một lần Tiểu Hoan Tử luôn cho hắn một chút vui mừng cùng với..... khiếp sợ.

“Giản công tử không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây, ngày sau gặp lại!” Nàng lui từng bước về phía về phía sau, chuẩn bị chuồn mất.

Giản Hàn Chi mỉm cười nhìn nàng: “Hình như ta vừa mới thấy Ninh Vương gia thì phải.”

Vừa nghe hắn nói xong, hai chân Thập Hoan như mềm nhũn. Vừa định chạy trốn, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, không phải Tần Vị Trạch đã đi từ sáng sớm rồi sao. Nàng nhìn lại, đúng lúc thấy Giản Hàn Chi đang cười rất vui vẻ.

Không ngờ quân tử ôn nhu như hắn cũng lấy nàng ra làm trò đùa.

“Giản công tử, ngươi có nghe qua câu "Lời của quý thì có kẻ ngốc mới tin" chưa?" Dám lừa gạt ta, hừ!

“Ngươi nghe rồi?” Giản Hàn Chi hỏi ngược lại.

“Ta.....” Tên Giản Hàn Chi, lại có thể phản ứng nhanh như vậy! Thiếu chút nữa nàng đã mắc bẫy rồi.

“Được được, không đùa ngươi.” Hiếm khi vui vẻ như vậy, nhìn ánh mắt nàng có chút ảo não, hắn cười nói: “Đi thôi, hôm nay ta mời khách, xem như nhận lỗi với ngươi. Nhưng ngươi cùng ta làm chuyện này trước cái đã.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Cùng hắn đi dạo cửa hiệu đồ Ngọc

Edit: Tiểu Pi

“Ta còn có việc, ngươi tự mình đi đi.” Nàng không thêm nề mặt hắn, là do hắn chọc nàng! Hơn nữa thời gian nàng chuồn ra ngoài rất quý giá.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, tiêu sái xoay người đi ngược lại với hướng của Giản Hàn Chi.

Giản Hàn Chi cũng không ngăn cản nàng, chỉ đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng nàng rồi đi. Quả thực không bao lâu sau, nàng đã nhanh chân chạy trở về.

Nàng mới vừa đi đến chỗ ngoặt đầu đường, đã thấy bóng dáng của Tần Vị Trạch cùng Lữ Bất Chu từ xa. Nếu như bị tên hồ ly kia phát hiện, nàng chết là cái chắc.

“Sao đã trở lại rồi?” Hắn nhin cười, hỏi.

Thập Hoan đứng lại thờ hồng hộc, hai tay chống eo: “Ngươi đã sớm biết bọn họ ở bên kia rồi đúng không?”

“Ta vừa mới nói hình như ta thấy Ninh Vương gia, là chính ngươi không tin mà.”

Nhìn bộ dáng bình tĩnh thong dong của hắn, Thập Hoan âm thầm cảm thán là do mình nhìn lầm người rồi. Tên nam nhân này quân tử chỗ nào chứ, cho dù vậy thì cũng là nguy quân tử mới đúng!

Trên đường người người qua lại, mọi người chỉ nhìn thấy một tên sai vặt vừa đen vừa gầy đang tức giận nhìn nam tử anh tuấn bên cạnh. Hình ảnh này có chút quỷ dị, mọi người nhin không được đều liếc mắt nhìn qua một lần.

“Nếu ngươi còn không đi, bọn họ sẽ tới đây.” Giản Hàn Chi có “Ý tốt” nhắc nhở nàng.

“Ta có thể đi theo ngươi, nhưng chờ lát nữa ngươi phải giúp ta trèo tường vào.”

Tường của Vương phủ được xây rất cao, khi trèo từ trong ra ngoài, nàng còn có thể leo lên cây đại thụ trong phủ mà trèo ra. Nhưng từ ngoài trèo ngược vào trong, thì cần phải có kỹ năng linh hoạt.

“Được.” Giản Hàn Chi sáng khoái đáp ứng yêu cầu, sau đó liền dẫn theo Thập Hoan đi về phía trước.

Trên đường phố rất náo nhiệt, tiếng người nói ồn ào, tiếng rao hàng cũng vang lên không dứt. Giản Hàn Chi dẫn nàng đi vào một cửa hàng bán đồ ngọc.

Mặt tiền của cửa hàng không lớn, nhưng bên trong bày biện rất nhiều sản phẩm làm từ ngọc. Từ trang sức đến vật trang trí, mỗi một vật đều rất tinh xảo. Mà cửa hàng này có gì đó hơi cổ quái, trong phòng ánh sáng lơ mơ, cho dù là ban ngày ban mặt nhưng cũng cần có ánh nến mới nhìn rõ.

Hay là Giản Hàn Chi cũng phát hiện manh mối là ngọc bội trong mấy bức họa đó?

Nàng vẫn chưa lên tiếng, vừa quan sát ngọc bội, vừa dựng lỗ tai nghe cuộc đối thoại của Giản Hàn Chi với tiểu nhị.

Bên ngoài bày biện ngọc bội đều là vật bình thường, cũng không có chỗ nào không ổn.

“Sao vậy, có phải tiểu thư nhà người cũng muốn một cái ngọc bội nào không?” Giản Hàn Chi đi qua, nháy mắt với nàng, hỏi.

Trong lòng nàng hiểu rõ, về mặt khinh thường, nói: “Những cái này sao xứng với tiểu thư nhà ta.”

Chường quỳ là người nhạy bén, thấy quần áo trên Giản Hàn Chi là loại cao cấp, tất nhiên không phải những người bình thường có thể mặc.

“Hai vị chờ một lát, lão hủ đi một chút sẽ trở lại.” Dứt lời, chường quỳ liền đi vào nội thất, Giản Hàn Chi ngồi ở một bên, Thập Hoan thì lại nhàm chán nhìn đông nhìn tây.

Chỉ chốc lát sau chường quỳ đã trở lại, trong tay cầm một cái hộp màu hồng. Đi đến trước mặt Giản Hàn Chi, mở ra, bên trong có tám cái ngọc bội, mỗi một cái đều có độ tinh khiết rất cao.

Thập Hoan vừa nhìn, lập tức kích động không thôi. Nàng cầm lấy một miếng ngọc bội cẩn thận xem xét, quả thực những hoa văn trên ngọc bội này, với ngọc bội trên bức họa giống kia nhau như đúc.

“Ngọc bội này, bốn vương mua hết.”

Giọng nói trầm thấp có từ tính vang lên sau lưng Thập Hoan, tay nàng run lên, thiếu chút nữa đã làm rơi ngọc bội xuống đất.

“Ai u, người cẩn thận chút đi, ngọc bội này rất quý giá, có đem bán người cũng không đền nổi đâu!” Chường quỳ lo lắng, quát lớn với Thập Hoan.

Tần Vị Trạch nhìn thân ảnh cứng đờ của nàng, gió lốc dần dần ngưng tụ trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Muốn thỉnh cầu Tần Vị Trạch một gã sai vặt

Edit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

Chường quỳ vội vàng đi tới hành lễ với Tần Vị Trạch, nhưng Tần Vị Trạch không để ý tới hắn. Thấy gã sai vặt kia vẫn còn cầm ngọc bội đó, hắn nóng nảy: “Còn không mau bỏ xuống, đồ vật mà Vương gia muốn, là thứ người có thể chạm vào sao?”

“Không phải thứ hắn có thể chạm vào, chẳng lẽ là người có thể chạm vào?” Hắn lạnh giọng, vén vạt áo lên, ngồi ở ghế trên bên cạnh Giản Hàn Chi: “Sai vặt ở Ninh Vương phủ ta, khi nào thì đến phiên chường quỳ người tới giáo huấn!”

Chường quỳ kia bị nói đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, hắn sợ hãi không nhẹ, lập tức quỳ trên mặt đất: “Này... Này... Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”

Tần Vị Trạch nhìn Thập Hoan, mắt lạnh đảo qua Giản Hàn Chi: “Giản đại nhân, có phải nên giải thích một chút không? Tại sao tên sai vặt của bốn vương lại ở cùng một chỗ với người vậy?”

Thập Hoan có chút khần trương, khẽ liếc Giản Hàn Chi. Nếu như hắn nói chuyện nàng trèo tường ra, nàng nhất định chết chắc.

Bộ dáng Giản Hàn Chi lại thông thả, nói: “Vì ta cảm thấy tên sai vặt này cũng khá lạnh lợi, ta có ý muốn thỉnh cầu với Vương gia.”

Trong nháy mắt không khí lạnh đến đỉnh điểm, một bên Lữ Bất Chu đang cân nhắc mình có nên tìm một chỗ trốn hay không, lơ lơ như lát nữa lại vô cớ gặp họa.

Câu nói Giản Hàn Chi mới nói ra giống như một quả bom, ở trong đầu nàng “đùng” một cái nổ tung. Còn ngại nàng chưa đủ phiền phức hay sao, tự

nhân lại gây thêm phiền phức cho nàng vậy.

“Vậy Tiểu Hoan Tử, ý người thế nào?” Tần Vị Trạch ngược lại nhìn Thập Hoan, ý cười trên mặt càng ngày càng đậm, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm nàng, hai mắt híp lại. Thanh âm trầm thấp nhưng bình thản, không có chút cảm xúc dao động.

Nàng quá quen thuộc với ánh mắt kia của Tần Vị Trạch, hẳn không phải như người bình thường, càng tức giận thì cười càng quỷ dị, biểu hiện càng bình tĩnh. Tuy rằng trong lòng vẫn còn một chút sợ hãi, nhưng trên cơ bản nàng hiểu được chút ít tính tình của Tần Vị Trạch.

“Giản đại nhân đừng lấy tiểu nhân làm trò cười, tiểu nhân sinh là người của Vương gia, chết cũng là quỷ của Vương gia. Cho dù đến kiếp sau, cũng muốn làm trâu làm ngựa cho Vương gia.” Nàng liền giả trò nịnh nọt, ngay cả chính nàng cũng phải bội phục lực nhẫn nại của mình.

Không ngờ nàng thành công nhìn thấy biểu tình vừa lòng trong mắt Tần Vị Trạch. Hàn Thập Hoan cười khê, Tần Vị Trạch cũng chỉ có như thế sao? Quá dễ bị lừa gạt.

“Giản đại nhân đã nghe rõ chưa?” Trong lời nói của Tần Vị Trạch rõ ràng chứa một tia đắc ý.

“Một khi đã như vậy, ta đành phải từ bỏ thôi.” Giản Hàn Chi là cố ý thử Tần Vị Trạch. Nhưng hiện tại hẳn có thể khẳng định, Tần Vị Trạch đối với tên sai vật này đúng là không phải chỉ là quan tâm. Tiểu Hoan Tử này thật là càng ngày càng làm hắn cảm thấy hứng thú.

Giản Hàn Chi tự nhiên lại đảo một cái hố lớn như vậy cho nàng rơi xuống, tất nhiên nàng cũng phải đáp lễ một chút mới tốt. Nàng trên nhìn dưới trái phải cửa hàng này mà đánh giá một phen, liền nảy ra ý hay: “Giản đại nhân tới cửa hàng đồ ngọc này, chắc cũng không phải là chỉ đến xem thôi chứ?”

“Người muốn gì thì cứ việc nói.”

Hắn lại rất hào phóng. Khó có được cơ hội tốt như vậy, nhất định phải cố gắng mà ‘bào’ hắn mới được!

“Ta muốn cửa hàng này!”

“Tiểu mặt than nhà người thật đúng là công phu sư tử ngoạm nha. Giản đại nhân phải nghĩ lại cho kỹ, nếu hiện tại không muốn thì cự tuyệt còn kịp.” Lữ Bất Chu ở một bên thổi gió, có thể tàn nhẫn ‘bào gọt’ Giản Hàn Chi, loại chuyện này hẳn đương nhiên vui vẻ tham gia.

Nhưng về mặt của Giản Hàn Chi không chút biến hóa, ngay cả một cái nhíu mày cũng không có: “Được!” Hắn sáng khoái trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Người còn muốn trông cậy vào ai?

Edit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

Nhìn mặt mày chường quây vui vẻ đếm một xấp ngân phiếu dày cộp như vậy, Hàn Thập Hoan lập tức cảm thấy đau lòng. Nhiều ngân phiếu như vậy, hẳn là không ít tiền đâu.

Trong lòng nàng âm thầm hối hận, sớm biết vậy nàng đã nghĩ biện pháp thu đóng tiền đó vào hầu bao của mình mới đúng.

Ba người ở đây đều thấy được ánh mắt của nàng, nhìn đến ngân phiếu liền trở nên lấp lánh.

“Khụ khụ...” Giản Hàn Chi ho nhẹ, Hàn Thập Hoan hoàn hồn, liền thấy được ánh mắt đầy ý cười của ba người kia.

Biểu hiện của nàng lộ liễu như vậy sao? Thập Hoan có chút ngượng ngùng, lén lút dịch ra phía của vài bước, làm bộ ngắm phong cảnh.

Nhìn một loạt động tác của nàng, Tần Vị Trạch cũng không phát hiện về mặt của mình trở nên nhu hòa. Nhưng ngay sau đó nghĩ đến Giản Hàn Chi cũng thấy được một màn này, không khỏi quay về biểu cảm lạnh nhạt.

“Đã tra ra nguồn gốc của ngọc bội, bước tiếp theo chính là ôm cây đợi thỏ thôi.” Lữ Bất Chu đứng dậy, nhìn canh giờ: “Ta phải về bồi nương tử dùng cơm trưa, không thể phụng bồi các người nữa.”

Nói xong nghênh ngang rời đi, khi đi ngang qua Thập Hoan hắn còn làm cái mặt quỷ.

Nàng nào biết đâu rằng hắn muốn biểu đạt ý gì, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, xem như đáp lễ. Ý tứ là, nên làm thế nào thì làm thế đó thôi.

Lữ Bất Chu thở dài. Vốn định muốn giúp ngươi, nếu ngươi xem không hiểu, vậy thì bỏ đi.

Thấy Giản Hàn Chi còn bất động, Tần Vị Trạch liền nói: “Giản đại nhân đã ra ngoài từ sớm, hiện tại cũng nên trở về rồi.”

“Không phải Vương gia cũng sắp hồi phủ sao, chỉ bằng chúng ta cùng nhau trở về?”

Thập Hoan cảm kích mà liếc mắt nhìn Giản Hàn Chi một cái, nàng không nghĩ sẽ một thân một mình ở chung với Tần Vị Trạch. Lén trốn ra lần nữa, lại bị bắt trở về, trái tim nhỏ bé của nàng thật sự có chút sợ hãi.

“Bốn vương còn có việc, Giản đại nhân cứ tự nhiên.” Đương nhiên hắn nhìn thấu tâm tư của Thập Hoan, ánh mắt trông mong của nàng đã nói lên tất cả. Cho dù Giản Hàn Chi muốn giúp nàng, cũng phải xem Tần Vị Trạch hắn có đồng ý hay không đã.

Thấy Tần Vị Trạch cũng không có ý định đi, Giản Hàn Chi liền đứng dậy: “Vậy Giản mỗ cáo từ trước. Chuyện còn lại thì xin làm phiền Vương gia, chẳng qua là chương quây của cửa hàng này có lẽ sẽ giúp được Tiểu Hoan Từ quản lý.”

Trước khi đi lại còn muốn giúp nàng, Tần Vị Trạch cười lạnh: “Được!”

Xong rồi! Xong rồi! Cái này muốn tránh cũng không tránh khỏi. Giản Hàn Chi, ngươi không thể không có nghĩa khí như vậy!

Đứng dậy đi tới cửa, nhìn Tiểu Hoan Từ buồn bã ỉu xiu đứng ở một bên, giống như quả cà tím bị đập vụn. Cho Tiểu Hoan Từ một ánh mắt an tâm xong, Giản Hàn Chi liền rời đi.

Gia hỏa không nghĩa khí này, nếu không trông cậy được hắn, nàng lại đầy hy vọng mà nhìn chương quây đang quỳ gối ở một bên. Chỉ mong hắn luôn quỳ ở đây, nàng không muốn mình đối mặt với tên yêu quái kia đâu!

Còn muốn trông cậy vào tên chương quây này sao? Khóe miệng hắn cong lên cười tà ác, xoay người đối diện với người đang quỳ gối ở một bên nói: “Ngày mai ngươi đến đây làm chương quây, chỉ là tất cả đều phải nghe theo lệnh của hắn.” Tần Vị Trạch chỉ vào Thập Hoan.

“Tiểu nhân tuân mệnh, tuân mệnh!”

“Nghe rồi thì cút ngay cho bốn vương!”

“Dạ! Dạ!” Chương quây kia cầm bạc mà ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Lập tức Thập Hoan cảm thấy như mình bị ngã xuống hố sâu vạn trượng, thật là rất sợ hãi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tần Vị Trạch chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt mà đi đến trước mặt Thập Hoan, giống như thợ săn bắt được con mồi, trên mặt mang theo thắng lợi tươi cười: “Hiện tại ngươi còn muốn trông cậy vào ai nữa? Hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cuồng không chế

dit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

“Ngoại trừ Vương gia ra, tiểu nhân còn có thể trông cậy vào ai đây?” Thập Hoan không tự chủ mà lui về phía sau, một bên muốn trấn định Tần Vị Trạch, một bên âm thầm nghĩ cách làm thế nào để đào tẩu nhanh nhất.

Sau khi lùi vài bước, nàng dựa lên cửa. Hàn Thập Hoan cười gượng nhìn Tần Vị Trạch, hai mắt đảo khắp nơi.

Nội thất cách nàng đại khái chỉ có năm mét, nàng ở trong lòng nghiền ngẫm xem xét mình chạy đến nơi đó có khả năng bị Tần Vị Trạch bắt được nữa hay không.

“Ngươi có thể thử xem.” Tần Vị Trạch ở trước mặt nàng đứng yên, cười nói. “Xem là tốc độ của ngươi nhanh, hay là kinh công của bốn Vương lợi hại hơn.”

Chẳng lẽ hắn biết độc tâm thuật? Nếu không thì sao có thể biết được suy nghĩ của nàng!?

“Vương gia nói đùa, đương nhiên là Vương gia lợi hại. Tiểu nhân chỉ là mới nhận được cái cửa hàng này, trong lòng vui vẻ, muốn đi một vòng để nhìn.” Hiện tại nếu nàng dám chạy, thì tuyệt đối là đầu bị ủng nước rồi.

“Vi là của Giản Hàn Chi cho, nên người cao hứng?”

“Đúng nha! Đồ miễn phí ai mà không thích.” Nàng đánh giá mọi nơi. Tự nhiên được một cái của hàng miễn phí như vậy, còn có nhiều ngọc như vậy, nàng sao có thể không cao hứng được.

Nàng cũng không ý thức được là hấn đang thử nàng. Nhưng mà Tần Vĩ Trạch lại thấy nàng đã thừa nhận rồi.

Con giận dần dần động lại trong mắt hấn, ánh mắt sắc như đao, nhìn đến mức Hàn Thập Hoan tâm kinh nhục khiêu[1].

[1] Tâm kinh nhục khiêu (心惊肉跳): Lòng kinh thịt nhảy. Ý chỉ kinh sợ.

“Tự mình chuồn khỏi Vương phủ, còn đi chung với Giản Hàn Chi. Có phải người cảm thấy bốn vương thật sự tốt tính hay không?”

Hấn vây Thập Hoan giữa hấn và ván cửa, thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được hơi thở của hấn. Như vậy khiến Thập Hoan cảm thấy rất mất tự nhiên, nàng ra sức kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhưng cũng vô ích.

“Vương gia, tiểu nhân biết sai rồi.” Mặc kệ thế nào, trước tiên trấn an lửa giận của hấn trước đã.

Nhưng Tần Vĩ Trạch cũng không bị lừa, ở bên tai Hàn Thập Hoan, dùng thanh âm cực kỳ mềm nhẹ nói: “Bốn Vương biết Nam Cương có một loại cỏ trùng, đa số những người ăn vào đều sẽ đánh mất tâm trí, chỉ nghe theo lời chủ nhân nói. Hay là, bốn Vương bẻ gãy tay chân người, làm người không bao giờ có thể rời khỏi Vương phủ nửa bước, có được không?”

Thanh âm tuy rằng mềm nhẹ, nhưng ngữ khí lại không chút gọn sóng, giống như là chuyện bình thường.

Cảm giác áp chế bức bách này làm trán nàng rỉ mồ hôi hột, hai tay đặt ở bên người gắt gao siết chặt nhau

Nàng tuyệt đối tin tưởng Tần Vĩ Trạch nói được làm được. Nhưng mà bất luận hấn có làm thật hay không, nàng cũng không thể làm liều.

Nhìn dáng vẻ khấn trương của nàng, Tần Vĩ Trạch cười khê: “Biết sợ rồi à? Nếu đã biết, bốn Vương sẽ cho người biết rõ bốn phận của người. Đừng tưởng rằng ở trước mặt Giản Hàn Chi mà nói vài câu khẩu thị tâm phi[2] là bốn vương sẽ dễ dàng tin người. Lần sau còn dám chuồn êm ra khỏi Vương phủ, bốn Vương không ngại chọn một loại cho người dùng!”

[2] Khẩu thị tâm phi: Miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác.

Nói xong, hấn liền lui lại mấy bước, vẫn như cũ nhìn Thập Hoan chằm chằm.

Cảm giác áp bách biến mất, nhưng lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Nhìn sự xa cách trong đôi mắt kia, Tần Vĩ Trạch chau mày, nội tâm bức bối vô cùng. Vốn dĩ hấn không muốn dọa nàng, nhưng nhìn nàng và Giản Hàn Chi ở chung một chỗ, hấn thật sợ mình không kiềm chế được mà sẽ bóp chết nàng.

Nàng ở trong lòng đã âm thầm đặt thêm một cái biệt danh mới cho Tần Vĩ Trạch là cuồng khổng chế!

Ổn định lại tâm trạng, nàng nói: “Ta muốn hỏi một câu, vương triều Tần Nguyệt có pháp lệnh nào nói tên sai vật như ta không thể ra khỏi vương phủ không?”

Dừng cảm mà đối diện với ánh mắt sắc bén kia, Hàn Thập Hoan nàng tuyệt đối không phải chỉ đơn giản biết sợ không đâu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đánh cược với hấn

Edit: Tiểu Pi

Ngọn lửa nhỏ trong lòng nàng càng cháy càng lớn, thật sự hấn nghĩ nàng là quả hồng mềm, có thể tùy tiện chơi đùa à.

Nhìn bộ dáng tức giận của nàng, Tần Vĩ Trạch lại bị chọc cười. Rõ ràng khấn trương như vậy, hai tay vẫn đang nắm chặt, lại dám đi chất vấn hấn.

Xòe cây quạt xếp trong tay ra, hấn nói: "Bốn vương nói không được chính là không được, người cũng có thể thử xem, nhìn xem rốt cuộc là pháp lệnh Đại Tần có thể trị được bốn vương trước, hay là bốn vương thu thập người trước đây."

"Vương gia, ngài phải biết rằng thiên tử phạm pháp xử như thứ dân!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nếu bốn vương vi phạm pháp lệnh, tất nhiên sẽ cam tâm chịu phạt. Nhưng nếu căn bản bốn vương không có thì sao? Điều 17 chương 2 cuốn thứ bảy trong bộ luật của Đại Tàn có quy định, phạm là gia nô khi chưa được sự cho phép của chủ nhân mà tự mình rời đi, nhẹ thì để tự chủ nhân xử lý, còn nặng, trực xuất sung quân!" Nhìn ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn cười rất đắc ý: "Lần sau nếu muốn tố cáo bốn vương thì nhớ phải chuẩn bị trước."

Hắn lại có thể nói ở chương nào quyền nào rõ ràng như vậy. Một vị Vương gia, vô duyên vô cớ lại đi học thuộc luật pháp Đại Tàn làm gì.

"Àm ỉ" một trận, ngọn lửa trong lòng nàng đã giảm hơn một nửa. Nhìn vẻ tươi cười đắc ý của hắn, thật sự làm Thập Hoan hận đến ngứa răng. Nhưng sự thật chứng minh, nàng cũng không phải là đối thủ của tên lão hồ ly này.

Mà nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy.

"Vương gia, chúng ta thỏa thuận một chút đi?"

Biết ngay tiểu nha đầu lanh lợi này tuyệt đối sẽ không chịu thua như vậy, Tàn Vị Trạch lại cảm thấy hứng thú với đề nghị của nàng: "Nói ra nghe thử xem."

"Ta giúp Vương gia phá vụ án hái hoa tặc này, sau khi phá được án, Vương gia hứa sẽ cho ta quyền lợi tùy ý ra vào vương phủ."

"Không có người, người cho rằng bốn vương sẽ không thể phá án? Dựa vào cái gì nghĩ rằng bốn vương sẽ đồng ý với người?"

"Dựa vào việc chẳng những ta có thể giúp Vương gia được Hoàng đế khen ngợi, triều thần kính phục, lại có thêm sự ủng hộ của bá tánh dành cho Vương gia!"

Ngữ khí của nàng tự tin như vậy, ánh mắt kiên định, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng khản trương vừa rồi. Giống như nàng thay đổi thành một người khác vậy.

Trong lúc nhất thời Tàn Vị Trạch bị mê hoặc, rốt cuộc cái nào mới thật sự là nàng?

Mặc kệ cái nào, hắn đều sẽ từng chút khám phá, chiếm làm của riêng!

"Nhớ kỹ, nếu người làm không được, bốn vương sẽ nhốt người trong vương phủ suốt - đời - suốt - kiếp!" Ánh mắt hắn đặc biệt nghiêm túc, mỗi một chữ đều nói rất rõ ràng.

Nếu nàng muốn chơi, hắn sẽ phụng bồi.

Ngược lại hắn thật sự muốn nhìn xem, rốt cuộc nàng còn che giấu những gì nữa.

Đây là một cuộc giao dịch không công bằng, nhưng vì quyền tự do ra vào Vương phủ, nàng đành liều mạng. Nàng tin tưởng rằng nhất định mình sẽ làm được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thập Hoan liền thay quần áo, rồi đến cửa hàng làm tiểu nhị.

Trải qua chuyện hôm qua, tên chường quầy này lại cúi đầu khom lưng với Thập Hoan, ân cần hỏi han, thiếu điều muốn thỉnh nàng ngồi lên bàn thờ.

Cửa hàng ngọc khí không giống với quán trà tửu lầu, cũng không phải khách đến đầy nhà như những nơi đó. Suốt cả buổi sáng cũng không có một vị khách nào.

Cẩn thận chà lau những món ngọc khí, hiện tại những cái này đều là bảo bối của nàng cả. Mỗi một món đều là bạc bóng loáng a!

"Nếu người có nhìn nữa thì nó cũng không thể biến thành vàng được đâu!" Giản Hàn Chi đứng ở cửa trên chọc nàng.

"Giản đại nhân tuổi tý sao?" Nàng xoay người cười tủm tỉm hỏi.

"Sao lại hỏi vậy?"

"Nếu không sao lại lén lút, không có chút động tĩnh nào vậy."

Thật đúng là nhanh mồm dẻo miệng! Giản Hàn Chi cười cười, rào bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ta dẫn người đi uống hoa tửu [1]

[1] Hoa tửu (花酒): uống rượu có kỹ nữ hầu.

Nghĩ đến bộ dạng không có nghĩa khí của hắn vào hôm qua, Thập Hoan liền không muốn để ý đến hắn nữa.

Hắn dám bỏ lại một mình nàng đối mặt với Tần Vị Trạch, mà hôm nay nàng còn có thể lãnh lặn đứng ở chỗ này đã là kỳ tích!

Thập Hoan én lút tròng mắt liếc hắn một cái, tiếp tục lau ngọc bội.

Ánh nhìn mờ ám này sao có thể thoát khỏi đôi mắt Giản Hàn Chi, hắn cũng không giận, đi qua đi cầm lấy một cái vòng ngọc lên, hỏi: "Chường quây, vòng tay phi thúy này giá bao nhiêu?"

"Một ngàn lượng!" Không đợi chường quây mở miệng, Thập Hoan đã nói bừa một giá.

Thấy chính chủ đã lên tiếng, chường quây liền lén lút ngậm miệng lại. Cái vòng tay đó nhiều nhất chỉ một trăm lượng. Đòi một ngàn lượng, thật đúng là công phu sư tử ngoạm mà.

Hắn hào phóng lấy ngân phiếu ra, vờn tay đưa cho Thập Hoan.

Nàng không muốn nói chuyện với người không có nghĩa khí này nữa, nhưng tốt xấu gì đây cũng là công việc chân chính đầu tiên của nàng, có thể không để ý tới người ta nhưng tuyệt đối không thể làm lơ với bạc được!

Nhận lấy tờ ngân phiếu, cẩn thận cắt vào. Nàng không thể không thừa nhận, cảm giác có tiền là rất tốt!

Nhìn bộ dáng hắn cười trộm, Giản Hàn Chi liền biết chiêu này đã hữu hiệu.

"Đừng tưởng rằng ta không tức giận, chuyện người không nói nghĩa khí hôm qua ta sẽ nhớ kỹ đó." Nàng nói nghiêm túc.

Giản Hàn Chi dựa vào lưng ghế, thưởng thức vòng tay vừa mới "Mua" kia: "Bởi vì ta biết Ninh Vương gia sẽ không làm khó dễ người."

Nhiều năm như vậy, tuy rằng giao tình giữa hắn và Tần Vị Trạch không mấy thân quen, nhưng ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết.

Hôm qua, rõ ràng từ mắt Tần Vị Trạch hắn thấy được một tia dung túng. Đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ Tần Vị Trạch đối với huyết thống tình thân, Giản Hàn Chi chưa bao giờ gặp qua hắn nhìn người khác bằng ánh mắt như vậy.

Ninh Vương gia đã cho phép người ta làm càn người, thì sao có thể trách phạt được?

Dù vậy, hắn cũng không có vạch trần, chỉ là càng ngày càng tò mò về gã sai vặt trước mặt này.

"Hắn sẽ không phạt ta? Khi hắn dùng bàn tử đánh ta thì người cũng đâu có thấy!" Vốn dĩ nàng muốn kể rõ "Hành vi phạm tội" của Tần Vị Trạch, nhưng ngoài cửa có một người trong bộ dáng nha hoàn đi vào.

Nha hoàn này cũng không có cái gì không ổn, duy nhất có cặp chân kia, so với nữ tử bình thường thì hơi lớn hơn chút. Mà Giản Hàn Chi cũng chú ý tới ánh mắt của Tiểu Hoan Tử, nhúm mày.

Thập Hoan nhanh chân tiến lên tiếp đón, nha hoàn kia trực tiếp lướt qua nàng, lập tức đi tới chỗ chường quây: "Chường quây, ngọc bội mà tiểu thư nhà ta đặt làm đã có chưa?"

"Có rồi, mời xem qua." Chường quây lấy ngọc bội ra, lần này tuy rằng tính trạng (*) không giống nhau, nhưng Thập Hoan vẫn nhận ra hoa văn trên đó.

(*) Tính chất và trạng thái.

Nha hoàn thanh toán bạc rồi xoay người rời đi.

Thập Hoan vội vàng lôi kéo Giản Hàn Chi ra cửa, lén lút đi theo sau.

Trên đường tấp nập kẻ đến người đi, nha hoàn kia làm như người rảnh rỗi, lượn tới lượn lui, cuối cùng lại đi vào trong một tòa thanh lâu.

Cơ bản là ban ngày thanh lâu sẽ không có khách, đa số là buổi tối mới mở cửa. Nếu là lúc này tùy tiện đi vào, rất có khả năng sẽ bứt dây động rừng.

Nhớ kỹ địa điểm, hai người bọn họ lén lút rời đi.

"Cặp chân kia, hình như có chút giống nam nhân." Thập Hoan nói ra vấn đề mình nghi vấn.

"Chỉ bằng việc nhìn vào chân mà đã kết luận người này là nam nhân, cũng không đáng tin." Giản Hàn Chi nói ra quan điểm của mình.

Thập Hoan quay đầu lại nhìn nhìn, nảy ra ý hay: "Người đã từng đến thanh lâu chưa?" Nàng hỏi Giản Hàn Chi.

"Chưa từng." Giản Hàn Chi thành thật trả lời.

Sau khi nghe xong, nàng cười trông rất tà ác: "Vậy tối hôm nay, huynh đệ ta sẽ dẫn người đi uống - rượu - hoa!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Người phụ trách uống hoa tửu, ta phụ trách “hóng hót” (*)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

(*) Từ gốc là 放風. Nó còn có nghĩa như: hóng mát hay canh chừng. Mình dịch thoáng xú để hợp nội dung của chương.

Đến buổi tối, Thập Hoan lôi kéo Giản Hàn Chi đi tới tòa thanh lâu mà ban ngày bọn họ nhìn thấy.

Giản Hàn Chi nhìn người bên cạnh có chút khó hiểu, hắn vẫn giữ hình dáng của một tên sai vặt, không có chút thay đổi nào.

“Người xác định sẽ ăn mặc như vậy đi uống hoa tửu?” Giản Hàn Chi hỏi.

Nàng cười cười: “Đúng vậy, thiếu gia người đi uống hoa tửu, tiểu nhân chỉ phụ trách hóng hót.” Vô nghĩa, nàng là nữ nhân, lỡ như làm bữa bị phát hiện thân phận nữ nhi thì không hay.

Huống chi nàng mặc như vậy, càng dễ dàng đi tra xét nơi mà người nha hoàn nọ đến. Thông thường, người trong thanh lâu đều chỉ để ý đến những vị khách có tiền, ai sẽ đi lưu ý nàng một cái gã sai vặt đâu.

Nàng nhìn Giản Hàn Chi chớp chớp mắt, cười đến vô cùng tà ác.

Mà ngược lại bộ dáng Giản Hàn Chi cũng rất thông dong, cười cười rồi lập tức đi vào.

Tú bà vừa thấy người tới lập tức tinh táo tinh thần, liền bày ra khuôn mặt tươi cười rồi vội đi tới. “Nhìn công tử trông thật lạ mặt, có lẽ là lần đầu tiên đến đây đi. Các cô nương ở nơi này của chúng ta là đều là những người xinh đẹp, bảo đảm làm ngài vừa lòng.”

Thiếu chút nữa Thập Hoan đã bị son phấn trên người bà ta làm cho hun chết. Thấy Giản Hàn Chi đã nhử mày, nàng cố nén hất xì nói: “Tìm cho công tử nhà ta một gian phòng thanh tĩnh lịch sự, gọi thêm hai cô nương đến. Hầu hạ công tử nhà ta tốt, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người.”

Nói xong, nàng lấy ra một thỏi vàng đặt vào tay tú bà.

“Được rồi!” Vừa thấy vàng, hai mắt tú bà lập tức tỏa ánh sáng, vội vàng tiếp đón hai người.

Gian phòng này có thiết kế vô cùng đặc biệt, vừa vào cửa là sảnh ngoài, ở giữa có đặt một chiếc bàn, từ bàn nhìn ra cửa sổ hướng Nam liền có thể thấy được cảnh ở bờ sông. Trên vách tường phía Tây vẽ một bức bích họa [2], trước bích họa đặt bàn cờ vây cùng cây đàn, đều là dùng để lấy lòng đám khách nhân. Lại theo hướng đó là giường lớn, cái giường kia ước chừng có thể chứa được bốn năm người.

[2] Bích họa (壁畫): tranh được vẽ trực tiếp lên tường.

“Nơi này cũng không tồi, cũng không tính là bạc đãi người.” Thập Hoan nói: “Chút nữa người chỉ cần ở chỗ này hưởng thụ là được, những chuyện còn lại cứ để cho ta. Không cần sốt ruột, chúng ta có rất nhiều thời gian, cũng đủ để người hưởng thụ.”

Giản Hàn Chi cười khê, hắn đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Nếu như người tìm được nha hoàn kia thì thôi, còn nếu là tìm không thấy..... Ta sẽ tìm mười cô nương tới hầu hạ người, cũng không uống phí chúng ta đi chuyến này.”

Ngữ khí của hắn vô cùng bình tĩnh, ngược lại, trong ánh mắt lại có một tia hài hước.

Nàng đã sớm nghe nói tên Giản Hàn Chi này chính là nhân quân tử trong tác cả các chính nhân quân tử, dạo thanh lâu mà còn nhiều chuyện như vậy, thật là không biết hưởng thụ.

“Đừng để ở bên này ta còn chưa có tìm được người, mà người đã túng dụng quá độ trước. Giản đại nhân cần phải kiềm chế chút nha!” Thập Hoan nói

không khách khí.

Giản Hàn Chi vốn đã biết tên sai vật này nhanh mồm dẻo miệng, không ngờ quả thực hôm nay đã được lĩnh giáo.

Chỉ chốc lát sau, liền có người đưa rượu và thức ăn tới. Tiếp theo có hai cô nương đi đến, đứng ở trước mặt Giản Hàn Chi và Thập Hoan. Mỗi một người đều kiêu diễm động lòng người, vừa thấy đã thích.

"Hầu hạ công tử nhà ta cho tốt, sẽ có trọng thưởng!" Nàng đứng ở đó hô lớn một câu đầy hào khí, sau đó liền đi ra ngoài đóng cửa lại. Làm bộ như không có việc gì mà đi dạo xung quanh.

Nàng sờ sờ đồ vật trong cổ tay áo, nhìn đúng thời cơ sẽ chuẩn bị hành động.

Đang nhìn xung quanh, đột nhiên có người chụp bả vai nàng một cái. Vừa quay đầu lại, lập tức nàng hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì Tần Vị Trạch đang đứng ở nơi đó, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lần đầu thể hiện tài năng

Edit: Mie

Beta: Quanh

Tần Vị Trạch cười như không cười, tay trái cầm quạt đập vào lòng tay phải mà khép lại. Không nói lời nào, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Thập Hoan.

Như thế nào lại khéo như vậy, hẳn cũng đến dạo thanh lâu! Hơn nữa theo sau còn có Lữ Bất Chu.

"Tốt nhất ngươi phải giải thích rõ ràng với bốn vương vì sao lại ở chỗ này, bằng không... Bốn vương lột da của ngươi!" Cự nhiên đến những nơi thế này, xem ra những lời hăm uy hiếp nàng ở cửa hàng ngọc bội ngày hôm ấy nàng hoàn toàn không nghe lọt tai.

Thập Hoan cảm thấy bất bình, chỉ cho quan đốt lửa mà không cho dân đốt đèn? Không phải chính hẳn cũng đến dạo thanh lâu, quản nàng nhiều như thế làm gì. Nhưng ngoài mặt Thập Hoan không chút hoang mang nói: "Tiểu nhân tất nhiên là đến tìm Vương gia."

"Hửm? Có chuyện gì mà tìm bốn vương?"

"Vài vị phu nhân trong phủ rất nhưng nhớ Vương gia, lúc nào cũng sợ quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, nên không dám đến. Tiểu nhân đến đây chính là muốn mời Vương gia trở về, hoa đại dù thom đến đâu, cũng không thể sánh với hoa vườn. Vương gia vẫn nên sớm quay về an ủi các vị phu nhân thì hơn."

Nghe xong một hồi lí do thoái thác, Lữ Bất Chu đã cười ngả cười nghiêng. Còn biểu cảm trên mặt Tần Vị Trạch cũng có phần lạnh giá.

Hắn luôn chú ý quan sát ánh mắt của nàng, ánh mắt ấy không có một chút biến hóa, cho dù lúc nói đến nữ nhân của hắn, cũng không có bất cứ một gợn sóng nào.

Thẳng thắn mà nói, nàng mở miệng đều muốn hắn quay về sủng hạnh nữ nhân khác?

Bên này Lữ Bất Chu còn đồ thêm dầu vào lửa: "Vị Trạch, gã sai vật của ngươi vì ngươi mà suy nghĩ thật chu toàn."

Tần Vị Trạch cười lạnh, "Nếu thật là như thế, tại sao ngươi lại đến đây cùng hắn?" Dứt lời một chân đá văng cánh cửa phía trước, lập tức thấy được Giản Hàn Chi ngồi bên trong.

Giản Hàn Chi không hề thấy loạn mà kinh sợ, dường như đã sớm đoán được điều này, "Hai vị sao không vào ngồi?"

Tần Vị Trạch và Lữ Bất Chu lập tức tiến vào, ngồi ở vị trí đối diện Giản Hàn Chi. Hai cô nương kia cũng bị Lữ Bất Chu "mời" đi ra ngoài.

"Giản đại nhân thật hứng thú, đưa gã sai vật của ta đi dạo thanh lâu!"

"Phản ứng của Vương gia, dường như hơi lớn thì phải!" Giản Hàn Chi cố ý thử nói.

Nhìn giữa bọn họ người tới ta đi, dòng nước ngầm bắt đầu khởi động, Thập Hoan cảm thấy đầu mình bắt đầu đau. Nếu còn tiếp tục như vậy, phỏng chừng đến hừng đông cũng không thể tìm ra tằm hơi của người nọ.

Nàng đi lên trước, đôi tay chống lên bàn, "Bọn ta đến nơi này để điều tra chút chuyện về tên hái hoa tặc. Hôm nay có người vào mua ngọc bội, lúc sau tiến vào thanh lâu. Lần này bọn ta đến, chính là để tìm hắn."

"Tiểu mặt đen, thanh lâu này ngư long hỗn tạp, kẻ đến người đi, người muốn đi đâu mà tìm?" Lữ Bất Chu hỏi.

Trong lòng nàng đã tính toán sẵn, "Ta có biện pháp." Nàng lấy từ trong túi áo ra một loại huân hương, đặt lên trên bàn.

"Ngọc bội đó đã bị ta bôi lên một ít trúc tía hương, loại hương này không mùi không vị, đã dính vào thì rất lâu mới tan đi. Chỉ cần đốt lên, sẽ tạo ra một mùi hương rất nồng."

"Người thật sự sử dụng thứ mà ta đã dạy công tôi luyện." Vốn dĩ hương liệu này là do Lữ Bất Chu nhân rồi điều chế cho vui, không nghĩ tới cư nhiên lại có công dụng như thế.

Ánh mắt Giản Hàn Chi hiện lên sự tán thưởng, không nghĩ rằng tâm tư của hắn lại tinh tế như thế.

Nhưng biểu cảm của Tần Vĩ Trạch lại khiến người ta không nắm bắt được. Nhìn nàng bắt đầu thể hiện tài năng, hắn có một cảm xúc mãnh liệt muốn đem nàng giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tăng giá cá cược, người dám không?

Edit: Mie

Beta: Quanh

Thập Hoan cảm thấy ánh mắt Tần Vĩ Trạch có gì đó kì lạ, đôi mắt sâu thẳm kia như một dòng nước suối, trong veo nhưng lại sâu không thấy đáy. Ý vị thâm trường mà nhìn chằm chằm nàng, nhưng nàng thì hoàn toàn không thể suy đoán được suy nghĩ của hắn.

"Ba vị hiểu cả rồi đúng không? Nếu không có việc gì nữa, thì ba vị cứ từ từ hưởng thụ, ta phải đi làm việc chính sự trước đây."

Nàng làm ra vẻ sắp rời đi, còn chưa kịp xoay người, đã nghe được âm thanh của Tần Vĩ Trạch, "Bổn vương nói người có thể đi rồi sao?"

Ngữ khí ngạo mạn kia không khác gì đang công khai quyền sở hữu, Thập Hoan lập tức cảm thấy ngọn lửa trong lòng đang bùng cháy lớn, nàng đến đây là để làm chính sự, không hiểu tên Tần Vĩ Trạch này uống nhầm phải thuốc gì, mà tự xưng không cho nàng đi.

"Vương gia, bắt được tên hái hoa tặc là việc quan trọng." Nàng cố kiềm nén lửa giận nói.

Biết nàng đang tức giận, nhưng như thế thì đã sao. Chỉ cần hắn không cho phép, thì nàng không thể rời đi.

Đây là thanh lâu, nơi nơi đều là cảnh tìm hoan mua vui. Hắn tuyệt đối không thể để nàng thấy những mặt khác của những gã nam nhân ấy.

"Ngụy Đạt người đi làm việc này đi!" Tần Vĩ Trạch cao giọng phân phó, Ngụy Đạt lĩnh lệnh, mặt không biểu cảm cầm huân hương rời đi.

Thập Hoan tức giận đập vào bàn một cái, "Rốt cuộc như thế nào? Đây là kế hoạch của ta, kết quả lại không cho ta đi tra án. Có phải Vương gia muốn làm khó dễ, không muốn ta thắng cược?"

Nếu như không ra được Vương phủ, thì nàng vĩnh viễn không thể tìm được cách để trở về. Tuy rằng nàng không biết mình có thể quay về hiện đại hay không, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần xem sao.

"Là do chính người muốn đánh cược cùng bổn vương, làm được hay không đó còn phải dựa vào bản lĩnh của người. Bổn vương có ý định gây khó dễ, người cũng có thể làm khó dễ ta?" Hắn rút cho mình một chén rượu, khoe miệng nhếch lên một độ cong hoàn hảo.

Hai người đối diện nhau, không ai chịu nhường ai. Thập Hoan sắp đến bờ vực bùng nổ, lại càng khiến Tần Vĩ Trạch dương dương tự đắc.

Cái tên mặt người dạ thú này, lại có thể dám lật lọng.

Nàng cười lạnh, "Nếu Vương gia đã nói vậy, thế thì chúng ta tăng giá đánh cược lên ngài thấy thế nào? Nếu ta thắng ngoại trừ việc cho phép ta tự do ra vào Vương phủ, ta còn muốn có một tấm lệnh bài của Vương gia!"

Giản Hàn Chi và Lữ Bất Chu đều cảm thấy có hơi kinh ngạc, thấy lệnh bài thì cũng giống như thấy bản thân Vương gia, Ninh Vương gia hiện giờ là một người dưới một người trên vạn người, như thế có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của tấm lệnh bài.

Thập Hoan tất nhiên là biết tầm quan trọng của tấm lệnh bài. Đúng là nàng muốn tăng giá đánh cược. Có được lệnh bài, việc ra vào kinh thành cũng thuận tiện hơn. Vạn nhất sau này muốn chạy trốn không chừng sau này còn dùng tới.

"Thế nào, Vương gia dám không?" Nàng cố ý khiêu khích nói.

Tần Vị Trạch thưởng thức chén rượu trong tay, "Nếu ngươi làm không được, bốn vương không chỉ muốn giam ngươi cả đời, còn phải cho ngươi ăn vong ưu cổ, mãi mãi chỉ làm theo lệnh của bốn vương. Ngươi dám không?"

Tần Vị Trạch chính là muốn bức ép nàng tức nước vỡ bờ, bởi vì hắn không đợi được, gấp gáp muốn hiểu hết mọi thứ về nàng, tất cả mọi thứ. Hắn thật sự tất hiểu kì nàng sẽ làm ra sao.

Lữ Bất Chu chống cằm xem kịch hay, hắn biết rõ bất luận Thập Hoan thắng hay thua, Tần Vị Trạch cũng sẽ ở giữa hưởng lợi, vì hắn sẽ không làm việc gì khi không nắm chắc được tình hình. Giam giữ cả đời, đáng khen, xem ra con mồi này thực sự hợp với khẩu vị của hắn.

Đây thật sự chính là chơi lớn, nếu nàng thua, thì đến đường lui cũng không có. Một khi bị Tần Vị Trạch nhốt lại, tất cả mọi chuyện xem như chỉ có thể nói mà không thể làm.

Có điều nàng tuyệt đối sẽ không thua !

Xoay vòng nơi đáy mắt, nàng tự tin nói: "Ta cùng ngài đánh cược."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lời khuyên của Lữ Bất Chu

Edit: Mie

Beta: Quanh

Hàn Giản Chi vẫn luôn lẳng lặng ở một bên mà quan sát tất cả.

Người dám đập bàn trước mặt Ninh Vương gia, chỉ sợ trong thiên hạ này không tìm được người thứ hai. Khiến hắn càng lúc lại càng tò mò về Tiểu Hoan Tử. Hay là Tiểu Hoan Tử này có bí mật gì đó, nếu không vì sao Ninh Vương gia lại để bụng những việc này?

Nếu thật sự là có, thế thì hắn cũng phải thăm dò một chút.

"Nếu Vương gia đã đánh cược, thế thì Giản mỗ nguyện ý làm chứng, để tránh những việc không rõ ràng sau này." Giản Hàn Chi mở miệng nói.

Thập Hoan đầy cảm kích nhìn hắn, vẫn là Giản Hàn Chi suy nghĩ thấu đáo. Có hắn làm nhân chứng, sẽ không sợ sau này bị Tần Vị Trạch quyết nợ.

"Đường như Giản đại nhân đặc biệt quan tâm đến chuyện của bốn vương!" Giọng nói của hắn mang ý châm chọc không hề che dấu.

"Vương gia chính là rường cột nước nhà, ta quan tâm cũng là chuyện nên làm."

"Nếu đã như thế, vậy thì phiền Giản đại nhân."

Vừa dứt lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa. Người tới là Viên Bình, hắn gấp rút đến là để thông báo Hoàng Thượng triệu kiến Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi.

Thập Hoan muốn ở đây chờ tin tức của Ngụy Đạt, bởi vậy không đi theo.

Trước khi đi Tần Vị Trạch liếc nhìn Lữ Bất Chu một cái. Lữ Bất Chu hiểu ý, sau đó Tần Vị Trạch cùng đoàn người vội vàng rời đi.

Chỉ còn lại hai người họ, Thập Hoan cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn thức ăn trên bàn.

Nhìn bộ dạng ăn uống của nàng, Lữ Bất Chu thông thả nói "Ngươi cũng biết đấy, rượu và thức ăn ở thanh lâu không thể tùy tiện dùng. Rất nhiều thanh lâu vì muốn cho khách gia thêm phần hứng thú, đều sẽ bỏ thêm "nguyên liệu" vào trong đó."

"Thêm ít "nguyên liệu" vào cũng không sao, ở đây nhiều cô nương như vậy, sợ gì chứ." Tưởng đoạ được nàng sao, nếu có việc gì, thì vừa nãy Tần Vị Trạch uống rượu cùng Giản Hàn Chi đã sớm có phản ứng, lại còn phải đợi đến bây giờ? Nàng một bên gặm cánh gà, một bên nãy ra ý hay.

"Lữ đại nhân, ngài nói xem nếu nương tử của ngài biết ngài đến thanh lâu, sẽ có cảm nghĩ ra sao?"

"Ta đối với nương tử của mình một lòng một dạ thiên địa chứng giám, nhật nguyệt tỏ rõ. Người không cần nói hươu nói vượn với ta." Hần khó được đứng đắn mà nói.

"Thế thì ngài đến thanh lâu làm cái gì? Chẳng lẽ đến thanh lâu là để dùng cơm thưởng rượu?"

Lữ Bất Chu cắn một cái đùi gà khác, vừa ăn vừa nói: "Người thật sự cho rằng chỉ mình người điều tra ra được miếng ngọc bội kia được người tới thanh lâu mua đi sao? Người thật sự cho rằng người gặp phải Vương gia ở chỗ này chỉ là trùng hợp? Không thăm dò rõ ràng mà dám đi khiêu khích đối thủ, ta thật sự khâm phục dũng khí của người."

Nghe hần nói xong, Thập Hoan không kiềm được mà nhũu mày "Hai người đến nơi này, cũng là vì muốn tìm người mua miếng ngọc bội kia?"

"Vị Trạch sớm đã biết được tin tức, hơn nữa còn sai người đến thanh lâu âm thầm tìm kiếm. Có điều nhờ biện pháp của người mà có thể giúp chúng ta mau chóng tìm được người nợ hơn."

Lữ Bất Chu ném xương gà trong tay xuống, vừa lau tay vừa nói: "Tiểu mặt đen, xem gương mặt người đen như vậy, ta hảo tâm nhắc nhở người một câu, lòng dạ của Tần Vị Trạch so với tướng tượng của người còn sâu hơn. Nếu người khác muốn lừa gạt hần, trừ khi người nợ cao siêu đến nỗi hần không nhìn thấu được, bằng không thì không thể thoát khỏi được lòng bàn tay của hần."

Thập Hoan cảm thấy lời nói của Lữ Bất Chu có ẩn ý, hần đã bị nàng thôi miên, theo lý thuyết hần sẽ không biết chuyện nàng giả nam nhân lừa gạt Tần Vị Trạch.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng đột nhiên mở ra. Ngụy Đạt đi vào nói: "Tìm được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Người có mang độc được không?

Edit: Từ Lam.

Beta: Quanh.

Bọn họ đi theo Ngụy Đạt tới hậu viện, nơi này hoàn toàn tương phản với ánh đèn dầu sáng huy hoàng ở phía trước. Từ trước mặt cửa chính ra tới cửa sau, một đường trực tiếp thông tới hậu viện. Trong sân có mấy hòn núi giả, một đường hành lang kéo dài cùng các dãy phòng nối tiếp nhau.

Trừ bỏ mấy đốm sáng bên ngoài của ánh nến điểm vào trong phòng, bốn phía đều tối đen như mực, không hề có ánh sáng.

Ngụy Đạt chỉ chỉ căn phòng cách ngọn núi giả to nhất cạnh nơi đó không xa: "Chỉ có phòng này xuất hiện hương khí."

Trong phòng không thắp đèn đuốc, hơn nữa cũng không có một tia động tĩnh.

"Đã điều tra ra chỗ đó là của người nào ở chưa?" Thập Hoan hỏi.

"Ta đã lên vào xem, là phòng của một tên sai vặt. Hơn nữa ở dưới giường của hần, ta còn tìm được một bộ quần áo của nha hoàn."

Không hổ là thị vệ của Ninh Vương, hiệu suất làm việc thật cao.

Phát hiện nơi này quả thực là trong dự đoán của Thập Hoan, nha hoàn kia chính là cải trang, mục đích là tạo nên sự gây nhầm lẫn.

Lữ Bất Chu khề nhìn bốn phía xung quanh: "Này có chút không hợp lý, một gã sai vặt sao có thể có nhiều bạc như vậy để mua ngọc bội quý giá như thế? Trừ phi..."

"Trừ phi là có người sai khiến!" Hần Thập Hoan tiếp lời của hần.

Lữ Bất Chu gật đầu, Thập Hoan định tiếp tục phân tích, hần đột nhiên dựng ngón tay trở lên, ý bảo Thập Hoan và Ngụy Đạt im lặng.

Chỉ chốc lát sau liền có tiếng bước chân truyền tới, có một người mở cửa ra sau đó đi vào phòng.

Tối đen như mực, Thập Hoan nhìn không rõ mặt người kia, nhưng dáng người lại tương tự với nha hoàn lúc ban ngày.

Thấy đứng ở chỗ này chờ cũng không phải cách hay, Thập Hoan nghĩ một hồi, quay đầu hỏi Lữ Bất Chu: "Trên người của người có mang theo độc được

không?"

Lữ Bất Chu cười đến đắc ý: "Cái khác không có, chứ độc được thì có thừa!"

Biết trên người thằng nhãi này trừ bỏ độc được ra sẽ không mang thứ tốt. Nàng lén lút nói kế hoạch của chính mình với hai người bọn họ, liền đứng dậy đi gõ cửa.

"Cốc cốc cốc..." Tiếng đập cửa vang lên, người bên trong hiển nhiên không kiên nhẫn: "Ai vậy? Đã tối rồi mà còn gõ cửa làm gì?"

Vừa mở cửa ra, cô người nọ đã bị Ngụy Đạt bóp chặt, Lữ Bất Chu liền điểm huyết đạo người nọ, tay phải xoay một cái liền nhét độc được vào trong miệng của hắn.

Động tác dứt khoát, liền mạch lưu loát.

Người nọ muốn kêu, nhưng căn bản không thể phát ra tiếng.

Bọn họ kéo hắn vào nhà, đóng cửa lại, thấp nền lên. Thập Hoan nhận ra hắn, chính là người mua ngọc bội hôm đó.

"Ta hỏi ngươi vài chuyện, ngươi không được kêu, nếu không ta lập tức giết ngươi diệt khẩu. Đồng ý thì ngươi hãy chớp mắt." Thập Hoan nửa thật nửa giả mà uy hiếp.

Người nọ bị dọa đến choáng váng, liền tục chớp mắt.

Thập Hoan gật đầu, Ngụy Đạt liền giải á huyết[1] cho hắn.

[1] Á huyết: Huyết nói.

"Tại sao ngươi lại đi Phảm Bảo các mua ngọc bội? Ai sai ngươi đi?"

"Ta không biết ngươi đang nói gì, ta không có mua, không có mua." Người nọ hoảng loạn mà trả lời.

Hàn Thập Hoan cũng không nóng vội, nàng lập tức lôi bộ y phục của nha hoàn dưới giường ra ném trước mặt hắn, cười lạnh nói: "Ngươi không thừa nhận cũng không sao, vừa rồi thứ mà ta cho ngươi uống chính là đoạn trường tán, một canh giờ sau độc sẽ phát tác, ngươi sẽ tràng xuyên bụng lạn[2] mà chết. Ngươi hãy suy nghĩ cho kĩ."

[2] Tràng xuyên bụng lạn: Lòng tan ruột nát.

Lữ Bất Chu bĩu môi, tự nhiên lại đặt một cái tên khó nghe như vậy cho được của hắn. Đoạn trường tán, không phải là nói đan đoạt mệnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lại thăm thanh lâu

Edit: Từ Lam

Beta:Hana.

Người nọ vẻ mặt không tin, một chữ cũng không nói.

Hàn Thập Hoan lén lút dùng khuỷu tay thúc nhẹ Lữ Bất Chu: "Thuốc của ngươi có tác dụng chưa vậy?"

"Đương nhiên là rồi!" Hắn tự cao tự đại nói. Nói xong, hắn âm thầm mở cây quạt trong tay ra, nhẹ nhàng quạt vài cái. Ngay sau đó trên mặt người kia liền xuất hiện vẻ thống khổ, bụng bắt đầu đau âm ỉ.

"Còn không nói à?" Hàn Thập Hoan lại hỏi lần nữa.

Người nọ thật sự chịu không nổi, run run nói: "Không liên quan đến ta, ta chỉ giúp người kia mua ngọc bội thôi. Là hắn bảo ta giả trang thành nha hoàn. Mỗi lần cho ta thù lao năm lượng bạc."

"Hắn trông như thế nào? Ngươi đã đưa ngọc bội hôm nay mua cho hắn chưa?"

"Không biết trông như thế nào, mỗi lần tới đều che mặt. Giờ Tý ngày mai, hắn sẽ đến lấy ngọc bội." Nhìn hắn sợ tới mức run rẩy, mồ hôi lạnh cũng theo

thái dương chầy xuống. Hàn Thập Hoan biết, lời hán nói có thể tin. Cho Lữ Bất Chu một ánh mắt, hán lưu loát thu hồi cây quạt.

"Nếu ngươi nói thật, vậy qua giờ Tý ngày mai ta chắc chắn sẽ đưa thuốc giải cho ngươi cùng với một trăm lượng bạc. Nếu là giả, ngươi hãy chờ độc phát toi mạng đi." Hàn Thập Hoan nói.

"Những lời ta nói đều là thật! Hào hán tha mạng, tha mạng!"

Dặn dò người kia chút chuyện, sau đó bọn họ liền rời đi.

Ra khỏi phòng, bước chân Lữ Bất Chu liền nhanh hơn: "Những chuyện còn lại giao cho ngươi, ta phải quay về đây." Xoay người một cái đã rời đi.

Buổi tối ngày hôm sau, Hàn Thập Hoan liền âm thầm đi vào núi giả sau hậu viện. Tần Vị Trạch bị Hoàng đế bắt ở lại trong cung thương nghị chính sự, cho nên hôm nay không thể đến đây. Nhưng hán đã dặn dò Ngụy Đạt phải bảo vệ tốt cho Tiểu Hoan Tử.

Mặc dù đêm đen như mực, nhưng còn cách một đoạn thời gian mới đến giờ Tý. Hàn Thập Hoan mở to hai mắt nhìn, một khi phát hiện người kia, nàng sẽ nhanh chóng phát tín hiệu cho Ngụy Đạt đang mai phục ở bên ngoài.

Đột nhiên có người chụp bả vai nàng, Hàn Thập Hoan sợ tới mức thiếu chút nữa la lên. Nhưng chưa kịp la ra tiếng, đã bị một bàn tay to bịt kín miệng nàng.

"Là ta!" Người phía sau lên tiếng, Hàn Thập Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Giãn công tử, sao ngươi lại ở đây?"

"Rảnh rồi không có việc gì, tới thanh lâu đi dạo." Hán nhẹ nhàng nói.

"Dạo thanh lâu lại dạo đến hậu viện của người ta, ngươi thật đúng là không giống người bình thường." Biết là hán tới hỗ trợ, nhưng Hàn Thập Hoan vẫn không nhịn được trêu ghẹo hán.

"Chúng ta cũng như nhau thôi."

Hán biết chuyện hôm qua là nhờ Lữ Bất Chu. Cho nên tối nay hán âm thầm dùng chút mưu kế làm Hoàng đế giữ Tần Vị Trạch ở lại, để một mình hán đến đây tra án với Tiểu Hoan Tử.

Hán cực kỳ tò mò người trước mắt cuối cùng là có bí mật gì.

Hai người đang nhìn phía ngoài cửa, nhưng đột nhiên có người đi đến, ngừng ở phía bên kia của ngọn núi giả hán và nàng đang đứng. Sau đó là những âm thanh quần áo ma sát vào nhau.

Giãn Hàn Chi đề thấp thân hình hai người lại, kéo Hàn Thập Hoan tránh đến góc tối của núi giả. Cái góc cực kỳ tối, rất khó bị người khác phát hiện. Nhưng lại cực kỳ nhỏ hẹp, Hàn Thập Hoan gần như là dựa sát vào người Giãn Hàn Chi.

Nghe một lúc, Hàn Thập Hoan lập tức cảm thấy xấu hổ đến đỉnh điểm. Vì nàng nghe rõ tiếng rên rỉ của nữ nhân và tiếng thở dốc của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Người đem bọn họ đi đi

Edit: Từ Lam

Beta: Hana.

Đây là hậu viện của thanh lâu, theo lý thuyết khách nhân sẽ không đến chỗ này.

Nhưng ai biết được lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn thế này chứ?

Bây giờ nàng chỉ mong hai người kia nhanh chóng rời đi.

Trốn ở bên cạnh Giãn Hàn Chi, thậm chí nàng còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của hán. Cổ sức xê dịch thân thể ra, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Nhưng chỗ này thật sự rất nhỏ, đang ra sức lui về phía sau, đột nhiên Giãn Hàn Chi duỗi tay ra nắm lấy cổ tay nàng. Thiếu chút nữa nàng đã đụng vào

cầm hần.

Tìm Hàn Thập Hoan vọt lên đến cổ họng, dùng tay để trước ngực tạo khoảng cách giữa hai người.

Hần muốn làm gì? Không phải là bị kích thích quá mức chứ? Hần sẽ không có hứng thú đối với một tên mặt than như nàng đi.

Nếu là thật, thì khẩu vị của hần thật sự quá mặn rồi!

Nàng ở một bên lo lắng đề phòng, nhưng lúc sau thấy Giản Hàn Chi không có động tác gì nữa. Hô hấp của hần vẫn cực kỳ vững vàng, không có chút hỗn loạn.

Đang đỡ người Hàn Thập Hoan, hần hạ giọng nói: "Lui nữa thì lưng ngươi sẽ đâm vào cục đá sắc bén kia."

Hàn Thập Hoan trở tay sờ thử, quả thực núi giả kia có một cục đá nhỏ lồi ra vô cùng sắc bén. Nếu lúc này nàng dùng sức lui về sau, nhất định sẽ bị đâm thủng.

May quá, hết cả hồn.

Nhưng âm thanh xầu hổ kia vẫn chưa kết thúc. May là đêm tối nên Giản Hàn Chi không nhìn thấy rõ biểu hiện của nàng, bằng không nhất định sẽ phát hiện nàng không được bình thường.

Mất thấy sắp đến giờ Tý, nàng không muốn ở đây hóng gió lạnh cả đêm nghe lén người khác.

Lén lút móc nhuyễn cân tán trong tay áo ra, cái này vốn định để phòng thân, không nghĩ tới hiện tại lại phải dùng đến.

Giản Hàn Chi cảm giác được vẻ mờ ám của nàng, hỏi: "Ngươi đang làm gì đó?"

"Võ công ngươi thế nào?" Nàng hỏi.

"Tạm được."

"Cái này cho ngươi, ngươi mang bọn họ đi chỗ khác đi." Hàn Thập Hoan Nhặt nhét nhuyễn cân tán vào tay hần. Thấy hần vẫn cứ bất động, nàng nóng nảy: "Chẳng lẽ ngươi muốn nghe cả đêm?"

Giản Hàn Chi chân chờ một chút, tiếp theo lắc mình một cái nhảy ra ngoài. Rất nhanh thanh âm lâm người ta chán ghét kia đã biến mất.

Cuối cùng cũng được thanh tịnh!

Hàn Thập Hoan cẩn thận đi ra từ một góc, Giản Hàn Chi đã trở lại. "Sắp đến giờ Tý rồi, sau khi chúng ta bắt được người thì sẽ gọi người khiêng hai người bọn họ về, nếu để họ ở chỗ này ngủ cả đêm sẽ xảy ra chuyện." Hàn Thập Hoan nói với Giản Hàn Chi.

"Được." Giản Hàn Chi gật đầu, nhớ lại lúc này khi hần nắm lấy cổ tay Tiểu Hoan Từ, thấy xương cốt mảnh khảnh không giống như của nam tử chút nào.

Không kịp nghĩ nhiều, hần đã nhìn thấy có người đi vào trong căn phòng kia.

Hàn Thập Hoan vừa mới phát tín hiệu được chuẩn bị từ trước xong, nam tử liền lấy xong ngọc bội đi ra, tốc độ cực nhanh.

Giản Hàn Chi kéo Hàn Thập Hoan đuổi theo, nhất định không thể để hần chạy thoát.

Thấy có người đuổi tới, người nọ chạy bất chấp, vừa ra tới cửa sau thì gặp Ngụy Đạt đang mai phục ở bên ngoài.

"Ngươi không chạy thoát được đâu!" Hàn Thập Hoan lạnh giọng nói.

"Muốn bắt ta, kiếp sau đi!" Rút kiếm xong liền lao lên đánh Ngụy Đạt. Vừa chiến vừa lui, không biết hần lấy thứ gì đó trong ngực ra, ném lên mặt đất, tức khắc liền nổ tung.

"Cẩn thận, đó là hỏa lôi đạn!" Giản Hàn Chi xoay người che trước mặt Hàn Thập Hoan, lập tức ôm chặt nàng vào ngực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Giản hàn chi phát hiện ra bí mật của nàng!

Edit: Dao.

Beta: Hana.

Lực đạo bất thành linh đánh vào làm Thập Hoan có chút trở tay không kịp, Giản Hàn Chi nặng nề đè ở trên người nàng, một tay bảo vệ đầu nàng, một tay lót dưới eo, dùng cánh tay mình làm giảm bớt lực rơi xuống.

Trong một giây đó Giản Hàn Chi ngây ngẩn cả người, bởi vì lúc thân thể hai người kề sát, rõ ràng hắn cảm nhận được trước ngực mình là một bộ ngực mềm mại.

Tiểu Hoan Từ vậy mà lại là nữ nhi!

Cảm nhận được Giản Hàn Chi ngây người, Thập Hoan đẩy hắn ra, vội vàng bò dậy từ trên mặt đất. Nàng lơ mơ biết được, bộ dáng vừa rồi của Giản Hàn Chi rõ ràng là đã biết cái gì.

Giản Hàn Chi đứng dậy, tay phải hắn đã bị đất đá trên mặt đất quệt trầy loang lổ vết máu, nhưng mà hắn không rảnh để ý tới.

"Người....." Người là nữ tử, trong thanh âm hắn ngoại trừ khiếp sợ, còn kèm một tia vui mừng.

"Cảm ơn người cứu ta, không hơn!" Nàng lập tức cắt ngang lời hắn nói, cũng không ngừng đầu nhìn hắn. Ngẫm lại vừa rồi hai người bọn họ dán sát nhau như vậy, không khỏi khiến gương mặt nàng có chút nóng. Nhưng trong lòng càng có thêm nhiều bất an.

May mắn sương khói trước mắt còn chưa tan đi, Ngụy Đạt cũng không nhìn được tình hình vừa xảy ra. Nhưng người nàng đột nhiên cứng lại, bởi vì nàng thỉnh thoảng thấy được Tần Vĩ Trạch đứng trong làn sương khói.

Trong lòng bất đầu trở nên thấp thòm bất an, hắn không phải ở trong hoàng cung sao, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chắc là hắn không nhìn thấy một màn ban nãy đâu?!

Lúc Tần Vĩ Trạch đuổi tới, vừa kịp nhìn thấy vụ nổ do hỏa lôi đạn gây ra. Hắn không hề nghĩ ngợi liền vọt tới, nhìn thấy Thập Hoan đang đứng không bị xây xát, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng nhìn thấy nàng cùng Giản Hàn Chi đứng chung một chỗ, trong mắt tức khắc hiện lên vẻ không vui.

"Lại đây!" Thanh âm Tần Vĩ Trạch lạnh băng. Gió nhẹ thổi qua, đèn lồng trước cửa đu đưa, ánh sáng mờ mờ làm Thập Hoan không thấy rõ ánh mắt của hắn.

Khoé miệng Giản Hàn Chi khẽ cười, giống như tất cả đều đã có đáp án. Tần Vĩ Trạch hẳn là sớm đã biết được Tiểu Hoan Từ là nữ nhi, chẳng qua chưa từng vạch trần mà thôi. Mà xem tình hình trước mắt, có lẽ Tiểu Hoan Từ còn không biết Tần Vĩ Trạch đã phát hiện ra bí mật của nàng.

Hai nam nhân đứng đối diện, ai cũng không nói gì, nhưng cả hai bên đều hiểu suy nghĩ trong ánh mắt đối phương.

"Vương gia hết bận rồi à?" Giản Hàn Chi cười hỏi.

"Bỏn vương hết bận rồi, nhưng chỉ sợ những ngày sau của Giản đại nhân sẽ không rảnh rỗi như vậy!" Bị hại mà không đáp trả cũng là phi lễ, nếu Giản Hàn Chi dám tính kế hắn, tại sao hắn không kính Giản Hàn Chi một chút.

Tay Thập Hoan không tự giác nắm chặt, khẩn trương nghe đối thoại giữa bọn họ. Nếu Giản Hàn Chi vạch trần lời nói của nàng, vậy thì thôi xong rồi.

"Đừng để cho bỏn vương nói lần thứ hai!" Thấy nàng còn bất động, Tần Vĩ Trạch liền nổi giận. Tưởng tượng đến cả một buổi tối nay nàng đều ở bên Giản Hàn Chi, lửa giận trong lòng lại tăng thêm ba phần!

"Ta không thể trở về, truy nã tên hái hoa tặc quan trọng hơn. Nếu để người nọ chạy, vậy thì manh mối liền bị chặt đứt!" Hiện tại không phải lúc để tức giận, Thập Hoan bình tĩnh mà phân tích.

Tần Vĩ Trạch cười lạnh, "Các người thật sự cho rằng mình rất thông minh sao? Người mua ngọc bội kia đã bị giết, người ban nãy chẳng qua là mồi mà thôi, dùng để thử các người." Lúc hắn từ chỗ hậu viện lại đây đã phát hiện được.

Giản Hàn Chi cau mày, mà Thập Hoan có chút uể oải.

Tần Vĩ Trạch bước lên phía trước bắt lấy cổ tay nàng: "Manh mối của người đã bị chặt đứt, nhưng ở đây bỏn vương lại có "manh mối" cần phải trao đổi với người."

Ánh mắt của hắn liếc qua Giản Hàn Chi, âm thầm dùng sức kéo Thập Hoan trở về vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cò kè mặc cả với hấn

Edit: Dao.

Beta:Hana.

Nhìn bóng dáng của hai người, Giản Hàn Chi đứng ở nơi đó thật lâu không rời đi.

Nghĩ tới một màn ban nãy, hấn nhìn nhìn cánh tay phải bị thương của mình, trong lòng lại có một tia may mắn. May mắn là nàng không bị thương.

Tay Tần Vị Trạch giống như kìm sắt, nắm lấy tay Thập Hoan rời đi.

"Người lại phát điên cái gì?" Thập Hoan ra sức muốn thoát ra khỏi cái tay kia, nhưng nỗ lực nửa ngày lại là phí công.

Hấn lạnh mặt không nói lời nào, một đường áp chế Thập Hoan trở lại tầm điện của hấn.

"Phanh" một tiếng đóng cửa lại, hấn mới buông tay.

"Nói đi, đêm nay các người đã làm gì? Từng câu từng chữ mà nói cho bốn vương, nếu dám sót một chữ, người tự biết hậu quả." Vị đại ôn thần hướng ghé trên ngai xuống, ngữ khí tràn ngập uy hiếp.

Thập Hoan vừa xoa cổ tay bị nắm đau vừa nói: "Vương gia nghĩ rằng bọn ta làm cái gì?"

Thành công nhìn thấy tên hồ ly thay đổi sắc mặt, nàng liền hứng thú nói: "Lấy thân phận của Vương gia, sẽ không có khả năng lo lắng cho gã sai vật là ta. Như vậy thì chỉ có còn một loại khả năng, Vương gia ngài lo lắng cho Giản đại nhân đúng không!"

Nhìn nàng nói bộ dáng đỉnh đạc, khuôn mặt Tần Vị Trạch đen thui. "Người còn dám nói hươu nói vượn, bốn vương sẽ kêu người rút đầu lưỡi người!"

Nàng làm mặt quỷ, cố ý thề lưỡi. Nhìn bộ dáng Tần Vị Trạch tức giận, trong lòng nàng vui vẻ đến nở hoa.

Tức chết Tần Vị Trạch là mục tiêu kế tiếp của nàng!

Nhìn bộ dáng tình nghịch của nàng, lửa giận của Tần Vị Trạch tiêu bớt một nửa. Chỉ là tưởng tượng đến bọn họ đêm nay ở cạnh bên nhau, hấn vẫn khó có thể bình ổn lửa giận.

Hấn dẫn con nóng nảy, chậm rãi nói: "Nếu người không nói, đánh cược của chúng ta sẽ hủy bỏ, từ hôm nay trở đi người đừng mơ tưởng lại rời khỏi Vương phủ một bước!"

"Đường đường là Vương gia sao có thể nói không giữ lời vậy chứ!"

"Ồ đây đều do bốn vương định đoạt, người có thể làm khó dễ được ta sao?"

Đối với nam nhân này, nàng không thể giảng đạo lý với hấn. Lời nói của hấn rõ ràng bày ra bộ dáng "không phục thì đánh".

Thập Hoan cũng không giận: "Đều nói quân tử 'Nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy', nhưng xem ra những lời này không thích hợp Vương gia."

"Vậy quân tử mà người nói là ai, Giản Hàn Chi sao?" Hấn từ trên ghế đứng dậy, từng bước một tới gần Thập Hoan.

Nàng thật sự không rõ tại sao đề tài lại quay về trên người Giản Hàn Chi. Nhìn hấn từng bước một tới gần, cảm giác áp bách quen thuộc kia đã trở lại.

"Ta có thể nói, nhưng người phải đứng ở chỗ đó không được phép nhúc nhích!" Nàng vô cùng không thích hấn tới gần, như thế làm nàng rất không được tự nhiên.

Không thích hấn tới gần sao?

Rõ ràng tối nay nàng cùng Giản Hàn Chi ở gần như vậy, hiện tại vậy mà dám ghét bỏ hấn tới gần.

Hấn rung mình một cái, một bước nhảy vọt tới trước mặt nàng, vây nàng ở giữa bản thân và vách tường.

Càng không muốn hấn tới gần, vậy hấn càng muốn tới gần nàng hơn.

"Ta có thể nói, nhưng Vương gia phải sắp xếp cho ta đi gặp những cô nương bị hại." Manh mối ngọc bội này tuy rằng bị chặt đứt, nhưng vẫn còn có những cô nương bị hại. Các nàng chắc chắn sẽ cung cấp một ít manh mối về tên hái hoa tặc.

Ánh mắt Tần Vị Trạch có chút tán thưởng, nàng thật đúng là biết thời điểm cùng hấn cò kè mặc cả.

"Được." Hần sáng khoái đáp ứng.

Thập Hoan vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó Tần Vị Trạch lại nói tiếp: "Nhưng dưới tình huống có bốn vương ở đó mới được!"

Thành công mà nhìn thấy tên hồ ly thay đổi sắc mặt, nàng liền hứng thú nói: "Lấy thân phận của Vương gia, sẽ không có khả năng lo lắng cho gã sai vật là ta. Như vậy thì chỉ có còn một loại khả năng, Vương gia ngại lo lắng cho Giản đại nhân đúng hay không!"

Dao: chết cười, tui đã từng nói tui là một con hủ chưa.v

Hana: Tui ship TrạchxHần (￣▽￣)~, có thím nào ship với tui không??

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hần nói không cho chính là không cho

Edit: Dao.

Beta:Hana.

Có hần ở đó?

Như vậy nàng làm sao thi triển thuật thôi miên được?

Phải biết rằng ở cái triều đại này các cô nương bị làm nhục cả đời sẽ bị người ta xem thường. Trước kia Thập Hoan có nghe Viên Bình nói, đã từng có một vị cô nương cũng là vì nguyên nhân như thế, nên cuối cùng chịu không nổi mấy lời đồn đãi vớ vẩn mà tự sát.

Nàng tuyệt đối không thể để loại này bị kịch này xảy ra nữa. Các nàng cần phải được can thiệp về mặt tâm lý, mà đây đúng là thể mạnh của nàng.

Nhưng mà Tần Vị Trạch lại muốn đi theo, vậy nàng sao mà làm được?

Hơn nữa nếu may mắn thắng được vụ đánh cược này thì sao?

Thấy nàng im lặng không lên tiếng, Tần Vị Trạch nhíu mày. Hần muốn cùng nàng tra án, nàng cần do dự lâu như vậy sao?

Nhìn gió lốc trong mắt hần dần dần ngưng tụ, nếu không mở miệng chỉ sợ hần lại đổi ý: "Ta vốn chỉ ở đó một mình, sau đó Giản Hàn Chi tự thân tới. Chúng ta vẫn luôn trấn giữ ở nơi đó cho đến khi kẻ trộm xuất hiện liền đuổi theo. Chuyện sau đó ngài đều đã biết."

"Vậy vì sao trên mặt đất lại có một đôi nam nữ quần áo lộn xộn bất chính?" Hần từ hậu viện đi qua, bởi vậy tình hình nơi đó hần rất rõ ràng.

Trong nháy mắt nhớ đến tình cảnh lúc đó, mắt hần liền xuất hiện khói mù. Loại địa phương không sạch sẽ này, về sau nàng đừng mơ tưởng đặt chân vào nữa bước!

Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, gương mặt nàng cũng không khỏi có chút nóng lên.

Mà Tần Vị Trạch lập tức nhìn thấy biểu tình có chút mất tự nhiên đó của nàng.

"Nói, rốt cuộc chuyện đó là sao?" Trong giọng nói hần ẩn ẩn lửa giận, không buông tha cho bất kì biểu tình nào biến hoá trên gương mặt nàng.

"Đã yên ương mà thôi, Giản Hàn Chi trực tiếp đánh bọn họ bất tỉnh, để phòng ngừa phá hỏng kế hoạch của bọn ta."

Đã yên ương? Vậy mà nàng cũng nghĩ ra được.

Trên mặt Tần Vị Trạch thoáng qua một tia ý cười, nàng thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Có chút không thể hiểu được mà nhìn hần, Thập Hoan quyết định, chờ nàng có thời gian nhất định phải khám cho Tần Vị Trạch một phen thật tốt, xem thử hần có phải bị tâm thần không.

Bởi vì hần vui buồn quá bất thường. Một khắc trước lửa giận ngập trời, vậy mà một khắc sau khóe miệng lại mỉm cười.

Tần Vị Trạch không tiếp tục truy cứu, xoay người ngồi về chỗ ngồi bàn này. "Về sau những chỗ thế này không cho phép người bước vào nửa bước!"

"Vương gia, ngài luôn là cái này không cho cái kia không chuẩn, như vậy xin hỏi, ngài rút cuộc cho phép ta làm cái gì?"

Nam nhân này rất thích đặt quy củ cho nàng nha. Trong chốc lát không chuẩn làm cái này, trong chốc lát lại không cho đi chỗ kia. Bước qua mái hiên thấp, sao không phải cúi đầu [1]. Nhưng nàng đã chịu đựng đủ những vụ gây rối vô lí của hắn, nhưng hắn lại càng không chịu nói lí lẽ.

[1] NHÂN ĐÁO OẢI(Ǻ Đ) THIỀM HẠ, CHẪM NẰNG BẮT ĐỀ ĐẦU (人到矮檐下, 怎能不低头): Bất đắc dĩ phải khuất phục hoàn cảnh.

Ký khế ước bán thân thì thế nào, trên khế ước viết chính là tên gã sai vặt Tiểu Hoan Tử, là nàng giả trang, lại không phải viết tên Hàn Thập Hoan.

Cho nên ngày nào đó không vui, nàng sẽ không hầu hạ.

Nhìn nàng từng chút mà tính toán lợi ích của bản thân, trong lòng Tần Vị Trạch Ǻ Ǻ cảm giác hưng phấn. Hắn phải dùng phương thức này bức nàng trở về một Thập Hoan chân chính.

Hắn một tay nâng cằm, khoe miệng khê giương: "Bổn vương nói không cho chính là không cho, người có ý kiến Ǻ?"

"Tiểu nhân không dám. Vương gia tốt nhất ăn cơm, ngủ, thờ đóc cũng không cho luôn đi, như vậy là được, đỡ phiền toái."

Nhìn đôi mắt kia chớp chớp, Tần Vị Trạch biết cái đầu nhỏ kia nhất định lại đang tính toán cái gì nữa rồi.

Mặc kệ nàng tính toán cái gì, đạo cao một thước ma cao một trượng, chung quy nàng vẫn đầu không lại hắn.

Đứng dậy đi vào trong phòng, hắn nói với người bên ngoài bình phong: "Lại đây, bổn vương muốn đi ngủ, thay y phục cho bổn vương."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thay y phục cho hắn

Edit: Mie

Beta: Pi xà

Thay y phục ?

Nửa đêm canh ba, trời tối như bưng lại muốn nàng thay y phục cho hắn?

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngẫu nhiên cũng có thể nghe được âm thanh nhỏ của nến đang cháy. Nhìn tấm bình phong trước mắt, rồi lại nhìn cánh cửa cách nàng không xa. Thập Hoan lén lút nhón chân, đi về phía cửa.

"Nếu như người muốn bị gió lạnh thổi cả đêm, thì cứ việc mở cửa đi ra ngoài." Tay nàng vừa chạm vào khung cửa, thì âm thanh của Tần Vị Trạch đã truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, thấy tên hồ ly kia vẫn còn ở sau tấm bình phong như cũ, không hề đi ra. Sao hắn là biết được suy nghĩ của nàng chứ?

Tiếng bước chân vừa rồi tuy rằng rất nhỏ, nhưng làm sao có thể thoát khỏi lỗ tai Tần Vị Trạch. Năm đó lúc hắn đi huấn luyện, phải dùng thánh lực để bắt bướm trong phòng tối. Cho dù sót chỉ một con, thì vẫn phải chịu phạt. Mà hình phạt ấy những người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên hành động lén lút vừa rồi của Thập Hoan căn bản không thể gạt được hắn.

Không phải chỉ là thay y phục thôi sao, có gì đặc biệt đâu cơ chứ. Thập Hoan thu hồi bước chân, đi vào trong, thấy Tần Vị Trạch đang đứng phía sau tấm bình phong, ánh mắt mười phần chắc chắn nhất định nàng sẽ đi vào. Hắn mở hai tay ra, ý bảo nàng lại đây thay y phục cho hắn.

Đi đến trước mặt hắn, nàng cúi tay tháo nút thắt trước ngực hắn ra. Chỉ có điều nút thắt kia dường như muốn chống đối nàng, nàng càng sốt ruột muốn tháo ra thì càng không mở được.

Tần Vị Trạch cúi đầu, liền thấy đôi tay nhỏ của nàng đang ra sức tháo nút thắt đối nghịch kia. Nàng vừa vịn cúi đầu ở dưới cằm hắn, cách hắn rất gần. Hắn thậm chí còn có thể thấy rõ hàng lông mi dày của nàng.

Bỗng dưng trong hắn trỗi lên một loại xúc động, muốn được ôm chặt nàng. Dáng người cao lớn này của hắn có thể ôm khảm nàng vào trong ngực, không cho nàng thoát ra dù chỉ một chút.

Đôi tay của hắn như có như không dần dần thu lại, bỗng Thập Hoan lui về phía sau một bước, cười nói: "Tháo được rồi." Sau đó liền đi tới phía sau Tần Vị Trạch, giúp hắn cởi trường bào ra.

Khoé miệng Tần Vị Trạch nhếch lên một nụ cười sâu xa, không lên tiếng ngăn cản.

Trong lòng Thập Hoan không hề nhẹ nhõm, vừa nảy cơ thể nàng trong nháy mắt cứng đờ, vì nàng có cảm giác như Tần Vị Trạch đang muốn xiết vòng tay lại.

Chỉ điều nàng không chắc chắn là Tần Vị Trạch muốn ôm nàng hay là bởi vì hắn không kiên nhẫn nên thúc giục nàng nhanh chóng thay y phục cho hắn.

Tất cả phản ứng vừa rồi của nàng đều lọt vào mắt Tần Vị Trạch. Chẳng qua hắn không muốn vạch trần chuyện của nàng sớm như vậy, nếu không thì chẳng phải thiếu đi một thú vui sao.

Rốt cuộc cũng thay xong y phục, Tần Vị Trạch giả vờ không kiên nhẫn nói: "Tên tùy tùng này quả thực không nhanh nhẹn bằng nha hoàn, thay y phục thôi mà cũng mất nửa canh giờ!"

"Lần sau Vương gia muốn thay y phục xin ngài mời nha hoàn tới, bằng không tay chân ta vụng về thế này, nếu làm Vương gia bị thương thì mong Vương gia thứ tội."

"Không sao, người khiến bốn vương bị thương một lần, bốn vương sẽ bắt người trả lại mười lần là được."

Tần Vị Trạch chỉ mặc trung y, hai tay khoanh trước ngực, tóc dài tùy ý thả sau lưng. Khoé miệng câu lên một độ cong tuyệt đẹp, cổ áo mở rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy lồng ngực cường tráng bên trong, một thân rắn rỏi, ngược lại còn trở nên tà mị.

Tuy rằng Tần Vị Trạch không hề tức giận, nhưng không hiểu sao Thập Hoan lại lui xa ba thước. Bởi vì đối với nàng hai tròng mắt sâu không đáy kia dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ăn tươi nuốt sống người khác.

"Ta đi ngủ trước đây." Ánh mắt kia thật sự quá sâu khiến nàng có chút ăn không tiêu.

Trong nháy mắt nàng xoay người, đã bỏ lỡ mất tia tha thiết trong ánh mắt hắn đang một mực dõi theo nàng, cho đến khi nàng đi ra khỏi tấm bình phong mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Điều binh khiển tướng

Edit: Mie

Beta: Pi xà

Sáng sớm hôm sau Thập Hoan còn chưa tỉnh ngủ đã bị Tần Vị Trạch xách lên. Mơ mơ màng màng đi theo hắn đến thư phòng. Giản Hàn Chi cùng Lữ Bất Chu đã sớm đã chờ sẵn ở đó.

Nhìn Thập Hoan mắt lim dim buồn ngủ, Lữ Bất Chu ra vẻ ghét bỏ, còn Giản Hàn Chi lại cười nhìn bộ dạng mơ màng của nàng.

Nhớ đến đêm qua Giản Hàn Chi đã biết được bí mật của mình, nàng lập tức tỉnh táo. Tuy rằng nàng biết hắn sẽ không nói ra, chỉ là trong lòng vẫn có một chút lo lắng.

Ra sức tránh trao đổi ánh mắt với hắn, vì nàng thật sự vẫn chưa suy nghĩ ra nền giải quyết vấn đề này ra sao.

Tần Vị Trạch rất hài lòng với thái độ của Thập Hoan đối với Giản Hàn Chi. Chỉ vào cuốn sổ nhỏ trên bàn nói: "Đây chính là thân thể và bối cảnh của những cô nương bị hại, người có thể xem qua trước."

Thập Hoan thuận tay cầm lấy rồi lật lật, nội dung bên trong vô cùng tường tận. Nàng nhìn, không nhận được nhiều mảy: "Những cô nương này đều mười tám tuổi, đây chỉ là trùng hợp thôi sao?"

"Không những thế, sau khi sự việc xảy ra bọn họ không thể nhớ được dáng vẻ của tên hái hoa tặc kia." Giản Hàn Chi bổ sung.

Tần Vị Trạch gật đầu, quay sang Lữ Bất Chu: "Bất Chu, người tra chuyện kia tới đâu rồi?"

"Bọn họ sở dĩ không nhớ rõ diện mạo của tên hái hoa tặc, bởi vì bị trúng một loại thuốc gọi là "Thập hương tán". Đây là thuốc không độc, chỉ là trong

khoảng thời gian ngắn sau khi ngửi phải thuốc này, sẽ bị mất ký ức."

Thập Hoan là người đã học qua thời miên, nàng biết rõ kí ức sẽ không biến mất, chẳng qua là bị che dấu mà thôi. Chỉ cần não bộ không chịu tổn thương quá lớn, thì có thể thông qua thời miên mà dẫn dắt người ta khôi phục lại ký ức.

"Quả đúng là thế." Tần Vị Trạch không có lấy một chút kinh ngạc, dường như hắn đã sớm đoán được điều này. "Thế thì có biện pháp nào giải trừ được được tính không?"

"Thuốc này sở dĩ được gọi là "Thập hương tán", là bởi vì được nghiền cứu và chế tạo từ mười loại dược vật. Nhưng bởi vì mỗi loại thuốc sẽ sử dụng lượng dược vật khác nhau, thế nên được hiệu cũng sẽ không tương đồng. Loại thuốc này thật ra vẫn có thể giải trừ, nhưng chỉ sợ yêu cầu thời gian rất lâu."

Thập Hoan lắc đầu: "Không được, chúng ta không có nhiều thời gian như thế." Một khi thử nghiệm không thành công, thì không biết đến năm nào mới có thể bắt được tên hái hoa tặc.

"Giản đại nhân, phiền ngài đi tra một chút về xuất xứ của hoả lôi đạn." Thập Hoan biết tuy thời này có hoả dược, nhưng việc chế tạo cũng giống như chế tạo pháo hoa, pháo trúc.

Hoả lôi đạn kia tuyệt đối không được chế tạo đơn giản như thế.

"Được." Giản Hàn Chi gật đầu.

Tần Vị Trạch không hề ngắt lời nàng, mà chỉ chuyên tâm nhìn bộ dạng nghiêm túc ấy. Cẩn thận nghiền cứu từng trang sách, bút trên tay thỉnh thoảng lại điểm trên mặt sách. Lúc sau rặng trên khe cắn môi dưới, hơi nghiêng đầu giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Phần còn lại chúng ta sẽ bắt đầu từ những cô nương kia. Lữ Đại thần y, ta cần một gói Nhuyễn cân tán." Lúc cần thiết nàng sẽ dùng Nhuyễn cân tán, để giúp những cô nương kia thả lỏng, trợ giúp cho việc thôi miên. Gói thuốc trước đã của cô đã dùng hết cho đôi dã uyên ương kia rồi, nên hiện tại phải yêu cầu hắn lấy thêm cho.

"Phá án mà phải dùng đến Nhuyễn cân tán? Hay ngươi muốn dùng với một người trong số chúng ta?" Thật ra hắn vô cùng chờ mong có một ngày Tần Vị Trạch bị trúng phải Nhuyễn cân tán.

"Nếu muốn dùng với các ngài thì không phải trực tiếp đánh ngắt sẽ nhanh hơn sao." Nàng trêu chọc. "Những cô nương kia rất có khả năng là sẽ kích động, dùng Nhuyễn cân tán sẽ giúp các nàng ấy bình tĩnh trở lại."

Tần Vị Trạch vẫn không nói chuyện, để nàng tùy ý sắp xếp tất cả, sai phái mọi người. Thật ra hắn muốn nhìn thấy nàng vì muốn thắng cược mà có thể làm mọi chuyện đến đâu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Nàng lại có thể nghĩ hắn là người như vậy?

Edit: Mie

Beta: Pi xà

Tần Vị Trạch thật sự đã giữ lời, mau chóng thu xếp đưa Thập Hoan đi gặp những người bị hại.

Khi Thập Hoan nhìn thấy cô nương kia, trong lòng không khỏi có chút nặng nề. Nàng ấy ngơ ngẩn ngẩn ngơ bên bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đại đi, không một chút phản ứng.

"Aizz, từ lúc xảy ra chuyện đến nay nó vẫn luôn như vậy." Mẫu thân của nàng ấy vừa lau nước mắt vừa nói.

Thập Hoan ra hiệu Tần Vị Trạch đừng lên tiếng, tự mình chậm rãi đi đến bên cạnh cô nương kia. Nhiều người đến gần có thể doạ nàng sợ.

Khi Thập Hoan đã đến đứng yên trước mặt, ánh mắt đại đi của nàng ấy mới đảo qua Thập Hoan, hai mắt mở lớn, nỗi điên lui về phía sau, đôi tay không ngừng vùng vẫy, vừa lui vừa hét: "Không được lại đây... Không được lại đây!"

"Ngươi bình tĩnh một chút, ta không hề có ý xấu." Thập Hoan chậm rãi đi về phía trước, có ý muốn tiếp cận nàng ấy

Thấy nàng càng lúc càng lại gần, mà cô nương kia đã không còn đường để lui nữa, nàng ấy vô cùng sợ hãi, ngược lại còn trở nên hung ác, dứt khoát điên cuồng đánh về phía Thập Hoan.

Thập Hoan nghĩ rằng mình không kịp lui nữa rồi, tốc độ của cô nương kia vô cùng nhanh. Giữa ánh đèn lập loè, nàng cảm thấy cơ thể mình bị kéo về phía sau một chút, Tần Vĩ Trạch đã tiến đến bảo vệ trước mặt nàng, duỗi tay chặn cô nương kia. Trên mu bàn tay hấn để lại một vết cào thật sâu, trong tức khắc máu tươi đã chảy đầm đìa.

Nếu hấn đến trễ một chút, nàng chắc chắn sẽ bị thương.

Sát khí trong mắt dần dần ngưng tụ, hấn hoàn toàn không để ý tới mu bàn tay đang chảy máu, lực trên tay càng lúc càng lớn, khiến cô nương kia đau đến kêu oai oái.

"Không được để nàng ấy bị thương!" Thập Hoan vội vàng ngăn lại.

Lực trên tay của hấn vẫn không hề giảm, lại còn dậm ở trước mặt hấn muốn làm nàng bị thương, thật là đáng chết!

"Tần Vĩ Trạch, ta kêu ngài buông tay nàng ấy ra." Thập Hoan bắt lấy bàn tay đang nắm chặt của hấn, nếu hấn lại dùng thêm lực, ngón tay của cô nương kia chắc chắn sẽ gãy mất.

Sắc mặt cô nương kia trắng bệch, hu hu khóc to. Cả gương mặt Tần Vĩ Trạch lạnh như băng, hất tay nàng ấy ra, trực tiếp trở tay đánh nàng ấy hôn mê.

Thập Hoan muốn tiến đến đỡ lấy nàng, nhưng bị Tần Vĩ Trạch giữ lại, ánh mắt lạnh lùng, nhìn cô nương kia ngã xuống đất.

Đôi mắt hấn đầy âm đạm, may mà hôm nay hấn ở đây, nếu không, người bị thương không ai khác chính là nàng.

Ngoại trừ hấn, bất cứ kẻ nào cũng không được khiến nàng mây may thương tổn.

Loại người mắc bệnh này Thập Hoan đã từng gặp qua, muốn gỡ bỏ khúc mắc trong lòng nàng ấy là việc không hề đơn giản. Nhưng nàng vẫn có thể khai thông tâm lý, giúp nàng ấy trở lại như người bình thường. Thế nhưng mọi việc còn chưa đâu vào đâu, đã bị hấn cương quyết kéo đi, Thập Hoan đẩy tay hấn ra: "Tần Vĩ Trạch, sao ngài lại đánh ngất nàng ấy? Ngài có biết là làm như thế sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của nàng khiến nó càng nghiêm trọng không?"

"Nghiêm trọng hay không nghiêm trọng thì có liên quan gì đến bản vương?"

Ngữ khí không chút bận lòng kia càng chọc giận Thập Hoan: "Có liên quan gì đến ngài? Nàng ấy có khả năng sẽ phải sống nửa đời còn lại trong cảnh điên điên khùng khùng ngài có biết không. Ương công ngài là Vương gia, nhưng lại máu lạnh vô tình. Tần Vĩ Trạch, ngài không khác gì một con quỷ ích kỷ."

Hấn nắm chặt tay, đầu ngón tay bắt đầu trở nên trắng bệch, máu trên mu bàn tay chảy theo kẽ tay rơi xuống y phục màu trắng của hấn. Giống như những đoá hồng mai đang nở rộ.

Thì ra nàng xem hấn là người như thế! Dùng một câu gạt bỏ đi tất cả những gì hấn đã làm.

Thế nhưng vì sao trong lòng nàng lại vì câu nói kia mà như có tảng đá nặng ngàn cân đè xuống, đau đến không thở nổi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Suy nghĩ khác thường

Edit: Halee Az

Beta: Pi xà

"Máu lạnh vô tình, quỷ ích kỷ, máu lạnh vô tình, quỷ ích kỷ...." Những lời nàng nói cứ xoay quanh trong đầu hấn. Trải qua nhiều ngày ở chung, nàng vẫn nghĩ hấn là loại người như vậy, lửa giận trong lòng Tần Vĩ Trạch đã lên tới cực điểm.

Dù giận cũng phải cười, ánh mắt hấn tối tăm lạnh lẽo: "Bản vương chính là ích kỷ như vậy thì sao? Những người vô dụng, bản vương hà tất phải lao tâm tổn sức? Những người khinh ta, nhục ta, ta phải diệt trừ tất cả. Bản vương chính là máu lạnh vô tình, người có thể làm khó để được ta?"

Hấn chính là không có một chút lòng từ bi. Chẳng lẽ thế gian này không có bất cứ thứ gì làm cho hấn động tâm hay sao?

"Một khi đã vậy, sau khi phá được vụ án này chúng ta đường ai nấy đi. Người vô dụng như ta sẽ không lưu lại Ninh Vương phủ làm mất mặt vương gia" Đối mặt với người vô tình như thế, nàng tuyệt đối không lưu lại vương phủ.

"Rời đi..." Hắn cười lạnh: "Cả đời này ngươi đừng mơ tưởng." Lời vừa dứt hắn lập tức rời đi.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Thập Hoan nắm chặt tay. Nàng cho rằng Tần Vị Trạch tuy rằng là người khó tiếp cận, nhưng ít nhất sẽ không máu lạnh đến mức này. Nàng vẫn không rõ vì sao hắn đối với cô nương kia không chút lưu tình. Chính là vì nàng ấy làm hắn bị thương sao. Vết thương kia chính vì cứu nàng mới bị thương, nếu đúng như nàng nói, thì trong lòng nàng có một chút ái náy. Tần Vị Trạch đối với nàng có chút khoan dung, có lẽ chỉ vì nàng đối với hắn còn hữu dụng. Hơn nữa Tần Vị Trạch với nàng luôn có khúc mắc, cố ý dung túng nàng làm sai để dễ bắt nhược điểm của nàng. Dù như thế nào, khi việc này kết thúc, nàng nhất định phải rời khỏi phủ Ninh Vương.

Khi Lữ Bất Chu nhìn thấy Tần Vị có chút hoảng sợ, hắn cư nhiên ngồi ở thư phòng, mà máu từ vết thương cứ nhỏ xuống, cũng không hề băng bó vết thương. Đã nhiều năm không bắt cứ người nào có thể làm Tần Vị Trạch bị thương, nhưng mà loại tình cảnh này, Lữ không chu toàn vẫn không thể tưởng tượng.

"Ngươi cho rằng ngươi có bao nhiêu máu? Linh Nhi có một ca ca như ngươi.... Ngươi chết không quan trọng, Linh nhi của ta sẽ đau lòng!" Dù trêu chọc nhưng Lữ Bất Chu vẫn sai người lấy hòm thuốc, nhanh nhẹn chữa thương cho hắn.

Tần Vị Trạch vẫn không nói một lời, yên tĩnh đến đáng sợ. Mà Tiểu Hoan Từ không ở đây, trong lòng hắn cũng hiểu một ít. Trong lúc này không nên nói bất cứ thứ gì, hắn đóng hòm thuốc định trở về. Còn chưa đi, Tần Vị Trạch mở miệng nói: "Chuyện ta bảo ngươi tra thế nào rồi."

"Hàn Thập Hoan tính cách hướng nội, bởi vì là con của thứ xuất, hơn nữa khi xưa tướng quân hàng năm đóng giữ biên quan, nàng ở trong phủ chịu rất nhiều xi nhục. Nhất gan lại sợ phiền phức nên cứ nhịn nhục như vậy. Còn nghe nói bị đưa cho Thái tử làm tiểu thiếp nên trốn đi, dù bị trời nhưng vẫn chạy thoát."

Tần Vị Trạch nhăn mày, Hàn Thập Hoan trước khi chạy trốn và sau khi chạy trốn hoàn toàn như hai người khác nhau, lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết.

Mặc kệ mọi việc ra sao, hắn sẽ khống chế tất cả. Từ hôm nay trở đi, hắn không cho phép nàng có bất cứ bí mật nào che giấu hắn. Nếu nàng không để hắn biết, như vậy hắn liền dựa theo phương thức của mình mà đối đãi với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Giúp ta giữ bí mật

Edit: Mee

Beta: Pi xà

Từ ngày hai người cãi nhau, hầu như là tránh mặt. Tần Vị Trạch vẫn làm một Vương gia cao cao tại thượng, mỗi khi ánh mắt bắt gặp Thập Hoan đều nhanh chóng lướt qua không để ý đến nàng. Còn Thập Hoan chỉ để ý đến chuyện điều tra vụ hái hoa tặc kia, không bị Tần Vị Trạch quấy rầy lại thấy thoải mái hơn nhiều.

Đi gặp người bị hại cuối cùng, trên đường Thập Hoan trở về trong lòng có chút buồn bã. Những cô gái đó còn rất trẻ, vốn có thể tìm được lang quân như ý, cùng nhau bình đạm mà sống một đời. Hiện tại lại ngu dại điên cuồng, hoặc trở nên trầm cảm, còn có một người không chịu nổi miệng lưỡi người đời mà treo cổ tự sát. Nàng nhất định phải giúp bọn họ, quyết không để các nàng sống cả đời như thế.

"Nếu còn đi tiếp nàng sẽ đụng vào cây liễu kia đấy." Sau lưng truyền tới giọng nói ôn nhu, nàng dừng chân lại nghĩ đến xuất thần, thế nhưng lại tiếp tục đi đến dưới gốc đại thụ.

Xoay người liền thấy Giản Hàn Chi khoanh tay đứng cười nhìn nàng. Nhiều ngày nay nàng luôn trốn tránh Giản Hàn Chi, hắn đã biết nàng là nữ nhi, mà nàng cũng không biết nhìn mặt hắn như thế nào. Gật đầu chào hỏi, Thập Hoan vòng qua đại thụ, đi tiếp.

Giản Hàn Chi sao không biết suy nghĩ của nàng. Nhiều ngày nay trừ khi có chuyện quan trọng, bằng không thì nàng không nói với hắn câu nào. Cho dù vô tình gặp trên phố cũng chỉ chào rồi quay người rời đi. Hôm nay khó khăn lắm mới gặp nàng, sao có thể để nàng đi như thế được.

"Ta đã tìm thấy hòa lời đạn kia rồi."

Những lời này làm Thập Hoan dừng bước: "Thấy ở đâu?"

"Cuối cùng nàng cũng chịu nói chuyện với ta?" Hắn tiến lên nhìn nàng chăm chăm.

"Rốt cuộc ngài có nói không? Nếu không nói, ta còn có việc, xin lỗi không thể đứng đây nói chuyện phiếm." Nàng làm ra vẻ phải đi, nhưng lại bị Giản

Hàn Chi ngăn cản.

"Nếu nàng tránh mặt ta vì chuyện hôm đó, thực ra không cần thiết đâu." Hấn nói cực kì nghiêm túc, không hề có thái độ trêu cợt.

"Ta không tránh mặt ngài, đạo này bận quá, suốt ngày lo chuyện điều tra vụ hái hoa tặc."

Hấn cười khê: "Đôi mắt nàng không biết nói dối."

Thập Hoan hơi xấu hổ, nhưng việc này sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Hương Các: "Chúng ta vào kia ngồi đi, giải quyết rõ ràng một số chuyện."

"Ừ."

Bọn họ chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, tương đối yên tĩnh. Tiểu nhị phục vụ trà bánh xong liền rời đi.

Nhấp một ngụm trà Bích Loa Xuân[1], ngay lập tức hương trà lan tỏa, cảm giác thật sảng khoái. Thập Hoan cũng không lòng vòng mà nói thẳng, "Nếu Giản đại nhân đã biết thân phận của ta, mong ngài có thể giữ bí mật giúp."

[1] Bích Loa Xuân (碧螺春) là một trong những loại trà nổi tiếng trên thế giới và được phong với cái tên đệ nhất của trà xanh. Theo lịch sử ghi chép hoàng đế Khang Hy đi du hành được thưởng thức trà "Sợ hãi Sharen hương" nước trà trong xanh ngọc Bích, hương thơm tự nhiên tinh túy mang theo hương hoa và trái cây, vị trà tinh khiết thanh nhẹ tươi mát ngọt ngào sâu lắng rất đặc biệt giống như tổ nữ 16 tình khôi thuần khiết, khác biệt với cái tên thô tục lên được ban với cái tên thanh lịch mỹ miều BÍCH LOA XUÂN. Từ đó Bích loa xuân với cái tên mới và trở thành trà cống cho cung đình. Bích Loa Xuân được lan truyền rộng rãi và đi vào kho tàng lịch sử trà trên thế giới.

"Có thể cho ta biết lí do không? Hơn nữa che giấu cũng không phải kế sách lâu dài đâu." Hấn thật sự muốn biết vì sao nàng trở thành gã sai vặt của Ninh Vương gia, hơn nữa nếu có thể, hấn sẵn sàng giúp nàng thoát khỏi Ninh Vương phủ.

"Giản đại nhân không phải sợ ta sẽ làm hại Ninh Vương gia. Lí do ta trở thành gã sai vặt của Ninh vương là một câu chuyện dài, nhưng ta không phải người xấu, nếu người tin hãy giữ bí mật giúp ta, nếu không tin, vậy thì có thể đến Vương phủ tố cáo." Nàng khẽ miết tách trà, lặng lẽ nhìn Giản Hàn Chi.

"Khéo thật, không ngờ lại gặp mọi người ở đây." Giản Hàn Chi còn chưa kịp trả lời, đã thấy Lữ Bất Toàn cùng một cô nương lên lầu hai, theo sát sau đó là Tần Vị Trạch.

Tiểu Pi: chị không có số "vượt tường" rồi, mỗi lần đi với GHC là gặp Trạch ca bắt tại trận, sau đó lặp lại cảnh bị Trạch ca lôi về Vương phủ tra hỏi đủ điều. ∞•(>_<)•∞

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Khéo thật, chỉ bằng chúng ta cùng ngồi đi

Edit: Mee

Beta: Hana

Thập Hoan đánh giá cô nương trước mặt, chiếc váy lụa màu xanh nhạt, sắc mặt hơi tái nhợt, đôi mắt trong veo như nước hồ thu, mỉm cười nhìn Thập Hoan. Khuôn mặt kia có vài nét giống Tần Vị Trạch, chỉ có điều thân thể quá yếu ớt làm người ta thương xót. Lữ Bất Chu nắm chặt tay nàng. Nói vậy, đây chính là muội muội của Tần Vị Trạch, nương tử của Lữ Bất Chu - Tần Linh Nhi.

Giản Hàn Chi và Thập Hoan đứng dậy chào hỏi mọi người. Nhìn thấy hai người đang ngồi cùng nhau bên cửa sổ kia, đôi mắt Tần Vị Trạch chợt lóe lên sự phẫn nộ.

Liếc mắt nhìn hai người này nghiền ngẫm một cái, Lữ Bất Chu cười: "Hiếm khi gặp nhau, chỉ bằng chúng ta cùng ngồi đi."

Không đợi Thập Hoan nói câu nào, Tần Vị Trạch đã ngồi xuống bên phải nàng, Lữ Bất Chu cùng Linh Nhi ngồi ở bên kia. Tần Linh Nhi rất yên lặng, không nói gì cả, nàng lặng im ngồi tò mò nhìn Thập Hoan. Vì thân thể không tốt nên bình thường nàng cũng ít ra ngoài gặp người khác.

"Giản đại nhân thật là có nhã hứng." Thái độ của Tần Vị Trạch rõ ràng rất không tốt: "Không biết hai vị đang thương lượng chuyện gì?" Hấn lại chuyển

mắt, lạnh lùng nhìn Thập Hoan.

"Vương gia yên tâm, tiểu nhân cũng không lười biếng, bây giờ đang bàn bạc với Giản đại nhân phương pháp phá án." Ánh mắt kia của hắn như đang thăm vãn phạm nhân làm Thập Hoan khó chịu.

"Chỉ vậy thôi à?"

"Chẳng lẽ Vương gia không tin?"

Tần Vị Trạch nhếch miệng: "Vay người phải thật cố gắng, bản vương rất mong đợi kết quả điều tra đây!"

Tần Linh Nhi hơi khó hiểu, một gã sai vặt cùng Vương gia đối đáp như thế nàng mới thấy lần đầu. Những người kia đều cực kỳ kính cẩn sợ sai. Quan sát cẩn thận, nàng cũng phát hiện ra ánh mắt của ca ca không giống như trước. Nàng biết ca ca và Giản Hàn Chi có đôi chút khúc mắc, nhưng không rõ tức giận hôm nay đâu là do Giản Hàn Chi, đâu là do gã sai vặt này.

Thấy Linh Nhi đánh giá Giản Hàn Chi, trong lòng Lữ Bất Chu trong rất không vui. Giản Hàn Chi này lúc nào cũng ôn nhu như ngọc, ai cũng có thể thích, nhưng Linh Nhi thì không được.

Tiểu nhị đã đem đồ ăn lên, trong lòng mỗi người lại có tâm tư khác nhau.

"Linh Nhi, nếm thử một miếng đi, món nàng thích nhất này." Lữ Bất Chu lời kéo sự chú ý của Linh Nhi, không cho nàng nhìn người khác.

Đồ ăn ở đây đúng là rất ngon, nhưng ngồi cạnh vị đại thần Tần Vị Trạch này, thức ăn đều mất đi hương vị. Thập Hoan ăn rất ít, chỉ gấp mấy đũa liền dừng lại.

"Sao ăn ít vậy?" Giản Hàn Chi thấy nàng buông đũa liền hỏi.

"Ta no rồi." Trong lòng nàng nhớ đến vụ án hái hoa tặc, hơn nữa không khí quái dị làm nàng ăn không vô.

"Ăn mấy hạt gạo cũng no được? Khi về người truyền dạy cho những gã sai vặt khác đi, có thể giúp Bản vương tiết kiệm không ít tiền."

"Vương gia hàng ngày đều cực kỳ tiết kiệm, thân sai vặt chúng ta tất nhiên phải học tập ngài." Biết ngày ấy đã chọc tức vị Vương gia này, nên nàng đã chuẩn bị tinh thần đối chọi gay gắt với hắn.

Tần Vị Trạch cười lạnh, đẩy bát cơm trước mặt mình qua chỗ Thập Hoan: "Nếu muốn tiết kiệm giống Bản vương thì hãy làm cho tốt. Lãng phí là thói quen xấu, bát cơm này người ăn, một hạt cũng không được thừa. Nếu ăn không hết, tất cả sai vặt ở Ninh Vương phủ sẽ nhận đối cùng người!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nàng cảm thấy chuyện này có chút không đúng

Edit: Mee

Beta: Hana

Tức thì, mọi người đều nhìn chăm chăm hai người đang ăn bữa này.

Nhìn cơm canh trước mắt, Thập Hoan vươn tay đẩy ngược lại cho Tần Vị Trạch: "Tiết kiệm là đức tính tốt của ngài, nhưng nếu lấy nó để làm khó người khác, đức tính này lại trở thành thiếu đạo đức rồi."

"Nếu Bản vương nhất định bắt người phải ăn thì sao?"

Thập Hoan bất động, Tần Vị Trạch cũng không chịu nhượng bộ, hai người bọn họ giằng co trong im lặng.

Tần Linh Nhi thấy Tần Vị Trạch ngày càng giận dữ thì không khỏi lo lắng, nàng nhớ rõ mỗi khi ca ca tức giận sẽ thấy máu tươi. "Ca ca, đừng tức giận." Nàng mềm mỏng nói.

Nhìn Tần Linh Nhi, lửa giận trong mắt Tần Vị Trạch giảm bớt. Ý định ban đầu là mang nàng đi chơi, không lường trước được rằng khi mình thấy Thập Hoan và Giản Hàn Chi ở bên nhau lại giận dữ đến vậy.

Tần Linh Nhi mỉm cười, nói với Thập Hoan: "Ca ca thấy người quá gầy, muốn người ăn nhiều thêm chút nữa thôi. Cách quan tâm của huynh ấy kỳ quặc vậy đây, người đừng để trong lòng."

Dứt lời nàng lại đẩy đồ ăn về trước mặt Thập Hoan: "Dù ít dù nhiều, người cũng ăn một chút, giúp ta nhé?" Tần Linh Nhi quá hiểu tính cách của ca ca mình, nếu hôm nay gã sai vật này vẫn không chịu ăn thì không biết cuối cùng sẽ gây ra hậu quả gì nữa.

Đối mặt với cô gái thiện lương như vậy, Thập Hoan thật sự không thể tức giận được. Nhìn ánh mắt khẩn cầu kia, nàng do dự một chút rồi cũng gật đầu.

Nhìn Thập Hoan yên lặng ăn, lúc này Tần Vị Trạch mới vừa lòng.

"Linh Nhi à, ta chỉ dọa hấn một chút thôi." Tần Vị Trạch đôi giọng nhẹ nhàng.

"Muội biết. Giản công tử thứ lỗi, ca ca của ta tính tình vốn đã như thế."

"Vương gia muốn gì làm nấy, không phải ai cũng can được ngài." Giản Hàn Chi nói.

Nghe xong Tần Vị Trạch cười lạnh: "Mà cũng thật kì lạ, vì sao Giản đại nhân lại có hứng thú với gã sai vật của bốn vương? Hay Giản đại nhân có yêu thích đặc biệt nào đó?"

"Ta cảm thấy gã sai vật này là một nhân tài, tiền đồ của hấn sau này, chỉ sợ Vương gia cũng không thể lường được đâu."

"Bốn Vương không thể lường được, chẳng lẽ người có thể? Đừng quên, hấn là người của Ninh Vương phủ ta."

Không khí giữa hai người đột nhiên thay đổi, thâm ý trong đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Còn Thập Hoan bên này, thông thả ăn xong cũng buông đũa đứng dậy rồi đi. Nàng không muốn ở đây nghe bọn họ tranh cãi vô vị như thế.

"Người đi đâu thế?" Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi đồng thanh, hiếm khi lại ăn ý như vậy. Lữ Bất Chu ngay lập tức bị chọc cười.

"Vương gia, Giản đại nhân, dù giữa hai người có ân oán gì cũng đừng kéo ta vào. Ta không có hứng thú, cũng không có sức lực, hai vị cứ tự nhiên, ta đi trước." Nàng nói cực kì quả quyết.

Thực ra trong lòng nàng đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Từ khi bị Hàn Thập Tuấn nhận làm người, Tần Vị Trạch dường như đã nhận ra điều gì đó.

Nhưng nàng không rõ rốt cuộc hấn đã biết điều gì. Lâu rồi bên phía phủ Viễn Tướng quân không có động tĩnh gì, nhưng thật ra vẫn luôn âm thầm truy tìm nàng. Nhìn vào tình hình trước mắt, nàng càng nản nã ở lại đây thì cuộc sống của nàng càng không yên ổn.

Xem ra nàng nên đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng thoát khỏi nơi đây thị phi này mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cứu Trúc Đào

Edit: Pi sà

Beta: Hana

Nàng một mình đi dạo bên ngoài hồi lâu.

Người ngoài nhìn thấy cứ nghĩ là nàng chỉ đơn thuần đi dạo. Nhưng thực tế Thập Hoan lại đang âm thầm ghi nhớ từng phố lớn ngõ nhỏ nơi đây. Sau khi vụ án hái hoa tặc kết thúc, nàng sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Nếu nàng hật sự muốn rời đi, thì cần phải có lộ tuyến và lộ phí. Lộ phí nàng đã có, số bạc ở cửa hàng ngọc khí kia xem như đã đủ. Nhưng lộ tuyến(*) lại không dễ lập ra như vậy.

(*) *Tuyến đường.*

Khi hoàng hôn dần buông xuống cũng là lúc Thập Hoan về tới vương phủ.

Mới vừa vào đến sảnh ngoài nàng đã nhìn thấy vài gã sai vật và bọn nha hoàn quỳ đầy ra đất. Mà Trúc Đào lại đang run rẩy quỳ phía trước.

Một người mặc váy dài màu hồng phấn ngồi ở bên cạnh, trên làn váy của người nọ có chỗ bị ướt, phía trên còn có chút xác lá trà. Trên hai má vốn dĩ trang điểm xinh đẹp đang ứng đỏ về phần nọ, trong đôi mắt to nhìn Trúc Đào chăm chăm hiện lên vẻ chán ghét.

"Cầu nô tài nhà ngươi, không có mắt à? Lại dám làm đổ nước trà lên người của biểu tiểu thư. May nước trà không quá nóng, nếu không ngươi có mười cái đầu cũng không đủ đền tội." Dứt lời, nha hoàn bên cạnh nữ tử áo hồng lại hung hăng đánh vài cái lên người Trúc Đào.

Trúc Đào không nhúc nhích mà vẫn chịu đựng ả nha hoàn kia quở trách, vừa rồi nàng không cẩn thận bị vấp một chút, kết quả lại làm đổ nước trà hắt lên người biểu tiểu thư. Nàng cũng có giải thích, nhưng căn bản vị biểu tiểu thư này không nghe. Nàng vừa khóc vừa chịu đựng ả nha hoàn kia đánh nắn mình.

"Dừng tay!" Thấy ả nha hoàn kia lại giơ tay định cho Trúc Đào một bạt tai, Thập Hoan lập tức tiến lên ngăn cản.

Ả nha hoàn sùng sốt một chút, người tới chỉ là một gã sai vặt vừa đen vừa gầy, ả cất giọng khinh thường: "Ngươi là cái thá gì lại dám đến quấy ta. Nàng ta hắt nước trà lên người biểu tiểu thư nhà ta, nếu Vương gia có trách tội xuống, ngươi chịu trách nhiệm nổi không?"

Thập Hoan che chắn trước mặt Trúc Đào, nhìn ả nha hoàn chó cạy thế chủ, nàng cười lạnh nói: "Còn ngươi là cái thá gì? Lại dám lên mặt ở phủ Ninh Vương hô to gọi nhỏ, tự ý dùng tư hình?"

Liên Đình Vân đang ngồi ở một bên hòn dỗi, nàng vất vả từ Giang Nam đến thăm biểu ca, nhưng ai ngờ đã tí mĩ trang điểm và chọn quần áo, toàn bộ bị nha hoàn này làm hỏng cả. Hiện tại lại có một gã sai vặt không sợ chết tới nữa, dám hô to gọi nhỏ như vậy.

"Phản rồi, các ngươi đều phản rồi. Biểu ca không có ở đây ngươi lại dám ức hiếp khách của chủ tử như vậy. Hôm nay ta sẽ thay biểu ca dạy dỗ các ngươi cho tốt. Hương nhi, giáo huấn hần cho ta." Liên Đình Vân nghiêm nhiên xem mình như một nữ chủ nhân mà ra lệnh.

Ả nha hoàn thật sự muốn tiến lên tát Thập Hoan một cái. Kết quả Thập Hoan đã giơ tay lên tát Hương Nhi một cái trước.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Tiểu Hoan Tử sẽ dám đánh nha hoàn bên cạnh biểu tiểu thư. Vị biểu tiểu thư này được người nhà nuông chiều đã quen, từ trước đến nay không coi ai ra gì. Hôm nay lại bị một gã sai vặt khiêu khích, Thập Hoan sắp toi rồi.

Lần này Thập Hoan dùng toàn lực nên tay nàng cũng bị đau. Nhưng loại người này nếu không được giáo huấn, nàng ta sẽ càng khi dễ người hơn mà thôi. Nàng vừa mới thu tay về, bên ngoài liền truyền đến giọng nói của Tần Vị Trạch: "Ai có thể giải thích cho bản vương biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Liên Đình Vân không giống như tưởng tượng của nàng là đi tố khổ với Tần Vị Trạch, ngược lại nàng ta đỡ Hương Nhi đứng lên, sau đó yên lặng đứng sang một bên gạt nước mắt, so với người ương ngạnh vừa rồi thì như hai người khác nhau.

Tần Vị Trạch nhìn Thập Hoan lại đảo qua gương mặt sùng đồ của Hương Nhi, ngồi ở ghế chủ vị, hỏi: "Là ai đánh?"

Giọng nói của hần trầm thấp đều đều, làm người ta không đoán được tâm trạng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Thấy một lần lại đánh một lần

Edit: Pi sà

Beta:Hana

Còn chưa chờ Thập Hoan mở miệng, Liên Đình Vân đã dịu dàng tiến lên nói trước: "Biểu ca chó tức giận, là muội không quản hạ nhân cho tốt, chuyện này không liên quan gì đến gã sai vặt cả. Đều là do Hương Nhi không hiểu chuyện, bị đánh cũng là đúng."

Nàng nhẹ nhàng dùng khăn tay lau nước mắt, sau đó không mở miệng nói nữa. Lúc này một nữ nhân im lặng lau nước mắt cũng đủ để chứng minh mọi chuyện.

Nhìn tiết mục trước mắt này đột nhiên chuyển biến, Thập Hoan thật lòng bội phục kỹ thuật diễn xuất của vị cô nương này. Một giây trước hống hách ngang ngược, một giây sau đã điềm đạm đáng yêu.

Đám người quý trên đất không một ai dám lên tiếng, chỉ có một mình Thập Hoan ung dung đứng đó. Trên mặt nàng không có vẻ gì là khấn trương cả, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa bàn tay phải đang bị đau của mình. Lạnh mặt nhìn đôi chủ tớ này hát bè.

"Vương gia, chính gã sai vặt này đã đánh Hương Nhi. Hần không coi ai ra gì, còn mắng biểu tiểu thư là cái thá gì." Một ả nha hoàn khác bên cạnh Liên Đình Vân tức giận bắt bình lên tiếng.

Liên Đình Vân nhủ mảy may nhằng trách cứ nói: “Liễu Nhi không được lắm miệng.”

(Tiểu Pi: xin lỗi vì đã cắt ngang, nhưng bức xúc quá phải nói! Ừa hết tên đặt rồi sao? Sao lại đặt tên cho ả này là Liễu Nhi vậy trời? Trùng với tên Liễu Nhi tỷ tỷ đáng yêu của tui bên HS, tui hận!!!!)----- Hana: Pi sà bớt giận, tổn hại hình tượng a~~ có gì để ta hận họ cho ($\geq \omega \leq$)

“Nếu nô tỳ không lắm miệng thì tiểu thư cứ để người ta khi dễ như vậy sao? Vương gia, xin ngài phải làm chủ cho chúng ta.” Liễu Nhi quỳ xuống, nói với Tần Vị Trạch.

Nhưng từ đầu đến cuối Tần Vị Trạch đều không nói lời nào, ánh mắt u ám không rõ, khiến người ta khó nắm bắt.

Liên Đình Vân là nữ nhi của Thừa tướng, năm ngoái đi Giang Nam thăm họ hàng, mà nay đã trở lại, chuyện đầu tiên nàng làm là tới gặp Tần Vị Trạch. Mọi người ở Vương phủ đều biết nàng ngang ngược kiêu ngạo lại hồng hách, không nghĩ tới hôm nay ở trước mặt Vương gia mà nàng lại bày ra bộ đáng yếu đuối đáng thương, thật đúng là để người ta mở rộng tầm mắt.

Nước mắt đã rơi, cũng đã cáo trắng, vậy mà Tần Vị Trạch lại không có bất kỳ phản ứng nào. Nước mắt của Liên Đình Vân càng tuôn nhiều hơn, nàng ta liên tục lau nước mắt.

Thập Hoan bị các nàng làm cho mất kiên nhẫn, cười lạnh: “Nếu biểu tiểu thư còn chưa khóc đủ thì ta khuyên người đi tìm một nơi không có ai rồi khóc tiếp. Nhiều người như vậy không ai có thời gian ở chỗ này nhìn người khóc đâu.”

“Người.....” Liên Đình Vân tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Không nói đến người chỉ là một biểu tiểu thư, ngay cả Vương gia cũng không có động một chút là đánh chửi nha hoàn hay gã sai vặt. Lần sau lại để các nàng đến đây la lối khóc lóc, tốt nhất đừng để ta nhìn thấy, nếu không thấy một lần ta sẽ đánh một lần!” Thập Hoan từng câu từng chữ đều là cảnh cáo các nàng. Lớn lên xinh đẹp như thiên tiên, nhưng tâm địa lại độc ác như rắn rết. Hôm nay nếu nàng không dạy dỗ các nàng một chút, không biết sẽ còn có bao nhiêu người bị các nàng khi dễ.

Liên Đình Vân đã bao giờ gặp phải người ta khi dễ mình như vậy, tuy rằng nàng ta không nói chuyện, nhưng trong mắt đã hiện lên vẻ tức giận rất rõ ràng.

“Tên cậu nô tài nhà người, lão gia nhà chúng ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!” Liễu Nhi nhảy dựng lên chỉ vào Thập Hoan, nói.

“Người nói ai là cậu nô tài? Hừm?” Âm cuối hơi cao lên, Tần Vị Trạch đã xem đủ một màn khôi hài này rồi. Hắn lười biếng dựa vào lưng ghế, khoe miệng hơi nhếch lên nở nụ cười tà ác.

“Nô tì, nô tì.....” Không ngờ Ninh Vương gia sẽ hỏi như vậy, trong lúc nhất thời Liễu Nhi bị rối loạn thế trận.

“Nói bốn vương nghe, vừa rồi người đang nói hán sao?” Tần Vị Trạch chỉ chỉ vào Thập Hoan, hỏi Liễu Nhi.

“Nô tì chỉ vì thấy tiểu thư bị khi dễ nên mới nói như vậy.”

“Tiểu thư nhà người bị khi dễ, người liền có thể tùy ý khinh nhục người của bốn vương? Bốn vương thấy người đã chán sống rồi!” Giọng nói của Tần Vị Trạch bắt chợt lạnh lẽo tới cực điểm, trong mắt dần dần nổi lên sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Có ý định đả thương nàng, tuyệt đối không tha!

Edit: Pi sà

Beta: Hana

“Nô tỳ không dám..... Nô tỳ không dám!” Liễu Nhi quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu.

Đám người đang quỳ ở đây đều cảm thấy được hơi thở nguy hiểm của Tần Vị Trạch. Vốn dĩ mọi người còn lo lắng Vương gia sẽ che chở Liên Đình Vân, không nghĩ tới lại há hê lòng người như thế.

“Biểu ca, nàng không hiểu quy củ, là muội không dạy dỗ tốt. Biểu ca tạm tha cho nàng đi.” Liên Đình Vân nhìn Tần Vị Trạch với ánh mắt đáng thương, nhưng ngược lại tay nàng đang hung hăng mà vò nát khăn tay, móng tay đã trở nên trắng bệch.

Trước kia khi nàng đến đây, tuy rằng biểu ca không để ý tới nàng, nhưng cũng sẽ không quản đến chuyện nàng làm trong vương phủ. Vốn dĩ nàng cho rằng, dù sao thì nàng cũng coi như là một nửa chủ nhân của phủ Ninh Vương này, nàng không nghĩ tới hiện tại Tần Vị Trạch hoàn toàn không cho nàng một chút mặt mũi.

Phản ứng của Tần Vị Trạch có chút ngoài dự đoán, Thập Hoan không ngờ hắn sẽ nói thay mình. Đổi lại là người bình thường, tất nhiên sẽ thương hại một vị mỹ nhân đáng thương như Liên Đình Vân, ai lại đi che chở cho gã sai vật không có địa vị như nàng.

Nhưng xét theo góc độ khác, Tần Vị Trạch cũng không phải là một con thỏ ngây thơ, muốn lừa gạt hắn đúng là chuyện không dễ. Cô nương điềm đạm đáng yêu này bày đặt làm trò, chỉ sợ rằng cũng không có hiệu quả.

Quét mắt liếc Thập Hoan một cái, nàng chỉ yên tĩnh đứng ở đó, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến nàng vậy. Nhưng rõ ràng nàng vừa mới ra mặt vì Trúc Đào, chính hắn đã tận mắt nhìn thấy.

Trong khoảnh khắc đó, Thập Hoan thật sự khiến Tần Vị Trạch thất thần. Khi đó nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, bộ dạng không yếu thế sợ hãi, và cả ánh mắt vô cùng kiên định của nàng đã hấp dẫn hắn.

Rốt cuộc nàng đã trải qua những gì mới có thể trở thành nàng của hôm nay?

Thu hồi suy nghĩ, Tần Vị Trạch mở miệng nói: “Nếu biểu muội đã mở miệng, vậy bốn vương sẽ tha cho Liễu Nhi.”

“Đa tạ biểu ca.” Liên Đình Vân còn chưa kịp đắc ý đã nghe được giọng nói lạnh băng của hắn: “Ngụy Đạt, kéo ả nha hoàn tên Hương Nhi ra ngoài —— đánh chết!”

Lời này vừa nói ra, Thập Hoan lập tức ngẩng đầu lên nhìn Tần Vị Trạch. Tuy rằng Hương Nhi đáng giận, nhưng tội không đến mức đáng chết. Tần Vị Trạch đưa ra hình phạt như vậy là quá mức hà khắc.

Nhìn ánh mắt giật mình của nàng, Tần Vị Trạch biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì. Nhưng ả ác nô này dám có ý định tổn thương nàng, nên tuyệt đối hắn sẽ không sẽ nhẹ nhàng bỏ qua.

Thị vệ của vương phủ lập tức tiến lên kéo Hương Nhi đi ra ngoài: “Vương gia, nô tì sai rồi, nô tì không dám nữa! Tiểu thư, cứu mạng. Cứu nô tì.”

Thập Hoan tiến lên một bước, vừa muốn mở miệng thì Tần Vị Trạch đã lạnh lùng nói trước: “Cầu tình một câu, kết cục của ả càng thêm thê thảm thêm một chút.”

Biết nàng không đành lòng, nhưng hắn quyết không cho phép lòng thương hại của nàng dùng cho những kẻ không đáng.

Tần Vị Trạch khoát tay cho mọi người đứng dậy, trong lòng bọn họ ai nấy đều kính phục Vương gia. Nhưng mà trong lòng Thập Hoan lại từng trận lạnh lẽo. Thủ đoạn của hắn quá mức tàn nhẫn, nếu một ngày nào đó nàng đối lập với hắn, thì nàng sẽ có hậu quả gì?

Nhìn nàng an tĩnh đứng một bên, ngược lại Tần Vị Trạch nói với Liên Đình Vân: “Biểu muội mới từ Giang Nam trở về, không có việc gì thì vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không cần đi lại nhiều. Người đâu, tiễn khách!”

Liên Đình Vân bị mất hết thể diện, vốn dĩ nàng vui mừng tới gặp biểu ca nhưng lại có kết cục thế này.

Nàng đứng dậy, lúc xoay người đi ngang qua bên cạnh Thập Hoan và Trúc Đào, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ thù hận. Nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hai tên nô tài đáng chết này!

Cũng trong khoảnh khắc nàng ta xoay người, đúng lúc Thập Hoan thấy được mặt trên cửa ngọc bội nàng ấy đeo bên eo, lập tức hai mắt lóe sáng. Miếng ngọc bội này đúng là miếng mà ngày đó bị hái hoa tặc lấy đi. Sao hiện tại lại ở trong tay nàng ấy? đề cập đến một người dùng

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Quyết định đùa dai một chút

Edit: Hana

Beta: Pi Sà

Ánh mắt Thập Hoan vẫn luôn dõi theo Liên Đình Vân, cho đến khi bóng dáng nàng ta biến mất mới thôi.

Giờ phút này trong lòng nàng nhin không được mà mừng như điên, thật là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công [1]. Hơn nữa trong tay nàng đang giữ đặc điểm nhận dạng của tên hái hoa tặc do người bị hại cung cấp, xem ra sắp tới đã có thể phá án được rồi.

[1] Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công (真是踏破铁鞋无觅处得来全不费工夫): ngụ ý việc khó khăn vất vả và cố gắng

làm không được lại tự nhiên dễ dàng thành công.

Liên Đình Vân đi rồi, mọi người nhìn nhau biết ý lui ra. Thập Hoan bỗng nhớ đến miếng ngọc bội kia liền chạy đi nhanh như chớp, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Sảnh ngoài nội viện to như vậy chỉ còn Tần Vị Trạch bị bỏ lại một mình, xung quanh trở nên yên lặng, hắn nhìn theo bóng dáng nàng biến mất thật lâu, rồi vào trầm tư.

Dường như khi gặp được việc liên quan đến Thập Hoan, hắn liền trở nên dễ dàng tức giận. Hắn rất muốn biết được suy nghĩ của nàng. Hơn nữa mong muốn không chế này lại đang dần dần mạnh mẽ hơn.

Sắc trời tối dần, mặt trời đã trốn đến bên kia sườn núi, chân trời chỉ còn lại một chút ánh nắng chiều còn vương lại ở nơi đó. Thập Hoan đang ngồi ở bên cạnh bàn, tập trung tinh thần để vẽ tranh.

Dùng bút lông không tốt, nàng bèn tìm một thỏi than thay cho bút vẽ, trên giấy nhanh chóng hiện ra bộ dạng tên hái hoa tặc.

Thông qua trí tưởng tượng, nàng đã biết đại khái bộ dạng đó. Nam nhân kia thân cao năm thước, dáng người hơi béo. Mặt tròn, mắt nhỏ, cái mũi bẹp mà thấp. Quan trọng nhất là phía trên vành tai của hắn có một nốt ruồi đen.

Đang vẽ dở, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, nàng vội vàng giấu tranh vẽ và bút xuống phía dưới gối. Vừa giấu xong, Trúc Đào đã bước vào.

Nhìn gương mặt sưng đỏ của Trúc Đào, Thập Hoan hỏi: "Mặt ngươi còn đau không?"

"Không sao, hôm nay cảm ơn ngươi."

"Việc nhỏ thôi." Thập Hoan cười cười nói. "Ngươi có chuyện gì sao?"

"Mấy vị phu nhân muốn gặp ngươi." Trúc Đào vốn không muốn tới, nhưng lại không thể cãi lại mệnh lệnh của mấy vị phu nhân kia.

Lần này đến lượt Thập Hoan cảm thấy nghi hoặc: "Vì sao các nàng lại tìm ta?"

"Ta cũng không biết, ngươi đi qua đó sẽ biết mà."

Trong lòng Thập Hoan vô cùng bất an, nàng và mấy vị phu nhân trước giờ không hề lui tới, hôm nay tại sao lại muốn gặp nàng?

Đi đến Tây Uyển, nơi này là nơi ở của thị thiếp Tần Vị Trạch. Nữ nhân ở đây đều là do các vương công, quý tộc vì nịnh bợ Tần Vị Trạch mà đưa tới, nhưng hắn chưa bao giờ triệu kiến các nàng, cũng không đặt chân tới Tây Uyển một bước.

Tới nơi, nàng thấy một đám mỹ nhân như hoa như ngọc mà thờ dài, mỹ nhân như vậy mà lại phải đặt ở đây vô ích, Tần Vị Trạch thật đúng là một tên đầu gổ.

"Bái kiến các vị phu nhân." Nàng vừa vào cửa liền hành lễ. Bên trong có bốn người ngồi nàng đều biết mặt, đều là người Thái tử đưa cho Tần Vị Trạch.

Nữ tử đứng đầu tên là Hồng Anh, tuy rằng Thập Hoan không quen biết, nhưng vừa rồi trên đường tới đây Trúc Đào đã nói cho nàng.

"Ngươi là Tiểu Hoan Tử đúng không? Nghe nói ngươi là gả sai vật bên cạnh Vương gia, bốn phu nhân kêu ngươi tới là muốn hỏi một chút chuyện, Vương gia mấy ngày gần đây thân thể có tốt không? Ta cùng nhóm tỷ muội đã lâu không gặp Vương gia, thật nhớ người." Giữa mi tâm Hồng Anh có một nốt ruồi mỹ nhân[2], làm nàng thoát nhìn càng thêm kiều mị.

[2] Nguyên văn là "mỹ nhân chi" (美人痣): Người xưa thường có quan niệm nốt ruồi mọc ở giữa lông mày hoặc bên miệng là đẹp, nếu nốt ruồi mọc ở đó sẽ được gọi là nốt ruồi mỹ nhân.

Hóa ra gọi nàng tới để tìm hiểu về Vương gia.

"Các vị phu nhân yên tâm, thân thể Vương gia vẫn khỏe mạnh, mấy hôm trước ngài ấy còn nhắc đến các vị."

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì bộ dạng không gần nữ sắc của Tần Vị Trạch mà làm Thập Hoan nổi lên tâm tư muốn đùa dai với hắn. Nghĩ lại nàng khổ sở chịu hắn bắt nạt mấy ngày nay, nàng lập tức hạ quyết tâm, nhất định phải chinh Tần Vị Trạch một chút!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hấn càng muốn kéo nàng xuống nước

Edit: Hana

Beta: Pi Sà

Nghe Tiểu Hoan Từ nói như vậy, Hồng Anh then thùng cười: "Ta chờ lâu rồi cũng thật nhớ Vương gia, chưa từng gần gũi hầu hạ người, nội tâm cũng thường xuyên bất an. Nếu có cơ hội, mong rằng người ở trước mặt Vương gia nói tốt vài câu, tất nhiên chúng ta sẽ không bạc đãi người."

Dứt lời, tiểu nha hoàn bên cạnh Hồng Anh lấy ra một thỏi kim nguyên bảo[1] đặt vào tay Thập Hoan.

[1]Kim nguyên bảo(金元宝): vàng thỏi.

Nặng trĩu, vàng óng, nếu không phải có nhiều người ở đây, nàng thật sự muốn cắn một cái thử xem cảm giác sướng cỡ nào.

"Phu nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định tận tâm nói tốt cho các ngài." Có ai không muốn kiếm bạc, huống hồ đây còn là vàng.

"Nếu thật có thể khiến Vương gia rủ lòng thương, bốn phu nhân sẽ thưởng người gấp mười lần số vàng này."

Các nàng đã tới vương phủ khá lâu, trừ lần đầu tiến vào vương phủ thì chưa từng gặp qua Ninh Vương gia lần nào nữa. Tuy rằng ở trong vương phủ không cần lo lắng chuyện cơm áo, nhưng việc các nàng nên làm đều chưa có làm được.

Nếu vẫn không ra tay, không biết phải chờ tới năm nào tháng nào. Nam nhân không có ai không thích mỹ nhân, các nàng có niềm tin một khi Tần Vị Trạch triệu hạnh các nàng, tuyệt đối sẽ bị các nàng mê hoặc.

(editor:Áo tưởng nặng (￣^￣))

Tuy rằng Tiểu Hoan Từ này vừa gầy lại vừa đen, nhưng nghe nói hấn rất được Vương gia coi trọng. Mua được hấn rồi còn sợ không gặp được Vương gia sao?

Thập Hoan đảo mắt, cười nói: "Sau buổi đêm Vương gia sẽ ở thư phòng phê duyệt công văn, từ thư phòng đến tâm điện là hoa viên của vương phủ chúng ta. Ban đêm nếu có thể ở trong hoa viên điểm xuyết một chút ánh nến, lại thêm khinh ca mạn vũ[2], như ẩn như hiện, thật có một phen tư vị khác."

[2] Khinh ca mạn vũ (轻歌曼舞): hát hay múa giỏi; nhạc êm dịu múa uyển chuyển.

Nàng vừa nói xong đã nhìn thấy ánh mắt Hồng Anh sáng lên.

Thập Hoan đã có thể tưởng tượng cảnh Tần Vị Trạch bị một đám nữ nhân vây quanh, nếu hấn có việc khác để làm, chắc sẽ không tìm nàng gây phiền toái nữa.

Bóng đêm dần buông, trong thư phòng của Tần Vị Trạch vẫn còn sáng ánh nến. Thập Hoan sớm đã bò lên trên một cây đại thụ ở phía nam hoa viên hóng hớt, cây này ước chừng phải bốn người vây quanh mới có thể ôm xuê, cành lá tốt tươi, có thể che khuất nàng rất tốt. Nhân nhĩ mà ngồi trên một cành cây tương đối to chắc, nhìn những người bên dưới đang bận rộn bố trí trong hoa viên.

Bóng đêm đẹp như vậy, bóng người cũng đẹp như vậy, nếu không phải tâm trạng hấn thay đổi thất thường như vậy hấn là có thể làm một Vương gia tiêu dao rồi. Chỉ tiếc lãng phí vô ích tài nguyên tốt như vậy.

Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Tần Vị Trạch đến. Nhưng không biết tên kia đang bận cái gì mà đã quá giờ Tý, Thập Hoan ôm bên cạnh thân cây đã muốn ngủ rồi nhưng hấn còn chưa xuất hiện.

Khi Tần Vị Trạch vừa tới hoa viên liền thấy được một cảnh tượng như vậy, một chiếc đèn lồng xuất hiện giữa vườn hoa, cảnh đêm của hoa viên rất khác với ban ngày. Hoa cỏ và ánh sáng đan xen với nhau, mờ mờ lung lung mơ ảo.

Đúng lúc ấy, tiếng đàn sáo du dương vang lên, một nữ tử theo khúc nhạc nhẹ nhàng nhảy múa. Tuy rằng nhìn không rõ gương mặt, nhưng dáng múa duyên dáng khiến người ta không khỏi mơ màng.

Trong lòng Tần Vị Trạch đột nhiên có một tia chờ mong, nói không chừng đây là người hấn muốn gặp. Nhớ tới lúc chạng vạng bước chân nàng còn phần vội vàng, chẳng lẽ.....?

Nhưng vừa bình tĩnh lại, hấn liền nhảy bén thấy được trên cây bên cạnh có người. Một tia chờ mong trong lòng Tần Vị Trạch nháy mắt tan biến, ngược lại dần dần lửa giận bốc cháy lên.

Nàng đi vội vàng như vậy là vì giúp nữ nhân khác lấy lòng hấn?

Nàng muốn tránh ở trên cây xem náo nhiệt, hần càng muốn kéo nàng xuống nước, lạnh giọng nói với Ngụy Đạt: "Chặt cái cây này xuống cho bốn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Một lần bốn người, căng chết hần

Edit: Hana

Beta: Pi Sà

Tiếng đàn sáo đột nhiên im bật, mà Hồng Anh đang khiêu vũ cũng đứng hình. Bởi vì nàng thật sự không thể tin vào tai của mình, vị Vương gia này cảnh đẹp mỹ nhân không xem, tự nhiên lại muốn chặt cây!

Thập Hoan bị biến cố bất thành linh làm cho có chút trở tay không kịp, hần chuyển biến cũng quá nhanh đi, vừa rồi rõ ràng nàng nhìn thấy hần nghi chân đứng xem, sao có thể một giây sau đã mất hứng thú?

"Vương gia..... Đây....." Ngụy Đạt có chút khó xử, đang êm đẹp lại chặt cây cổ thụ trăm năm này làm cái gì?

"Chặt cây mới bắt được con khi trên cây!"

Mọi người ồn ào khó hiểu, nhưng Thập Hoan đã rõ ràng ý tứ của hần. Con khi? Hần cho rằng hần là Đường Tăng à!

Nàng trốn ở nơi bí ẩn như vậy cũng có thể bị phát hiện, lần sau phải chui xuống đất mới được à?

Thấy người trên cây vẫn không xuống dưới, ánh mắt Tần Vị Trạch càng thêm sắc bén: "Còn chưa ra tay?"

Thập Hoan nhìn quanh bốn phía, cây đại thụ này ở phía nam hoa viên, cành khô của nó vừa hay rủ tới bên ngoài tường viện của vương phủ.

Cân nhắc khoảng cách một chút, nàng chắc là có thể từ nơi này bò qua đó. Chẳng qua cái cây này cành nhánh dày đặc, muốn chui vào tán cây chỉ sợ khá là khó khăn.

Nghe giọng nói liền biết Tần Vị Trạch tức giận, nàng không nghĩ sẽ đi xuống để bị hần "Tra tấn" mình đâu. Hơn nữa vài vị phu nhân thấy được Vương gia tất nhiên là phải ân cần thật tốt, trong khoảng thời gian này cũng đủ để nàng trốn đi.

"Thiếp thân tham kiến Vương gia!" Thanh âm nũng nịu vang lên, dáng người duyên dáng xuất hiện ở trước mặt Tần Vị Trạch.

Hần nhìn về phía người tới, nữ tử này dung nhan mỹ lệ, lụa mỏng phát phơ, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện. Mà ba người phía sau nàng ta cũng trang điểm như thế.

"Tiểu Hoan Từ nói các người trang điểm như vậy?" Hần lười vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng.

Lập tức bốn vị phu nhân đều xấu hổ, bởi vì nghe ngữ khí Vương gia giống như không thích kiểu trang điểm này. Các nàng cúi đầu không nói lời nào, khóe miệng Tần Vị Trạch cong lên một nụ cười tà ác: "Nói thật, nếu không đêm nay bốn vương vẫn sẽ không làm hạnh các người."

"Là Tiểu Hoan Từ nói với thiếp thân rằng Vương gia sẽ đi qua nơi này, cho nên nhóm thiếp thân mới ở đây chờ." Hồng Anh đỏ mặt nói.

Nhìn nữ nhân trước mặt, một tia khinh thường hiện lên trong mắt Tần Vị Trạch: "Toàn bộ lui ra, trở về chuẩn bị thị tẩm đi."

Bốn người đều ồn ào vui sướng hần lên: "Không biết Vương gia muốn thị tẩm ai?" Nhóm các nàng có bốn người lận, Hồng Anh hỏi.

"Bốn người cùng nhau thì sao?"

Đang bò về phía trước bỗng nghe câu nói kia, thiếu chút nữa Thập Hoan đã từ trên thân cây rơi xuống đất, bốn người cùng nhau, hần cũng không sợ không ăn nổi sao.

(Pi sà: chẹp chẹp, khẩu vị của anh cũng quá mặn rồi.:v)

Nhưng no hay không no đều không liên quan tới nàng, mắt thấy tường viện gần ngay trước mặt, nàng lại cố gắng một chút.

Gió đêm thổi qua, lá cây xào xạc rung động, vừa hay che giấu âm thanh Thập Hoan lần trốn.

Xử lý xong bốn nữ nhân đáng ghét, vừa quay đầu lại hần đợx nhay bén phát hiện Thập Hoan đã không còn ở chỗ cũ nữa.

Mắt ung nhanh chóng đảo qua bốn phía cây đại thụ, ánh mắt hần cuối cùng ngừng ở phía trên tường viện. Dựa theo tính cách của nàng, nhất định sẽ lựa chọn chuồn ra đây.

“Tiểu Hoan Tử, lập tức xuống dưới cho bốn vương!” Hần cao giọng quát.

Đi xuống? Có tên ngốc mới đi xuống đó. Chỉ cần không bị hần bắt lấy, dù có chết nàng cũng không xuống đâu. Từ nơi này nhảy ra rồi đi từ cửa sau vương phủ vào, nàng đã tính toán cả rồi.

Thấy nàng đã bò tới ven tường rồi, Tần Vị Trạch thả người nhảy lên cây đi bắt “Con khỉ” không nghe lời!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Ta cũng là nam nhân mà

Edit: Tiểu Yến

Beta: Pi Sà

Không phải hần đã nói sẽ thị tẩm bốn vị phu nhân rồi sao? Hà có gì cứ nắm lấy nàng không buông chứ?

Theo lý thuyết hần còn phải cảm tạ chủ ý tốt của nàng mới đúng.

Đây thực sự là một nơi tốt để chạy trốn, thần không biết quỷ không hay. Trước kia Tần Vị Trạch thế nhưng lại không có chú ý tới điểm này, nếu như hôm nay hần không phát hiện, như vậy sau này nàng có thể cứ như vậy mà lặng lẽ biến mất hay không?

Xúi giục những nữ nhân dụng tâm kín đáo đó đi lấy lòng hần, sau đó mình lại chuồn mất. Có phải nàng cảm thấy chơi hần như vậy rất kích thích không?

Bên này Thập Hoan còn chưa kịp sờ đến vách tường bên cạnh đã cảm giác được phía sau nàng có người.

Vừa quay đầu lại, quả nhiên Tần Vị Trạch đã vững vàng đứng ở nơi đó. Chỉ cần thêm chút thời gian nữa là nàng đã thành công.

Thập Hoan nhanh chóng thu hồi tay mình, bày ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Sao Vương gia lại lên đây? Cây đại thụ này quá cao, rất khó trèo, ta còn đang suy nghĩ biện pháp để trèo xuống đây."

Ánh mắt lạnh lẽo của hần đảo qua Thập Hoan, hần cười khê: "Phải không? Một khi đã như vậy, để bốn vương giúp ngươi một phen."

Vừa dứt lời, hần lấy ra trong tay áo một cái chủy thủ, dùng lực đạo thật mạnh vung về phía trước. Theo đó, nhánh cây nơi Thập Hoan đang nắm cũng nghe tiếng đứt gãy.

"A....." Nàng rơi xuống rất nhanh, sợ tới mức la hét thất thanh. Hơn nữa vì đeo khóa đổi giọng khiến tiếng hét của nàng trong đêm nghe đặc biệt dọa người.

Ngụy Đạt đứng ở phía dưới chỉ cảm thấy một phần ba cây đại thụ kia gần như sụp xuống. Hơn nữa trong đó còn kèm theo tiếng Tiểu Hoan Tử kêu thảm thiết.

Thập Hoan nhắm chặt hai mắt, nghĩ thầm lần này mình xong rồi.

Trong khoảnh khắc mình rơi xuống đất, nàng đột nhiên cảm giác cổ áo được ai kéo lại, cả người bị nhấc lên.

Thấy nàng đã đứng yên, Tần Vị Trạch liền buông tay của mình ra. Hôm nay chỉ là trừng phạt nho nhỏ cho nàng, dọa nàng một lần, để xem sau này nàng còn dám bỏ trốn hay không.

Tinh thần vẫn chưa ổn định, Thập Hoan một phen đẩy tay Tần Vị Trạch ra, tức muốn học máu, nói: "Vì sao vương gia phải làm như vậy? Chơi ta như vậy rất thú vị sao?"

"Vậy còn ngươi? Tránh ở trên cây xem náo nhiệt của bốn vương rất vui sao? Ngươi muốn nhìn cái gì? Xem bốn vương sủng ái các vị phu nhân như thế nào à?"

Bởi vì ánh sáng ở đây rất yếu, nên nàng không thấy rõ biểu tình trên gương mặt của Tần Vị Trạch, nhưng lại bị hần nói trúng rồi. Nàng vốn chính là muốn

đi xem náo nhiệt.

"Ta là có lòng tốt muốn giúp vương gia mà!"

"Được, vậy người nói cho bốn vương nghe một chút xem rốt cuộc là người có lòng tốt như thế nào?!" Nói xong liền đi về phía tấm điện, còn Thập Hoan thì căng da đầu đi theo ở phía sau.

Còn chưa đi được vài bước, Tần Vị Trạch đã xoay người đối diện với Ngụy Đạt, nói: "Chặt cây đại thụ này đi, còn nữa, phàm là những cây đại thụ gần tường viện bốn phía đều chặt hết!"

Thập Hoan có chút không thể hiểu được, không biết những cây đại thụ này trên chóc gì tên Vương gia này vậy?!

Vừa vào cửa, Tần Vị Trạch ngồi trên ghế, nói: "Nói thử xem người có lòng tốt giúp bốn vương như thế nào?"

Bị dày vò cả đêm, nàng cũng đã mệt mỏi lắm rồi, dứt khoát dọn một cái ghế dựa đến ngồi xuống đối diện với Tần Vị Trạch. "Đêm xuống cảnh sắc mờ hồ, ngồi xem ca hát nhảy múa, trong lòng cũng có một cảm giác không tệ. Hiện tại không cần nhiều lời, không cần a dua nịnh nọt, chỉ vui vẻ mà xem nhảy múa một bài là đủ rồi. Động tĩnh kết hợp, sáng tối đan xen, bên trong mờ mờ ảo ảo, ngược lại khiến cho người ta muốn tìm tòi đến cùng. Ta nói đúng không, Vương gia?"

"Nói như vậy người thật sự hiểu à?" Con người của Tần Vị Trạch trở nên có chút sắc bén, vì sao nàng biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ nàng đã từng nhảy múa với nam nhân khác?

"Ta cũng là nam nhân mà!" Thập Hoan tròn mắt, nàng đã cải trang thành một gã vai vạt rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Không có dùi kim cương, thì đừng ôm nghề đồ Sứ (*)

(*) Đồ sứ cổ đại hồng thì sẽ không ném đi hết, lúc đó sẽ có người đến sửa chữa, sử dụng dùi kim cương chính là cách khoan tay ở hiện đại, ở chỗ bị bể khoan hai lỗ thủng rồi dùng mảnh sợi đồng gắn lại, cũng bởi vì khoan đồ sứ rất khó khăn, không có một chút không công phu sẽ không thể hoàn thành, cho nên không có dùi kim cương đừng nắm lấy nghề đồ gốm, có nghĩa không có bản lĩnh thì đừng đi làm chuyện không làm được.

Edit: Tiểu Yến

Beta: Pi Sà

"Đều là nam nhân, vậy người thử nói xem bốn vương thích dạng nữ nhân như thế nào!" Tần Vị Trạch vẻ mặt hứng thú hỏi Thập Hoan, thật muốn nghe nàng giải thích.

Ánh nén khẽ chớp chòn làm nổi bật hình dáng của hắn, khoe miệng hắn mỉm cười, lười biếng mà dựa vào một bên, một tay đặt ở trên tay vịn của ghế dựa.

Thập Hoan không thể không thừa nhận, Tần Vị Trạch có nhiều đặc điểm có thể làm cho nữ nhân mê muội. Thân phận cao quý, vẻ ngoài tuấn mỹ. Chỉ tính cách thì lại quá mức kỳ quái.

Vấn đề này rất là nhạy cảm, nàng mơ hồ cảm thấy hắn có hiềm nghi với nàng. Cho nên vẫn phải cẩn thận trả lời thì hơn.

Sóng mắt lưu chuyển, nàng cười nói: "Vương gia mà coi trọng nữ nhân nào, người đó tất nhiên sẽ là người có thân phận có địa vị, luận tướng mạo hay tài năng đều hơn người, nếu không sao có thể xứng đôi với thân phận của Vương gia?"

Tần Vị Trạch cười khê: "Người đây là đang ám chỉ bốn vương nông cạn sao?"

"Không có a!"

"Thân phận địa vị? Chỉ cần bốn vương muốn, cả thiên hạ này đều là của bốn vương. Bốn vương cần gì phải mượn thân phận của một nữ tử để tăng thân phận địa vị?" Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Luận tướng mạo tài học? Chẳng sợ nàng dung mạo bình thường, dốt đặc cán mai, chỉ cần bốn vương thích, tất nhiên sẽ không buông tay."

Hắn nhìn Thập Hoan, trong mắt hiện lên tia sáng. Chẳng lẽ câu "Dung mạo bình thường, dốt đặc cán mai" tiểu nữ nhân này chính là đang tự ám chỉ mình à.

"Chỉ sợ Vương gia vừa ý, nhưng mặt mũi hoàng gia lại không cho phép." Thập Hoan cũng không có chú ý trong mắt Tần Vị Trạch chột lóe một tia sáng.

bình tĩnh mà phân tích.

Đợi sau một lúc lâu, ánh mắt của nàng vẫn tĩnh lặng không chút dao động, lại còn bình tĩnh mà phân tích cho hắn.

Trong lòng hắn lập tức cảm giác có ngọn lửa giận đang nổi lên, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

Rốt cuộc nàng là kẻ thật hay đang giả ngu?

Kỳ thật Thập Hoan cảm thấy Tần Vị Trạch có tư tưởng của người hiện đại làm nàng có chút tán thưởng. Rốt cuộc ở thời đại này, rất ít người có suy nghĩ giống hắn. Nhưng trong lòng nàng tuyệt đối sẽ không nghĩ mình có liên hệ với "dung mạo xấu xí, dốt đặc cán mai", bởi vì bản thân nàng cảm thấy mình so với "dung mạo xấu xí, dốt đặc cán mai" có chút khoảng cách.

Đã nhận ra biểu tình biến hóa rất nhỏ của hắn, Thập Hoan bắt đầu dĩ, không thể hiểu được tại sao hắn lại đổi sắc mặt, nàng thật hoài nghi kiếp trước hắn có phải đã từng làm diễn viên kịch hay không.

Không muốn lại tiếp tục nói chủ đề này, sắc trời cũng không còn sớm nữa, ngày mai nàng còn muốn đi tìm Giản Hân Chi tra án, vẫn nên tống Tần Vị Trạch đi trước thì hơn.

"Vương gia, không phải ngài vừa mới nói sẽ thị tẩm bốn vị phu nhân đó sao? Ngài mau đi nhanh đi, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng mà!"

Ngược lại hắn vẫn bất động, lười biếng mà dựa vào lưng ghế, khẽ nhếch mày, nói với Thập Hoan: "Biểu hiện của người tối nay không tồi, những nữ nhân mà Thái tử đưa đến, toàn bộ đều thưởng cho người."

Cái gì? Hắn thưởng nữ nhân cho nàng? Đùa cái gì vậy!

Tuy rằng bề ngoài của nàng là nam nhân, nhưng lại không phải hàng thật giá thật đâu. Không có dùi kim cương thì đừng ôm nghề đồ gốm.

Thập Hoan cup mi mắt xuống, nói: "Vương gia, tiểu nhân nào có phúc khí như vậy a, hay ngài thưởng cho những huynh đệ khác đi."

"Bốn vương nói thưởng cho người chính là thưởng cho người, trừ phi..... Người cũng là nữ nhân?" Hắn mỉm cười đánh giá người trước mặt, không buông tha bất cứ biểu tình nào biến hóa trên mặt nàng.

Nàng dám xúi giục hắn đi thị tẩm những nữ nhân có dụng tâm kín đáo đó, hắn lại muốn nhìn xem hôm nay nàng giải quyết việc này thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chứng minh nàng là “Hán tử”

Edit: Tiểu Yến

Beta: Pi Sà

Đôi mắt hắn dần dần trở nên hung ác nham hiểm, giọng nói trầm thấp có từ tính, tuy rằng bên ngoài là trêu chọc, nhưng mà bên trong đó rõ ràng có ý uy hiếp. Nếu hôm nay nàng tìm lý do thoái thác không nhận, Tần Vị Trạch tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng!

Trong lòng Thập Hoan đang rối loạn..... Vì chứng minh nàng là một “Hán tử”, nàng sẵn sàng mà đáp: “Được!”

Tần Vị Trạch nhìn không được bị nàng chọc cười: “Bốn vương tuyệt đối sẽ không làm khó người khác.”

Như thế mà còn không gọi là làm khó người khác? Ánh mắt vừa rồi của hắn hận không thể xuyên thấu tới xương cốt nàng!

Tuy rằng thân cao một thước, nhưng mà lại cao một trượng, muốn bắt được nhược điểm của nàng, hắn ta còn phải tu luyện thêm!

“Mỹ nhân như vậy vương gia lại thưởng cho ta, ta vô cùng cảm kích. Vậy ta đi trước, đêm đẹp thưởng trôi qua mau!” Nói xong nàng nhanh chóng bước bỏ đi.

Tần Vị Trạch ánh mắt sâu xa mà nhìn chăm chăm bóng dáng nàng. Một khắc trước còn bày ra vẻ mặt như chịu khổ, một khắc sau liền trở nên vô cùng sốt sắng, vẻ mặt của nàng thay đổi cũng thật là mau.

Búng tay một cái, Ngụy Đạt xuất hiện ở trước mặt hắn, “Vương gia!”

“Cử người ở bên ngoài canh chừng Tiểu Hoan Tử, nếu có gì bất thường thì báo cho ta ngay.” Nàng muốn chơi như thế nào cũng có thể, nhưng lại không

thể làm bản thân mình bị thương.

Ngụy Đạt lĩnh mệnh rồi đi, Tần Vị Trạch đứng dậy muốn vào nội thất, kết quả thời điểm đôi mắt đảo qua giường của Thập Hoan lại phát hiện phía dưới gối đầu bị lộ ra một mẩu giấy nhỏ.

Hắn đi qua chỗ đó, dịch gối đầu ra, ngón tay thon dài cầm lấy bức phác họa kia. Nhìn nét vẽ quái dị này, hắn nhú mày, cúi đầu nhìn lại, quả nhiên ở cách đó không xa phát hiện một thỏi than.

Tuy rằng không giống với tranh thủy mặc nhưng vài nét bút đơn giản vẫn phác họa ra hình dáng một nam tử. Mặt tròn, hơi béo, nhưng lại không có ngũ quan.

Hắn nhìn hồi lâu, nhẹ nhàng đem đồ vật trả về chỗ cũ. Họa nam nhân không quan trọng, nhưng hắn lại muốn nhìn xem là tên nam nhân không sợ chết nào dám xuất hiện ở trong bức họa của nàng!

Thập Hoan bên này đã gần chạy tới Tây Uyển nơi bốn vị phu nhân kia ở. Bởi vì Vương gia nói muốn bốn người cùng nhau thị tẩm, bởi vậy các nàng đều chờ ở trong phòng Hồng Anh.

Nhìn trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Thập Hoan lập tức nghênh ngang đi vào. Bởi vì nàng biết Tần Vị Trạch nhất định sẽ phái người âm thầm quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Mặc kệ, đêm nay bốn cô nương sẽ diễn trò hay cho người xem!

“Các vị phu nhân, Vương gia sai tiểu nhân đến đưa các phu nhân được tốt, thỉnh các phu nhân trước ăn vào.” Nói xong nàng lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ.

Tuy rằng bốn người này cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng họ cũng biết có đôi khi viên phòng sẽ được dùng một ít dược vật. Nếu là giả sai vật bên người Vương gia, chắc là sẽ không có gì sai.

Thấy các nàng nhanh chóng ăn dược vật, Thập Hoan thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Thuốc viên này căn bản không có độc, chỉ là do nhân sâm chế thành. Chẳng qua nàng ở bên ngoài thêm một ít hương liệu. Ăn xong một lúc sau không hôn mê, chỉ là sẽ trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mà đây đúng là trạng thái mà nàng dễ dàng thôi miên.

Thập Hoan vui vẻ cười ra tiếng, bắt đầu kế hoạch thôi miên của mình.

Nàng ở bên trong hương lạc, nhưng bên ngoài góc tường các huynh đệ lại không có mấy mẫn như vậy. Nơi đó truyền đến thanh âm rên rỉ mê người như vậy, làm bọn họ đều khí huyết sôi trào a!

Có trời mới biết Tiểu Hoan Tử vừa đen vừa gầy kia như thế nào lại có vận khí tốt như vậy!

Ngày hôm sau, những mỹ nhân đó một đám xuân phong mẫn diện, thẹn thùng. Mà người đến báo cáo, tới qua đúng là “Tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt!”

Lần này đến phiên Tần Vị Trạch nghỉ hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: hắn thật muốn xem nàng có làm nổi không

Edit:Hana

Beta: Pi Sà

Về mặt thẹn thùng của mấy vị phu nhân chắc chắn không phải giả, rõ ràng là biểu tình sau khi trải qua “Sủng ái”.

Mọi người trong vương phủ không rõ chân tướng đều lên nghị luận Vương gia thật dũng mãnh, trong một đêm mà ngủ với bốn vị phu nhân!

Nghe bọn họ nghị luận, Thập Hoan trốn ở góc cười trộm, “Thuật thôi miên này quả thật là thứ tốt nha. Có nó trong tay, ăn mặc không lo a!”

Dù cho Tần Vị Trạch hoạt khó chơi cũng không đoán được nàng làm cái gì.

Nhìn bước chân Tiểu Hoan Từ so ngày thường nhẹ nhàng gấp đôi đủ biết tâm trạng nàng rất tốt.

Tần Vị Trạch đứng ở hành lang gấp khúc nhìn Thập Hoan ở trong sân lượn tới lượn lui, trong lòng thông thả suy nghĩ.

Viên Bình nói nàng là nam nhân, Lữ Bất Chu bắt mạch cũng nói là nam nhân, hơn nữa hiện tại xem biểu hiện mấy nữ nhân đó... Nếu không phải hắn đã tìm ra thân phận của nàng thì thế nào cũng bị nàng lừa bịp.

Chẳng qua hắn rất khó hiểu, nàng rốt cuộc dùng phương pháp gì làm những người này thống nhất nói nàng là nam nhân? Người khác thì không nói, đến Lữ Bất Chu cũng nói như vậy, trong lòng hắn rất nghi hoặc.

Thập Hoan tin tưởng là mình đã thành công lừa được hắn, vì nàng muốn tạo hiệu quả thực tế nên tối hôm qua còn cố ý giả tạo vết máu, vậy nên nàng không lo lắng chút nào.

Chỉ tiếc Thập Hoan hơi chủ quan, thôi miên, giả tạo vết máu đều chỉ là mặt ngoài. Mà những nữ nhân đó thân thể lại không có chút thay đổi nào.

Trong mắt tình quang chợt lóe, hắn nói khẽ với Ngụy Đạt: “Tìm một lão ma ma tới, bảo nàng ta nghiệm thân mấy phụ nhân đó!”

Hắn thật muốn xem nàng diễn trò có thể làm hoàn hảo hay không.

Thập Hoan không có tâm tư để ý tới Tần Vị Trạch nghĩ như thế nào, thừa dịp hắn có việc ra khỏi vương phủ nàng liền cảm bức họa đi tới phẩm bảo các[1], nơi đó thuộc về cửa hàng ngọc của nàng.

[1] Phẩm bảo các: nơi đánh giá, thẩm định bảo vật.

Mới vừa vào cửa, Giản Hàn Chi đã ngồi ở bên trong chờ nàng.

Nàng có chút kinh ngạc: “Sao ngài lại ở đây?”

Giản Hàn Chi mỉm cười: “Sợ ngươi lại trốn tránh ta, cho nên không mời mà đến.”

Vốn tưởng hắn nói đùa, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc lại không giống như đang đùa.

Thập Hoan cười gượng: “Trốn ngươi làm gì, ta còn đang muốn tìm ngươi đấy. Khối ngọc bội kia lại xuất hiện rồi, lần này là ở trên người biểu muội Liên Đình Vân của Tần Vị Trạch.”

“A?” Giản Hàn Chi nhíu mày, “Vì sao lại xuất hiện ở trên người nàng ta? Theo ta được biết, Thừa tướng đại nhân vẫn luôn cố ý muốn gả nàng cho Ninh Vương gia. Hơn nữa bản thân nàng ta cũng chung tình với Vương gia nhiều năm, nghe nói năm đó Thái tử muốn nạp nàng ta làm phi đã bị nàng ta cự tuyệt. Cho nên chỉ sợ nàng không dễ dàng nhận ngọc bội của nam nhân khác.”

Liên Đình Vân ngay cả Thái tử phi cũng không làm, phải biết rằng làm Thái tử phi rất có khả năng trở thành quốc mẫu tương lai. Thập Hoan khiếp sợ, nàng không tin nổi Tần Vị Trạch lại có mị lực lớn như vậy.

Giản Hàn Chi để ý quan sát một chút biểu tình của Tiểu Hoan Từ. Thấy thần sắc nàng không có gì khác lạ, trong lòng mới an tâm một chút, xem ra nàng không có tình ý gì với Ninh Vương gia.

“Chuyện hóa lời dạn ta đã tra ra rồi. Tuy rằng thứ này có nguồn gốc từ ám khí Đường Môn nhưng không phải chỉ duy nhất Đường Môn mới có. Mấy năm gần đây có rất nhiều quan lại quý tộc cũng bắt đầu âm thầm tàng trữ thứ này, bởi vì nó vừa nhẹ vừa dễ mang theo, uy lực còn rất lớn. Bên này ta đang cho người kiểm tra từng người một, để xem có kẻ khả nghi đã mua vật ấy hay không.”

Điều tra như vậy quá mức lãng phí thời gian, Thập Hoan ngồi ở một bên khẽ cắn ngón tay. Xem ra chỉ có manh mối từ Liên Đình Vân và bức họa trong tay nàng là nhanh nhất.

Khóe miệng đột nhiên cong lên nụ cười ác ý, nàng “Không có ý tốt” nhìn về phía Giản Hàn Chi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mỹ nam kế

Edit:Hana

Beta: Pi Sà

Nhìn ánh mắt của nàng, Giản Hàn Chi biết trong lòng nàng đang nghĩ “Chuyện xấu”, hơn nữa còn có liên quan đến hắn.

“Ngài cảm thấy ‘mỹ nam kế’ thế nào?” Nàng cười xảo quyết hỏi.

“Nếu dùng với Liên Đình Vân, ta khuyên ngươi nên tìm Ninh Vương gia, tất nhiên sẽ làm ít mà công to.”

“Hắn làm sao chịu đi!” Từ hôm qua xem thái độ Tần Vĩ Trạch đối với Liên Đình Vân "là hoa rơi cô ý, nước chảy vô tình". Hắn luôn luôn kiêu ngạo, chỉ có hắn lấy lợi ích của người khác, sao chịu dùng “Mỹ nam kế”.

Nhưng người trước mắt thì không giống, xét về tướng mạo, khí chất, nhân phẩm đều không thua Tần Vĩ Trạch, quan trọng nhất là tính tình tốt.

“Liên Đình Vân đến cả vị trí Thái tử phi cũng không thềm, làm sao có thể để ý tới ta.” Hắn kiên quyết lắc đầu, “Việc này chỉ có Ninh Vương gia là thích hợp nhất.”

Muốn Tần Vĩ Trạch đi làm việc phải có đủ lợi ích làm hắn động tâm. Hắn là người không bao giờ chịu thiệt.

“Ta cũng không bắt ngài nói chuyện yêu đương với nàng. Ngài chỉ cần tìm ra lai lịch của ngọc bội là được. Yên tâm đi, lấy năng lực của ngài tuyệt đối có thể làm được.” Nàng vờn ngón tay cái.

“Muốn ta đi cũng được, chẳng qua..... Ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Thập Hoan có chút nhũn mỳ, chả nhẽ hắn cũng thích trao đổi điều kiện giống như Tần Vĩ Trạch, “Điều kiện gì?”

“Sắp tới trung thu, viết cho ta bài《Thủy Diệu Ca Đầu》của Tô Thức[*].”

“Không thành vấn đề!” Cái này đơn giản, chỉ cần hắn không chê chữ viết của nàng khó coi thì viết hai mươi lần cũng không có vấn đề gì.

Khi Tần Vĩ Trạch trở lại vương phủ, Ngụy Đạt đã chờ ở cửa: “Vương gia, ma ma đã nghiệm thân xong. Bốn vị phu nhân vẫn là xử nữ!”

Quả thực như thế!

Vậy thì “Tình hình chiến đấu kịch liệt” từ đâu mà đến?

Hắn vung tay ý bảo Ngụy Đạt lui ra, đi đến tắm điện. Hay là..... Nàng biết vu cô thuật?

Theo hắn biết, vu cô của Nam Cương mới có thể làm được điều này.

Nhưng hắn không tin Lữ Bất Chu cũng sẽ bị khống chế, bởi vì Lữ gia tuyệt đối là ông hoàng thuật vu cô, dùng thuật vu cô đến xuất quỷ nhập thần.

Tuy dùng thân phận thân y để che giấu, nhưng thật ra vu cô Nam Cương là cha truyền con nối, đặc biệt đời sau còn giỏi hơn đời trước. Mấy trăm năm qua Lữ gia vẫn luôn không chế mạch máu vu cô của Nam Cương, chỉ truyền cho người Lữ gia, tuyệt đối không truyền cho người ngoài.

Thập Hoan làm sao có thể học được?

Mặc dù hắn vẫn có nghi vấn nhưng hắn có thể khẳng định Lữ Bất Chu sớm đã biết thân phận của Thập Hoan, nhưng vẫn chưa từng vạch trần chỉ vì hắn ta muốn ở một bên xem náo nhiệt!

Hắn cười lạnh, tên này lá gan càng lúc càng lớn, xem ra hắn nên đưa Linh nhi về vương phủ chăm sóc thật tốt một chút!

Đi vào tắm điện, không thấy bóng dáng Thập Hoan đâu. Hắn đi đến đầu giường, dịch gối đầu ra, quả nhiên không thấy bức họa đâu nữa.

Bí mật về tranh, sau đó lén lút lấy đi, không có nói bất cứ điều gì với hắn.

Hắn chỉ chờ nàng chủ động nói với hắn về bức họa, nếu sự tình liên quan đến tên hái hoa tặc, nàng chắc chắn sẽ yêu cầu hắn trợ giúp.

Nhưng nàng không hề nhắc tới!

Nàng thật sự cho rằng chỉ dựa vào Giản Hàn Chi thì không cần lo lắng? Cảm thấy có Giản Hàn Chi hỗ trợ thì có thể đem hắn vất ở một bên?

Hắn không dễ tổng cổ như vậy!

Ánh mắt hơi lạnh đi, hắn xoay người ra khỏi vương phủ, đi đến phẩm bảo các.

△ Chú thích thêm:

[1] Tô Thúc (Chữ Hán: 蘇軾, bính âm Sū Shì, 8/1/1037–24/8/1101), tự Tử Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ, họa sĩ, nhà thư pháp nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Thủy Diệu Ca

Minh nguyệt kì thời hữu?

Bà tử vấn thanh thiên:

"Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?"

Ngã dục thừa phong qui khứ,

Hựu cùng huynh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thăng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian!

Chuyển chu các,

Đê ý hộ,

Chiếu vô miên,

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên?

Nhân hữu bi hoan li hợp,

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,

Thử sự cổ nan toàn.

Đãn nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Bản dịch

Mấy lúc có trăng thanh?

Cắt chén hỏi trời xanh:

"Cung khuyết trên chính tưng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,
Cuối xuống cửa son,
Dòm kẻ thao thức,
Chẳng nên ân hận,
Sao cứ biệt li thì trăng tròn?
Đời người vui buồn li hợp,
Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,
Xưa nay đâu có vạn toàn.
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.
Dịch thuật: Nguyễn Hiến Lê

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Giản Hàn Chi đi là thích hợp nhất

Edit: Pi Sà

Beta:Hana

Quả nhiên, khi Tần Vị Trạch rảo bước tiến lên Phẩm Bảo các, đã không thấy bóng dáng Giản Hàn Chi đâu cả, chỉ có một mình Thập Hoan ngồi ở chỗ kia cẩn thận nhìn bừa họa trong tay đến phát ngốc.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tần Vị Trạch tới, nàng đặt bức chân dung lên bàn, đứng dậy hỏi: “không phải hôm nay Vương gia có chuyện quan trọng sao? Sao có thời gian đến đây?”

"Sao vậy, Giản Hàn Chi đến được, còn bốn vương thì không được à?"

Thấy nàng vẫn đứng cách mình rất xa, Tần Vị Trạch có chút không vui: “Lại đây ngồi xuống!”

Ngồi song song với hắn, Thập Hoan nói: “Nói gì vậy, Vương gia muốn đến khi nào thì đến, ta hoan nghênh còn không kịp nữa kia!”

Lời nàng nói khá xuôi tai, Tần Vị Trạch ngắm nhìn ẩm tử sa [1] bên cạnh, nói: “Nghe nói vụ án hái hoa tặc có manh mối mới à?”

[1] Ẩm tử sa là một loại ẩm pha trà làm bằng đất nung ở nhiệt độ cao, không tráng men. Gọi là tử sa vì nó thường có màu tím, xuất phát từ vùng Nghi Hưng (Giang Tô, Trung Quốc). (Tử sa là một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.)

“Không biết Vương gia có chú ý đến ngọc bội của biểu tiêu thư không, nó đúng là cái mà ngày đó bị hái hoa tặc lấy đi. Ta đang điều tra việc này.”

“Có phải nếu bốn vương không hỏi, thì ngươi không có ý định sẽ nói cho bốn vương biết đúng không? Vì có Giản Hàn Chi giúp ngươi phá án, nên ngươi cảm thấy không cần bốn vương?” Hắn nhìn Thập Hoan, thanh âm trở nên lạnh lẽo. Chuyện quan trọng như vậy mà người nàng nghĩ đến đầu tiên lại không phải là hắn.

Biết hắn và Giản Hàn Chi là "đã sinh Du sao còn sinh Lượng" [2], chỉ sợ trong vụ án này hai người bọn họ cũng đã có suy nghĩ gì khác.

[2] Câu nói của Chu Du trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Trong “Tam Quốc diễn nghĩa”, Chu Du là đại danh từ tượng trưng cho lòng dạ hẹp hòi, không chịu thua ai, cũng chỉ khi ông ta bệnh nặng vô phương cứu chữa, không còn sống được bao lâu nữa, mới cảm khái mà thốt ra câu nói này từ tận đáy lòng. Chỉ có điều là câu nói này quá tự ti, tôn vinh chí khí của Gia Cát Lượng, mà hạ mất uy phong của chính mình. Khiến cho hình tượng của hai người này đã định rõ vị trí trong đầu của mọi người mãi về sau.

“Vương gia, cũng không phải ta không muốn nói với ngài, mà chuyện này chỉ có Giản Hàn Chi làm là thỏa đáng nhất.”

Tần Vị Trạch cười lạnh: “Tốt nhất người giải thích rõ ràng cho bốn vương, cái gì là 'hắn làm mới thỏa đáng nhất!'”

“Dùng mỹ nam kế với Liên Đình Vân để hỏi ra lai lịch của ngọc bội. Nếu Vương gia chịu đi, ta lập tức né xa Giản Hàn Chi ba thước.”

Nghe xong lời nàng nói, ngược lại Tần Vị Trạch tươi cười. Nàng còn biết thức thời, nếu nàng thật sự dám đề cho hắn đi lấy lòng Liên Đình Vân để đổi lấy tin tức, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho nàng!

Như vậy xem ra, hắn miễn cưỡng có thể không truy cứu đến chuyện nàng lên tìm Giản Hàn Chi giúp đỡ. Bộ dáng điềm tĩnh ung dung của Giản Hàn Chi làm hắn nhìn mà chướng mắt! Để hắn ta đi lấy lòng Liên Đình Vân, sao hắn lại ngăn cản làm gì?

“Quả thực việc này chỉ có Giản Hàn Chi đi là thích hợp nhất!”

Biết hắn nhất định sẽ nói như vậy, thậm chí Thập Hoan cảm thấy, hình như trong giọng nói của hắn còn có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa nữa!

“Lần sau mặc kệ là có chuyện gì, người đều phải báo trước với bốn vương mới được, biết không?” Tuy rằng chuyện này không đáng truy cứu, nhưng không đảm bảo lần sau nàng sẽ không lên tìm đến Giản Hàn Chi nữa.

Có hắn ở đây, sao có thể để Giản Hàn Chi chiếm lấy nổi bật được?

Nàng gật đầu: “Thật ra ta còn có một chuyện muốn thỉnh Vương gia hỗ trợ.”

“Nói nghe một chút.”

Nàng cầm lấy bức chân dung bên cạnh đưa tới trước mặt Tần Vị Trạch.

Hắn vừa giương mắt lên đã thấy, trên bức họa kia đã thêm ngũ quan hoàn chỉnh, quả thực là sinh động như thật vậy.

“Vương gia nhìn xem, không biết trong gia tộc thân thích của Vương gia có người nào nhìn giống người này không?”

Nếu Liên Đình Vân là biểu muội Tần Vị Trạch, hơn nữa lại một mực đeo bám hắn, như vậy có khả năng rất lớn ngọc bội này là thân thích bằng hữu đưa cho nàng ấy.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của nàng mà thôi, tin tức cụ thể còn phải đợi Giản Hàn Chi về.

Chỉ nhìn lướt qua bức họa, Tần Vị Trạch chậm rãi nói: “Bốn vương không có thân thích như vậy, nhưng mà..... Nhìn bộ dạng này, có vẻ giống như người thân của người hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Rốt cuộc có mặt mày

Edit: Hanarua

Beta: Pi Sà

Nhìn mặt hắn có vẻ tươi cười tà ác, ánh mắt hài hước, Thập Hoan bĩu môi, yên lặng mà cuộn bức họa lại.

“Vương gia người là thân rồng phượng, là ta không có mắt đi so sánh ngài với bọn chuột nhắt. Người như vậy Vương gia làm sao quen biết được, căn bản không lọt được vào mắt Vương gia.”

Xi, uống cho bộ dáng xuất chúng của hắn, cũng đâu giúp được tích sự gì.

Nhìn tới nhìn lui, vẫn là tìm Giản Hàn Chi mới đáng tin hơn.

Nhưng những lời này nàng chỉ giám nói trong lòng, làm sao giám nói trước mặt hắn.

Nhìn biểu tình trên mặt nàng có chút căm giận, Tần Vị Trạch cảm thấy tâm tình hắn rất tốt. Tuy hắn mới vừa

nửa đùa nửa giả nhưng lại để lộ ra một tin tức lớn, bức họa kia thật giống với một người mà hắn biết. Theo lý thuyết, người trên bức họa kia và Thập Hoan hình như có chút thân thích.

“Không để vào mắt, cũng là Bồn Vương có biết.” Hấn duỗi tay ra lấy bức họa nàng vừa mới cuộn, mở ra xem xét tỉ mỉ một lần nữa.

Nhìn dáng vẻ có chút hấp dẫn của hấn, Thập Hoan vội vàng tiến lên, nhìn chăm chăm Tần Vĩ Trạch, nếu hấn không nói cho nàng biết, nàng sẽ trừng mắt chết hấn.

"Người này, nhún rất giống với nhi tử của Tĩnh Nam Hầu, cháu trai của phu nhân Viễn Tướng quân – Lý Văn Hàng."

“Thật vậy sao?” Thập Hoan kích động liền bắt lấy tay Tần Vĩ Trạch hỏi. Vốn dĩ nàng cũng không ôm hi vọng vào bức họa này quá lớn, rốt cuộc thì bức họa dù thật đến đâu cũng chắc chắn là có sự khác biệt.

Cảm nhận được trên tay có độ ấm, tâm tình Tần Vĩ Trạch rất tốt. Sớm biết nàng sẽ kích động như vậy, hấn đã nói cho nàng biết sớm một chút.

“Có bảy tám phần tương tự.” Hấn không thể không thừa nhận bức họa này vẽ quả thực không tồi. Chờ khi vụ án này kết thúc hấn cũng phải bảo nàng vẽ cho mình một bức tương tự mới được.

Đột nhiên ý thức mình đang bắt lấy tay Tần Vĩ Trạch, nàng lập tức buông lỏng tay, cười gượng, giả vờ duỗi tay

lấy bức họa kia lại.

Tần Vĩ Trạch cũng không vạch trần nàng. “Tuy rằng rất giống, nhưng chỉ bằng vào thứ này không thể chứng

minh được điều gì. Bồn Vương sẽ cho người đi điều tra xem tiểu hầu gia này có đúng là có gan lớn đến thế không.”

“Đúng là không có động cơ để làm như vậy. Nếu đúng thật là nhi tử của Tĩnh Nam Hầu thì muốn dạng nữ nhân nào mà chả có, sao lại đi làm đạo tặc hái hoa? Còn nháo đến mọi người đều biết.” Phu nhân của Viễn Tướng quân? Vậy chính là mẹ cả của nàng đó sao?

Xem ra cả nhà này đều không phải dạng tốt đẹp gì. Cô cô tâm địa độc ác, cháu trai ngược lại thích làm đạo tặc hái hoa.

“Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua câu thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm hay sao?” Nếu đúng

thật là hấn, ngược lại đối với Tần Vĩ Trạch lại là một chuyện tốt. Tĩnh Nam Hầu luôn ủng hộ Thái tử, nói không

chừng hấn có thể lợi dụng chuyện lần này để làm ly gián sự ủng hộ của Tĩnh Nam Hầu với Thái tử.

Kinh thành có rất nhiều con nhà quan lại ăn chơi trác táng, không học vấn không nghề nghiệp, chơi bồi lêu lổng.

Nếu quả thật là Lý Văn Hàng làm, như vậy rất có khả năng chỉ vì tìm kiếm kích thích mà thôi.

Những điều hấn nói làm cho con đường điều tra càng được rút ngắn, Thập Hoan vô cùng hưng phấn, “Không biết Vương Gia có biện pháp nào để điều tra hấn không?”

“Loại sự việc này còn cần phải âm thầm điều tra? Ngày mai Thái Hậu muốn đến chùa dâng hương, hấn nhất

định sẽ đi theo, ngày mai Bồn vương cũng mang theo người đi xem náo nhiệt, thế nào?”

Hai mắt Thập Hoan lập tức tỏa sáng, hiếm khi Tần Vĩ Trạch có lòng tốt như vậy, nàng quả thực có chút thụ

sủng nhược kinh a!

Mà nàng làm sao biết được tâm tư của Tần Vĩ Trạch, ngày mai Liên Đình Vân tất nhiên cũng sẽ đi cùng, trong lòng hấn muốn cho Thập Hoan thấy bộ dạng giả Hân Chi khi dụ dỗ nữ nhân kia là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Cùng đi dâng hương

Edit: Hanh Nguyen

Beta: Pi Sà

Sáng sớm hôm sau, từ sớm Thập Hoan đã cùng Tần Vị Trạch chuẩn bị đi dâng hương với Thái Hậu.

Lần đầu tiên nhìn thấy đội ngũ bảo vệ hoành tráng như vậy nên trong lòng Thập Hoan ít nhiều cũng có chút chấn động.

Phía trước có một đội kỵ binh mở đường, mọi người đều mặc cung trang, tiếng vó ngựa đều đều. Theo sau là thái giám cầm tay Thái Hậu, đông đảo cung nữ vây quanh một chiếc xe ngựa. Xe ngựa gồm chín con ngựa nối đuôi sức kéo, toàn bộ thân xe là dùng loại gỗ tốt nhất để đóng thành, bên ngoài còn dát vàng. Bốn phía treo màn sa mỏng che khuất người ngồi bên trong.

Phía sau đều là những xe ngựa của các phu nhân quan lại, liếc mắt một cái lại nhìn thấy hơn hai mươi chiếc. Đó đều là các phu nhân, tiểu thư bồi Thái Hậu dâng hương.

Tần Vị Trạch cười một con hắc mã đi ở đội ngũ phía trước, phía sau hẳn là Lữ Bất Chu và Giản Hàn Chi. Ba người ba khí chất khác nhau, khiến cho các nữ tử không nhìn được đều ghé mắt nhìn.

Mà Thập Hoan đi theo đội ngũ cuối cùng, xen lẫn trong những gã sai vặt. Trong lòng nàng có chút hưng phấn, bởi vì lúc xuất phát nàng đã nhìn thấy Lý Văn Hàng.

Dáng người béo tròn, mặt vừa tròn vừa to, hơn nữa vành tai kia đúng là không thể sai vào đâu được. Mặc một bộ trang phục bằng tơ lụa quý giá, ngồi trên lưng ngựa, đi theo đội ngũ phía trước.

Tần Vị Trạch đi phía trước Thập Hoan, cũng đã cho Ngụy Đạt âm thầm bảo vệ nàng, không để cho nàng xảy ra bất kì tình huống xấu nào.

Xung quanh bá tánh nhìn thấy Thái Hậu lập tức sôi nổi quỳ xuống hành lễ, nơi đoàn người đi qua đều có binh lính canh giữ, nhìn rất hoành tráng.

Đi ước chừng một nửa canh giờ, rốt cuộc mọi người cũng đến nơi dâng hương. Chùa này nằm cách kinh thành mấy dặm, tính ra cũng không phải là rất xa.

Mọi người lần lượt xuống xe, Thập Hoan đi theo đám gã sai vặt xách hành lý của các vị vương công đại thần và tiểu thư. Bởi vì Thái Hậu muốn ở tại chùa đến ba ngày để cầu phúc cho đất nước, nên nhất định phải chuẩn bị phòng nghỉ cẩn thận.

Thập Hoan thông thả đi vào, mà càng nhìn chùa này thì tìm nàng đập càng nhanh.

Vì nàng phát hiện bố cục của ngôi chùa này với ngôi chùa nàng xuyên qua giống nhau như đúc. Khó trách nàng tìm không ra, thật là đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công.

Ánh mắt Tần Vị Trạch vẫn luôn dõi theo nàng, nhưng vẫn chưa nhìn được biểu tình trên mặt nàng thì nàng đã xoay người đi về phía phòng ăn.

Nàng gất gao nắm chặt tay, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại. Nàng không thể để bất kỳ kẻ nào phát hiện ra sự khác thường của mình. Cúi đầu đi vào phòng ăn, nàng lập tức dựa vào bên tường để hồi phục tâm trạng của mình.

"Người làm sao vậy, thân thể không khỏe?" Giản Hàn Chi một đường đi theo nàng tới đây thì nhìn thấy một màn này.

Nàng hoàn hồn, cười cười: "Đi một hồi lâu như vậy nên ta có hơi mệt mỏi. Sao ngài lại đây, không cần phải bồi Thái Hậu sao?"

"Có Ninh Vương gia là đủ rồi, không cần đến chúng ta, không phải chúng ta còn có chuyện quan trọng cần phải làm sao?"

Lập tức nàng bị hấn chọc cười: "Nếu ngài mà thành tạp vụ thì chẳng phải ta đây là phế nhân rồi sao."

Nhìn nàng nở nụ cười, hoàn toàn thả lỏng thần thái, lúc này Giản Hàn Chi mới thoáng yên tâm. Vừa nãy thấy nàng giống như có điều khác thường, cũng có thể thật sự là do mệt mỏi.

"Ngài đã nghĩ ra phải làm như thế nào rồi sao?" Thập Hoan đang chờ hẳn từ chỗ Liên Đình Vân hỏi ra tung tích của miếng ngọc bội kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mỹ nam kế

Edit: Hanh Nguyen

Beta: Pi Sà

Giản Hàn Chi khẽ mỉm cười: "Cái này thì tùy thôi."

Cùng ngày, lúc đầu Thái Hậu cùng với mọi người đi thăm và dâng hương, lúc sau cùng phương trượng giảng kinh luận đạo.

Tôi chẳng vọng tôi là lúc mọi người lần lượt trở về nghỉ ngơi.

Nơi này thanh tịnh, cảnh sắc hợp lòng người, quả thật là một nơi thích hợp để tham thiền ngộ đạo.

Vì vậy mà có rất nhiều các phu nhân cùng tiểu thư sau khi nghỉ ngơi đều ra ngoài cùng nhau ngắm phong cảnh, hoặc cùng nhau vừa thưởng thức trà và nghe kinh thư.

Từ xa đã nhìn thấy Liên Đình Vân ngồi dưới gốc cây tùng, đang từ từ phẩm trà. Mà nha hoàn Liễu Nhi lại không thấy bên cạnh.

Thập Hoan tránh sau núi giả cách đó không xa, quả thực nàng rất muốn xem Giản Hàn Chi sẽ làm như thế nào.

Đột nhiên, không biết từ nơi nào xuất hiện một con mèo trắng chạy về phía Liên Đình Vân, móng vuốt của nó bắt được miếng ngọc bội bên hông khiến nàng ta bị dọa sợ đến mặt mũi biến sắc. Lập tức đứng lên, xô con mèo trắng đó xuống dưới đất. Mà miếng ngọc bội cũng theo đó mà rơi xuống.

"Làm càn, mau lại đây!" Âm thanh ôn nhu của Giản Hàn Chi truyền đến, con mèo trắng kia lại có thể nghe hiểu tiếng người, ngoan ngoãn chạy đến trước mặt Giản Hàn Chi.

Bé mèo trắng lên, Giản Hàn Chi vươn tay nhặt miếng ngọc bội bị đánh rơi, cười xin lỗi Liên Đình Vân: "Dọa đến Liên cô nương rồi, là tại hạ không phải."

Liên Đình Vân vốn không vui, nhưng nhìn thấy người đến là Giản Hàn Chi thì nàng ta cũng không có phát tác, nàng khẽ vuốt ngực ổn định tâm trạng lại: "Không sao, chỉ là con mèo này lao tới có chút đột ngột, ta cũng không bị thương, đại nhân không cần tự trách."

Giản Hàn Chi nhìn miếng ngọc bội trong tay, trên mặt miếng ngọc xuất hiện một vết nứt

Thấy thần sắc hẳn có chút khó xử, Liên Đình Vân hỏi: "Có gì không ổn sao?"

"Do con mèo này quá mức bướng bỉnh nên đã làm hỏng miếng ngọc bội của Liên cô nương rồi."

Nàng đưa tay tiếp nhận miếng ngọc bội, quả thực đã bị nứt ra.

Đang nhìn, đột nhiên Thập Hoan cảm thấy bá vai mình bị chụp, vừa quay đầu nhìn lại thấy Tần Vị Trạch đang đứng phía sau.

Về mặt Thập Hoan hưng phấn chỉ về phía trước, Tần Vị Trạch theo tay nàng nhìn qua, nhìn thấy Giản Hàn Chi và Liên Đình Vân.

"Lần sau nhớ tìm chỗ nào chốn kỹ một chút, Bồn Vương ở lối vào bên kia đã có thể nhìn thấy người đầu móng rồi!"

"Vương gia cũng thật kì lạ, chỗ khác thì không xem, lại đi nhìn chăm chăm móng người khác! Hay là... Vương gia có sở thích gì đặc biệt?" Tức giận mà trừng mắt nhìn hẳn một cái, nàng lại tiếp tục xem diễn.

Tần Vị Trạch khẽ nhếch khóe miệng, tiểu nha đầu này đúng là không chịu thiệt chút nào. Hẳn cũng không nói gì, cũng nhìn qua phía bên kia.

"Ngọc bội này vô cùng độc đáo và tinh xảo, hẳn là Liên cô nương rất thích nó. Nhưng không biết Liên cô nương mua được miếng ngọc bội này ở đâu, Giản mẫu cũng muốn mua một miếng giống vậy để đền lại cho cô."

Hắn nói rất khản thiết, hơn nữa còn tươi cười ôn nhu, Liên Đình Vân nhìn đến có chút ngượng ngùng. Tuy rằng nàng là một lòng thích biểu ca, nhưng nhìn Giản Hàn Chi ngọc thụ lâm phong, nàng sao có thể không động lòng.

Nếu không phải trong lòng nàng đã có người, Giản Hàn Chi quả thực là vị phu quân số một.

"Ngọc bội này là lúc sinh nhật ta được tặng, Tình Nam Hầu đưa quà, ta chỉ nhìn thấy nó độc đáo nên mang theo. Hiện giờ nó hỏng rồi thì thôi, chỉ là một khối ngọc bội, Giản công tử không cần để trong lòng."

Giản Hàn Chi nhìn về phía núi giả, bất giác giật giật, hẳn biết Tần Vị Trạch mang Tiểu Hoan Từ tới là để nhìn trò hay này. Lần này so với sự bần tiện của Vương gia lúc trước chỉ sợ là thất bại.

Vậy mà vẫn không thể biết được lai lịch của miếng ngọc bội, dù Giản Hàn Chi bày ra vẻ mặt tươi cười làm cho người ta đỡ xuống phòng bị cũng không thể biết được tin tức gì. Huống chi còn có con mèo trắng kia giúp đỡ. Aizz...

Không tính đến tên kia phải hi sinh nhan sắc, trong lòng Thập Hoan ít nhiều có chút thất vọng, cũng may là nàng đã biết được những tin tức mà mình cần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Nàng càng muốn tránh thì hắn càng muốn quán lấy nàng

Edit: Pi Sà

Dựa theo tình hình hiện tại thì chỉ có Lý Văn Hàng là có hiềm nghi lớn nhất.

Nhân chứng hay vật chứng dù thiếu một thứ cũng không được. Hiện tại trong tay nàng đã có người làm chứng, nhưng chỉ dựa vào một khối ngọc bội làm vật chứng thì căn bản là không đủ thuyết phục.

Vì sao Tiểu hầu gia lại đưa ngọc bội cho Liên Đình Vân?

Nàng cẩn thận suy nghĩ, xuất thân và ngoại hình của Liên Đình Vân đều thuộc dạng nhất đẳng. Vì vậy mà tiểu hầu gia đó sẽ không có gan làm loạn đến nông nổi này.

Nhưng nếu thật sự như lời Tần Vị Trạch nói tên này là một tên bất tài chuyên đi gây sự, như vậy cũng không phải không có khả năng.

Có lẽ..... Nàng có thể tương kế tựu kế!

Nhìn nàng cau mày cắn chặt môi dưới, trên môi đã hiện lên dấu răng, Tần Vị Trạch không vui nên đưa tay ta giữ cằm nàng: "Không cho cắn!"

Thập Hoan có hơi sững sờ, sau đó đẩy tay hắn ra, trong lòng lại giống như gỗ trống. Từ ánh mắt, ngữ khí đến hành động của Tần Vị Trạch thật sự không phải giống như đối với một gã sai vặt bình thường.

Tất nhiên là hắn đã biết cái gì rồi!

Suy nghĩ này làm Thập Hoan có chút ảo não, nàng cảm giác mình hẳn là không có sơ hở mới đúng, nhưng vì sao vẫn bị Tần Vị Trạch nhìn thấu.

Lui về phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa mình và Tần Vị Trạch. Trước kia với thân phận của một gã sai vặt nên nàng có thể không kiêng nể gì, nhưng hiện tại nàng không muốn quá thân cận với hắn nữa.

Xúc cảm non mềm trên tay bỗng biến mất, phảng phất như còn lưu lại độ ấm của nàng. Động tác vừa rồi của Tần Vị Trạch chỉ là theo phản xạ, hắn không muốn thấy nàng cắn mình bị thương.

Thấy khuôn mặt nhỏ của nàng hiện lên vẻ xa cách, bỗng dưng Tần Vị Trạch cảm thấy tức giận, nhưng hiện tại tại chỗ này không phải là nơi để phát hỏa. Hắn xoay người đi ra ngoài.

"Đi theo!" Thấy nàng vẫn cứ bất động, hắn lạnh giọng nói.

Liều chết đi theo phía sau hắn, nhưng nàng vẫn giữ khoảng cách hai bước chân với người phía trước.

Hắn dẫn nàng ra khỏi ngôi chùa, phía trước của ngôi chùa này có một cái hồ rất lớn, hồ nước có ba mặt đều là núi vây quanh. Bên cạnh ngôi chùa là rừng cây rậm rạp, xanh um tươi tốt, lại vô cùng tĩnh mịch.

Tần Vị Trạch vẫn không lựa chọn đi đường lớn, mà dẫn theo nàng đi vào một con đường nhỏ bên cạnh. Biết nàng không muốn đơn độc ở cạnh mình, nếu không cũng sẽ không cách mình xa như vậy. Vậy thì hắn càng muốn để nàng một mình đối mặt!

Đi được một lúc đột nhiên phía trước truyền đến giọng của vài nam nhân đang nói chuyện.

"Đạo này khí sắc của Văn Hàng huynh không tệ nha!"

"Đó là đương nhiên!" Một giọng nam tục tằn truyền đến.

Vừa nghe là Lý Văn Hàng, Thập Hoan lập tức tỉnh táo lại. Nàng nhìn quanh bốn phía, thấy chỗ sâu bên trong rừng có một cái cây rất cao, vừa lúc thích hợp để nàng tránh ở nơi đó, tuyệt đối là chỗ nghe lén tốt nhất.

Nàng vừa muốn chạy tới đã bị Tần Vị Trạch ngăn cản. Hắn nhìn qua một vòng, thấy cách đó không xa bên cạnh đình hóng gió có một cây liễu thật lớn, nhún mảy, nhảy người lên một cái, hắn còn không quên xách theo Thập Hoan trốn trên cây.

Cây liễu này rất kỳ lạ, giống như một cái ô to đang bung xòe ra vậy, tuy gốc cây khô héo nhưng cành liễu xung quanh lại xanh tươi rậm rạp rũ xuống đất, che kín hai người bên trong.

Bởi vì có một cái rễ chính nên thân cây có thể chịu được trọng lượng của hai người bọn họ. Thập Hoan hết cách, đành phải ở cùng một chỗ với Tần Vị Trạch, dựa lưng vào ngực hắn, hai tay giữ chặt cành liễu bên cạnh.

Chỗ bụi cỏ không ảm nấp, một hai phải đến chỗ hẹp như vậy mới chịu.

Ngược lại, Tần Vị Trạch vô cùng hài lòng với quyết định này của mình. Nàng càng muốn xa cách hắn thì hắn lại càng muốn tới gần nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Hắn không muốn lại tiếp tục chơi trốn tìm

Edit: Từ Lam

Beta: Pi Sà

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ gần nhau như vậy. Hắn thậm chí có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt chỉ thuộc về nữ nhân từ trên người nàng.

Cảm giác được nàng có chút cứng đờ, cẩn thận dè dặt không để mình đụng chạm vào hắn. Nhưng hắn lại cố ý tới gần, khiến nàng không còn chỗ có thể trốn.

Khóe miệng mang theo ý cười, hắn không muốn lại tiếp tục chơi trò trốn tìm với nàng. Bởi vì thời gian càng lâu, hắn sẽ càng khát vọng nàng.

Nàng có thể hiểu rõ hắn đang cần gì, nếu không thế cũng không sao. Bởi vì hắn không cần biết, hắn đã định nàng là của hắn rồi.

Lúc này Thập Hoan khẽ xô dịch về phía trước trong không gian chật hẹp, cảm thấy cảm giác áp bách ở sau lưng không còn đè nặng nữa mới thoáng thở dài nhẹ nhõm. Nhưng hơi thở này vẫn chưa biến mất, ngực Tần Vị Trạch lại tiến gần, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai nàng: "Đừng lộn xộn, bọn họ tới!"

Tuy rằng không nhìn rõ tình hình bên ngoài, nhưng Thập Hoan lại nghe được tiếng bước chân, sau đó mấy người kia ngồi ở đình hóng gió.

"Gần đây Thụy Xuân lâu có thêm mấy vị cô nương mới tới, tuyệt đối đủ tư vị, mọi người rảnh rồi cũng đi thử đi!" Một giọng nói nam nhân hơi bén nhọn truyền tới, ngay sau đó những tiếng cười nham nhở của đám nam nhân kia.

"Vậy thì có là gì! Thứ ta đã hưởng qua, so với nhóm hoa nương kia càng kích thích hơn!" Lý Văn Hàng mặt mày hớn hờ nói.

Tên cận bá này dám ở chỗ này mà thảo luận những chuyện đó!

Nhật Hoan tức giận, nhưng nghe ngữ khí của Lý Văn Hàng, biết đâu tro g đó sẽ có một ít dấu vết để lại.

"Ai không biết mỹ nhân của Văn Hàng huynh nhiều không kể xiết, dù cho là Ninh Vương gia xuất chúng nhất cũng không bằng Văn Hàng huynh." Một giọng nói hơi trầm thấp truyền đến.

Lý Văn Hàng rõ ràng khinh thường: "Ninh Vương gia thì tính là thứ gì! Tự cho là mình rất thông minh, còn không phải bị lão tử xoay vòng vòng sao."

"Văn Hàng huynh không thể nói vậy, coi chừng tai vách mạch rừng."

"Lão tử không sợ! Ta chính là không quen nhìn cái bộ dáng không ai bì nổi của hắn. Các ngươi cứ chờ xem, ta nhất định sẽ giáo huấn hắn một trận. Không phải tiểu thư Thừa tướng gia rất thích hắn sao? Ta đội cho hắn một cái mũ xanh thì thế nào đây?"

"Ha ha....." Mọi người cười vang: "Càng nói càng khó tin, nàng ta ngay cả vị trí Thái tử phi cũng từ bỏ kia kìa."

"Hừ, các ngươi chờ xem, ta tất nhiên sẽ 'làm' Ninh Vương phi tương lai, đội cái mũ xanh to đùng cho tên Tần Vị Trạch kia."

Lý Văn Hàng nói đến mức nước miếng bay tứ tung, nhưng trong mắt Tần Vị Trạch lại tràn ngập khinh thường. Hắn cười lạnh, phẩy tay như vậy sống trên đời thật đúng là lãng phí!

"Ninh Vương phi tương lai? Liên Đình Vân cũng xứng làm sao?!" Sợ tiểu mỹ nhân trước mắt hiểu lầm, Tần Vị Trạch làm bộ không chút để ý mà giải thích.

Hắn cười ai làm Vương phi là chuyện của hắn, không có liên quan đến nàng. Nói như vậy là có ý gì?

Thập Hoan cố gắng không để ý đến người phía sau, trong lòng nàng ngược lại có chút lo lắng. Trêu chọc Tần Vị Trạch là chuyện nàng không muốn làm, nhưng xem tình hình hiện tại... chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như nàng nghĩ.

Một khi đã như vậy, đơn giản là nàng giả ngu, dù sao hấn cũng không có giáp mặt vạch trần nàng. Chỉ cần không chọc vỡ một lớp giấy mỏng này, nàng vẫn còn có đường cứu vãn.

Tiểu mỹ nhân trước mặt vẫn luôn cứng đờ không dám cử động. Khóe miệng Tần Vĩ Trạch khẽ cười, tâm tình ít khi được tốt như vậy. Sau khi thu thập tên phế vật Lý Văn Hàng này, hấn đương nhiên phải hảo hảo "nói chuyện" với Thập Hoan!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Hận không thể đông chết nàng

Edit: Từ Lam

Beta: Pi Sà

Mấy người bọn họ ở trong đình tán gẫu, hiển nhiên là không có ý rời đi.

Nhưng Thập Hoan lại lo lắng, cả người nàng cứng đờ, cực kì mệt mỏi. Vốn nghĩ bọn họ đi rồi nàng sẽ có thể giải thoát, ai mà ngờ những người này lại không có ý định rời đi đâu chứ.

Nàng ngưng thần tụ khí, không thềm nghĩ đến Tần Vĩ Trạch, ngược lại suy xét lời nói vừa rồi của Lý Văn Hàng.

Rõ ràng hấn đối với Tần Vĩ Trạch là bất mãn đã lâu, hơn nữa còn nhắc tới Liên Đình Vân. Đây đều là những điểm mấu chốt. Nếu muốn làm cho Ninh Vương gia đội mũ xanh, chỉ sợ tên phế vật như Lý Văn Hàng sẽ không từ thủ đoạn.

Mà người này cũng quá xem nhẹ Tần Vĩ Trạch, ngay cả việc Tần Vĩ Trạch đối với Liên Đình Vân cuối cùng là có ý gì không cũng không điều tra rõ ràng lại không biết xấu hổ mà nói như vậy.

"Suy nghĩ về lời nói của tên phế vật kia?" Tần Vĩ Trạch ở phía sau nàng nói.

Tại sao hấn luôn đoán được suy nghĩ của nàng?

Thập Hoan hạ giọng: "Vương gia, ba ngày tới là cơ hội tốt nhất để Lý Văn Hàng xuống tay. Nơi này bốn bề thanh tĩnh, các nữ quyến tuy rằng đều có thị vệ bảo hộ nhưng vì tránh gây thị phi nên những thị vệ đó chỉ có thể ở bên ngoài. Vì vậy hấn nhất định có thừa cơ hội!"

"Ha ha, bốn Vương đang rất chờ mong thỉnh giáo một chút thủ đoạn của vị tiểu hầu gia này!" Trong mắt hấn hiện lên tia khát máu, trong giọng nói mang theo vẻ ngoan tuyệt không hề che giấu, cả người đều có một loại cảm giác hưng phấn kì lạ.

Tần Vĩ Trạch nói tiếp: "Chẳng qua bốn Vương cảm thấy, chỉ bằng tài trí của Lý Văn Hàng thì căn bản không có khả năng bố trí một kế hoạch chu đáo như vậy. Hơn nữa người ném lời dạn về phía các người cũng không phải là."

"Phía sau hấn còn có người làm chủ!" Hai người cùng lúc nói.

Hiếm khi bọn họ ăn ý như vậy, trong mắt Tần Vĩ Trạch thoáng hiện lên một tia nhu hòa, chỉ tiếc Thập Hoan đưa lưng về phía hấn nên không nhìn thấy.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Tần Vĩ Trạch lạnh giọng nói: "Không cho người một mình tiếp cận Lý Văn Hàng, có nghe không?"

"Không tiếp cận thì sao có thể phá án, chỉ dựa vào mắt nhìn?"

"Bốn vương nói không cho chính là không cho, nếu để bốn Vương phát hiện người lén đi tra án, đánh cược kia của chúng ta sẽ không tính nữa!" Tuy Lý Văn Hàng là tên phế vật, nhưng nếu một thân một mình hành động... Tần Vĩ Trạch quyết không thể để nàng mạo hiểm.

Thập Hoan đang muốn phản bác, đột nhiên nghe Lý Văn Hàng hô: "Ồi chào, đây không phải Gian công tử sao? Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi, mấy người chúng ta đi một chút, Gian công tử cũng theo tới! Chắc chắn, lại còn mang theo mèo, sao có thể qua lại chơi chung được?"

"Ha ha... " Mọi người cười vang.

Mấy người bọn họ từ trước đến nay không ưa Tần Vĩ Trạch cùng Gian Hàn Chi. Nhưng vì Tần Vĩ Trạch là Vương gia, hơn nữa lại rất có quyền thế, cho dù bọn hấn bất mãn đến đâu cũng không dám giáp mặt trêu chọc.

Nhưng mà Gian Hàn Chi này không giống, luôn là bộ dáng vân đạm phong khinh, đương nhiên là bọn họ dám chế nhạo.

Giản Hàn Chi nhìn chung quanh một vòng, đảo qua một cây liễu bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Ta còn nghĩ tại sao con mèo này lại không nghe lời, thì ra là nghe thấy tiếng chó sủa!"

(Pi Sà: Gắt! [ㄗ ㄨ ㄛ])

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, Thập Hoan lập tức nhíu chặt đôi mày.

Nhìn tay nàng nắm chặt cành liễu, Tần Vị Trạch biết nàng đang lo lắng cho Giản Hàn Chi. Sao lúc này bọn họ nói hấn nàng lại không có phản ứng, vừa nói Giản Hàn Chi nàng liền khẩn trương như thế?

Trong mắt hấn khí ngưng tụ lại, hấn hận không thể đông chết người trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Hàn, Thập, Hoan..... Nàng đừng mơ đi tìm hấn!

Edit: Hana

Beta: Pi Sà

Mấy người Lý Văn Hàng nghe Giản Hàn Chi nói năng vô lễ, lập tức nhảy dựng lên, kêu gào: "Bộ dáng người như đàn bà, lại dám mắng chúng ta là chó?" Một người có giọng nói sắc nhọn chỉ vào Giản Hàn Chi mắng.

Giản Hàn Chi lạnh mắt nhìn nhóm người kia, nếu không phải vì tìm Tiểu Hoan Từ, hấn chắc chắn sẽ không để ý tới họ.

"A....." Chi nghe được người nọ thét một tiếng chói tai, ôm tay nằm trên mặt đất, quay cuồng thống khổ.

"Nếu cha mẹ người không giáo dục tốt lễ nghĩa cho người, vậy ta không ngại dạy dỗ người một chút!" Giản Hàn Chi thu tay lại, nhẹ phui quần áo.

Lý Văn Hàng kêu to: "Tên tiểu bạch kiểm này, thật là không biết tốt xấu. Người cho rằng người là thứ gì, ta nói chuyện cùng người là coi trọng người lắm rồi! Hôm nay bốn tiểu hầu gia phải giáo huấn người một chút!"

Mọi người thấy huynh đệ mình chỉ một chiêu đã bị đánh ngã xuống đất, đã sớm tức giận, vừa nghe Lý Văn Hàng nói như vậy lập tức cùng lao tới đánh Giản Hàn Chi.

7d5e2b0721f971dd70a3969346e7f09">Nghe thanh âm bọn họ đánh nhau, Thập Hoan gấp gáp lo lắng. Vừa định thăm dò xem xét thật cẩn thận, thì bà vai đã bị Tần Vị Trạch giữ lấy từ phía sau khiến cho nàng không thể động đậy được chút nào.

"Vương gia người làm gì vậy?"

"Không cho phép người nhúc nhích!" Tay Tần Vị Trạch âm thầm dùng sức, không cho nàng cơ hội thoát ra. Lấy thân thủ của Giản Hàn Chi, nếu không đối phó được mấy tên phế vật này thì hấn xứng đáng bị đánh.

Thập Hoan chán nản, hấn đã không đi hỗ trợ thì thôi lại còn không cho nàng đi.

Mà Giản Hàn Chi không hoảng không loạn, thân hình giống như du long ra biển, hết sức linh hoạt, những người đó ngay cả góc áo của hấn còn không thể chạm vào.

Chợt lách thân mình, tránh thoát nắm đấm của Lý Văn Hàng phía bên trái, trở tay một chưởng, đánh vào chỗ ót của hấn ta, đau đến mức hấn ta oa oa kêu to.

Chỉ vài ba chiêu, đám người Lý Văn Hàng đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Giản Hàn Chi đứng khoanh tay, lạnh giọng phun ra một chữ: "Cút!"

"Người chờ đó cho ta!" Lý Văn Hàng ôm đầu, mang theo những huynh đệ té ngã lộn nhào mà chạy.

Nghe những người đó rời đi, Thập Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Người rất lo lắng cho hấn? Hừm?" Giọng nói của Tần Vị Trạch tràn ngập tức giận.

Vì Giản Hàn Chi mà khẩn trương, vì Giản Hàn Chi mà lo lắng, tại sao chưa bao giờ thấy nàng đối với hấn như vậy?

Hay là trong khoảng thời gian ở bên nhau tra án này, bọn họ sinh ra gian tình? Tần Vĩ Trạch nhin không được nghĩ như vậy.

Tay giữ bả vai nàng càng thêm dùng sức, hơn nữa hấn còn dùng khẩu khí chất vấn, Thập Hoan cũng có chút tức giận: "Nói như thế nào thì Giản đại nhân cũng đã từng cứu ta, ta lo lắng cho hấn cũng là đương nhiên!"

"Bởi vì ân cứu mạng, hay là vì lí do khác?"

"Vương gia cảm thấy là vì cái gì?" Nàng hỏi lại.

Chất vấn, hoài nghi, từ khi Giản Hàn Chi xuất hiện đến bây giờ, nàng chỉ nghe được hai ngữ khí đó từ trong miệng hấn.

Bởi vì hấn dùng sức, bả vai đã bắt đầu đau đớn. Thập Hoan thu lại tay đang đặt trên cánh liễu, đi bẻ bàn tay như kim sắt trên vai mình.

Thấy nàng ra sức mà muốn tránh thoát, biểu tình Tần Vĩ Trạch càng thêm lạnh lẽo, hấn dùng sức lôi kéo, Thập Hoan liền dựa sát vào hấn.

"Nàng đừng mơ đi tìm hấn..... Hàn, Thập, Hoan!"

Hấn không muốn phiền chán lần nữa, đơn giản trực tiếp đâm thùng lóp ngực trang của nàng, hấn muốn nàng hoàn toàn khôi phục thân phận nữ nhân!

Thập Hoan ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới hấn vạch trần nàng nhanh như vậy. Hơn nữa ngữ khí ngoan tuyệt của hấn làm nàng cực kỳ bất an.

Lực đạo trên vai còn đang không ngừng tăng mạnh, hấn giống như muốn bóp gãy nàng.

Một cánh tay đánh vào trên ngực hấn. Tần Vĩ Trạch bị đau, lực đạo trên tay có chút buông lỏng ra. Thập Hoan nhân cơ hội chạy thoát. Kết quả dưới chân hoảng loạn không xong, lập tức ngã xuống đất.

Tần Vĩ Trạch nháy mắt phản ứng lại, thả người nhảy xuống, bắt được một bên cổ áo nàng. Vốn định dùng sức kéo nàng lên, nhưng nàng ngã xuống quá nhanh, quần áo bị kéo ra một chút, thỉnh thoảng lộ ra vai ngọc, da thịt tuyết trắng cùng bọc ngực màu trắng bên trong!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Nụ hôn phần nộ

Edit: Hana+Tiểu Yến.

Beta:Hana.

Thấy Giản Hàn Chi phi người lên, hai chân Tần Vĩ Trạch liền dẫm lên thân cây, mượn lực để đẩy nhanh tốc độ của bản thân, nhưng Giản Hàn Chi vẫn mau hơn hấn một bước ôm chặt Thập Hoan.

Cảm giác đau đớn trong tưởng tượng không xuất hiện, nàng cảm thấy bản thân không hề ngã xuống, vừa mở mắt đã thấy được gương mặt anh tuấn của Giản Hàn Chi.

Cổ áo của nàng bị kéo ra, tuy rằng trong lúc hoảng loạn nàng dùng tay kéo lại quần áo che trước ngực, nhưng vẫn hơi lộ ra da thịt tuyết trắng vô cùng tương phản với gương mặt ngăm đen. Bởi vì quá kinh sợ nên hơi thở của nàng gấp gáp, ánh mắt vô cùng hoảng loạn.

Giản Hàn Chi buông nàng ra, bảo hộ nàng thật chặt trước ngực, che khuất hết cảnh xuân mà không để lộ chút nào.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tại Giản Hàn Chi đã hơi phồng hông. Hấn không dám lộn xộn, chỉ im lặng bảo vệ nàng.

Nhìn hai người bọn họ ôm nhau thân mật, trong mắt Tần Vĩ Trạch hiện lên chút đau đớn.

“Buông nàng ra!”

“Ta nghĩ Vương gia vẫn nên tránh đi trước thì tốt hơn.”

Tay ôm Thập Hoan vẫn chưa buông ra, hấn vô cùng thông dong đối diện lửa giận của Tần Vĩ Trạch.

Tay của Thập Hoan lên lút kéo chặt quần áo trước ngực, cả người bị Giản Hàn Chi ôm vào trong ngực, thậm chí nàng có thể cảm nhận được rõ ràng mùi hương nhàn nhạt trên người hấn.

Nhớ tới sự việc vừa rồi, nàng không khỏi vừa thẹn vừa tức. Nếu không phải Tần Vị Trạch quá mức hùng hổ dọa người thì nàng làm sao có thể chật vật như vậy.

Trời chợt nổi gió, lá cây xung quanh sàn sạt rung động. Tuy mặt trời đã ngã về phía tây nhưng ánh sáng màu cam trên không trung vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tần Vị Trạch hít một hơi, một chương đánh úp về phía mặt Giản Hàn Chi. Giản Hàn Chi ôm Thập Hoan xoay người một cái, tránh thoát công kích của Tần Vị Trạch. Nhưng một chương kia chỉ là giả. Tần Vị Trạch trở tay bắt được xương bả vai của Giản Hàn Chi, một chương bất ngờ như sét đánh, như muốn đập vỡ xương bả vai Giản Hàn Chi.

Giản Hàn Chi không có cách nào khác, chỉ đành buông tay đang ôm chặt Thập Hoan ra, Tần Vị Trạch chỉ chờ có thể bèn đuổi tay ra, đoạt Thập Hoan lại.

Một trận trời đất quay cuồng, Thập Hoan cảm thấy người đang giữ mình tỏa ra khí chất lạnh lùng cao ngạo, không cần nghĩ cũng biết là Tần Vị Trạch.

“Bốn vương cảm thấy vẫn là Giản đại nhân đi thì thích hợp hơn!”

Hai người bọn họ giằng co, nhưng lửa giận trong lòng Thập Hoan lại dần dần bốc cháy lên. Tần Vị Trạch cảm thấy như vậy rất thú vị sao?

Nhìn ánh mắt Tiểu Hoan Từ xấu hổ, Giản Hàn Chi biết, nếu hắn tiếp tục ở lại sẽ làm nàng càng thêm xấu hổ.

Cho nàng một ánh mắt an tâm rồi hắn xoay người rời đi.

Xác định hắn đã đi xa, Tần Vị Trạch buông tay đang áp chế Thập Hoan ra. Vừa được tự do, Thập Hoan một tay giữ quần áo trước ngực, một tay tát vào khuôn mặt anh tuấn của Tần Vị Trạch!

Dù sao thân phận đã bị vạch trần, nàng cũng không còn phải che giấu bản thân! Nếu không phải vừa rồi hắn vật lộn nàng, làm sao có thể xuất hiện sự việc xấu hổ kia!

Trên mặt Tần Vị Trạch đã có tơ máu, đôi môi mím chặt, con ngươi hung ác nham hiểm gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

“Thế nào, Giản Hàn Chi ôm nàng thì nàng thích, còn bốn vương ôm nàng sẽ phải ăn tát?”

“Không liên quan tới Giản Hàn Chi, Vương gia không cần giận chó đánh mèo lung tung.”

“Không liên quan?” Hắn cười lạnh, bắt lấy cổ tay nàng, lực đạo hung ác như muốn bóp nát xương cốt nàng vậy: “Quần áo không chỉnh tề còn cùng hắn mất đi mây lại, Hân Thập Hoan, nàng nghĩ bốn vương là kẻ ngốc?”

Hắn kéo khóa biển thanh và hầu kết già trên cổ nàng xuống, nghe được tiếng nói chết tiệt của nàng, hắn thật muốn bóp chết nàng.

“Ta quần áo không chỉnh tề, còn không phải do Vương gia ban tặng à. Ta biến thành bộ dáng xấu như ma này, Vương gia ngài có vừa lòng không?” Nàng không chút sợ hãi mà nhìn thẳng hắn: “Đùa bốn người khác trong lòng bàn tay, có phải ngài cảm thấy rất thú vị không?”

Nàng cảm thấy bản thân làm mọi việc không hề sai sót, nhưng Tần Vị Trạch đã sớm phát hiện ra bí mật của nàng. Còn nàng thì giống như tên hề nhảy nhót, ở trước mặt hắn diễn một vở kịch thật hài hước!

Lần đầu tiên nghe được thanh âm trong trẻo của nàng, nó tựa như sông núi ngày xuân, hay như tiếng chim oanh véo von hót vang.

Nhưng thanh âm dễ nghe đó lại nói ra những lời hắn không thích nghe.

Không phải mọi việc hắn đều có thể khống chế? Nàng đang tự nói bản thân nàng sao?

Ánh mắt Tần Vị Trạch dần dần trở nên u ám, nàng vừa mới bị Giản Hàn Chi ôm vào trong lòng ngực. Màn kịch kia lại một lần nữa diễn ra ở ngay trước mắt hắn. Một tay giữ cằm nàng, còn cánh môi hắn đè ép môi dưới của nàng.

“Oanh” một tiếng, Thập Hoan bị hành động bất ngờ của hắn làm cho ngây người. Xúc cảm mềm mại trên môi, lực đạo mạnh dần như muốn tiến thêm bước nữa, tất cả đều làm nàng sợ hãi.

Tần Vị Trạch cảm nhận được người trong lòng nháy mắt cứng đờ, tiếp theo gãy gục như điên.

Hắn hơi dùng lực bắt giữ hai tay nàng ra sau lưng, tiếp theo cắn xé cánh môi nàng cho hả giận.

Nàng thật ngọt, làm hắn nhịn không được mà say mê. Nhưng thái độ của nàng lại làm hắn giận dữ.

Trên môi truyền đến cảm giác đau đớn, Thập Hoan cắn chặt răng, không cho hắn tiến thêm một bước nữa. Nàng hạ quyết tâm, trực tiếp hung hăng cắn môi hắn một cái.

Tần Vị Trạch bị đau nên buông nàng ra. Nhìn đôi mắt đầy tức giận và cánh môi còn dính máu hắn, dần dần ánh mắt hắn càng thêm thâm thúy.

Trong miệng nhàn nhạt mùi máu tươi, Thập Hoan biết mình đã cắn hấn bị thương. Lập tức lui về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với hấn.

Vốn không muốn cưỡng ép nàng, nếu không phải vừa rồi nàng bị Giản Hàn Chi ôm lấy thì hấn cũng sẽ không mất khống chế như vậy.

“Hàn Thập Hoan, hôm nay bốn vương nhớ kỹ một cái tát nàng cho ta, ngày sau sẽ đòi lại gấp bội. Đừng suy nghĩ hay động tâm tư vốn không nên có, bốn vương khuyên nàng thành thật đợi ở bên cạnh bốn vương. Nếu nàng dám có tâm tư khác, Tần Vị Trạch ta quyết sẽ không tha cho nàng!”

Ngữ khí của hấn lạnh lẽo khác thường, thấy nàng nhẩn mảy, Tần Vị Trạch nhìn nàng một cái thật sâu rồi mới xoay người rời đi.

Thập Hoan chỉnh lại quần áo, nhặt khóa biển thanh và hầu kết giả trên mặt đất mang lên. Chỉ sợ nàng không thể đi khỏi Ninh Vương phủ, bởi vì nàng thấy được cuồng vọng và sự chiếm hữu mạnh mẽ trong mắt Tần Vị Trạch!

Sửa sang bản thân thật tốt rồi Thập Hoan mới chậm rãi đi vào trong chùa. Sự việc trở nên có chút khó giải quyết, khí thế của Tần Vị Trạch làm nàng vô cùng lo lắng.

Tuyệt đối không nghĩ tiếp tục dây dưa với Tần Vị Trạch, xem ra trước tiên nàng phải lên kế hoạch rời đi mới được.

Nhưng nàng bắt buộc phải phá được vụ án hái hoa tặc này, thứ nhất là bởi vì đánh cuộc với Tần Vị Trạch. Dựa theo tình hình trước mắt, nếu nàng thật sự thua, rất có khả năng sẽ bị hấn vây khốn. Thứ hai là vì tranh thủ thời gian cho bản thân rời đi. Ban đầu nàng cho rằng lấy thân phận gã sai vặt thì muốn trốn thoát là việc lúc nào cũng có thể.

Nhưng hiện tại hấn đã biết thân phận thật của nàng, lấy thế lực của Tần Vị Trạch ở vương triều Tần Nguyệt này, nàng cần phải lập ra kế hoạch để sau khi rời đi làm sao tránh bị hấn bắt về được.

Đang nghĩ ngợi, thiếu chút nữa nàng đụng phải “Vật thể” trước mặt, vừa ngẩng đầu lên thì bất thành linh thấy Giản Hàn Chi đang đứng trước mặt. Ở bên cạnh hấn chỉ có con mèo trắng muốt ưu nhã đi đến bên cạnh Thập Hoan, nó nhìn đông nhìn tây một cái, cuộn tròn ghé vào bên chân nàng nằm xuống.

“Mèo của Giản đại nhân thật đúng là có linh tính.” Nhớ tới sự việc vừa rồi, Thập Hoan có chút ngượng ngùng, nàng cố ý đổi đề tài.

“Thời gian ở bên nhau đã lâu, tự nhiên rõ ràng suy nghĩ trong lòng nhau.”

Hiện tại Thập Hoan chỉ muốn nhanh chóng rời đi, nhưng lập tức bị Giản Hàn Chi ngăn cản: “Nàng..... Vừa rồi không có việc gì chứ?” Thật ra hấn vẫn chưa đi xa, thấy một mình Tần Vị Trạch rời đi thì ở chỗ này chờ nàng, biết chắc là nàng sẽ tới.

“Không có việc gì.”

Nhìn cánh môi nàng có hơi sưng, ánh mắt Giản Hàn Chi buồn bã. Nhưng hấn không vạch trần, chỉ là nhàn nhạt nói: “Vạy là tốt rồi.”

Tiếng nói ôn nhuận của hấn có khả năng trấn an lòng người, thật ra hấn muốn giúp nàng, nhưng lại không biết hiện tại mở miệng có quá đột ngột hay không.

Đang nói, Ngụy Đạt từ trong rừng trúc đi ra, nói với Giản Hàn Chi: “Thái Hậu nói thuộc hạ tới mời Giản đại nhân, Vương gia đã tới rồi, cũng thỉnh Giản đại nhân dời bước.”

“Đã biết.” Giản Hàn Chi nhàn nhạt nói.

Thấy hấn và Ngụy Đạt cùng rời đi, Thập Hoan một mình chậm rãi đi trên hành lang gấp khúc, hướng đến phòng nghỉ.

Hiện tại trong lòng nàng rất loạn, rất cần sự an tĩnh.

Đang đi tới, đột nhiên nghe được thanh âm Liễu Nhi cùng người khác nói chuyện: “Tiểu thư nhà ta đang cùng vương gia đi dạo bên hồ, trong lòng Vương gia vẫn có tiểu thư. Chuyện của Hương nhi chẳng qua là bị tên nô tài vừa đen vừa gầy kia xúi giục mà thôi!”

“Còn không phải sao, Vương gia làm sao lại không thích đại mỹ nhân như hoa như ngọc. Thừa tướng đại nhân ở trong triều lại được coi trọng như vậy, sao Vương gia có thể không động tâm. Chờ tiểu thư thành Vương phi thì chuyện thứ nhất phải làm chính là báo thù cho Hương nhi!”

Vị Vương gia trong miệng các nàng không thể nghi ngờ chính là chỉ Tần Vị Trạch, nhưng mà Ngụy Đạt rõ ràng vừa mới nói Tần Vị Trạch đi đến chỗ Thái Hậu, sao lại đi đến bên hồ được?

Chẳng lẽ Thái Hậu có ý tác hợp bọn họ?

Nếu thật sự như vậy, Giản Hàn Chi sẽ đi đâu? Ngụy Đạt tuyệt đối sẽ không giả truyền ý chỉ của Thái Hậu, nói như vậy.....

Trong lòng Thập Hoan bỗng nhiên có chút nghi ngờ, lập tức cảm thấy có chuyện không ổn.

Nếu như không phải Tần Vị Trạch, vậy không nghi ngờ gì nữa, chính là Lý Văn Hàng!

Không được, nàng phải chạy nhanh đến bên hồ, nếu đến muộn chỉ sợ Liên Đình Vân sẽ bị hạ độc thủ!

Nàng vừa muốn đi, Liễu Nhi cùng một nha hoàn khác nói chuyện đã từ cánh cửa được chiếu sáng bởi ánh trăng đi ra ngoài hành lang. Vừa nhìn thấy tên mặt đen kia, Liễu Nhi ngay lập tức nổi trận lôi đình.

“Chính là ngươi hại chết Hương nhi, ngươi còn dám xuất hiện sao?” Á ta chống eo nói.

Thập Hoan không dư sức cùng á nói lời vô nghĩa, trực tiếp vòng qua á chạy tới cái hồ phía bên ngoài chùa.

Kết quả Liễu Nhi giờ tay ra chỉ bắt được quần áo của Thập Hoan: “Muốn chạy à, không dễ dàng như vậy. Hôm nay ta sẽ thay Hương nhi báo thù!”

Vừa dứt lời đã vuron móng tay sắc bén cào Thập Hoan.

Thập Hoan duỗi tay che lại, kết quả bị móng tay sắc bén của Liễu Nhi để lại một vết máu ở mu bàn tay của nàng, nàng đã bị á điên này chọc giận, bắt lấy cánh tay á đang duỗi ra, nhanh nhẹn bẻ ra phía sau, đau đến nỗi khiến á ta oa oa kêu to.

Thuật phòng thân của nàng cũng không phải là học chơi cho vui! Thấy đã chế trụ được á ta, Thập Hoan lạnh giọng nói với nha hoàn bên cạnh đã bị dọa ngốc kia: “Chạy nhanh đến chỗ Thái Hậu tìm Ninh Vương gia và Giản đại nhân, nói bọn họ đến bên hồ, nếu tới trễ trình tiết của tiểu thư nhà ngươi khó giữ được!”

Nha hoàn kia đã bị dọa đến choáng váng, đứng ở đó không nhúc nhích.

“Còn không mau đi!” Ánh mắt sắc bén của Thập Hoan khiến nha hoàn kia hoàn hồn, hoảng loạn chạy tới đoạn đường phía trước.

Đẩy Liễu Nhi ra, Thập Hoan không nhìn á ta nữa, mà vội vàng chạy tới bên hồ.

Liễu Nhi đỡ cánh tay, phẫn hận nhìn bóng dáng kia, á ta lên lút đi theo phía sau Thập Hoan. Bởi vì tốc độ của Thập Hoan quá nhanh nên á bị bỏ lại rất xa.

Một đường chạy như điên, cuối cùng Thập Hoan cũng chạy tới bên hồ. Tuy rằng hồ nước này ba mặt đều là núi vây quanh, nhưng trong đêm tối mà muốn nhanh chóng tìm được Liên Đình Vân là chuyện không có khả năng.

Thập Hoan bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát bốn phía của hồ nước. Ba mặt là núi vây quanh, một mặt khác là chùa miếu, tuy rằng chùa miếu bên cạnh rừng cây rậm rạp nhưng thường xuyên có người đi lại, nếu Lý Văn Hàng thật sự chọn nơi đó, rất có khả năng bị người khác phát hiện.

Đột nhiên, ánh mắt Thập Hoan dừng trên đảo nhỏ ở trung tâm hồ.

Tuy hòn đảo nhỏ kia không có cây cối nhưng lại có một lùm cây. Vì có rất ít người qua bên kia nên bụi cây nơi đó khá cao. Hơn nữa muốn tới đó thì cần phải đi qua cây cầu bắc trên mặt hồ. Nói là cây cầu, nhưng thật ra là một hàng dài các cọc gỗ, từ bờ nổi thẳng đến trung tâm hồ. Ngày thường có rất ít người đi lại...

Trong lòng đã quyết định, Thập Hoan quay đầu lại nhìn, không còn kịp để chờ Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi đến nữa rồi, nàng giữ thăng bằng, đi một mạch trên cọc cây qua đến đảo nhỏ.

Lúc này Liên Đình Vân đang đứng ở lùm cây nhìn xung quanh. Rõ ràng biểu ca truyền tin nói nàng chờ nơi này, tại sao giờ lại không thấy một bóng người nào?

Nàng cũng có chút sốt ruột, nhưng trong lòng vẫn thấy ngọt ngào. Đây là lần đầu biểu ca chủ động mời nàng, mà nàng cũng cố ý trang điểm chải chuốt thật kỹ càng.

Tuy cha vẫn luôn hứa hẹn, nói rằng vị trí Ninh Vương phi nhất định là của nàng, nhưng thái độ của biểu ca vẫn làm nàng lo lắng.

Vẫn luôn lạnh như băng, chẳng quan tâm đến mình. Nàng đã đến Ninh Vương phủ nhiều lần nhưng biểu ca vẫn đối với nàng hờ hững như cũ. Hơn nữa lần trước còn vì một gã sai vặt mà giết nha hoàn bên cạnh nàng.

Mặc dù như thế nhưng nàng không hề trách biểu ca. Bởi vì nàng tin chắc, sớm hay muộn cũng có một ngày nàng sẽ thu phục được trái tim của nam nhân kia.

“Biểu ca, là huynh sao?” Thấy cách đó không xa có một bóng người xuất hiện, Liên Đình Vân nhẹ nhàng hỏi.

“Ngươi có chắc ta chính là biểu ca của ngươi không?” Tên xấu xa Lý Văn Hàng đi tới bên cạnh Liên Đình Vân, nở nụ cười vô cùng tà ác.

Thấy người tới là Lý Văn Hàng, Liên Đình Vân lập tức lạnh mặt: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Biểu ca của ngươi sẽ không tới, không bằng để ca ta đây cùng ngươi nói chuyện!” Dứt lời, một bàn tay cả gan duỗi về phía Liên Đình Vân.

“Ngươi làm càn!”

“Hôm nay ta làm càn, ngươi có thể làm gì ta?” Ngày xưa nàng đều là bộ dạng cao cao tại thượng, đối với hần luôn hờ hững. Hôm nay vẫn còn tự cao tự đại, thật mơ mộng hão huyền mà.

Dứt lời trực tiếp phi thân về phía trước, kéo Liên Đình Vân vào trong lồng ngực.

“Ngươi làm gì, cứu mạng, cứu mạng!” Liên Đình Vân lập tức ý thức được bản thân bị lừa, nàng liều mạng mà dấm đánh Lý Văn Hàng, lớn tiếng cầu cứu.

Thập Hoan đang tìm người lập tức nghe được tiếng la hét của Liên Đình Vân. Nàng nhanh chân hơn, chạy tới hướng phát ra tiếng kêu cứu đó. Mà Liên Đình Vân đã bị Lý Văn Hàng đè ở dưới thân, hần hung hăng xé rách quần áo nàng ta.

“Tiểu hầu gia thật có hứng thú, không bằng cho huynh đệ cùng sáng khoái với được không?” Thập Hoan lạnh mắt nhìn cảnh tượng bại hoại trước mặt, châm chọc nói.

Vừa nghe thấy có người tới, Lý Văn Hàng sợ tới mức lập tức bò dậy từ trên mặt đất. Mà Liên Đình Vân té ngã trên đất cũng cuộn người lại lăn sang một góc, vừa khóc vừa gất gao dùng tay che lại vị trí quần áo bị xé rách.

Thấy người tới là gã sai vặt, Lý Văn Hàng nhẹ nhàng thờ ra, tức khắc nổi lửa giận lên: “Tên khốn nhà ngươi từ đâu tới làm phiền bản hầu, dám phá hỏng chuyện tốt của bản hầu gia, ta xem ngươi chính là không muốn sống nữa!”

“Trong hai người chúng ta quả thật có một người đang chán sống!”

Thấy một gã sai vặt lại dám khiêu khích mình như vậy, Lý Văn Hàng nổi trận lôi đình: “Bản hầu gia trước tiên sẽ giải quyết ngươi, sau lại đến thu thập tiểu cô nương này!”

Dứt lời một quyền dấm tới, thẳng tắp hướng ngay huyệt Thái Dương của Thập Hoan.

Thân hình nàng hơi thấp, nhưng cũng có mặt lợi. Tên mập mạp kia đánh hụt, theo quán tính hơi lao đảo ngã về phía trước một chút. Thập Hoan canh thời cơ chuẩn, một chân nâng lên đá vào eo hần một cái.

Liên Đình Vân vội vàng lăn tới một bên, không ngừng roi nước mắt. Đầu tóc gọn gàng giờ đã tán loạn khó nhìn, quần áo đẹp cũng bị nhăn nhoe bẩn thỉu.

Lý Văn Hàng bị đập một phát ngã như chó ăn ph*o, hần vậy mà lại bị một gã sai vặt làm cho chật vật đến thế! Từ trên mặt đất bò dậy, nhanh chóng lấy đao nhọn giấu bên hông ra, giống như bị điên mà vọt đến phía Thập Hoan.

Thân đao dưới ánh trăng trông có vẻ lạnh lẽo, Thập Hoan không dám khinh thường, lặc mình trốn vào lùm cây bên cạnh, làm hần chém vào khoảng không.

“Cầu nô tài, bản hầu gia hôm nay không thể không làm thịt ngươi!” Hần cũng nhào vào lùm cây, đi tìm Thập Hoan.

Bằng vào ưu thế của thân hình, Thập Hoan nhanh chóng từ hướng khác của lùm cây chui ra. Thấy Liên Đình Vân vậy mà vẫn còn co rúm ở một bên, nàng đành kéo nàng ta, nói: “Đi mau!”

“Ta không đi, ngươi muốn mang ta đi đâu, ta không đi! Biểu ca, biểu ca cứu ta!” Liên Đình Vân giãy giụa, hiện tại nàng ta không biết nên tin tưởng ai.

“Câm miệng, không muốn chết thì chạy nhanh theo ta đi!” Thập Hoan nổi giận, đây là lúc nào rồi, còn ngây ngốc chờ Tần Vị Trạch tới. Chẳng lẽ nàng ta không nhìn ra đây là một âm mưu sao?

Thập Hoan dùng sức kéo nàng ta tới phía trước, nhưng nàng ta liều mạng giãy giụa, nhanh chóng Thập Hoan bị đánh ngã trên mặt đất.

“Ha ha ha..... Xem ngươi chạy đi đâu.”

Lý Văn Hàng thấy gã sai vặt đen đen kia gần ngay trước mắt, cười đến vô cùng điên rồ, hần từng chút tới gần Thập Hoan, đao nhọn trong tay nắm chặt hơn.

Chậm rãi lui về phía sau, Thập Hoan bốc một nắm cát, âm thầm nắm trong tay. Thấy Lý Văn Hàng càng ngày càng gần, ra sức vùng tay lên, thừa dịp hần híp mắt không mở được, nàng nhanh như cắt bò dậy khỏi mặt đất rồi kéo Liên Đình Vân chạy đi.

Lý Văn Hàng tức muốn học máu, ném đao nhọn xuống đất, từ trong lồng ngực móc ra một đồ vật. Nhìn hướng chạy của các nàng, cười mắng: “Hôm nay bản hầu sẽ nổ chết hai người các ngươi!”

Nghe hần nói như vậy, tất nhiên Thập Hoan biết thứ đó chắc chắn là hỏa lôi đạn.

Tuy rằng ngày ấy người ném hỏa lôi đạn vào nàng và Giản Hàn Chi không phải Lý Văn Hàng, nhưng người làm chủ ở phía sau, chắc chắn hần ta cũng sẽ đưa nó một ít cho Lý Văn Hàng.

Uy lực của hỏa lôi đạn nàng đã từng gặp qua, các nàng tuyệt đối chạy không thoát.

Nhìn hồ nước trước mặt, lại nhìn nhìn Lý Văn Hàng phía sau. Cố hết sức lời kéo Liên Đình Vân: “Ta đếm một hai ba người liền nhảy xuống, có nghe thấy không?”

“Ta không nhảy, người mau buông tay!” Liên Đình Vân như kẻ điên liên tục lui về phía sau.

Nữ nhân ngu xuẩn này, Thập Hoan thật muốn bỏ mặc nàng tự sinh tự diệt. Nhưng nói thế nào cũng là một mạng người, nàng không thể thấy chết mà không cứu.

Hơn nữa sự tồn tại của Liên Đình Vân là nhân chứng mạnh nhất hữu lực nhất, nàng ta là con gái của Thừa tướng, lại phải chịu những khuất nhục này, Hoàng thượng làm sao có thể khoan tay ngồi nhìn?

Thập Hoan thấy không còn nhiều thời gian, dùng một chân đá nàng ta xuống nước, ngay sau đó mình cũng nhảy xuống theo. Mà nàng vừa mới nhảy vào nước, phía sau liền “Oanh” một tiếng, sau lưng vang lên tiếng nổ mạnh.

Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi vừa mới ra cửa chùa thì thấy trên đảo nhỏ ở trung tâm hồ có ánh lửa. Nghĩ đến Thập Hoan còn ở trên đó, tức khắc trong lòng Tần Vị Trạch trầm xuống, điên cuồng phi thân tiến lên.

Giản Hàn Chi theo sát phía sau, nhưng trong lòng cũng bất ổn, vô cùng lo lắng.

“Ha ha ha.” Lý Văn Hàng đắc ý nhìn hai người kia biến mất trong hồ.

Đang đắc ý, tiếng cười đột nhiên im bật, một bàn tay bóp chặt cổ hắn, lực đạo mạnh mẽ như muốn tay không xé rách yết hầu hắn!

Mặt hắn ta trắng đến đỏ bừng, nhanh chóng chuyển sang màu tím.

“Vương gia, không thể!” Giản Hàn Chi thấy Tần Vị Trạch bốn phía quanh thân nổi lên sát khí, lập tức lên tiếng ngăn cản, không hỏi rõ lý do Tiểu Hoan Từ rơi xuống nước, không thể để hắn ta chết được.

Đôi mắt Tần Vị Trạch từ màu đen dần dần xuất hiện tia máu màu đỏ tươi, giống như Tu La dưới địa ngục.

Tần Vị Trạch ném hắn ta ra, thân hình mập mạp nặng nề đập mạnh xuống đất. Tần Vị Trạch rút bội kiếm, tay nâng chuôi kiếm, đánh gãy gân tay gân chân của hắn ta.

Nhất thời Lý Văn Hàng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết: “Gã sai vật đó ở đâu? Mau nói!” Tần Vị Trạch chỉ kiếm vào hắn hỏi.

“A. Đau quá a. Người. Người lại dám dẫm thương ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho người!” Lý Văn Hàng hô to.

Thấy hắn vẫn không chịu nói, một nhát kiếm trực tiếp đâm trúng đùi của hắn: “Gã sai vật kia ở đâu?”

“Bọn họ, rơi xuống hồ!” Thật sự chịu không nổi đau đớn, Lý Văn Hàng kêu thảm nói ra.

Liên Đình Vân không biết bơi, xuống nước ngập lặn một lát đã không còn sức lực. Thập Hoan bơi tới bên người nàng ta, kéo đầu của nàng ta ra khỏi mặt nước, lúc này nàng ta mới có cơ hội hít thở.

Nàng ta nắm chặt lấy cánh tay của Thập Hoan, móng tay bám đến thịt bên trong, sợ bản thân lại chìm xuống.

Thập Hoan cố hết sức dìu nàng ta bơi về phía trước, mặt hồ này nhìn bên ngoài rất yên tĩnh, nhưng bên trong lại có rất nhiều mạch nước ngầm. Mà hai người các nàng bị mạch nước ngầm cuốn đi, bơi xa Lý Văn Hàng qua đến một bên bờ hồ khác.

Đột nhiên nhìn thấy trên bờ hồ có một người đứng, Thập Hoan tưởng là Lý Văn Hàng, kết quả người nọ mặc y phục của nha hoàn, nàng tập trung nhìn kỹ, hóa ra là Liễu Nhi.

Hana: QAQ Quá đáng sợ, quá tàn nhẫn, quá dã man (°Д°);, chương này có hơn 4500 từ, muốn lật bàn (ノ逆逆)ノ┐┐

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Hồ hấp nhân tạo

Edit: Tiểu Pi

Liễu Nhi lén đi theo Thập Hoan tới đây, vốn định tìm cơ hội trả thù nhưng không ngờ đi một đoạn thì bị mất dấu, ả ta đi loạn một lúc thì vô tình đến được đây.

Thấy có người lội tới, ả ta hoảng sợ.

“Mau, mau. Kéo tiểu thư nhà người lên đi!” Thập Hoan đã không còn nhiều sức lực nữa, cố hết sức nói với Liễu Nhi.

Liễu Nhi vừa thấy quả thật là Liên Đình Vân thì vội vàng tiến lên, kéo nàng ta từ trong nước ra. Đã không còn bị Liên Đình Vân liên lụy, Thập Hoan cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nàng bám vào thành hồ, ra sức rướn người muốn trèo lên.

Liễu Nhi buông Liên Đình Vân ra, thấy bốn bề vắng lặng, hơn nữa gã sai vặt này đã đuối sức, ả ta liền nổi lên ý nghĩ xấu xa, tiến lên đưa một chân đá vào vai Thập Hoan. Đột nhiên bị người ta đá, một lần nữa Thập Hoan rơi xuống nước.

Không ngờ ả Liễu Nhi này lại có thể ác độc như thế! Thập Hoan gắt gao xiết chặt tay, nếu hôm nay nàng có thể tránh được kiếp nạn này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ả!

Sức lực của nàng đã không đủ để tránh thoát được mạch nước ngầm kia, nàng đành thả trôi tự do.

Nhiệt độ xung quanh hồ nước càng ngày càng lạnh như băng, mà dần dần nàng cảm giác được mình sắp không thể thở nổi, không khí trong phổi không còn đủ dùng nữa. Nàng không còn sức để giãy giụa, dần dần mất đi ý thức.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, dường như có người đang gọi tên nàng. Nàng muốn mở to mắt nhưng thân thể lại không nghe theo, căn bản nàng không thể động đậy được.

“Hàn Thập Hoan, nàng tỉnh lại cho bổn vương, ta không cho phép nàng giả bộ ngủ!” Giọng nói lạnh băng của Tần Vĩ Trạch vang bên tai nàng.

Trước đó Giản Hàn Chi là người ôm Thập Hoan từ trong nước lên bờ. Khi vừa nghe được có tiếng nói phát ra từ bên này, hấn và Tần Vĩ Trạch cùng nhau chạy tới.

Nhìn nàng trong hồ nước đã sắp bị ngập qua khỏi đầu, Giản Hàn Chi liền nhảy xuống. Tần Vĩ Trạch vừa muốn đi xuống thì bị Liên Đình Vân ôm chân thật chặt, hấn giận dữ, đá chân muốn tránh thoát.

Giằng co một chút, Giản Hàn Chi đã cứu được Thập Hoan lên bờ.

Liễu Nhi vốn tưởng rằng gã sai vặt kia chết là cái chắc, nhưng ai biết Vương gia và Giản đại nhân giữa đường lại xông ra, tức khắc ả sợ tới mức hồn phi phách tán. Cũng mặc kệ tiểu thư nhà mình, trực tiếp chạy ra ngoài mất dạng.

Hai người bọn họ đều chú ý đến tình trạng của Thập Hoan nên vẫn chưa để ý đến ả. Thập Hoan đã lâm vào hôn mê, hơn nữa mạch đập rất yếu.

Hai người bọn họ rất nôn nóng, nhưng Tần Vĩ Trạch nhanh chóng trấn định lại.

Hấn nhớ những lúc mình nhàm chán có xem qua y thư cơ bản của Lữ Bất Chu. Trong đó có một quyển tên《Thiên Kim Yếu Phương》của Tôn Tư Mạc [1], trong đó ghi lại một phương pháp là thổi khí, thường dùng cho những trường hợp hít thở không thông này.

[1] Tôn Tư Mạc, còn được gọi là Dược vương Tôn Thiên Y, là thầy thuốc nổi tiếng thời cổ đại của Trung Quốc. Ông cũng là một người ứng dụng khí công vào thuật dưỡng sinh.

Tôn Tư Mạc nổi danh với việc tổng kết kinh nghiệm lâm sàng và lý luận y học từ thời Đường trở về trước, từ đó biên soạn thành hai bộ kiệt tác y học: “Thiên Kim Yếu Phương” (Phương thuốc giá trị cả ngàn lượng vàng – gồm 30 quyển) và “Thiên Kim Dược Phương” (Phần bổ sung của ‘Thiên Kim Yếu Phương’). Ông mất năm 101 tuổi.

Tình huống hiện tại vô cùng gấp gáp, bất luận là có dùng được hay không, hấn cũng muốn thử một lần.

Ấn ở ngực và bụng nàng theo tiết tấu, sau đó hấn hơi dùng sức cạy miệng Thập Hoan ra, phả lên cánh môi nàng thổi khí vào.

Liên Đình Vân lập tức mở to hai mắt nhìn, biểu ca hấn. Hấn lại có thể hôn một gã sai vặt ghê tởm đó!

Trong lòng Giản Hàn Chi cảm thấy nôn nóng, nhưng khi nhìn thấy động tác của Tần Vĩ Trạch, hấn cũng dần dần bình tĩnh lại.

Đờ lấy thân thể Thập Hoan, cố hết sức phối hợp với động tác của Tần Vĩ Trạch

Một lần lại một lần, Tần Vĩ Trạch làm cực kỳ nghiêm túc. Hấn đang chờ đợi, chờ đợi đôi mắt trong như nước hồ thu của nàng một lần nữa có thể phản chiếu được hình bóng của hấn.

“Khụ khụ khụ.” Đột nhiên Thập Hoan ho khan một trận mãnh liệt, trong miệng học ra một ít nước, cuối cùng nàng cũng đã có phản ứng.

Tần Vị Trạch vô cùng vui mừng, nhưng vẫn chưa ngừng động tác trên tay, tiếp tục hô hấp nhân tạo cho nàng.

Đã có thể thở được nên nàng cũng dần dần khôi phục lại ý thức. Đột nhiên cảm giác được sự mềm mại trên môi, lại còn có luồng khí đang truyền vào. Lập tức nàng mở to mắt, liền thấy được gương mặt anh tuấn của Tần Vị Trạch đang kề rất gần mình.

Hắn dám hô hấp nhân tạo cho nàng!

Thấy nàng đã tỉnh, Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giản Hàn Chi cẩn thận lau đi vệt nước trên má nàng: “Người có khỏe không? Thập Hoan?”

Là từ miệng Tần Vị Trạch mà hắn biết được tên nàng, cười khò một tiếng, chuẩn bị ôm nàng trở về.

Ai ngờ còn chưa động thủ đã bị Tần Vị Trạch đoạt lấy ôm lên, sau lại chỉ chỉ sang Liên Đình Vân đang đứng bên cạnh: “Người đi ôm nàng ta đi!”

Hiện tại không phải là lúc có thể hành động theo cảm tính, Giản Hàn Chi đi qua đó bế Liên Đình Vân lên, đi theo Tần Vị Trạch quay về chùa.

“Ngụy Đạt, đi tìm Lữ Bất Chu đến đây!” Tần Vị Trạch quát to một tiếng rồi ôm Thập Hoan vào thiền phòng.

Đầu tiên là Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi nghe xong lời tiểu nha hoàn bẩm báo lại thì lao ra ngoài như hai kẻ điên, sau đó nghe được tiếng nổ mạnh. Lữ Bất Chu biết nhất định là đã xảy ra chuyện, hắn để Linh Nhi ở lại chỗ của Thái Hậu, còn mình thì quay về gian phòng mình ở để lấy thêm hòm thuốc.

Quả nhiên vừa mới thu thập xong liền thấy Ngụy Đạt đứng ở cửa.

Người mà Vị Trạch đề ý thì có rất ít, xem bộ dáng hiện tại, tất nhiên không còn ai khác ngoài Thập Hoan.

Ôm Thập Hoan đang suy yếu nhẹ nhàng đặt lên trên giường, tiếp theo duỗi tay muốn cởi quần áo nàng ra.

“Không..... được..... cởi!” Giọng nói yếu ớt của Thập Hoan vang lên.

Tần Vị Trạch mất diết tại ngoại, một phen kéo quần áo nàng ra. Trong lúc giằng co, hắn thấy chỗ xương quai xanh bên vai trái của nàng mưng xanh mưng tím, trong mắt lập tức nổi lên hai đốm lửa giận.

Vừa nhìn qua đã biết vết thương này là do bị đánh mà có, trước kia khi hắn tập võ là lúc bị rất nhiều vết thương như vậy, cho nên hắn đã quá quen thuộc với nó.

Nhìn nàng bị thương, sát khí trong mắt Tần Vị Trạch càng hiện rõ. Tất nhiên hắn muốn đem kẻ khiến nàng bị thương mà băm - thành - nghìn - mảnh!

Tần Vị Trạch nhẹ nhàng cởi lớp quần áo ướt sũng của nàng ra, sau đó lấy một bộ quần áo của mình mặc vào cho nàng. Trong toàn bộ quá trình này, trong mắt hắn không có một chút dục vọng nào.

Khi hắn đang đắp chăn lên cho Thập Hoan, Lữ Bất Chu cũng đã tới ngoài cửa.

“Mau lại đây xem cho nàng.” Tần Vị Trạch thấy Lữ Bất Chu tới vội vàng nói.

Lữ Bất Chu buông hòm thuốc xuống, đi qua xem mạch cho nàng. “Chỉ là bởi vì sặc nước nên có chút suy yếu, cũng không có gì đáng lo ngại.”

Tiếp theo hắn lấy một cái bình sứ từ trong hòm thuốc ra, lấy một viên cho nàng ăn. “Đây là thuốc an thần, để nàng có thể ngủ thêm một lát.”

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Tần Vị Trạch an tâm hơn một chút.

“Ca ca làm sao vậy? Muội nghe mọi người bên ngoài nói khi Liên cô nương được ôm trở về thì toàn thân đều là nước, hiện tại nàng ấy vẫn luôn khóc.” Linh Nhi sốt ruột, Lữ Bất Chu đi mà không nói gì cả, sao nàng có thể không lo lắng, cho nên đến đây xem thử.

Tần Vị Trạch cười cười: “Không có gì đâu, Linh Nhi đừng lo lắng, không phải ca ca đang rất khỏe đây sao?”

“Là Thập Hoan bị thương.”

“Thập Hoan?” Linh Nhi có chút khó hiểu, ngược lại nhìn về phía người đang nằm trên giường: “Nàng..... Nàng là nữ tử?”

Tin tức này làm Tần Linh Nhi có chút khó tiêu hóa, gã sai vặt bên cạnh ca ca lại có thể là nữ?

Lữ Bất Chu vừa nhìn thấy chỗ xanh chỗ tím trên xương quai xanh của Thập Hoan, lúc này Linh Nhi cũng vừa tới. Hắn đứng dậy, đưa cho Linh Nhi hai cái bình sứ một đen một trắng: “Linh Nhi, dùng khăn mềm thấm thuốc trong bình màu trắng, rồi lau hết thuốc màu đen trên người nàng ấy đi [*]. Sau lại dùng thuốc trong bình sứ màu đen bôi lên chỗ bị thương trên vai nàng ấy.”

[*] Editor: Thuốc màu đen là thuốc từ trước tới giờ Thập Hoan dùng để cải trang, bôi đen làn da của mình á.

Chuyện này phải để Linh Nhi tới làm, nếu đổi thành người khác, còn không bị Tần Vĩ Trạch giết chết mới lạ.

“Được, mọi người đi ra ngoài trước đi.” Linh Nhi nhận lấy bình thuốc, nhìn cô nương đang hôn mê nằm trên giường, nói.

Cho Lữ Bất Chu một ánh mắt khen ngợi "Người thật thông minh" xong, hai người bọn họ liền đi ra ngoài.

Linh Nhi tò mò nhìn người trên giường, cẩn thận lau hết thuốc màu đen trên má Thập Hoan. Dần dần lộ ra da thịt trắng nõn bên trong.

Nhìn hai má đen trắng đối lập, Linh Nhi cảm thấy rất thú vị, động tác trên tay càng thêm cẩn thận.

Giản Hàn Chi buông Liên Đình Vân xuống, sau khi thay đổi một bộ quần áo xong cũng đi tới chỗ của Tần Vĩ Trạch. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Tần Vĩ Trạch cùng Lữ Bất Chu đang đứng ở gian ngoài.

“Thập Hoan thế nào rồi?” Giản Hàn Chi hỏi.

Nghe trong giọng nói kia không hề che giấu sự quan tâm, ánh mắt Tần Vĩ Trạch hơi trầm xuống, nhưng suy cho cùng thì hôm nay hẳn mới là người cứu được Thập Hoan: “Nàng không sao, Linh Nhi đang ở bên trong chăm sóc cho nàng.”

Đêm đã về khuya, trăng treo trên cao, ánh sáng màu trắng bạc soi tỏa như phủ thêm một tầng sa mỏng khắp tứ phía.

Ba người đều không nói nữa, hoặc đứng hoặc ngồi chờ tin tức bên trong.

Mà bên chỗ Liên Đình Vân, nàng bị hoảng sợ không nhẹ, vẫn luôn không ngừng run rẩy kêu khóc. Mặc kệ Thừa tướng phu nhân có an ủi thế nào cũng không được.

Nàng không hiểu vì sao Tần Vĩ Trạch lại hành động như vậy, chẳng lẽ đúng như lời đồn – hẳn thật sự là đoạn tỵ?

Ước chừng qua một canh giờ, rốt cuộc cửa cũng được mở ra, Linh Nhi vẫy tay với đám người bên ngoài, trong ánh mắt nàng tràn đầy hưng phấn.

Lữ Bất Chu đi qua trực tiếp lôi kéo tay Linh Nhi: “Có phải nàng phát hiện ra bảo bối nên mới khiến nàng cao hứng như vậy?”

“Nàng ấy đã tỉnh, hơn nữa.”

"Suyt!" Lữ Bất Chu ý bảo nàng đừng lên tiếng, lôi kéo nàng rời đi. Người đã không còn gì đáng ngại, những chuyện còn lại hẳn không muốn dính vào, vẫn nên đi trước thì hơn.

Tần Vĩ Trạch và Giản Hàn Chi vội vàng vào phòng, trên giường Thập Hoan đã tỉnh, nàng vừa nhấc đầu lên đã thấy hai người kia đều đang sững sờ ở nơi đó.

Tuy rằng Tần Vĩ Trạch đã sớm xem qua bức họa của nàng, nhưng hiện tại thấy được dung nhan thật sự của nàng hẳn vẫn vô cùng ngạc nhiên. Mái tóc dài đen nhánh xỏa tung, đôi mày liễu cong cong, dưới hai hàng lông mi run run như cánh bướm, là một đôi mắt trong veo như nước hồ mùa thu đang nhìn hai người bọn họ. Cái mũi nhỏ nhắn tinh tế, phía dưới là hai cánh môi đỏ thắm.

Bởi vì thân thể suy yếu, nên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng ngược lại càng khiến cả người nàng có thêm một vẻ đẹp mềm yếu dịu dàng.

Mà độ kinh ngạc của Giản Hàn Chi cũng không kém gì Tần Vĩ Trạch, đã quen nhìn nàng trong bộ dạng gầy sai vật, thật sự hẳn có chút khó mà tin được mỹ nhân trước mắt và gầy sai vật mọi ngày là cùng một người!

“Nàng cảm thấy thế nào rồi?” Giản Hàn Chi hoàn hồn đầu tiên, hỏi.

Thập Hoan yếu ớt cười cười: “Đã không sao rồi, chỉ là thân thể còn có chút suy yếu, lại nghỉ ngơi một chút là được.”

Tần Vĩ Trạch tiến lên, ngồi vào mép giường: “Có muốn ăn cái gì không?”

Nàng lắc đầu, lúc này không đặc biệt muốn ăn gì cả, tinh thần có hơi uể oải.

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt, mặc kệ chuyện gì đều chờ ngày mai lại nói.” Giản Hàn Chi thấy Tần Vĩ Trạch không có ý định rời đi, hẳn ngầm ý cười nhìn Tần Vĩ Trạch: “Vương gia, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài trước, cũng để cho Thập Hoan nghỉ ngơi.”

Tần Vĩ Trạch không vui, hẳn vốn định ở lại bởi Thập Hoan nhưng hiện tại lại gặp một tên nhiều chuyện này.

“Vương gia và Giản đại nhân cũng mệt mỏi rồi, các người đi nghỉ ngơi đi.” Thập Hoan yếu ớt mở miệng nói.

Giọng nói dịu dàng giống như tiếng suối róc rách chảy thẳng vào lòng Tần Vị Trạch. Hắn đồng ý, đắp chăn lên cho nàng rồi đứng dậy cùng Giản Hàn Chi đi ra ngoài.

Thập Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi, hiện tại nàng rất sợ một mình đối mặt với Tần Vị Trạch. Hắn cứu nàng, giúp nàng, nàng đều rất cảm kích, nhưng hiện tại nàng không có cảm giác ái mộ Tần Vị Trạch.

Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể cảm nhận được hành động của Tần Vị Trạch là đang thể hiện điều gì.

Ở trước mặt Giản Hàn Chi và Liên Đình Vân mà hắn dám hô hấp nhân tạo cho nàng, không biết Liên Đình Vân có bị hành động này của hắn dọa sợ hay không.

Nhưng nàng cũng không cần lo lắng cho Liên Đình Vân, nàng cần phải nghỉ ngơi lấy lại tinh thần cái đã. Âm ỉ làm ra động tĩnh lớn như vậy, không biết ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây.

Nữ nhi của Thừa tướng suýt nữa mất đi trong sạch, tay chân của nhi tử nhà Tĩnh Nam Hầu đã bị phế, lại bị trọng thương. Gia quyến của hai vị trọng thần trong triều đình xảy ra chuyện như thế, Thái Hậu lập tức mang theo mọi người hỏi cung điều tra chân tướng sự việc.

Tần Vị Trạch vẫn chưa kinh động bất kỳ kẻ nào, trực tiếp mang theo Thập Hoan về vương phủ.

“Nàng định đi đâu?” Thấy nàng muốn xuống giường, hắn liền ấn nàng trở về, hỏi.

“Ta đã không có việc gì, hơn nữa ta có chút lo lắng chuyện hái hoa tặc nên muốn đi xem.”

“Chỗ nào nàng cũng không được đi, ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho bổn vương.”

Kéo chăn qua đắp lên người nàng: “Nếu nàng dám chạy loạn, bổn vương sẽ trói nàng lại.”

Thập Hoan vừa muốn phản bác đã thấy Ngụy Đạt đi đến: “Vương gia, thỉnh ngài đến đại đường một chuyến, Thái Hậu dẫn theo Liên cô nương đến đây, hơn nữa Thái tử cũng đi theo.”

“Đã biết.” Hắn lười biếng trả lời.

Không có việc thì không đến tòa tam bảo [2], nhóm người này tất nhiên là không có ý gì tốt gì. Đặc biệt là Thái tử, chỉ sợ hắn muốn mượn sự việc hôm qua để đến gây chuyện đây mà [3].

[2] Vô sự bất đăng tam bảo điện (无事不登三宝殿). Tam Bảo điện là chỉ nơi tổ chức sinh hoạt của Phật giáo, ví dụ như Đại Hùng Bảo điện (chánh điện). Ngoài ra, nơi để sách kinh là Tăng Kinh các và tăng phòng là nơi người tu hành nghỉ ngơi. Chúng đều là những nơi tôn nghiêm quan trọng, người ngoài không thể tùy tiện vào. Vì thế, nếu không có việc gì quan trọng thì không được vào nơi Tam Bảo, từ đó có câu “vô sự bất đăng tam bảo điện”, đại loại không có việc thì không đến gõ cửa.

[3] Nguyên văn Tổ văn chương (做文章), nghĩa là làm văn; viết văn (dựa vào một việc nào đó để rêu rao, thổi phồng lên...).

Ném cho Thập Hoan một ánh mắt cảnh cáo xong hắn liền xoay người rời đi.

Mà Thập Hoan cũng nghe mấy lời vừa rồi của Ngụy Đạt, sao Thái tử lại đột nhiên đến đây? Hơn nữa nàng nghe nói Tĩnh Nam Hầu và Thái tử thường xuyên qua lại rất thân thiết, chẳng lẽ là muốn ra mặt thay Lý Văn Hằng?

Nhưng hiện tại cũng đã có đầy đủ nhân chứng vật chứng, chỉ cần Liên Đình Vân chịu đứng ra làm chứng, kết hợp với vật chứng trong tay Thập Hoan thì vụ án hái hoa tặc này đã có thể kết thúc.

Tần Vị Trạch mới vừa ra khỏi cửa, còn chưa đi xa đã nhìn thấy đoàn người của Thái Hậu đã tới Vô Ngân các trước hắn.

“Sao Hoàng tử mẩu lại trực tiếp đến đây, các người hầu hạ kiểu gì vậy?” Tần Vị Trạch lạnh giọng nói với đám người hầu hạ bên cạnh bà.

Thái Hậu độ khoảng 60 tuổi, mặc trường bào màu xanh đậm, trên đầu cài trâm phượng hoàng bát bảo. Ánh mắt uy nghiêm, nhưng khi nhìn sang Tần Vị Trạch thì trong mắt bà lại xuất hiện một chút ý tứ sùng ái.

“Vân nhi nói với ai rằng tối hôm qua Lý Văn Hằng và một gã sai vặt có ý đồ vô lễ với nàng, mà gã sai vặt này đúng là người trong Vương phủ, có việc này không?”

“Là nàng nói?” Ánh mắt sắc lạnh của Tần Vị Trạch đảo qua người Liên Đình Vân, nàng cúi đầu, hôm nay nàng chính là muốn đẩy gã sai vặt kia vào chỗ chết.

Nàng không thể để bất kỳ kẻ nào cướp biểu ca đi, dù là kẻ nào cũng không được!

“Người xác định là gã sai vặt kia vô lễ người?” Về mặt tươi cười của Tần Vị Trạch mang hàm ý sâu xa, khiến Liên Đình Vân trong lúc nhất thời có chút

mơ hồ khó hiểu.

“Chính là hấn, gã sai vặt đó đã ấn muối ở trên mặt đất, có ý đồ..... Ý đồ muốn hủy đi trong sạch của muối!”

Nàng vừa nói vừa lau nước mắt, làm ra vẻ nhu nhược động lòng người, nhìn bộ dạng thật đáng thương.

Nhưng Tần Vị Trạch lại khinh miệt nhìn những giọt nước mắt cá sấu của nàng, không hề dao động.

Thái tử đứng ở một bên vui vẻ xem kịch. Năm nay hấn đã hai mươi bốn tuổi, so với Tần Vị Trạch thì hấn lớn hơn hai tuổi. Đầu đội mũ kim quan, thân mặc trường bào đen tuyền, trong đôi mắt hạnh chứa đầy ý cười, môi trên khẽ nhếch.

Có ý đồ vô lễ với nữ nhi của Thừa tướng, nếu hấn làm tốt lần "Tổ văn chương" này, tuyệt đối có thể khiến Tần Vị Trạch đại thương nguyên khí.

Ở trong phòng, Thập Hoan vội lật chăn ra nhảy xuống giường. Bàn lĩnh tròn mắt nói dối của Liên Đình Vân thật là càng ngày càng lão luyện. Nàng cứu nàng ta, ngược lại còn bị nàng ta hãm hại.

Hôm nay nàng sẽ tính món nợ này cho rõ ràng! Nàng ta thật sự nghĩ rằng nàng rất dễ bị ức hiếp sao?!

Mở cửa ra, Thập Hoan lập tức xuất hiện trước mặt mọi người. “Liên cô nương nói đêm qua ta có ý đồ vô lễ với cô sao?”

Mọi người vừa thấy Thập Hoan thì ai nấy đều sững sờ, sao người xuất hiện lại là một nữ nhân? Không phải là gã sai vặt sao?

Nhìn thấy mỹ nhân, trong mắt Thái tử lập tức xuất hiện vẻ tham lam.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tần Vị Trạch bắn về phía Thái tử, hấn không thể móc mắt hấn ta ra.

Nàng dám không nghe lời hấn mà tự mình chạy ra, chẳng lẽ nàng không tin hấn có thể bảo che chở được cho nàng hay sao?

Bộ dáng nàng cẩn thận mà đoan trang, Liên Đình Vân càng nhìn càng cảm thấy quen mắt. Trách không được biểu ca lại hôn nàng, còn che chở nàng như vậy! Liên Đình Vân bỗng nhiên hiểu được.

Thì ra là kim ốc tàng kiều!

Về oán độc hiện lên trong mắt Liên Đình Vân, một nữ nhân là không có khả năng phi lễ nàng, cho nên nàng lập tức sửa miệng, nói dối: “Chính là người, người giúp đỡ Lý Văn Hàng lừa ta đến đó.”

Thập Hoan từ từ đi tới, nhìn vị lão phu nhân đang ngồi ở đó, không thể nghi ngờ gì nữa, đây chính là Thái Hậu.

Nàng cúi người hành lễ, xem như gặp qua.

Tiếp theo lại đi tới bên cạnh Liên Đình Vân: “Không phải vừa rồi Liên cô nương còn nói ta phi lễ cô sao? Sao bây giờ nhìn thấy ta là nữ nhi thì lại sửa miệng rồi? Chẳng lẽ nhìn thấy ta là nữ nhi, không có cách nào chứng thực tội danh ta phi lễ nên cô nương không cam lòng à?!”

“Người..... Người ngấm máu phun người!”

“Vậy xin Liên cô nương nói rõ cụ thể là ta đã lừa gạt cô nương thế nào?”

Gió nhẹ chọt thổi qua, làn váy dài của Thập Hoan cũng khẽ dao động theo gió. Nàng chỉ chải kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, tự tin đứng sừng vai với Tần Vị Trạch, khiến người ta nhìn không được mà đưa mắt nhìn qua.

Thái Hậu vẫn là lần đầu tiên thấy cô nương to gan như vậy, đứng ở trước mặt mọi người mà không hề hoảng sợ chút nào. Ngược lại bà cũng chưa mở miệng cắt ngang, chỉ là muốn nhìn xem nàng sẽ làm thế nào.

“Người gạt ta nói biểu ca ở trên đảo chờ ta, nói ta qua đi tìm huynh ấy.”

“Ta nói với cô nương vào lúc nào?”

“Tất nhiên là lúc chạng vạng.”

Khóe miệng Tần Vị Trạch cong lên một nụ cười tán thưởng, không tẻ, còn rất thông minh, Liên Đình Vân này đã bị nàng cho vào tròng.

“Thỉnh Thái Hậu minh giám, lúc chạng vạng ta đang ở cùng với Vương gia, hơn nữa Giản Hàn Chi Giản đại nhân cũng có thể làm chứng!” Vừa nhớ lại cảnh tượng kia Thập Hoan lập tức nổi giận. Minh chắt vật như vậy, tất cả đều là do Tần Vị Trạch ban tặng.

“Không sai, chạng vạng ngày hôm qua ta cùng với Vương gia luận bàn võ nghệ, hơn nữa lúc ấy nàng cũng có ở đó.” Giản Hàn Chi nghe được tin tức nói Thái Hậu dẫn theo đoàn người đến đây, hấn không yên lòng nên cũng đi theo đến.

Ai ngờ vừa đi vào Liên nghe được Thập Hoan muốn hấn làm chứng, tất nhiên là hấn đồng ý không chút do dự.

Nghĩ đến cảnh tượng hôm qua nàng bị hấn ôm vào trong ngực, lại nhìn Thập Hoan của hôm nay.... Trong ánh mắt hấn có hơi mất tự nhiên.

Tuy rằng Tần Vị Trạch rất không không thích cách Giản Hân Chi xuất hiện kịp lúc như vậy, nhưng trong lúc này hấn không rảnh để ý tới người này.

Liên Đình Vân có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh nàng ta đã kịp bình tĩnh lại, lập tức hạ giọng, vô cùng uất ức nói với Thái Hậu: “Thái Hậu, Vân nhi vô dụng, ngay cả sự việc mà cũng nói không rõ, để người ta ức hiếp như vậy. Vân nhi là không muốn để biểu ca bị người xấu lừa gạt, Thái Hậu ngài nhất định phải nhìn rõ mọi việc đó!”

Từ trước đến nay Liên Đình Vân ở trước mặt Thái Hậu đều bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, nên được Thái Hậu yêu thích. Hiện tại thấy Thập Hoan xinh đẹp như vậy, hơn nữa nàng còn làm gã sai vặt đi theo bên cạnh biểu ca bấy lâu nay, sao nàng ta có thể không hận cho được.

Khi nghe được câu chất vấn của nữ tử trước mặt, hiển nhiên là câu trả lời của Liên Đình Vân không hợp logic. Thái Hậu vỗ vỗ tay nàng ta, nói: “Vân nhi yên tâm, ai gia sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào dám khi dễ ngươi! Nhưng mà ngươi cần phải nói thật cho ai gia biết.”

“Lời Vân nhi nói đều là lời nói thật.”

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn bộ dáng của Liên Đình Vân, Thập Hoan cười lạnh, nàng hỏi tiếp: “Tối hôm qua Liên cô nương bị rớt vào hồ sao? Nhưng hình như Liên cô nương không biết bơi, mà trong hồ kia lại có rất nhiều mạch nước ngầm. Xin Liên cô nương giải thích một chút xem cô lên bờ bằng cách nào vậy?”

Nhắc tới chuyện rơi xuống nước, Liên Đình Vân liền tức giận: “Rõ ràng là người đẩy ta xuống.”

“Nói như vậy là đầu tiên Liên cô nương bị ta lừa đi lên đảo, sau đó tránh được ma trảo của Lý Văn Hằng và ta mưu hại cô nương, cuối cùng đại nạn không chết mà từ trong hồ bò lên được bờ, lại được Giản đại nhân cứu rồi đưa về thiên phòng. Ta nói vậy đúng không?”

“Chính là như thế!” Liên Đình Vân một mực chắc chắn.

“Ha ha.....” Tần Vị Trạch đã nhìn không được nữa, hấn bật cười: “Thế nhưng vì sao Lý Văn Hằng lại nói hấn muốn phi lễ ngươi, mà gã sai vặt này thì đến cứu ngươi, lại còn mang theo người nhảy vào trong hồ để tránh hỏa lôi đạn vậy?”

“Nói hươu nói vượn!”

“Ngươi đang nói bôn vương sao?” Giọng nói của hấn trở nên vô cùng âm trầm, Liên Đình Vân sợ tới mức tránh ra sau lưng Thái Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Nếu ta muốn chạm vào nàng, nàng cho rằng mình tránh được sao?

Edit: Tiểu Yến.

Beta: Ahkung.

“Không biết hoàng tử mẫu có nghe rõ chưa? Nếu như người không tin, Vị Trạch sẽ đưa Lý Văn Hằng đến để đối chất, chỉ là không biết ý của biểu muội như thế nào?”

“Thái Hậu có lòng từ bi, tất nhiên sẽ không tùy tiện oan uổng người tốt, cũng sẽ không bỏ qua kẻ khi dễ Liên cô nương. Sao Liên cô nương có thể ăn nói bừa bãi? Hay là... bị người nào đó người sai sử?”

Tần Vị Trạch thật sự càng ngày càng thích phương thức nói chuyện của Thập Hoan. Không chút hoang mang, bình tĩnh thông dong, quả nhiên là nữ nhân hấn coi trọng.

“Vân nhi, tốt nhất ngươi hãy nói rõ ràng là có chuyện gì, nếu không ai gia sẽ không thiên vị giúp ngươi.” Thái Hậu là người minh bạch, tuy rằng yêu thương Liên Đình Vân nhưng tuyệt đối sẽ không bị nàng che mờ tâm trí.

“Này..... Ta..... Ta nói như vậy, chỉ là vì giúp biểu ca mà thôi. Nữ tử này giả dạng thành gã sai vặt, có ý đồ muốn ở bên cạnh biểu ca mê hoặc hấn.” Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt lắc đầu, lời này chẳng khác gì thừa nhận những lời vừa rồi của mình là nói dối. Quả thật bản lĩnh của Liên Đình Vân còn quá kém.

“Ngươi làm ai gia quá thất vọng rồi!” Cả gan mưu đồ hãm hại người khác, còn thỉnh bà tới vương phủ diễn trò khôi hài.

“Ai gia cho ngươi trở về tự kiểm điểm lại, không có ý chỉ thì ngươi không được bước ra phủ Thừa tướng một bước! Đi ngay.”

Liên Đình Vân lập tức sợ ngây người, chỉ vào Thập Hoan mắng: “Ngươi là đồ nữ nhân tâm như rắn rết, trốn ở trong phủ của biểu ca giả dạng thành gã sai vặt, ngươi chính là muốn câu dẫn biểu ca, nhất định là như vậy!”

“Đồ nữ nhân ta ra ngoài cho bốn vương!” Dám ở chỗ này nói xằng nói bậy, nếu không phải bởi vì có Thái Hậu ở đây, hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua nàng ta.

Thập Hoan không đồng cảm với Liên Đình Vân chút nào, loại nữ nhân tâm địa như rắn rết này, cảm tức quả thực đã quá lợi cho nàng ta rồi.

“Thái Hậu, Lý Văn Hằng và tên hái hoa tặc hay gây án gần đây có điểm giống nhau, Vương gia đã nắm giữ chứng cứ. Lần này chính là Vương gia sắp xếp mọi việc, muốn dẫn hân lộ mặt rồi bắt ngay tại trận. Ai ngờ Liên cô nương tự mình đánh bậy đánh bạ thành mối như. Nhưng nếu đã bắt được người nọ, mong rằng Thái Hậu chủ trì công đạo, lấy lại công bằng cho những nữ tử bị hại, cũng không uổng công Vương gia mất ăn mất ngủ mà phá án.”

Nàng thân nhiên đem công lao của mình toàn bộ tính cho hân. Tần Vĩ Trạch không có một chút vui vẻ nào. Bởi vì đôi mắt to tròn linh động tình quái kia đang tính toán sao cho thắng cuộc kia.

Thái Hậu vừa nghe, quả thực tươi cười đầy mặt: “Lần này Vĩ Trạch làm rất tốt, ai gia tất nhiên sẽ kể lại việc này cho phụ hoàng của ngươi.”

Nói xong liền dẫn đầu đoàn người rời đi.

Tiền Thái Hậu đi, thấy Liên Đình Vân bị cảm tức nên cả người Thập Hoan cảm thấy thoải mái không ít.

Vừa mới quay về, Tần Vĩ Trạch đã bắt lấy tay nàng kéo vào phòng: “Không nghe lời mà nghỉ ngơi cho tốt, tự ý ra ngoài đi đi lại lại. Xem ra bốn vương phải tính sổ với nàng rồi!”

“Phanh” Một tiếng cửa đóng lại, Thập Hoan tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hân.

“Vương gia, thỉnh ngài lần sau nói chuyện cho đàng hoàng, đừng hờ một chút là động thủ.” Nàng xoa xoa cổ tay bị kéo đau nói.

“Nếu nàng vẫn không ngoan ngoãn nghe lời, bốn vương sẽ luôn như thế này.”

Ngoan ngoãn nghe lời? Nàng căn bản không có ý muốn nghe lời hân.

“Ít ngày nữa ta tin là Hoàng Thượng sẽ khen ngợi xuống. Lần trước chúng ta có đánh cuộc, vẫn còn tính chứ?”

"Nhưng vẫn còn một chuyện nàng chưa làm được, đó là khiến bá tánh ca tụng ta!"

Biết hân muốn chơi xấu, Thập Hoan sớm đã có chuẩn bị. Nàng hơi nghiêng đầu, tự tin nói: “Người nhà của những nữ tử bị hại đó đã viết hàng vạn bức thư đề trình lên Hoàng Thượng. Trong thư chẳng những thỉnh cầu nghiêm trị tên hái hoa tặc, hơn nữa còn ca tụng công đức Vương gia tra án.”

Từ khi giúp những nữ tử đó khai thông tâm lý, Thập Hoan đã sớm bắt đầu suy tính về chuyện này. Chẳng qua vẫn luôn là âm thầm tiến hành, không may lộ ra tí nào.

Nếu muốn thắng, không có át chủ bài thì làm sao có thể.

Tần Vĩ Trạch luôn cảm thấy nàng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình, nhưng hân không ngờ rằng nàng lại có thể giấu giếm hân làm ra một chuyện lớn như vậy. Thật là nằm ngoài dự đoán của hân.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng hân không khỏi thấy bất an. Cái loại cảm giác không thể khống chế nàng làm hân thực không thích. “Không vội, chờ những việc này đều trở thành sự thật, bốn vương lại cho ngươi lệnh bài cũng không muộn!”

Thập Hoan vẫn luôn lờ mờ cảm thấy hân có chút ý định muốn quyệt nọ.

Chuyện này có thể tạm thời bỏ qua, trong lòng Thập Hoan còn có một chuyện khác phải làm!

“Vương gia, nếu việc này thực sự có người phía sau màn làm chủ, như vậy tất nhiên phải đào sâu thêm một chút. Hơn nữa, ngày ấy ta trong lúc vô tình nghe thấy Liên Đình Vân là bởi vì nhận được bức thư Vương gia gửi nên mới đi đến bên hồ. Không biết Vương gia có viết phong thư này không?”

Viết thư?

Tần Vĩ Trạch lắc đầu, nếu có viết, hân cũng không thể nào viết cho Liên Đình Vân.

“Như vậy tất nhiên là có người giả mạo!”

Có thể bắt chước bút tích của hần, Tần Vĩ Trạch nhũ mảy, hay là..... Là người đó?

Nhưng rốt cuộc hần vẫn không nói ra, nếu thật sự là người nọ làm, như vậy tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được.

“Việc nàng phải làm đã làm xong, việc này dừng ở đây, bốn vương tự có quyết định.”

Thập Hoan cảm thấy có chút kỳ quái, việc này tất nhiên là có ẩn tình, nếu không vì sao Tần Vĩ Trạch không để cho nàng can dự vào? Hơn nữa ánh mắt hần, rõ ràng là đối với người làm chủ sau màn này có quen biết, nhưng lại không nói ra.

Thôi, mình còn chuyện gấp cần làm, nàng tuyệt đối sẽ không quên ả Liễu Nhi muốn đẩy nàng vào chỗ chết kia.

“Vương gia, chẳng hay Vương gia có thể giúp ta một chuyện hay không? Ta muốn bắt nha hoàn bên cạnh Liên Đình Vân – Liễu Nhi!” Ngày ấy suýt nữa đã bị ả ta hại chết, cuối cùng lại để ả ta chạy mất. Tất nhiên nàng sẽ không bỏ qua ả ta.

“Muốn bốn vương giúp, nàng phải có thành ý.”

“Chỉ cần Vương gia bắt được ả, tất nhiên ta sẽ cảm tạ Vương gia.”

“Bốn vương không cần nàng cảm tạ, bốn vương muốn chính là cái này.” Dứt lời, một phen kéo nàng đến gần, sau đó cúi đầu muốn hôn nàng.

Thập Hoan sớm có phòng bị, nghiêng đầu qua một bên né tránh, khiến hần chỉ chạm vào má nàng.

Nhân cơ hội tránh thoát khỏi sự giam cầm của hần, Thập Hoan nhanh tay nhanh mắt mở cửa phòng ra, đứng ở bên ngoài cửa, đối diện với Tần Vĩ Trạch.

Cảm xúc non mềm ở tay còn chưa biến mất, nhưng tiểu nhân nhi trước mắt đã né tránh. Tia phòng bị trong mắt nàng làm Tần Vĩ Trạch rất không thoải mái.

“Vương gia, có một số việc chúng ta vẫn nên nói chuyện rõ.” Nàng đứng ở ngoài cửa, bởi vì bên ngoài có thị vệ gác, tốt nhất không nên để hai người bọn họ đơn độc ở chung.

Hơn nữa ngày ấy tự nhiên bị hần cưỡng hôn, Thập Hoan vẫn luôn nghĩ phải nói rõ ràng với hần, nàng thật sự không muốn tạo nên cho hần bất cứ hiểu lầm gì.

Tần Vĩ Trạch làm sao có thể nhìn không thấu tiểu tâm tư của nàng, nàng thật sự cho rằng mình trốn đến ngoài cửa là được sao?

Khẽ mỉm cười, Tần Vĩ Trạch ngược lại ngồi trên ghế. Cầm lấy ấm trà rót một ly trà cho mình, chậm rãi cầm lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Đi vào, nếu không không bàn nữa!”

Thập Hoan bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên nét tức giận, ý cười thoáng hiện lên trong ánh mắt của hần làm Thập Hoan cảm vô cùng phần chương mất.

Ý cười của Tần Vĩ Trạch lại càng lúc càng đậm, nàng là nữ nhân đầu tiên khiến hần động tâm.

Thân là Vương gia, trong triều đại thần nịnh bợ hần chỗ nào cũng có. Mà mỹ nhân, hần gặp qua vô số. Quyến rũ, thanh thuần, mị hoặc, thanh nhã.....

Hần cũng không chạm vào những nữ nhân đó, cũng không để các nàng trong lòng.

Lấy lòng cũng thế, nịnh hót cũng thế, đều chỉ làm hần có cảm giác vô cùng chán ghét.

Vốn dĩ cho rằng gã sai vặt bên cạnh này cũng mang theo mục đích gì đó. Năm lần bảy lượt thăm dò lại khiến hần bất ngờ kinh hi. Khi tiểu nhân nhi thông minh này thực hiện được mưu đồ thì nàng sẽ cười trộm, bị hần trêu chọc nàng sẽ tức giận, gặp được bất công sẽ dám bênh vực kẻ yếu.

Dường như trong ấn tượng của Tần Vĩ Trạch, chưa bao giờ thấy nữ tử nào như thế này.

Hần không nói chuyện về tình yêu, cũng không hiểu cái gì là yêu. Hần chỉ biết là, cùng nàng ở bên nhau làm hần thoải mái, cho dù sau này hần có chán ghét nàng, nàng cũng chỉ có thể ngầy ngốc ở bên cạnh hần mà thôi. Nhưng Tần Vĩ Trạch cũng biết, nàng không phải là loại người ham hưởng thụ, không phải nữ nhân đòi hỏi danh phận. Nếu như giữ không được nàng, rất có khả năng sẽ biến mất.

Mà hần muốn trước tiên sẽ chặt đứt ý định rời đi của nàng.

Trùng trùng nhìn hần một lúc lâu, thấy hần không có ý định thỏa hiệp, đôi mắt Thập Hoan đột nhiên chột lóe tia sáng, một chân rảo bước tiến vào bên trong cửa, nhưng phía sau lại là đại môn rộng mở: “Vương gia, hiện tại có phải chúng ta đã có thể nói chuyện rồi không?”

“Bốn vương muốn nàng đi vào đây.”

“Hiện tại ta đứng ở chỗ này, chẳng lẽ là ngoài cửa sao?”

Cả gan dám bắt bẻ hấn, Tần Vị Trạch cũng không tức giận, hứng thú mà nhìn nàng hà hê.

Thấy hấn không nói lời gì khó xử nữa, Thập Hoan trầm tư một lát rồi nói: “Nói vậy Vương gia cũng biết thân phận của ta. Ngày ấy ta từ trong xe ngựa chạy thoát được, đánh hôn mê đại hấn lái xe ngựa rồi thay quần áo của hấn, vốn nghĩ trốn được rất xa. Nhưng không nghĩ tới lại trùng hợp gặp phải Vương gia, còn sự tình sau đó Vương gia cũng đều đã biết.”

“Cho nên, nàng muốn nói cái gì?”

“Mấy ngày này ta thực cảm tạ Vương gia thu giữ, ta vẫn sẽ luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, nhưng ta cũng hy vọng Vương gia không nên vượt quá quy củ.”

Không nên vượt quá quy củ?

Tần Vị Trạch nghiền ngẫm, từ từ nhấm nuốt những lời này: “Nếu như bốn vương càng muốn vượt quá quy củ thì sao?”

Thập Hoan chán nản, vì sao hấn lại nghe không hiểu vậy. Đùa giỡn nàng vui lắm sao?

Hấn hi nộ vô thường, Thập Hoan căn bản đoán không ra trong lòng hấn rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Hành động này của Tần Vị Trạch, căn bản không thể là vì tình yêu, hấn cũng giống như trẻ con, đối với món đồ chơi mình yêu thích thì sẽ muốn chiếm làm của riêng.

“Nếu Vương gia cứ khăng khăng như thế, vương phủ này cũng không còn là nơi cho ta dung thân!”

Nàng nói rất dứt khoát, Tần Vị Trạch cảm chung trà chặt đến nỗi ngón tay dần trở nên trắng bệch. Hấn đứng dậy, khoe miệng mang ý cười, nhưng nụ cười kia lại chậm không đến đáy mắt.

Đi từng bước một đến gần phía nàng, hấn không thích có người làm trái ý hấn, huống chi nữ nhân trước mắt là người hấn muốn giữ lại bên cạnh.

“Nơi này không phải nơi nàng dung thân, vậy nàng lại muốn đi đâu? Lại đi giả trang thành gã sai vặt trà trộn vào phủ khác sao? Đừng quên, Khế ước bán thân của nàng còn ở trong tay bốn vương.”

Tưởng tượng nếu lúc trước không phải hấn đánh bại đánh bại rồi dẫn nàng về, như vậy hiện tại phần mỹ lệ này của nàng rất có khả năng là do nam nhân khác phát hiện.

“Vương gia đừng quên, khế ước bán thân đó người ký là Tiểu Hoan Tử, không có quan hệ gì tới Thập Hoan cả.”

Tần Vị Trạch cười cười, duỗi tay từ trong tay áo mình lấy khế ước bán thân ra. Ngón tay thon dài từng chút mở tờ giấy kia, thông thả đưa Thập Hoan xem

Mặt trên ngoại trừ dấu tay ở ngoài, mở đầu là câu nói: “Ta là Tiểu Hoan Tử, năm nay mười sáu tuổi, là người ở kinh thành, thân thể trong sạch, chưa từng phạm tội” bên trong chữ Tiểu Hoan Tử thành linh bị đổi thành “Hàn Thập Hoan”!

“Ngài lại có thể sửa khế ước bán thân!” Nàng trăm triệu lần không thể tưởng tượng được mình lại bị lừa. Ngày ấy nàng nhìn thấy rõ ràng chính là chữ “Tiểu Hoan Tử”!

“Là do chính nàng không nhìn kỹ, hiện tại lại đổ lỗi cho bốn vương sao?!” Thu lại khế ước bán thân, Tần Vị Trạch vô cùng đắc ý.

Hấn đã sớm tính toán trước một bước, muốn đấu với hấn? Nàng còn non lắm!

Thập Hoan theo bản năng mà cắn môi dưới, tuy rằng nàng không để ý cái gì khế ước bán thân, nhưng ở thời đại này, thứ này trên cơ bản hoàn toàn nhận định một người thuộc quyền sở hữu của ai.

Nếu nàng tự mình đào tẩu, Tần Vị Trạch có thể cảm thấy này đến quan phủ, quan phủ sẽ dán lệnh truy nã khắp nơi. Như vậy sẽ càng thêm khó khăn cho việc nàng đào tẩu!

Nàng bình tĩnh lại, cứ coi như khế ước bán thân ở trên người hấn. Như vậy thì thế nào? Nàng còn có thể “lấy” trở về. Hoặc là, thôi miên hấn!

“Vương gia, khế ước bán thân này ngài cứ giữ cho cẩn thận!” Bốn chữ cuối cùng, nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

“Điều này là tất nhiên.”

Bên này, Thập Hoan cùng Tần Vị Trạch đấu trí đấu dũng, nhưng ngoài kia chuyện gã sai vặt bên cạnh Ninh Vương gia là nữ nhi đã trở nên vô cùng huyền ảo.

Vào đêm, Giản Hàn Chi một mình một người ở trong hoa viên uống rượu.

Trong đầu hấn trước sau hiện lên bộ dáng của Thập Hoan, khi hấn biết được nàng là nữ nhi thì trong lòng vô cùng vui vẻ. Nhưng hiện tại hấn lại có chút

lo lắng.

Hắn có thể giúp nàng rời khỏi Ninh Vương phủ hay không?

“Hàn Chi có tâm sự?” Giản Kính Học ngồi ở bên cạnh hắn, cầm lấy một cái chén khác tự rót rượu cho mình.

“Cha, sao người lại tới đây.”

Từ nhỏ đến lớn Giản Hàn Chi đều rất khâm phục người cha này. Đã lăn lộn nhiều năm trên quan trường nhưng cha vẫn luôn cương trực công chính, dám nghĩ dám nói. Hiện giờ trong triều thế lực chia làm hai phe, một bên ủng hộ Thái tử, một bên ủng hộ Ninh Vương, nhưng mà cha lại không nghiêng về bên nào, chỉ một lòng vì bá tánh.

Giản Kính Học nhìn Giản Hàn Chi, cười nói: “Gặp con một mình ở đây uống rượu giải sầu, tất nhiên là vì có chuyện phiền lòng. Không bằng nói ra, để vi phụ cho con lời khuyên.”

“Con không phải mượn rượu giải sầu.”

“Nếu không có giải sầu, con là ở đây nhớ đến người nào sao?”

Giản Hàn Chi cười cười, dù không lên tiếng phủ nhận, nhưng hắn vẫn lắc đầu. Nhớ? Hắn thực sự lo lắng cho nàng, nhưng chắc chắn không phải là “nhớ”.

Vừa thấy phản ứng này của hắn, Giản Kính Học đã biết mình đoán đúng tám chín phần.

“Hàn Chi, nếu con có yêu thích cô nương nào, vi phụ rất vui mừng. Nhưng vô luận là cô nương nhà nào, đều chỉ có thể làm trắc thất [*] của con mà thôi.”

[*] Vợ nhỏ.

“Tại sao?”

“Bởi vì con sớm đã có thể tử đinh hôn tử trong bụng mẹ!”

Giản Hàn Chi nhìn phụ thân của mình bằng ánh mắt khó tin. Chuyện này hai mươi năm qua hắn chưa nghe cha mẹ nhắc tới bao giờ, thậm chí chưa từng thấy hạ nhân thảo luận qua chuyện này.

Trong lòng hắn không khỏi trầm xuống. Bóng đêm yên tĩnh kia giờ phút này cũng không thể bình phục nội tâm phiền não của hắn.

Nếu hắn có thể tử đinh hôn tử trong bụng mẹ, như vậy cha mẹ quả quyết sẽ không cho phép hắn cưới người khác làm chính thất. Hơn nữa, không biết vì sao lúc này đầu óc của hắn lại hiện lên bóng dáng của Thập Hoan.

Ám chế cảm giác bức bối xuống, hắn cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Thấy cảm xúc của hắn không tốt, Giản Kính Học biết tiểu tử này tất nhiên là đã thích người nào đó rồi. Nhưng làm người thì không thể nói không giữ lời, huống chi đây là lời hứa của phụ nhân đã mất, ông không thể vi phạm.

Đứng dậy vỗ vỗ bả vai Giản Hàn Chi: “Không nên uống quá nhiều.” Dứt lời liền rời đi.

Giản Hàn Chi thu lại nỗi lòng, nhưng vị chua xót trong lòng vẫn không thể vơi bớt. Vì sao phải tử đinh hôn tử trong bụng mẹ?

Bỗng nhiên hắn nhớ lại, cha vẫn chưa nói đối tượng tử đinh hôn tử trong bụng mẹ với hắn là ai.

Có lẽ, hắn có thể hỏi cha, sau đó... hắn có thể tìm cách để vị cô nương đó chủ động tử hôn!

Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn cảm thấy mình đã tỉnh rượu hơn phân nửa.

Đứng dậy liền đuổi theo phụ thân, hắn muốn hỏi cho rõ ràng!

Đêm đã khuya, Thập Hoan vẫn ngồi ở cửa cạnh hành lang, căn bản không có ý muốn đi ngủ.

Nến đã cháy hơn phân nửa, xung quanh chỉ còn tiếng gõ mõ báo canh giờ là nghe được rõ ràng.

Nhưng nàng không hề cảm thấy buồn ngủ, mà nhàm chán ngẩng đầu lên đếm từng ngôi sao.

“Nàng muốn ngồi đến hừng đông à?” Tần Vị Trạch dựa vào khung cửa, từ bên trong nhô đầu ra. Hắn đã thay áo ngoài, cả người thoải mái tự nhiên.

Thập Hoan không muốn ngủ, đặc biệt không muốn ngủ ở nơi này.

Trước kia nàng là gã sai vặt, gác đêm cho hấn là chuyện nên làm. Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều biết nàng là nữ nhi, lại cùng hấn ngủ ở cùng một phòng, chắc chắn sẽ bị mọi người đàm tiếu.

“Ta không buồn ngủ, ngai ngủ trước đi.” Ôm chân dựa vào cây cột tiếp tục đếm sao.

Đột nhiên bị một bóng đen bao phủ, che khuất sao trời trước mắt nàng.

“Đi ngủ!” Lần này ngữ khí của hấn đã trở nên nghiêm khắc. Thời tiết này, tuy rằng ban ngày nhiệt độ khá cao, nhưng đến ban đêm trời rất lạnh, mà nàng mặc ít như vậy ngồi ở đây hóng gió.

Thập Hoan nhìn hấn cười cười: “Chuyện này cũng thật là kỳ, Vương gia ngài không cho ta rời khỏi vương phủ, hiện tại ta có ngủ hay không ngài cũng muốn quản. Ta thật tò mò, làm Vương gia như ngài rất nhân rồi sao? Hơn nữa chuyện ta không ngủ được cũng đâu ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của Vương gia.”

Túm chặt quần áo trên người, quả thật là nàng cảm thấy có chút lạnh. Nhưng nàng không muốn đối mặt với Tần Vị Trạch, đặc biệt là vào ban đêm. Cuồng vọng của hấn khiến nàng sợ hãi, nàng tình nguyện ngồi ngây ngốc ở đây còn hơn.

Cảm giác được áp suất quanh thân hấn dần hạ thấp, thật ra Thập Hoan có một loại khoái cảm vì trả thù được hấn. Nàng luôn bị hấn áp chế, cũng nên cho phép nàng phản kháng một chút chứ!

Sao Tần Vị Trạch có thể không biết nàng đã khôi phục thân phận nữ nhi mà còn ở cùng một chỗ với hấn sẽ bị mọi người dị nghị, nhưng đây là hiệu quả mà hấn muốn. Bởi vậy hấn quả quyết cự tuyệt đề nghị muốn dọn đến nơi khác ngủ của nàng.

“Ngoan ngoãn ngủ, ngày mai bốn vương sec giao Liễu Nhi cho ngươi!”

Đề nghị này làm Thập Hoan động tâm: “Những lời này của Vương gia là thật?”

“Đương nhiên!”

Đạt được mục đích của mình, Thập Hoan lập tức nhảy dựng lên, lười biếng duỗi eo một cái: “Ta mệt mỏi rồi, đi ngủ trước đây.” Mới vừa đi hai bước, đột nhiên hắt xì mạnh một cái.

Tần Vị Trạch nhíu mày, kéo nàng đi vào nhét nàng vào trong chăn.

Thập Hoan bực chán, cảm thấy mũi hơi nghẹt, hơn nữa đầu có chút nặng nề choáng váng. Thật là sức khỏe quá kém, gió thổi chút xíu thôi đã không chịu được rồi. Nàng nhắm mắt lại, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Sau thời điểm nửa đêm, Tần Vị Trạch càng nghĩ càng không yên tâm, gió thổi lạnh, lỡ như khiến nàng phát sốt thì làm sao.

Quả thực khi rời giường xem xét, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ bừng nóng như thiêu đốt, vội sâu vào chăn.

Suốt đêm Tần Vị Trạch không có rời đi. Hấn vẫn luôn ở chỗ này chăm sóc cho Thập Hoan, không ngừng vì nàng đổi khăn ẩm. Đến hừng đông, nhiệt độ cơ thể nàng khôi phục hấn mới nằm ngủ ở bên cạnh nàng.

Lúc Thập Hoan tỉnh lại, cả người giống như mất hết sức lực, yếu ớt vô cùng.

Nàng vừa quay đầu, bất ngờ thấy Tần Vị Trạch nằm ở bên cạnh mình, liền bị hấn dọa sợ.

Vì sao lại ở bên giường của mình?

Thập Hoan vừa động, Tần Vị Trạch cũng đã tỉnh. Mở to mắt, thấy cả người nàng cương cứng, dùng hết sức co cơ thể lại, không dám đụng vào người hấn.

“Thập Hoan.....” Hấn cố ý kéo dài thanh âm, hơn nữa ánh mắt nhìn chằm chằm Thập Hoan bắt đầu trở nên nóng bỏng.

Hấn tới gần nàng, khiến nàng sợ tới mức lập tức lùi lại đến khi lưng dán ở trên tường.

Nhìn phản ứng của nàng, hấn cười lạnh, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Nếu ta muốn chạm vào nàng, nàng cho rằng mình có thể tránh được ta sao?”

“Thập Hoan tự mình hiểu lấy, cùng Vương gia khác nhau một trời một vực, có thể nào lọt vào được trong mắt của Vương gia.” Tuy rằng kiếp trước nàng vẫn chưa có bạn trai, nhưng mà nàng cũng biết rõ, lúc này nếu chọc giận Tần Vị Trạch thì hậu quả tuyệt đối không phải nàng có thể chịu nổi.

Hiếm khi nàng nhu thuận, tâm trạng của Tần Vị Trạch rất tốt. Nha đầu này không hề ngu ngốc chút nào, rất biết thức thời.

“Được rồi, không trêu chọc nàng nữa.” Hấn đứng dậy, phân phó nha hoàn tiến vào chăm sóc Thập Hoan rồi rời đi.

Thập Hoan còn chưa rửa mặt chải đầu, Lữ Bất Chu đã tiến vào. Nhìn bộ dáng của Thập Hoan, hắn không khỏi lắc đầu: “Vô duyên vô cớ lại để mình bị nhiễm phong hàn, có phải cô cảm thấy thần y như ta rất nhàn rồi hay không!”

Còn đang trong giấc mộng thì Lữ Bất Chu bị Ngụy Đạt đánh thức, tiếp theo lại bị “thỉnh” tới nơi này.

“Lữ thần y đương nhiên rất bận, còn phải về nhà bồi nương tử mà!” Thập Hoan trêu chọc.

Lữ Bất Chu thu hồi tay bắt mạch: “Vây mong cô nương hãy bảo trọng thân thể, nếu không ta thấy Vị Trạch sẽ khiến ta định cư lâu dài trong Ninh Vương phủ này.”

“Chỉ cần ngài có thể làm cho Tần Vị Trạch cách ta thật xa, ta bảo đảm sẽ không bao giờ phiền toái ngài.” Thập Hoan nửa thật nửa giả nói.

Cách xa nàng ra?

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Vị Trạch quan tâm đến một nữ nhân như vậy. Với tính cách của Vị Trạch, sao có thể dễ dàng buông tay.

Hiển nhiên, cô nương trước mắt không có ái mộ hắn. Chỉ sợ Tần Vị Trạch sẽ phải chịu khổ rồi.

Thu lại vẻ tươi cười, Lữ Bất Chu hiếm khi đứng đắn nói: “Ta cho cô nương một lời khuyên, nếu cô không thể yêu hắn thì tốt nhất là nhanh chóng rời đi. Không nên khiến cho hắn chú ý, cô nương càng đối nghịch với hắn thì càng không thể nào rời đi được. Những ngày vừa qua này cô nương hẳn là biết, đối với Vị Trạch mà nói, càng khó thì càng phải chinh phục. Ta nghĩ thâm ý trong này, không cần ta nhiều lời nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Trừng trị Liễu Nhi

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

“Tại sao lại muốn nói điều này với ta?”

Lữ Bất Chu vừa bước ra cửa, nghe vậy thì dừng bước, sau một lúc lâu hắn mới mở miệng nói: “Bởi vì ta không muốn Vị Trạch phải chịu tổn thương!” Dứt lời, hắn liền rời đi.

Thập Hoan im lặng, rơi vào trầm tư.

Lữ Bất Chu nói rất đúng, từ lúc bắt đầu nàng che giấu thân phận, hắn đã thử nàng thêm lần nữa, mỗi một việc hắn làm đều là do nàng vẫn luôn làm trái ý của Tần Vị Trạch, đối nghịch với hắn. Nếu như từ lúc bắt đầu nàng cứ an phận mà làm một gã sai vặt, gánh nước và làm việc vặt thì có lẽ sự tình ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

Nói không chừng nàng có thể thử biện pháp của Lữ Bất Chu một lần.

Nàng ăn một ít cháo, thay quần áo, rồi chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí.

Đi xuống bậc thang làm bằng bạch ngọc của Vô Ngân Các, nàng chậm rãi cảm nhận tiếng chim hót vang xung quanh. Ánh mặt trời chiếu trên người khiến nàng trở nên ấm áp, cảm thấy rất thoải mái. Thập Hoan thông thả đi ra bên ngoài, nàng muốn đi xem hoa viên nằm bên cạnh vườn hoa. Cuối cùng lại đụng phải Viên Bình.

Viên Bình vừa thấy Thập Hoan, trong lòng kinh ngạc khiến miệng không khép lại được: “Cô nương..... Cô nương là..... Tiểu Hoan Tử?” Vẻ mặt của hắn vô cùng kì quái, bởi vì hắn nhớ rất rõ chuyện Tiểu Hoan Tử là nam nhân, chính mình còn từng giúp hắn ta tắm nữa mà.

Thập Hoan mỉm cười: “Ta thật sự là Tiểu Hoan Tử, huynh đừng kinh ngạc, ngày ấy khi được huynh tắm rửa cho ta thì ta đã tìm một gã sai vặt khác thay thế, thật ngại quá, chúng ta đã lừa huynh.”

Nàng đã thôi miên Viên Bình, khiến hắn cho rằng Tiểu Hoan Tử là nam nhân. Nhưng tình cảnh hiện tại lại không thích hợp, khiến nàng không cách nào tháo bỏ thôi miên nên đành phải nói như vậy.

Cũng may Viên Bình là người chân chất, hắn gật đầu, tuy rằng trong lòng còn nghi ngờ nhưng cũng chưa nghĩ gì thêm.

“Huynh muốn đi đâu?” Thập Hoan mỉm cười tà mị hỏi.

“Quản gia sai ta giúp Vương gia chăm sóc hai con báo kia.”

Trong phủ thế mà lại còn có con báo? Sở thích của Tần Vị Trạch cũng thật đa dạng.

“Loài báo vốn trời sinh đã rất hung mãnh, huynh cũng nên chú ý an toàn.”

“Không có việc gì, tuy rằng con báo kia rất dữ nhưng trên cổ đều đã buộc dây xích. Chạy xa nhất cũng chỉ được năm trượng, ta chỉ cần đứng ở ngoài năm trượng đó thì sẽ không xảy ra chuyện.”

Thập Hoan gật đầu, bọn họ không nói nữa, mỗi người nhanh chóng tách ra theo hai hướng khác nhau.

Bọn họ đều không thấy Tần Vị Trạch đi ra từ bên phía bên kia của hành lang gấp khúc. Cuộc trò chuyện lúc nãy của bọn họ hẳn đều nghe được, hơn nữa hẳn cũng nhớ rất rõ, ngày đầu tiên khi Tiểu Hoan Tử vào vương phủ, chính Viên Bình đã giúp nàng xử lý mọi thứ. Hơn nữa lúc nàng bị bóng, hơn nửa đêm Viên Bình còn mang thuốc đến.

Nàng dặn dò, Tần Vị Trạch nghe rõ ràng, đột nhiên hẳn cảm thấy trong lòng phát sinh một tia phấn nộ, vì sao nàng phải quan tâm Viên Bình như vậy?

Đi dạo một vòng, Thập Hoan trở về phòng nghỉ ngơi. Vừa vào cửa nàng đã nhìn thấy Tần Vị Trạch cũng đã trở về.

“Nàng vừa đi đâu?”

Tình huống này Thập Hoan cũng không cảm thấy bất ngờ, mỗi lần nàng trở về hẳn đều phải hỏi nàng như vậy.

“Ta chỉ đi ra ngoài một chút.”

“Nàng đã gặp người nào?”

Thập Hoan muốn phản ứng lại, đột nhiên lời nói của Lữ Bất Chu xuất hiện trong tâm trí nàng. Vì thế mà nàng đã thành thật trả lời: “Buổi sáng hôm nay Lữ Bất Chu đến bắt mạch cho ta, vừa rồi thì có gặp Viên Bình, có trò chuyện vài câu.”

Hắn có hơi bất ngờ khi nàng thuận theo hắn, nàng còn nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy. Nhưng đôi mắt nàng không gạt người được, cố ý thuận theo như vậy, hẳn là Lữ Bất Chu đã nói gì đó với nàng.

Không quan trọng, nàng muốn mang mặt nạ lên thì cũng phải được hắn đồng ý mới được.

“Theo ta tới đây” Tần Vị Trạch đi về hướng thư phòng, ý bảo Thập Hoan đuổi theo sau.

Không biết hắn muốn làm cái gì nhưng nàng vẫn đi theo.

Tới thư phòng, Tần Vị Trạch đứng yên ở trước bàn, vẫy tay gọi nàng lại. Thấy trong mắt nàng hiện lên sự do dự, Tần Vị Trạch cười tà ác, lập tức ôm nàng ở trước ngực, dùng tay phải nàng cầm bút, rồi nắm lấy cổ tay nàng bắt đầu vẽ tranh.

“Ngài.....”

“Suyt..... Đừng lên tiếng.”

Trên người nàng toả ra hương thơm nhàn nhạt làm hắn say mê, không phải là mùi phấn mặt gì đó. Tâm trạng hắn thả lỏng, đắm chìm trong cảm giác hiện tại. Mà tay còn lại đang ôm Thập Hoan càng lúc càng dùng sức.

Mỗi lần tới gần Tần Vị Trạch, nàng lại cứng đờ toàn thân, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám. Nam nhân này giống như một con báo, bất cứ khi nào cũng như chuẩn bị nhào lên xé nát nàng.

Nàng cố nén xúc động, nỗ lực khiến cho mình thả lỏng lại.

Tần Vị Trạch đang vẽ cá chép gấm, đàn cá ở trong nước vui đùa, thật sống động. Nhưng Thập Hoan cũng không hiểu vì sao hắn một hai phải lôi kéo mình vẽ tranh. Sau đó, hắn chấm lấy màu đỏ rồi vẽ lại toàn bộ cá chép thành một màu.

“Thập Hoan thích chứ? Cá rời khỏi nước không thể sinh tồn, phải không?”

“Vương gia vẽ tranh, đương nhiên sẽ rất đẹp.”

Nàng đúng là rất biết nhẫn nại, đến giờ vẫn không trốn tránh. Nàng cũng đâu cần tìm cách nói dối hắn. Nếu nàng thực tâm thuận theo, hẳn cũng không muốn làm nàng khó xử.

Hắn như có như không khẽ cọ môi lên vành tai nàng, Thập Hoan vội cả kinh, cánh tay đẩy ra, đánh vào ngực hắn rồi nhích người tránh ra khỏi cái

ôm của hắn, đứng sang một bên.

“Ta còn tưởng rằng nàng biết nghe lời! Muốn theo bốn vương, nàng như vậy là không được.”

Tần Vị Trạch cười khê, buông bút trong tay xuống, ung dung nhìn nàng.

Thập Hoan lập tức phản ứng lại, hắn vừa mới làm như thế là chỉ để thử lòng nàng.

Đối mặt với Tần Vị Trạch, dường như nàng vĩnh viễn đều không thắng được. Bởi vì hắn luôn có biện pháp vạch trần nàng, bức nàng phải hiện nguyên hình.

Bên môi Tần Vị Trạch phảng phất còn lưu giữ hương thơm nhàn nhạt của nàng, hắn nhìn Thập Hoan có chút ngây ngời, Tần Vị Trạch cười: “Vì sao lại làm như vậy?”

“Không vì cái gì cả, do bản thân muốn chơi đùa lâu thêm một chút.” Còn có thể vì cái gì chứ, nàng không thể nói vì muốn hắn lơ là cảnh giác.

Nghe lời nói trái lương tâm của nàng, Tần Vị Trạch cười càng tà ác: “Chơi đùa? Chúng ta hay là đổi phương thức chơi mới tốt hơn đi, lấy thân báo đáp thì sao nào?”

Lấy thân báo đáp?

Ngay lập tức, Thập Hoan bị dọa mạnh, nàng ngẩng đầu, lộ vẻ mặt khó tin nhìn nam nhân trước mắt. Nàng muốn nhìn thấu suy nghĩ trong mắt hắn, nhìn xem những lời này là thật hay giả. Nhưng bên trong mắt phượng thâm thúy đầy u ám kia chỉ tràn ngập sự đùa cợt.

Nhìn khuôn mặt nhỏ đang sợ đến mức trắng bệch kia, lửa giận của Tần Vị Trạch nhanh chóng tiêu rụi. Một câu thôi mà lại có thể dọa nàng thành như vậy à? Sao lúc ở trước mặt Thái Hậu lại có thể nói một cách đĩnh đạc mà cũng không thấy nàng có chút sợ hãi nào?

Hắn đáng sợ đến vậy sao? Con thịnh nộ dâng lên, hắn vung tay xé nát bức họa vừa mới vẽ xong, quay người rồi đi ra ngoài.

Hắn sợ nếu tiếp tục ở lại, mình sẽ nhịn không được mà bóp chết nàng.

Bên trong thư phòng trống trải chỉ còn lại một mình Thập Hoan, nàng biết là đã chọc giận hắn, nhưng nàng không muốn suy nghĩ quá nhiều về nguyên nhân. Nàng đối với hắn cũng không có tình cảm, nói đúng hơn là, quan hệ của bọn họ chỉ là kẻ đi thuê và người bị thuê. Nhưng mà hiện tại Tần Vị Trạch lại lần nữa thử tình cảm của nàng, khiến nàng thật sự có chút không biết phải làm thế nào.

Cho tới nay, nàng cũng không cho rằng mình thuộc về thế giới này. Nàng thường xuyên suy nghĩ, có phải đây chỉ là một giấc mộng của nàng?

Chờ khi tỉnh mộng, mọi thứ đều không tồn tại, nàng lại về với thế giới thật sự kia.

Nhưng nàng cũng thường xuyên sợ hãi, nếu như đây không phải mộng thì làm sao bây giờ? Như vậy thì nàng sẽ vĩnh viễn không thể quay về.

Tần Vị Trạch đi đến bên hồ, ngắm nhìn hồ nước lặn tẩn kia.

Một câu vui đùa nửa thật nửa giả cũng đã giúp hắn nhìn ra tâm tư của nàng.

Sau này sẽ ra sao, chỉ cần hắn còn chưa thấy chán, nàng cũng chỉ có thể thành thật mà đợi bên cạnh hắn, nơi nào cũng không được đi!

“Vương gia, đã bắt được Liễu Nhi.” Ngụy Đạt thấy Tần Vị Trạch ở bên hồ liền bẩm báo.

“Được. Giao người cho Thập Hoan, tùy ý nàng xử trí.”

Không phải nàng đã nói là muốn bắt Liễu Nhi sao, hắn giúp nàng tìm được rồi, có điều là thù lao cho việc này thì tất nhiên hắn rất muốn đòi lấy.

Khi Thập Hoan nhìn thấy Liễu Nhi, nàng ta đã bị thị vệ ép quỳ trên đất.

Vừa thấy Thập Hoan, sắc mặt Liễu Nhi đã vô cùng kinh hãi, tại sao gã sai vặt lại thành nữ nhân?

“Ta không chết, có phải ngươi cảm thấy rất thất vọng đúng không?” Nhớ tới hành động ngày đó của ả, Thập Hoan hận vô cùng.

Vốn dĩ Liễu Nhi đã chạy về phủ Thừa tướng, âm thầm xúi giục tiểu thư nhà mình đi giết chết gã sai vặt kia. Nhưng ai ngờ tiểu thư của nàng làm việc chẳng những không thành công, ngược lại còn bị cấm túc. Ngay sau đó nàng lập tức bị người ở phủ Ninh Vương bắt đến đây.

“Ngươi, ngươi muốn thế nào?” Liễu Nhi nhớ rất rõ ràng, lúc trước Hương nhi cũng bởi vì sĩ vả gã sai vặt này vài câu mà đã bị Vương gia đánh chết. Nên ả run run hỏi.

Tuy rằng Ninh Vương gia không có ở đây, nhưng những người này dám trực tiếp xông vào phủ Thừa tướng bắt người, tất nhiên là được sự đồng ý của Vương gia. Nếu không ai dám đắc tội với Thừa tướng.

“Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của ngươi. Chúng ta chơi trò gì bây giờ nhỉ?” Nàng cười tủm tỉm mà hỏi Ngụy Đạt: “Không phải Vương gia đang nuôi hai con báo hay sao? Chúng ta mang chúng nó theo chơi có được không?”

Ngụy Đạt hiểu ý, áp giải Liễu Nhi tới hậu viện. Đây là một sân độc lập, bốn phía được vây bởi bức tường cao hai mét, mà cửa lớn đen thẫm kia thì luôn đóng. Khi mở cửa ra vừa thấy, chính giữa sân có một cái lồng sắt vô cùng lớn, bên trong hiển nhiên là đang nhốt hai con báo gấm hoa.

Thấy có người tới, 2 con báo đều mở to mắt ra nhìn, bộ lông màu vàng đặc biệt nổi bật dưới ánh mặt trời. Đôi con người màu hổ phách cẩn thận đánh giá những người trước mặt, khó kìm nén được, ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, nôn nóng nhìn bọn họ.

Lần đầu tiên thấy loại mãnh thú này, Liễu Nhi đã sợ tới mức ngã khụy xuống đất, không thể dậy nổi.

“Biết không, Vương gia vì giữ lại dã tính của hai con báo này, thông thường đều là dùng vật còn sống cho chúng ăn. Hôm nay chúng đều vẫn còn đói, ngươi nói xem ngươi có đủ cho cả hai ăn hay không?”

“Ta..... Ta sai rồi, ta không nên hại ngươi, ta sai rồi! Cầu xin ngươi hãy buông tha cho ta đi!”

Nhìn bộ dáng cầu xin của ả, Thập Hoan vẫn chưa mềm lòng. Loại người này, nếu hôm nay ngươi không cho nàng nhìn rõ sắc mặt, như vậy thì ngày mai ả tuyệt đối sẽ đâm một nhát sau lưng ngươi!

Nhắm chùng khoảng cách, Thập Hoan sai Ngụy Đạt xô Liễu Nhi tới trước lồng sắt.

“Chúng ta tới đây cùng thi đấu chạy bộ nào, ngươi và con báo thi chạy. Nếu ngươi thắng, ta lập tức thả ngươi. Nếu ngươi thua, ngươi sẽ bị chúng nó ăn luôn!”

“Ta không muốn, không muốn!” ả ta lắc đầu liên tục, đã bị dọa nhũn người.

Đem nàng tới cách lồng sắt ước chừng năm trượng, Thập Hoan nói: “Chuẩn bị tốt nào, chúng ta đã phải bắt đầu rồi.” Nàng buông Liễu Nhi ra, cho Ngụy Đạt thủ thế, Ngụy Đạt nhấn một cơ quan mở cửa lồng ra.

Con báo phía sau lập tức lao ra, Liễu Nhi đã sợ tới mức nhũn người, miễn cưỡng di động vài bước đã tê liệt ngã xuống đất. Kết quả là một con báo vừa lúc vọt tới phía sau nàng, lộ ra răng nanh muốn cắn nàng.

“A.....” Tiếng hét chói tai vang vọng chín tầng mây. Liễu Nhi ôm chặt lấy đầu, kêu phá lên.

Đợi một hồi lâu cũng không có cảm giác đau đớn nào. ả lén lút nhìn, con báo kia đã dừng cách xa ả một bước, nhưng có ý muốn phá đoạn xích sắt kia.

Liễu Nhi tức khắc ngồi gào khóc tại chỗ. Thiếu chút nữa ả đã chết.

“Hiện tại hẳn là ngươi đã biết thời khắc cận kề với cái chết là tuyệt vọng cỡ nào rồi chứ?”

“Biết, biết! Ta..... Ta rút cuộc..... Cũng không dám nữa.” ả đã khóc đến thở hổn hển, thành thật nói.

Nghe tiếng khóc thê lương kia, Thập Hoan tỏ ý bảo Ngụy Đạt có thể nhốt con báo lại. Nàng cũng không muốn giết ả, nhưng việc giáo huấn này vẫn phải làm. Hiện giờ ả cũng cảm nhận cảm giác cận kề cái chết, nói vậy thì ngày sau sẽ không lại hại người.

“Hôm nay chỉ là một sự giáo huấn, lần sau nếu ngươi còn dám dă thương người khác, ta nhất định sẽ không buông tha cho ngươi!”

Đầu của Liễu Nhi gật giống như trống bỏi.

“Đưa nàng trở về đi.” Nên giáo huấn đã giáo huấn xong rồi, thế cũng đã đủ. Thập Hoan không nghĩ sẽ hại người, nhưng cũng sẽ không ngây thơ để cho người khác làm khó dễ mình. Hiện giờ thấy Liễu Nhi đã bị dọa không nhẹ, ít nhiều nàng cũng có thể giải tỏa tức giận.

Những con báo đó thật sự là dùng vật còn sống để nuôi nấng, nhưng chỉ là một ít gia cầm sống mà thôi, Tần Vĩ Trạch cũng chưa phát rồ đến mức dùng thịt người để nuôi chúng.

Ngắm nhìn thương thức những con báo trong chốc lát, Thập Hoan cảm thấy không thú vị liền rời đi.

Buổi tối trở về, Tần Vĩ Trạch cũng không dò hỏi nàng về chuyện của Liễu Nhi. Mà nàng cũng mừng là được thanh nhàn, nằm ở trên giường nhanh chóng ngủ thiếp đi.

An tĩnh không có việc gì qua hai ngày, vào buổi sáng ngày thứ ba, Tần Vĩ Trạch đột nhiên xuất hiện, ném cho nàng một cái hộp. Nàng mở ra liền thấy bên trong hộp một cái mặt dây chuyền bằng ngọc. Đó là một khối ngọc dương chi hình tròn, ở giữa được khảm hồng ngọc. Nhìn qua vô cùng tinh xảo.

“Cho nàng!”

“Đa tạ Vương gia.” Hân cho nàng, nàng liền nhận lấy. Tuy rằng nàng sẽ không mang thứ này, nhưng còn có thể bán với giá tốt.

Thấy nàng phối hợp như thế, Tần Vị Trạch rất hài lòng: “Hôm nay là sinh thần của Linh Nhi, buổi tối cùng đi với bốn vương đến chỗ Linh Nhi.”

“Được.” Nàng vốn dĩ không muốn đi, nhưng bó chân trong vương phủ vài ngày, nàng nghĩ vẫn nên đi ra ngoài thôi.

Trở lại trong phòng, tuy ý lấy một hộp đặt ở bàn trang điểm. Nàng cũng không thích mấy đồ vật kim ngọc, cho nên cũng sẽ không có đề tâm. Thế nhưng lại bị Trúc Đào đề ý lúc nàng ấy thu dọn phòng ờ. Nàng ấy nhận ra thứ này là vật Vương gia yêu quý, giờ lại đem tặng Hân cô nương. Xem ra Hân cô nương này có vị trí không bình thường trong lòng Vương gia. Hơn nữa người trong phủ cũng đều rất thích cô nương này, so với biểu tiểu thư hiếu thắng kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Nàng ấy lên lút mỉm cười, nghiêm túc giúp Thập Hoan đem hộp kia đến.

Buổi chiều, nàng vốn định trực tiếp đi luôn, nhưng Tần Vị Trạch phái người tới nói cho nàng, bảo nàng trang điểm trước rồi đi.

Thập Hoan nhũ mảy, miễn cưỡng thay đổi quần áo, Trúc Đào giúp nàng trang điểm. Thường ngày nàng cũng không đề ý điều này, chỉ muốn nhanh chóng ứng phó. Mục đích quan trọng nhất với nàng là đi ra ngoài một chút. Váy lụa tím nhạt, đường viền ở ngực màu trắng, vừa chút lộ ra xương quai xanh. Phần son thoa nhàn nhạt, xinh đẹp mà không quá yêu mị. Thuốc của Lữ Bất Chu dùng rất tốt, vết xanh tím kia đã sớm biến mất, da thịt trắng nõn đã khôi phục sắc thái ban đầu. Nàng nhũ mảy, cảm thấy người trong gương mình có chút yêu kiều. Vừa định thay lại quần áo đã bị Trúc Đào ngăn trở: “Cô nương, Vương gia dặn dò người nhất định phải mặc bộ này.”

Đến cái này cũng phải quản? Thập Hoan trêu chọc nói: “Ha ha, Vương gia thật đúng là cẩn thận, đến loại này việc nhỏ này cũng phải hỏi đến!”

Trúc Đào vẫn chưa trả lời, chỉ là rất bận rộn trang điểm cho nàng.

Chờ lúc Thập Hoan ra cửa, mặt trời đã xuống núi. Tần Vị Trạch có việc, lát nữa sẽ trực tiếp đến, liền sai Ngụy Đạt hộ tống Thập Hoan. Lữ Bất Chu và Linh Nhi ở chỗ rất gần với phủ Ninh Vương của Tần Vị Trạch, xuống xe ngựa, vừa vào cửa Thập Hoan đã ngửi thấy hương thảo được thoang thoang.

Sớm đã có nha hoàn ở cửa chờ, dẫn Thập Hoan một đường tới rồi nội sảnh. Thập Hoan vừa vào cửa, Tần Vị Trạch liếc mắt một cái đã thấy được nàng. Nàng thực sự rất đẹp, loại xinh đẹp này khác với trước kia. Khiến nàng thêm một tia vũ mị, nhưng bớt đi một phần lạnh nhạt. Trầm tĩnh thẹn thùng, đôi mắt đẹp lưu chuyển, môi đỏ mang ý cười, đẹp không sao tả xiết. Tần Vị Trạch có chút mê muội, nhưng khi hắn nhìn đến cổ của Thập Hoan, ánh mắt ngay lập tức lạnh lẽo. Trên cổ nàng trắng trẻo, ngọc trụ kia nàng vẫn không đeo.

Mà Giản Hàn Chi nhìn nàng, trong mắt nhìn không được tán thưởng. Giống như mỗi một lần gặp mặt, nàng đều sẽ cho hắn sự kinh hi. Mấy ngày không gặp, sắc mặt của nàng đã khá hơn nhiều, căn bản không còn tái nhợt như trước.

“Ca ca, nàng thật xinh đẹp.” Linh Nhi thấy được Thập Hoan, lập tức đứng lên đi tới giữ chặt tay nàng, kéo nàng ngồi giữa ca ca và Giản Hàn Chi.

Ban đầu Thập Hoan cho rằng sẽ có rất nhiều người, dù sao Tần Linh Nhi cũng là công chúa của vương triều Tần nguyệt, Lữ Bất Chu lại là thần y, người đến chúc mừng tất nhiên nối liền không dứt.

Nhưng không nghĩ tới tính luôn nàng thì mới tổng cộng có năm người.

Hơn nữa Giản Hàn Chi cũng ở chỗ này, thật ra khiến Thập Hoan có chút bây giờ.

Nàng cười cười với Giản Hàn Chi, từ sau khi bắt được Lý Văn Hàng thì số lần gặp gỡ cũng ít đi.

Đang mãi nghĩ ngợi, trên tay truyền đến cảm giác đau đớn làm nàng hoàn hồn, Tần Vị Trạch vốn cầm cổ tay nàng bỗng dùng sức nắm chặt một cái, cảnh cáo nàng không được miên man suy nghĩ.

Dường như thấy được vẻ nghi vấn của Thập Hoan, Lữ Bất Chu mỉm cười giải thích nói: “Linh Nhi không thích náo nhiệt, chỉ hy vọng người một nhà có thể cùng nhau ăn bữa cơm.”

Thập Hoan gật đầu, lấy lễ vật đã chuẩn bị từ trước khi xảy ra chuyện, đưa cho Linh Nhi.

“Lễ vật nhỏ thôi, hi vọng tỏ rõ tấm lòng”

Tần Vị Trạch thật ra không nghĩ tới nàng sẽ nghĩ chu toàn như vậy, rất vừa lòng. Linh Nhi vui vẻ nhận lấy, mở ra liền thấy bên trong là một chuỗi lác tay san hô đỏ. Nàng mừng rỡ thưởng thức, đeo lên tay nhìn đi nhìn lại: “Đa tạ Thập Hoan.”

“Công chúa thích là tốt rồi”

“Ngươi không cần gọi ta là công chúa, kêu ta là Linh Nhi là được rồi.”

Thập Hoan có chút khó xử, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, nàng khẽ gọi: “Linh Nhi!”

“Như vậy là đúng rồi!”

Một bữa cơm Linh Nhi ăn vô cùng vui vẻ, có lẽ là vì ăn cùng với Tần Vị Trạch và Giản Hành Chi.

Thập Hoan ở một bên yên lặng lắng nghe, thì ra là bốn người bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Tuy rằng Tần Vị Trạch cùng Giản Hành Chi không hợp nhau, nhưng bọn họ đối với Linh Nhi đều vô cùng yêu thương.

“Hoàng Thượng đã hạ lệnh ngợi khen Vị Trạch và Hành Chi có công phá án. Hơn nữa Lý Văn Hàng đã nhận tội, hẳn chính là hái hoa tặc. Hoàng Thượng niệm tình công lao Tĩnh Nam Hầu khi xưa, cũng không xử trảm, chỉ ra lệnh cho hắn tự sát, bảo toàn mặt mũi cho Tĩnh Nam Hầu” Lữ Bất Chu nói với Thập Hoan.

Thập Hoan gật đầu nhưng trong lòng vẫn là có nghi vấn. Vì sao nhanh như vậy đã kết án, đã thẩm tra ra được kẻ đứng sau Lý Văn Hàng rồi sao?

“Lý Văn Hàng bị đem ra trước công lý, bá tánh vỗ tay tỏ ý vui mừng. Đề nhắc đến công lao của Ninh Vương gia.” Giản Hành Chi gấp một khối thịt cá cho Thập Hoan, tiếp lời. Động tác Giản Hành Chi vô cùng tự nhiên, không chút nào ra vẻ, lại khiến Thập Hoan có chút ngượng ngùng.

“Vương gia, một khi đã như vậy, đánh cược của chúng ta..... Có phải cũng nên thực hiện hay không?” Nhiều người như vậy, nàng cũng không tin là hắn còn sẽ nuốt nợ.

Giản Hành Chi cũng gật đầu: “Vương gia xác thật là nên thực hiện lời hứa đó. Rốt cuộc thì những bức thư ca ngợi kia rất có trọng lượng, nếu không phải trong lòng bá tánh ngại rất có uy vọng thì sao người dân có thể hành động như vậy?”

Tần Vị Trạch biết tâm tư của Thập Hoan, cố ý làm trò nói ra trước mặt mọi người, hơn nữa Giản Hành Chi còn ở một bên phụ họa. Hắn từ tay áo lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Thập Hoan, nói: “Điều này thì có khó gì, bốn vương đã đánh cược thua thì phải chịu thôi.”

Vui vẻ nhận lấy lệnh bài, Thập Hoan lật qua lại ngắm nghía.

Lữ Bất Chu thần bí nói với Thập Hoan: “Thập Hoan, nếu ngày nào đó ngươi không cần nữa, nhớ rõ nhất định phải cho ta đó!”

Thứ này trên đời chỉ có tổng cộng ba khối, Tần Linh Nhi một khối, Tần Vị Trạch một khối, hiện tại khối cuối cùng lại cho Thập Hoan. Uống công Lữ Bất Chu hẳn cực khổ nhiều năm như vậy, cuối cùng cái nào cũng không có được.

“Lữ đại nhân trực tiếp yêu cầu Vương gia một khối không phải được rồi sao.” Quan hệ của bọn họ tốt như vậy, sao có thể không cho.

Lữ Bất Chu bĩu môi: “Nếu hắn chịu cho ta, ta còn đòi ngươi làm gì nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thê tử đính ước của Giản Hành Chi

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

Tần Vị Trạch trưng ra một ánh mắt lạnh lẽo, Lữ Bất Chu chỉ biết cười hì hì giờ chén rượu lên: “Vừa rồi là nói đùa thôi, nào, vì sinh nhật của Linh Nhi, mọi người cùng cạn ly.”

Buổi tiệc này rất vui vẻ, đặc biệt là lấy được lệnh bài khiến cho Thập Hoan lại càng thêm mừng rỡ.

Mọi người cười nói mãi cho đến đêm khuya, vô cùng náo nhiệt. Tần Vị Trạch xin tạ lỗi với Lữ Bất Chu là không thể ở lại, đưa Thập Hoan trở về phủ.

Về đến vương phủ, phần lớn mọi người sớm đã đi vào giấc ngủ. Tần Vị Trạch sóng vai cùng Thập Hoan đi về phía trước.

“Vì sao không chịu đeo mặt dây chuyền ngọc đó?” Tần Vị Trạch đột nhiên mở miệng hỏi.

Mặt dây chuyền ngọc? Thập Hoan đang vui sướng bỗng dừng suy tư, nhớ tới cái hộp của Tần Vị Trạch cho nàng, nàng vẫn chưa nghĩ đến nó, không ngờ tới Tần Vị Trạch thế nào lại hỏi nàng.

“Ta đã quên.”

“Là quên mất, hay là do không muốn đeo?” Hần dừng chân lại, chần ở trước mặt mà nhìn chăm chăm nàng.

“Thường ngày ta không thích đeo trang sức, hơn nữa đồ vật quý trọng như vậy, lỡ như làm hư rồi thì làm sao bây giờ?”

“Nếu không quý trọng, sao bỗng vương lại đưa cho nàng?”

Có thể là do uống rượu, thanh âm hần thể mà lại có một tia ôn nhu như vậy. Nhìn Thập Hoan bằng ánh mắt vô cùng nghiêm túc, khiến cho nàng có chút ngượng ngùng. Nàng cúi đầu, tránh đi ánh mắt của hắn.

Đang nói chuyện, đột nhiên bên cạnh có tiếng bước chân, sau đó thì truyền đến tiếng hai gã sai vật đang nói chuyện với nhau.

“Chắc chắn, người thầy không, thật là thảm mà, đang sống sờ sờ tự nhiên bị cắn chết.”

“Suyt. Đại Dạ, người nói cái này làm gì?”

“Tiếc thay, tuy phải nói là nha hoàn này có chút ác độc, nhưng Hần cô nương đã buông tha ả ta, vì sao còn muốn xử tử ả?”

Vừa nghe đến lời nói này, niềm vui của Thập Hoan lập tức chuyển thành sự kinh hãi. Chẳng lẽ Liễu Nhi đã chết? Rõ ràng nàng đã sai Ngụy Đạt đưa ả trở về rồi mà!

Nhưng trong giây lát Thập Hoan đã hiểu, Ngụy Đạt luôn nghe lệnh của Tần Vĩ Trạch, chẳng lẽ Tần Vĩ Trạch đã âm thầm hạ lệnh cho hắn giết?

Tần Vĩ Trạch không nói gì nữa, lời nhanh Thập Hoan về hướng tắm điện. Mà lực đạo trên tay đã có phần tăng lên.

Thập Hoan vung tay hắn ra, chất vấn: “Vì sao ngài lại muốn xử tử Liễu Nhi? ả ta đã biết sai rồi, sao lại muốn đuổi cùng giết tận như vậy?”

Gương mặt cương nghị hiện lên sau ánh nền lại càng khiến hắn trở nên nổi bật, lạnh lùng cao ngạo, hần nhú mày, nhìn thấy rõ sự xa cách và bài xích trong mắt nàng, âm thầm nắm chặt nắm tay.

“Ả ta đã làm nhiều việc ác, thiếu chút nữa đã hại chết nàng, chẳng lẽ không nên chết?”

“Nếu dựa theo tư duy của Vương gia thì trên đời này có rất nhiều người đáng chết, chẳng lẽ Vương gia có thể đuổi cùng giết tận tất cả bọn họ?”

Thập Hoan lập tức cảm thấy máu trong cơ thể trở nên lạnh băng. Đây là ca ca tốt trong lòng của Linh Nhi sao. Nàng ấy có biết ca ca của mình máu lạnh vô tình như vậy không?

Nếu không phải hôm nay nghe được những gã sai vật đó nói chuyện, có phải vĩnh viễn nàng cũng sẽ chẳng hay biết gì hay không?

“Ả ta làm nàng bị thương, điểm này cũng đủ cho ả chết một nghìn lần một vạn lần!”

“Đây không phải là lý do!”

“Vớ vẩn mà nói, đây là lý do!” Hần tới gần Thập Hoan, đem vây nàng ở giữa vách tường và thân thể mình, nói nghiêm túc.

Tuy rằng Liễu Nhi đã làm nhiều việc ác, nhưng Thập Hoan chưa từng nghĩ muốn ả chết. Nàng cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ đã làm hại mình, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn cực đoan như vậy.

Nhìn ánh mắt đang dần trở nên điên cuồng kia, Thập Hoan rất muốn thoát khỏi nơi này. Nhưng động tác giãy giụa của nàng đã chọc giận Tần Vĩ Trạch, Thập Hoan còn chưa tránh thoát, hắn đã đè xuống hôn nàng tới tấp.

“Tần Vĩ Trạch, không được. không.” Còn chưa nói xong, đã bị hắn nuốt. Cạy khớp hàm của nàng ra, dây dưa với lưỡi của nàng. Hần muốn càng nhiều, càng nhiều!

Thế lực của cả hai tuyệt đối khác xa nhau, đã định sẵn Thập Hoan chỉ có thể là kẻ yếu. Tần Vĩ Trạch ném đến từng tấc hương vị, hần mới đột nhiên kéo lí trí của mình trở về.

Cánh môi của nàng đã sưng đỏ không chịu được nữa, quần áo trước ngực đã bị hắn kéo ra, lộ ra xương quai xanh, trên cần cổ trắng nõn đã để lại vết xanh tím loang lổ. Đôi tay bị đè ở trên tường, không thể động đậy chút nào. Hai mắt nhắm chặt, bởi vì sợ hãi mà lông mi của nàng có hơi run rẩy. Nếu không phải nước mắt kia thức tỉnh hần, chỉ sợ hần còn sẽ gây ra sự việc khủng bố gì nữa.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của nàng, đôi mắt của Tần Vĩ Trạch thoáng buồn bã. Vừa rồi hần có chút ảo não, nàng thật sự có thể bức điên hần. Hần bế ngang nàng lên, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, đắp chăn đàng hoàng cho nàng.

Thập Hoan biết hần cũng không có rời đi, vẫn luôn ngồi ở trước giường nhìn nàng, nhìn suốt một đêm, mãi đến sáng sớm mới rời đi. Một đêm không ngủ, Thập Hoan với đôi mắt thâm quầng còn ngồi ở trên giường phát ngốc. Tối hôm qua nàng rất sợ, Tần Vĩ Trạch hận không thể hủy diệt nàng, hầu như không còn đôn giản điên cuồng như lần đầu, nó khiến nàng cảm nhận được sợ hãi.

Đang lúc Thập Hoan nghĩ ngợi, Trúc Đào đột nhiên đi đến: “Hàn cô nương, ca ca của cô nương tới, đang chờ ở phía trước.”

Ca ca? Hàn Thập Tuấn?

“Ta sẽ ra ngay.”

Trong lòng Thập Hoan hiện lên một ngọn lửa, có lẽ người nhà có thể trở thành cái cớ tốt nhất để nàng rời khỏi nơi này!

Tần Vị Trạch cũng không ở đây, cho nên chỉ có một mình Hàn Thập Tuấn ngồi chờ. Kinh thành ồn ào huyền ảo truyền nhau rằng gã sai vặt bên cạnh Vương gia là nữ nhi, tên là Thập Hoan, ban đầu hắn còn cho rằng chỉ là trùng hợp, nhưng trải qua một phen tìm hiểu, quả thực chính là muội muội của mình.

Từ lần trước nàng đào tẩu, người nhà vẫn luôn đi tìm nàng. Cha cũng nhiều viết thư từ biên quan về, dò hỏi tình hình tìm kiếm như thế nào. Khó trách nơi nơi đều tìm không thấy, cơ bản là nàng đang tránh ở phủ Ninh Vương. Hắn thật sự không tán đồng cách làm của mẫu thân, sao bà lại dâng nàng làm tiểu thiếp cho Thái Tử. Nhưng thời điểm hắn đứng ra ngăn cản đã muộn, chỉ có thể tro mắt mà nhìn Thập Hoan bị đưa đi. Cho nên sau khi nghe ngóng được nàng ở đâu, hắn lập tức tới nơi này.

Thập Hoan xử lý một chút quần thâm mắt, khiến cho mình thoát nhìn có tinh thần hơn một chút. Ở trên cổ quấn một cái khăn lụa để che khuất những vết xanh tím, sau đó vừa đi ra ngoài đã gặp Hàn Thập Tuấn.

“Thập Hoan!” Thấy nàng ra tới, Hàn Thập Tuấn lập tức đứng lên. Nàng gầy đi, hơn thoát nhìn không có chút tinh thần. Hàn Thập Tuấn nhũn mảy, nàng ở chỗ này sống không tốt hay sao?

Tuy rằng Thập Hoan xuyên qua, nhưng cũng không có giữ lại ký ức của thân thể ban đầu này, cho nên ngoại trừ biết hắn là ca ca, còn những người khác nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Thấy nàng nhìn mình bằng ánh mắt có chút xa lạ, Hàn Thập Tuấn cười khổ: “Thập Hoan là đang trách ta sao, ca ca lại không muốn nhận.”

“Khi muội đào tẩu đã bị té ngã trúng đầu, nên mất đi ký ức.”

“Cái gì?” Sự thật này làm Hàn Thập Tuấn giật mình, sau lại biến thành đau lòng. Nàng đã chịu khổ quá nhiều.

“Về nhà với ta, tuyệt đối ta sẽ chiều cổ cho muội thật tốt, không để cho nương ức hiếp muội. Hơn nữa cha cũng sẽ nhanh trở lại, Thập Hoan, muội sẽ không phải chịu khổ nữa.”

Nói xong, tiến lại muốn mang Thập Hoan rời đi.

“Bổn vương không biết từ khi nào phủ Ninh Vương đã trở thành thiên hạ của phủ Viễn tướng quân rồi? Tùy tiện muốn mang người của bổn vương đi là mang được hay sao?” Tần Vị Trạch vừa về tới đã nghe thấy hạ nhân bẩm báo nói Hàn Thập Tuấn đến đây.

Quả thực vừa vào cửa đã nghe được hắn nói muốn mang Thập Hoan đi.

Tay Hàn Thập Tuấn lôi kéo Thập Hoan vẫn chưa buông ra: “Đa tạ Vương gia cứu Thập Hoan, đợi khi nào cha ta trở về, tất nhiên ta sẽ cùng cha đến cửa bái tạ.”

“Ta cũng không cần, chỉ cần để nàng lại.” Tần Vị Trạch chỉ vào Thập Hoan, trong mắt tràn đầy ý cảnh cáo, không cho nàng cơ hội thừa dịp rời khỏi hắn.

Cơ hội tốt như vậy, nếu Thập Hoan không lợi dụng một chút, chẳng phải sẽ rất lãng phí hay sao. Hơn nữa đêm qua hắn điên cuồng như vậy, nếu còn tiếp tục ở lại nơi này, không chừng một ngày nào đó nàng sẽ bị hắn ăn tươi nuốt sống mất. Nàng cũng chưa nói gì, chỉ lén lút nép ở phía sau Hàn Thập Tuấn. Mà Hàn Thập Tuấn tưởng muội muội sợ Tần Vị Trạch nên chắn trước mặt nàng để che chở.

“Vương gia, dù gì Thập Hoan cũng là nhi nữ của Viễn tướng quân, là tiểu thư khuê các. Cứ ở trong phủ này làm việc vặt, e là không thích hợp.”

“Lúc trước nàng bị đưa cho Thái Tử, sao lại không thấy người đứng ra nói những lời này, hôm nay thật kỳ lạ, lại dám nói hươu nói vượn trước mặt bổn vương. Nếu các người thật sự xem nàng là cốt nhục của Viễn Tướng quân, vì sao lại gả nàng làm tiểu thiếp!”

Lần này, đến lượt Hàn Thập Tuấn á khẩu, không trả lời được.

Thập Hoan liền khần trương. Tần Vị Trạch không dễ đối phó, cũng không biết Hàn Thập Tuấn này có thể đưa nàng ra khỏi phủ Ninh Vương này hay không. Tần Vị Trạch đã sớm nhìn rõ tâm tư của nàng, người nhà thì đã sao chứ, đừng có nghĩ đưa nàng khỏi hắn.

Mặt Hàn Thập Tuấn đỏ lên, nhưng vẫn thành khẩn nói: “Vương gia, Thập Hoan là muội muội của ta, lần này rước nàng về chính là muốn chăm sóc cho nàng thật tốt. Nếu Vương gia vẫn giữ mãi không buông, thật là không hợp lý!”

“Không hợp lý?” Vị Trạch cười lạnh, lấy Khế ước bán thân ném cho Hàn Thập Tuấn: “Người nói xem, rốt cuộc nàng ở lại nơi này là có hợp lý hay không!”

Hàn Thập Tuấn mở ra xem, sắc mặt lập tức khó coi vô cùng. Sao Thập Hoan lại ký vào tờ Khế ước bán thân này, sự tình lúc này e là khó giải quyết.

“Vương gia ra một cái giá đi, muốn bao nhiêu tiền mới có thể chuộc Khế ước bán thân này về.”

“Chỉ sợ người táng gia bại sản cũng bồi thường không nổi!”

Tần Vị Trạch cười vô cùng ngạo mạn, Hàn Thập Tuấn lại không rên một tiếng. Nhưng vẫn che ở trước mặt Thập Hoan như cũ, không chịu nhượng bộ. Thập Hoan nhìn một lúc, biết rõ Hàn Thập Tuấn không phải là đối thủ của Tần Vị Trạch, nàng cười cười, nói với Hàn Thập Tuấn: “Ca ca đi về trước đi, huynh có thể tới thăm muội thì muội đã rất vui rồi. Chờ cha trở về, nhớ phải giúp muội hỏi thăm sức khỏe của cha đó.”

Ánh sáng trong mắt Hàn Thập Tuấn chợt lóe, tuy rằng Tần Vị Trạch không tha người, nhưng nếu đế hoàng thương hạ chỉ, như vậy có ai có thể ngăn cản được.

Hắn gật đầu: “Tự chăm sóc cho bản thân thật tốt, ca ca trở về giúp muội về nhà.”

Nhìn bóng dáng của Hàn Thập Tuấn, Thập Hoan có chút hâm mộ chủ nhân thật sự của thân xác này. Tuy rằng mẹ cả đáng giận, nhưng có một ca ca tri kỷ như vậy, vẫn là ít nhiều có thể đền bù một chút tình thân tiếc nuối.

Tần Vị Trạch vốn định nói gì đó, nhưng nhìn đến bộ dạng tiều tụy kia của nàng, hắn liền nhin xuống.

“Trở về nghỉ ngơi đi!” Sau một lúc lâu, hắn nói ra một câu.

Thập Hoan lại không có cự tuyệt, xoay người rời đi.

Mà Giản Hàn Chi bên này, đã nhiều ngày vẫn luôn vì chuyện đính hôn từ trong bụng mẹ mà buồn bực không thôi. Phụ thân còn chưa cho hắn biết nương tử tương lai kia là ai.

“Cha, nhi tử muốn biết cô nương kia là ai.” Giản Hàn Chi đi thẳng vào vấn đề. Hắn không muốn tổn thương ai cả, nhưng cũng không muốn mơ hồ như vậy mà thành thân với người ta.

Giản Kính Học buông bút lông trong tay xuống, chỉ án thư đối diện ghé dựa: “Ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Hạ nhân mang lên hai ly trà, Giản Kính Học mở miệng: “Người nọ là con gái của Viễn Tướng quân, Hàn Thập Hoan!”

Tin tức này tới quá đột ngột, Giản Hàn Chi lập tức đứng bật dậy, vội vàng hỏi: “Đây là thật sự?”

“Tất nhiên là thật.”

Trong lòng Giản Hàn Chi mừng như điên, không thể ngờ được nương tử mà định hôn từ nhỏ của hắn lại là Hàn Thập Hoan! Bình tĩnh lại, hắn nhẫn nại hỏi: “Là đã xảy ra chuyện gì?”

“Năm đó bởi vì ta có gan can gián mà đắc tội với không ít đại thần trong triều, trong đó lại có quốc cữu gia lúc bấy giờ, ca ca của đương kim Hoàng hậu. Hắn bày mưu hãm hại ta, vu hãm ta tham ô ba mươi vạn lượng bạc. Lúc ấy ta bị bắt vào tù, Viễn Tướng quân âm thầm giúp ta thu thập chứng cứ, muốn cứu ta.”

Thấy hắn nghe rất nghiêm túc, ông nói tiếp: “Lúc ấy, nữ nhân mà Viễn Tướng quân sủng ái nhất cũng vừa mới sinh, lại là nữ nhi, mà Hoàng Thượng bị kẻ gian lừa bịp muốn giết cả nhà chúng ta. Viễn tướng quân vì bảo toàn tính mạng cho người, giữ lại huyết mạch cho Giản gia, nên đã âm thầm giấu kín người ở trong phủ tướng quân.”

“Sau đó như thế nào?”

“Sau đó Viễn Tướng quân cùng với quan văn trong triều liều chết cứu giúp, rốt cuộc tìm được chứng cứ quốc cữu gia dùng để bôi nhọ ta, cuối cùng giúp ta rửa sạch oan khuất. Mà người lại vô cùng thích đứa nhỏ mới sinh kia, lúc rời đi đã khóc rất thương tâm, luôn kêu muốn mang nàng về nhà. Lúc ấy mẫu thân của nàng đã qua đời, mẹ cả lại không thích nàng. Ta liền có ý nghĩ đem nàng đưa trẻ này về nhà nuôi nấng, nhưng Viễn Tướng quân lại luyến tiếc. Cho nên ta đã nghĩ ra biện pháp đính ước như vậy, cứ thế, cả nhà chúng ta có thể danh chính ngôn thuận mà chăm sóc nàng.”

“Nhưng vì sao cha không nói chuyện này với con sớm hơn?”

“Thập Hoan là thứ nữ, nếu sớm như vậy đã công bố tin tức, chỉ sợ mang đến tai họa cho nàng!”

Giản Hàn Chi đã biết được chân tướng, khoe miệng tươi cười không khép lại được. Trời xanh đều đã an bài vận mệnh, Thập Hoan và hắn còn có quan hệ gần bó keo sơn.

“Con hiểu được rồi, cũng biết nên làm thế nào, xin cha yên tâm.” Dứt lời, Giản Hàn Chi liền rời đi. Hắn muốn đi tìm Thập Hoan, hiện tại hắn có lý do danh chính ngôn thuận để đưa nàng đi từ bên người Tần Vị Trạch.

Mới vừa ra khỏi cửa không bao lâu đã nghe được sau lưng có người kêu hắn: “Hàn Chi!”

“Thập Tuấn, sao huynh lại ở chỗ này?”

“Ta có việc tìm huynh giúp đỡ. Ta vừa mới từ phủ Ninh Vương về, muốn đưa muội muội Thập Hoan của ta trở về, nhưng ai ngờ Ninh Vương gia kia lại sống chết không chịu thả người, huynh có diệu kế gì không? Tốt nhất là có thể khiến Hoàng Thượng hạ chỉ mới hiệu quả.”

Giản Hàn Chi nhíu mày, sao Tần Vĩ Trạch lại bá đạo đến vậy, Hàn Thập Tuấn đến đón Thập Hoan về cũng không được hay sao?

“Vì sao không thả người?”

“Trong tay của hần có Khế ước bán thân của Thập Hoan!”

Giản Hàn Chi nhìn trà lâu bên cạnh, nghĩ ngợi: “Thật ra ta có một biện pháp, có thể thử một lần. Chẳng qua, phải nhờ đến Viễn tướng quân.”

“Cái này rất dễ, chưa đến hai ngày nữa thì cha ta sẽ về tới kinh thành.”

“Như vậy tốt quá. Khi tướng quân về đến kinh thành, tất nhiên sẽ đi gặp Hoàng Thượng, chúng ta có thể dâng tấu sớ!”

Thập Hoan an tĩnh đã nhiều ngày, mà Tần Vĩ Trạch cũng vờ như không có việc gì.

Mới cùng Trúc Đào đi dạo bên hồ về, vừa vào cửa đã nhìn thấy Tần Vĩ Trạch cầm trong tay một chồng giấy, nàng liếc mắt một cái đã nhận ra đó là giấy luyện chữ của nàng.

Tất cả nàng đều viết là một chữ “Tĩnh”. Đó là lúc nàng chán nản nên đi luyện viết bút lông, sao lại ở trong tay của hần?

Tần Vĩ Trạch dùng ngón tay thon dài cầm bản chữ viết của Thập Hoan, thể chữ ngoằn ngoèo kia đập vào mắt hần. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy chữ viết của nàng.

Nội tâm Thập Hoan lại dâng lên cảm giác bị người ta nhìn trộm, không khỏi nhíu mày. Trước kia viết chữ xong, nàng đều đem giấy đã viết đi thiêu hủy. Cho nên những tờ giấy mà trước kia nàng viết, cũng dường như chưa từng bị Tần Vĩ Trạch nhìn thấy. Nhưng lúc này đây hần đã thấy nó. Huống chi chữ viết kia vô cùng khó coi, nàng không muốn bị hần thấy được.

“Thập Hoan lớn lên xinh đẹp, có điều là chữ tập viết này quả thật rất kém. Ta lại hiếu kỳ, trên người của nàng còn có bao nhiêu bí mật mà ta không biết?” Ánh mắt của Tần Vĩ Trạch như mũi kiếm sắc bén chĩa về phía Thập Hoan. Kông phải hần không biết mỗi lần nàng viết xong đều đem thiêu hủy, không phải không biết nàng cố ý giấu giếm một chút bí mật. Trước kia làm bộ không biết, là bởi vì không muốn bức nàng. Nhưng hiện tại, hần chẳng những muốn khám phá cả con người nàng, còn muốn nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Tác phẩm nhất thời viết rất xấu, không vừa mắt của Vương gia thì có gì đáng xem chứ.”

“Thiên kim của Viễn Tướng quân là tinh thông mọi thứ từ cầm kì thi họa, vì sao nàng đến một chữ cũng viết không tốt như vậy?”

Ánh mắt hần đầy vẻ tìm tòi, nhìn đến mức khiến Thập Hoan cảm thấy mất tự nhiên.

“Mặc kệ Vương gia tin hay không, ta mất trí nhớ khi đang chạy trốn trên đường.”

“Phải không?”

Thập Hoan vẫn chưa trả lời, dù sao mất trí nhớ hay không mất trí nhớ cũng là chuyện của nàng, Tần Vĩ Trạch hoài nghi, cũng không thể kiểm chứng.

Rất nhanh sau đó, Viễn Tướng quân đã trở lại, Hoàng Thượng mở tiệc mừng công cho ông, Tần Vĩ Trạch cũng phải tham dự.

Cuối cùng chờ đến lúc không có Tần Vĩ Trạch, Thập Hoan bắt đầu lục tung gương đồ tìm Khế ước bán thân.

“Đang tìm gì à?” Giọng nói ôn nhu truyền đến, Giản Hàn Chi nhẹ nhàng nhảy từ cửa sổ vào phòng.

Thập Hoan hoảng sợ, vừa thấy là Giản Hàn Chi, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Người dọa người sẽ gây ra án mạng đó!”

“Nàng không cần tìm, Ninh Vương gia làm sao để nàng dễ dàng tìm được như vậy.”

Kỳ thật trong lòng nàng cũng rõ ràng điểm này, với bụng dạ của Tần Vĩ Trạch, sao có thể cho phép nàng tìm được dễ dàng như vậy.

“Sao ngài lại tới đây, là lên đi vào?”

“Không sai!”

“Không thể tưởng tượng được, đường đường là một công tử ôn nhu chính trực như ngài mà cũng có lúc như đầu trộm đuôi cướp.”

“Nàng đường đường là thiên kim của tướng quân lại có thể giả làm gã sai vặt, vì sao ta lại không thể?”

Cùng nói chuyện với hần luôn là nhẹ nhàng như vậy, hai người nhìn nhau cười, tâm trạng của Thập Hoan đã khá hơn nhiều.

“Lần này ta tới là mang đến cho nàng một vật.” Dứt lời, Giản Hàn Chi lấy từ trong tay áo ra một cây trầm hoa.

Toàn thân của trầm hoa kia đều làm từ ngọc bích, mà mặt trên được khảm là hoa diên vĩ màu lam.

Thập Hoan không thể ngờ được sẽ mang đến một cái trầm hoa cho nàng, có chút khó hiểu hỏi: “Cái này cho ta?”

“Không phải những cô nương đều thích cái này sao? Nàng đừng hiểu lầm, ta thấy ngày thường nàng quá mức mộc mạc, một chút trang sức cũng không có. Cô nương đều yêu cái đẹp, có ai giống như nàng vậy.”

Nhìn Giản Hàn Chi nhét trầm hoa vào tay nàng, trong khoảnh khắc nàng không biết nói gì cả.

Nhưng Giản Hàn Chi lại khẳng khái muốn nàng nhận lấy. Nếu nàng là nương tử đính ước của hần, dù sao thì cũng nên đưa một tín vật đính ước mới phải.

“Nhưng ta cũng không thích.” Nàng giả vờ nói.

Giản Hàn Chi thở dài: “Nàng không thích thì cũng không cần nói thẳng như vậy chứ.”

Hần nhìn nàng với bộ dạng có chút uể oải, lập tức chọc nàng buồn cười: “Gạt ngài đó, cái này rất đẹp, đa tạ ngài.”

Giản Hàn Chi đi rồi, Thập Hoan rất cẩn thận mà giấu trầm hoa đi. Nàng không muốn bị người khác nhìn thấy, đặc biệt là không muốn cho Tần Vị Trạch biết. Nếu để hần biết, chắc chắn sẽ hỏi đông hỏi tây, nói không chừng còn sẽ nổi điên lần nữa.

Viễn Tướng quân phòng thủ biên quan nhiều năm, hiện tại trở về, tất nhiên yến tiệc chiêu đãi được làm rất lớn.

Mãi cho đến nửa đêm Tần Vị Trạch mới trở về, mà về cùng hần còn có Hàn Thập Tuấn.

Thập Hoan vẫn chưa ngủ, lúc nhìn thấy Hàn Thập Tuấn đã khiến nàng rất kinh ngạc.

“Thập Hoan, ta đến đưa muội về nhà.” Hàn Thập Tuấn cười nói.

Nàng có chút khó hiểu, nhìn Tần Vị Trạch, hần thế mà lại không lên tiếng phản đối.

Đã xảy ra chuyện gì, điều gì đã khiến hần dễ dàng thả nàng đi như vậy?

Tần Vị Trạch không cản trở, vẫn ung dung mà nhìn Thập Hoan cùng Hàn Thập Tuấn. Nhưng Hàn Thập Tuấn lại không để bụng hần nghĩ như thế nào: “Đi thôi, thu thập một chút, cha đã trở lại, đang ở nhà chờ muội trở về.”

Có thể rời đi luôn là tốt nhất, Thập Hoan lắc đầu, nàng cũng không có đồ vật gì muốn mang theo, có thể trực tiếp đi.

“Thứ này cho nàng, cầm đi!” Mới vừa động thân, Tần Vị Trạch đã ném qua một cái hộp nhỏ, quả nhiên là mặt dây chuyền ngọc kia.

Thập Hoan do dự, không muốn nhận, nhưng thấy Tần Vị Trạch cười lạnh: “Lại không đi, bổn vương sẽ đổi ý!”

Hàn Thập Tuấn lôi kéo Thập Hoan đang ngơ ngác rời đi.

Nhìn bóng dáng dần rời đi kia, ánh mắt của Tần Vị Trạch lạnh lẽo, để nàng rời đi dễ dàng vậy sao?

Năm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Bệnh lạ của Tần Vị Trạch

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

“Bịch!” Đã là lần thứ ba Lữ Đại thần y bị Tần Vị Trạch ném ra ngoài.

Hắn ngồi dưới đất, một bên vẫn cầm kiếm trong tay, một bên thì xoa chỗ bị thương đang đau đớn kia, hùng hổ nói: “Không tới nữa, luận bàn võ nghệ cái gì, thực chất chính là mưu sát phu quân của muội muội mình thì có!”

Xoa chỗ cảm có chút bầm tím kia, thật sự là Lữ Bất Chu khóc không ra nước mắt.

Sáng sớm đã bị Tần Vị Trạch xách tới đây, ném cho cây kiếm rồi ra chiêu vô cùng tàn nhẫn như để xả giận. Dưới tình thế cấp bách, Lữ Bất Chu cũng miễn cưỡng chống đỡ, hậu quả là bị đánh cho mặt mũi bầm dập thế này đây.

Tần Vị Trạch vung một đường kiếm tuyệt đẹp, chĩa mũi kiếm đến trước mặt Lữ Bất Chu: “Tiếp tục! Đỡ lấy!”

“A?” Lữ Bất Chu nhăn mặt khóc than, đây là muốn huỷ dung của hắn luôn sao? Biết rằng Thập Hoan bị người mang đi khiến y không cao hứng, nhưng cũng không thể lấy hắn ra luyện tập nha!

“Nếu thật là người luyện tiếu nàng thì trực tiếp đi đoạt nàng về, không phải như vậy được rồi sao! Nhanh đi”

“Cũng được, bốn vương sẽ phái người đi. Khi sự việc thành công, chắc chắn ta sẽ dùng vạn lượng hoàng kim làm tạ lễ.” Mất phương trăn đầy vẻ hài hước.

Lữ Bất Chu liên tục xua tay, “Nhưng đây là Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ cho nàng trở về, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đối phó như vậy”

Biểu tình của Tần Vị Trạch tỏ ra ‘người thật lăm miệng’.

Đêm qua là đại ý của hắn, vốn dĩ cung yến đang hoà thuận vui vẻ, nhưng đột nhiên Viễn tướng quân đề cập đến việc phòng thủ biên quan mấy năm nay đã không thể hưởng thụ niềm vui gia đình, đã để thế nhi chịu thiệt quá nhiều.

Mà Hàn Thập Tuấn lại mượn cơ hội chuyển đề tài mà nhắc đến Thập Hoan. Sau khi Hoàng đế biết được, lập tức hạ chỉ lệnh Thập Hoan được trở về phủ Viễn tướng quân.

Nắm bắt thời cơ giải chỗ ngớ, mà lấy cơ này cũng không thể bị phản bác. Nếu thật sự không cho Thập Hoan trở về, như vậy sẽ mang tội kháng chỉ. Thái Tử tất nhiên sẽ bắt lấy cơ hội này mà hành động.

Thả nàng trở về cũng không sao, dù lẩn lộn như thế nào, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ném kiếm trong tay xuống, Tần Vị Trạch đi đến phía ngoài bìa rừng.

“Này, người đi đâu vậy!”

“Tất nhiên là phải đi phủ của Viễn tướng quân để bái kiến một phen!”

Đến ban đêm, Thập Hoan vẫn chưa đến gặp Viễn tướng quân. Hàn Thập Tuấn bố trí cho nàng ngủ một đêm thật ngon trước, hôm sau tái kiến cũng không muộn. Hàn Thập Tuấn đã sai người đưa Thập Hoan về phòng thu dọn, rồi sắp xếp nha hoàn của hắn là Văn Xảo tới chăm sóc cho nàng mọi thứ.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Thập Tuấn sớm đã đến sân trước phòng nàng để chờ. Thấy nàng ra tới, Hàn Thập Tuấn cười nói: “Thế nào, có phải giường ngủ của nhà mình thì sẽ thoải mái hơn hay không?”

Kỳ thật mà nói thì đối với Thập Hoan, nơi này cũng không có quá nhiều cảm giác gia đình. Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy thoải mái đó là không cần mỗi khắc đều lo lắng về Tần Vị Trạch kia. Nhưng nàng không đành lòng khiến hắn thất vọng, cười nói: “Đúng vậy, đêm qua ngủ thật sự ngon.”

“Đi thôi, cha nương đều đã ở phía trước chờ chúng ta.”

Nương mà ần nói đến, tất nhiên là chỉ đại nương Lý Ôn Uyển, không thể sai được.

Vừa vào cửa liền thấy một nam nhân trung niên cùng một vị quý phu nhân ngồi trên vị trí chủ nhà. Vừa thấy người tới, nam nhân liền mở miệng nói: “Thập Hoan tới đây, mau cho cha nhìn một chút.”

Nam nhân trung niên có màu da hơi đen, chắc là bởi vì nhiều năm phòng thủ biên quan, dải nắng dầm mưa mới có thể như thế. Thập Hoan chú ý tới bàn tay to kia đã có cái kén thật dày. Mày rậm đỉnh đầu, hai mắt sáng ngời có thần, trông rất cương nghị.

Thập Hoan đi lên trước, Hàn Kiều nhìn nữ nhi đã trở mã đến xinh đẹp như vậy, trong lòng cảm khái vô cùng. Nếu Nhu nhi còn sống, tất nhiên sẽ rất vui.

Lý Ôn Uyển bên cạnh giả vờ cười nhìn một màn trước mặt này. Sự tình của Lý Văn Hàng nháo đến ồn ào huyền ảo, ca ca chỉ có một nhi tử độc nhất, thế nào lại bị tiểu tiện nhân này hại chết, bà làm sao có thể không hận! Hơn nữa nàng trở mã đến thì rất giống ả mẫu thân hồ ly chuyên dụ người của nàng, vừa nhìn đã khiến bà chán ghét.

Nhưng Tướng quân phu nhân đã che giấu cảm xúc của mình rất tốt. Vì giữ thể diện cho phu quân, nên trước mặt vẫn phải tỏ ra ôn hòa. Dù gì thì bà cũng là Nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, trước mặt người khác vẫn phải dịu dàng hiền thực.

“Ta đến biên quan cũng đã năm năm, lại không rảnh chăm sóc cho con, Thập Hoan, là cha không tốt.”

“Cha thực hiện nhiệm vụ bảo vệ biên cảnh quốc gia, để bá tánh vương triều Tần nguyệt ta yên ổn, không bị ngoại tộc quấy nhiễu, là tạo phúc cho dân, chính là chuyện tốt. Cha không cần tự trách, Thập Hoan biết trong lòng người luôn nghĩ cho con.”

“Thập Hoan của ta thật hiểu chuyện.”

Nhìn cảnh tượng cha con đoàn tụ, Lý Ôn Uyển chậm rãi đứng dậy: “Phu quân, người chỉ lo nói chuyện, từ lúc tiến vào thì Thập Hoan vẫn luôn đứng như vậy!”

“Đúng rồi, xem ra là ta đã nhất thời cao hứng, thế nhưng quên mất. Thập Hoan tới đây này, chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Sao bỗng dưng đại nương lại ôn hòa như vậy? Thập Hoan nhìn kỹ thấy mặt bà ta có vẻ không được tự nhiên, thỉnh thoảng hiện ánh mắt hiện lên vẻ mưu mô, nàng chợt cảm thấy buồn cười.

Thập Hoan ngồi xuống, cùng Viễn tướng quân nhân nhả trò chuyện việc nhà. Hàn Thập Tuấn thực vất vả mới có thể đưa Thập Hoan trở về, người một nhà ở bên nhau hoà thuận vui vẻ mới là quan trọng nhất. Hơn nữa thái độ của mẫu thân đối với Thập Hoan dường như cũng chuyển biến rất nhiều, không giống còn nghiêm khắc như lúc trước.

Nghe Thập Hoan nói nàng mất trí nhớ, mảy của Viễn tướng quân nhăn thành một chữ “xuyên” (川).

“Sao lại dễ bị thương?”

Vừa nghe hỏi chuyện này, Lý Ôn Uyển lập khắc vênh tai cẩn thận nghe lý do thoái thác của Thập Hoan. Viễn tướng quân không biết bà ở nhà âm thầm dâng nàng cho Thái Tử. Vốn định gạo nấu thành cơm mới lại báo cho hân, nhưng ai biết nha đầu chết tiết này trên đường thế mà lại đào tẩu.

“Cha đừng hỏi nhiều như vậy, hiện tại không phải con đã tốt rồi sao?” Nhìn bộ dáng của Lý Ôn Uyển, Thập Hoan cười lạnh, thì ra là bà ta vẫn biết sợ.

Nàng cũng không có vạch trần bà ta, không muốn khiến cho Viễn tướng quân lo lắng phí công.

Nàng có thể cảm giác được Viễn tướng quân thật sự rất thương yêu nữ nhi của mình, nhưng do nhiều năm bên ngoài, ông lại không cách nào bảo vệ nữ nhi chu toàn.

“Đúng vậy, Thập Hoan không có việc gì mới là quan trọng nhất.” Lý Ôn Uyển ở một bên nói.

Thấy nàng không muốn nói, Viễn tướng quân cũng không muốn ép nàng. Bất luận như thế nào, nàng được bình an là quan trọng nhất.

Lại trò chuyện trong chốc lát, Viễn tướng quân muốn vào cung, Thập Hoan liền trở về trong sân của mình.

Ở giữa viện có một cây lê rất lớn, nhìn lên thấy cành nhánh sum sê trĩu quả lê vàng, Thập Hoan nhìn không được có hơi thèm ăn. Nhìn Văn Xảo, Thập Hoan nói: “Người đi về lấy chút trà bánh mang tới dưới tầng cây trên bàn đá này.”

“Dạ được, nô tỳ đi một chút sẽ trở lại.”

Thấy nàng ta đi rồi, Thập Hoan lập tức vén tay áo lên, kéo váy dài phết đất lên vắt ở bên người. Ôm thân cây bắt đầu trèo lên trên.

Mặc kệ đại nương có phải dụng tâm kín đáo hay không, đều không thể ảnh hưởng đến tâm tình giờ phút này của nàng. Ở trong thế giới này, có người đột nhiên quan tâm đến mình, nàng thật sự rất cao hứng.

Cây này tuy rằng cao lớn nhưng cũng không khó trèo. Với công phu của nàng, chỉ trong chốc lát đã trèo lên được. Nhìn từng quả lê vàng ối thơm ngào ngạt, Thập Hoan ở trên cây tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống, hái được một quả lê bèn cắn một miếng.

Thơm ngọt ngon miệng, nước lên lan khắp bốn phía.

Nàng đang ăn, đột nhiên nghe được có người lại đây. Vừa thấy người tới là Lý Ôn Uyển và Hàn Thập Tuấn.

“Thập Tuấn, sao con cũng giúp đỡ nha đầu chết tiết kia? Con xem nó vừa xuất hiện, cha con đã hoàn toàn không để ý tới con. Chính con cũng nên chú tâm chút, bằng không toàn bộ Hàn gia này đều thành của nó.”

Không có mặt Viễn tướng quân, Lý Ôn Uyển cũng không thêm diễn kịch nữa. Bộ dáng thâm độc hiện tại khác xa người dịu dàng ôn hòa trước đó.

Hàn Thập Tuấn bất đắc dĩ dừng chân: “Nương, người đừng nói Thập Hoan như vậy. Chúng ta là người một nhà, gia đình hòa thuận ở chung không tốt sao?”

“Ai cùng ả tiểu nghiệt chủng kia là người một nhà! Sao con lại bị nó mê hoặc như vậy, mẹ của nó không phải người tốt, nó lại càng không phải. Năm đó nếu không phải ta có chút thủ đoạn, chỉ sợ hôm nay con đã phải đi làm gã sai vặt cho người khác rồi!”

“Đủ rồi, nương! Thập Hoan là loại người gì thì sao có quan hệ với nương của nàng. Hơn nữa, nàng là muội muội của ta, ta nên chăm sóc cho nàng.”

“Con.....”

“Mẫu thân, con còn có việc, đi trước.”

Lý Ôn Uyển tức giận không nhẹ, nhitừ của mình lại không trông cậy được, nhưng bà quyết không thể nhường nha đầu chết tiết kia ở trong phủ gây sóng gió, tuyệt đối không thể!

Thập Hoan dựa lưng trên thân cây Nhìn bóng dáng của Lý Ôn Uyển, thật thú vị, chẳng những có trái ngon để ăn mà còn màn kịch xuất sắc như vậy để xem nữa.

“Nếu nàng lại không ngoan ngoãn leo xuống, chỉ sợ thân cây kia phải bị chặt thôi.” Nghe giọng nói quen thuộc truyền tới, Thập Hoan nhìn xuống phía dưới, Giản Hàn Chi thể nào lại đứng phía dưới.

“Sao ngài lại tới đây?”

“Nghe nói nàng đã trở lại đây nên đến nhìn xem.” Nha đầu này thật đúng là không có một khắc nào chịu ngồi yên, thể nào lại leo lên cây ngồi rồi.

Thập Hoan hái thêm mấy quả lê, trực tiếp ném cho Giản Hàn Chi: “Lê này thực sự rất ngọt, ngài cũng ném thử đi.”

Một phen tiếp được quả lê do nàng ném tới, Giản Hàn Chi cười hỏi: “Lê được ném xuống, còn nàng thì xuống bằng cách nào đây?”

“Lên thể nào thì xuống thể đấy thôi.”

Thập Hoan điều chỉnh lại thân thể một chút, ôm lấy thân cây từ từ trượt xuống. Vừa đặt chân xuống đất, liền hưng phấn nói: “Mau ném thử đi, thật sự rất ngon đó.”

Nhìn bộ dạng của nàng, Giản Hàn Chi nắm chặt nắm tay đặt ở bên miệng, làm bộ ho nhẹ vài tiếng, trên thực tế thật sự không nhịn được ý cười ở trong lòng.

Quần áo đẹp mắt, thể mà lại bị nàng mặc ra phong cách của gã sai vặt. Bộ váy vốn xinh đẹp bị vắt bên hông, lộ ra quần dài bên trong. Cánh tay trắng nõn lộ ra bên ngoài, nàng hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn.

Nào có một cô nương nhà ai sẽ bày ra cái dạng này.

Hành động kinh hãi thế tục này, e rằng chỉ có mỗi mình nàng là có thể làm ra được.

Thấy vẻ mặt cổ quái của Giản Hàn Chi, Thập Hoan cúi đầu nhìn trang phục của mình, nháy mắt liền hiểu rõ.

“Muốn cười thì cười đi, cần gì giữ ý, sẽ ghen thành nội thương đó.”

“Ha ha.....” Giản Hàn Chi thật sự là nhịn không được, cười khẽ ra tiếng.

Buông lãn váy xuống, thu tay áo lại, Thập Hoan khôi phục bộ dáng thực nữ. Ngồi ở một bên ghế đá, vừa gặm quả lê vừa hỏi: “Vì sao ta có thể thuận lợi trở lại phủ tướng quân như vậy?”

Giản Hàn Chi ngồi xuống đối diện nàng: “Chẳng lẽ nàng còn làm gã sai vặt chưa thấy đủ à?”

“Quá đủ rồi, chuyện này nhất định là có liên quan đến người đứng không.”

“Nói chỉ có liên quan đến ta thì cũng không đủ, bởi vì chuyện này đều là tướng quân làm. Nhưng nói không quan hệ cũng không hẳn, bởi vì ta cũng ra một chút chủ ý.”

Thập Hoan biết, muốn Tàn Vị Trạch thả người tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng như vậy. Quả thực Giản Hàn Chi cũng tham dự trong đó.

“Tuy rằng tâm địa của ngài cũng không khác gì tên hồ ly kia, nhưng vẫn phải cảm ơn ngài đã giúp ta thoát thân.”

“Hồ ly? Ha ha.....” Dùng hai từ này để hình dung Ninh Vương gia cũng thật chuẩn xác.

Nhìn nàng một cái, đột nhiên phát hiện trên tóc nàng có một lá cây dính lên. Giản Hàn Chi cũng không nghĩ nhiều, duỗi tay muốn giúp nàng phất xuống.

Văn Xảo đã trở lại, thấy một nam tử xa lạ động tay động chân với tiểu thư nhà mình, thật quá quái.

Nàng ta buông trà bánh trong tay xuống, lập tức chắn ở trước mặt Thập Hoan, mắng Giản Hàn Chi: “Dâm tặc lớn mật, sao lại dám đùa giỡn tiểu thư nhà ta, để tướng quân biết sẽ đánh gãy chân của ngươi!”

Thập Hoan đang uống trà thì vừa nghe Văn Xảo dùng từ “kinh hãi thế tục” này, nàng “Phụt” một tiếng liền phun nước trong miệng ra.

“Khụ khụ khụ. Ha ha. Dâm tặc!” Thập Hoan cười vui vẻ đến mức ngửa tới ngửa lui.

Giản Hàn Chi được xem là người ôn nhu như vậy ngọc, thế nhưng cũng sẽ bị nhận sai thành dâm tặc? Nha đầu Văn Xảo này thật đúng là thú vị.

Văn Xảo nhìn tiểu thư tỏ vẻ không hiểu, sao lại cười thành cái dạng này?

Giản Hàn Chi cũng không giận, ngược lại có chút thương thức nha hoàn bảo vệ chủ. Cười nói với Văn Xảo: “Nếu ta là dâm tặc thì sao lại dám nghênh ngang đi từ cửa lớn của phủ tướng quân vào được đây.”

Đột nhiên ý thức được đây là khách quý, Văn Xảo lập tức có chút thẹn thùng: “Công tử, là nô tỳ mất vụng về, còn. Hy vọng công tử không trách tội.”

“Không sao!” Nhìn Thập Hoan cười vui vẻ như vậy, tâm tình của Giản Hàn Chi cũng rất tốt.

“Văn Xảo, ngươi lui trước đi, yên tâm, có ngươi vừa mới cảnh cáo, dâm tặc này sẽ không dám phi lễ chủ nhân của ngươi đâu.” Thập Hoan cười vui trêu chọc.

Văn Xảo lập tức đỏ bừng mặt, vội vàng rời đi.

“Nha đầu này, cũng có chút thú vị.”

“Nàng vốn ở bên cạnh ca ca ta, ta trở về thì mới tới hầu hạ ta. Thật sự ta cũng rất thích tính cách của nàng. Giản đại nhân, bị người trao tặng cái danh hiệu ‘phong lưu’ như vậy, ngài có cảm tưởng gì không?”

“May mắn hái hoa tặc kia đã bị bắt được, nếu không chẳng phải là ta phải thay hấn gánh tội sao.” Hấn nhìn Thập Hoan, cười nói: “Nàng cũng đừng gọi ta là Giản đại nhân, kêu ta Hàn Chi pà được rồi.”

Thập Hoan không muốn gọi như vậy, nhưng nhìn bộ dáng kiên trì của hấn, nàng đành gật đầu.

“Vì sao không thấy cài trâm hoa kia?”

“Cất rồi, chờ giá thị trường tốt sẽ chuẩn bị bán ra.”

Giản Hàn Chi cười khẽ, đồ vật kia chính là đại bảo bối ba đời nhà hấn, trong đầu nàng thế nào chỉ nghĩ đến tiền thôi vậy?

Nhưng không cài cũng không sao, chỉ cần nàng nhận lấy là tốt rồi.

Giản Hàn Chi cũng không nói cho Thập Hoan biết họ có hôn ước, hấn không muốn dọa nàng, cũng không mong hai người vì chuyện này mà sinh ra khoảng cách. Hiện tại bọn họ ở chung cũng thực tốt, hấn nghĩ sẽ chờ nàng từ từ yêu hấn, đợi nàng cam tâm tình nguyện ở bên hấn.

Lại trò chuyện trong chốc lát, thấy sắc trời đã không còn sớm, Giản Hàn Chi đứng dậy cáo từ: “Mấy ngày nữa chính là trung thu, nàng cũng đừng quên lúc trước nợ ta một thứ.”

“Thứ gì?” Thập Hoan có chút khó hiểu hỏi.

Giản Hàn Chi tức khắc ghen lời: “Nàng đã quên rồi? Nếu thật sự quên mất thì ta phải đòi đồ vật càng quý giá mới được.”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hấn, Thập Hoan bật cười: “Đùa ngài thôi, 《Thủy Diệu Ca Đầu》[1] chứ gì, trí nhớ của bốn cô nương cũng không tệ đến mức đấy!”

[1] Một bài thơ của Tô Thức (Tô Đông Pha).

Nhìn nàng tươi cười, Giản Hàn Chi cười khẽ, nha đầu này thật đúng là lém lỉnh.

Từ viện của Thập Hoan đi ra, khi Giản Hàn Chi đi tới hoa viên thì thấy Viễn Tướng quân vừa từ hoàng cung trở về.

“Tham kiến tướng quân.” Giản Hàn Chi vội chấp tay bái kiến.

Thấy người tới là Giản Hàn Chi, Hàn Kiêu cười cười, vỗ vỗ vai của hấn: “Thì ra là Hàn Chi à, sao hôm nay lại rảnh tới chơi? Thân thể của cha con còn tốt không? Trở về nói với ông ấy, ngày khác ta nhất định tìm ông ấy cùng uống mấy chén.”

“Gia phụ hết thấy đều tốt, đa tạ tướng quân đã quan tâm. Hôm qua gia phụ nghe nói tướng quân thiết triều, đã sớm chuẩn bị rượu ngon chờ tướng quân tới.”

Hàn Kiêu vừa lòng gật đầu. Ông nhìn Giản Hàn Chi từ nhỏ lớn lên, tất nhiên là rất thích hắn. Hiện giờ ngẫm lại, Thập Hoan cũng sắp đến tuổi lấy chồng, mà người trước mắt lại là con rể đúng ý của ông.

Nhiều năm như vậy vẫn luôn chưa công bố chuyện Giản Hàn Chi và Thập Hoan có hôn ước, nguyên nhân trong đó cũng có một phần là vì phu nhân Lý Ôn Uyển của ông. Vốn Thập Hoan là con riêng của hắn, không tiện truyền ra ngoài. Năm đó Lý Ôn Uyển kiên quyết phản đối hắn báo cho mọi người mỗi lần hôn với Giản gia. Bởi vì cảm thấy có chút thua thiệt cho bà nên Hàn Kiêu liền đồng ý.

Nhưng hiện giờ Thập Hoan đã trưởng thành, xem ra cũng nên tới lúc công bố tin tức.

“Cha con đã nhắc tới chuyện của con và Thập Hoan chưa?”

Giản Hàn Chi gật đầu: “Dạ rồi.”

“Vậy ý tứ của con thế nào?”

“Chỉ cần tướng quân không chê, con nguyện ý chăm sóc cho Thập Hoan cả đời.”

“Tốt lắm tốt lắm!” Hàn Kiêu rất vừa lòng, nếu có Giản Hàn Chi chăm sóc Thập Hoan thì hắn rất yên tâm.

Nghe tướng quân nói như vậy, trong lòng Giản Hàn Chi cũng rất vui.

“Tướng quân, con có một thỉnh cầu, không biết có nên nói không?”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Có thể tạm thời giấu Thập Hoan về chuyện hôn ước của chúng ta hay không?”

“Tại sao?”

“Con không muốn nàng gả cho con chỉ vì có hôn ước này, con hy vọng nàng là bởi nhìn trúng con người của con!”

Trong mắt Hàn Kiêu xuất hiện ý tán thưởng, không thể ngờ tiểu tử Giản Hàn Chi này quả thực không giống người thường. Từ xưa đến nay hôn sự đều là do lệnh của cha mẹ cùng lời người mai mối, có ai chân chính quan tâm yêu hay không yêu?

“Tốt, ta đồng ý với con! Nhưng con càng phải mau chóng nỗ lực, nếu Thập Hoan bị người khác đoạt đi rồi, ta đây cũng là không thể giúp được.”

Giản Hàn Chi cười gật đầu.

Hai người hứng khởi trao đổi, không ai chú ý tới Tần Vị Trạch đang ở khúc cua kế bên. Hắn chăm chú nghe họ nói chuyện, giữa những câu nói để lộ ra ý tứ, làm ánh mắt hắn trở nên âm trầm.

Hôn ước? Thập Hoan và Giản Hàn Chi sao lại có hôn ước? Vì sao nhiều năm như vậy hắn chưa bao giờ nghe nói qua chuyện này? Vốn việc liên hôn của quan lại, thế gia thường công bố từ rất sớm, vì như vậy đều tốt cho cả hai gia tộc. Nhưng hôn ước của Thập Hoan và Giản Hàn Chi lại bị giấu kín bao nhiêu năm nay.

Nắm tay Tần Vị Trạch vô thức siết chặt lại, hắn cười lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi phủ Viễn tướng quân.

Mỗi ngày trôi qua ở phủ tướng quân này xem như cũng nhàn hạ, mấy ngày nay Thập Hoan đều trốn trong phòng chép 《Thủy Diệu Ca Đầu》，bên cạnh là một chồng giấy Tuyên thành, đó là phế phẩm mà mỗi lần nàng không hài lòng vứt đi, cứ tiếp tục luyện tập như vậy.

Hàn Thập Tuấn xách theo một cái hộp đi đến: “Sao muội lại vô nhả hứng ở đây luyện thư pháp vậy?”

Hắn đặt cái hộp lên bàn, vừa mở ra đã thấy ánh mắt Thập Hoan bùng sáng.

Hương vị thật là thơm, Thập Hoan tiến tới trước liền thấy là bánh hoa quế củ sen.

“Cảm ơn ca ca!” Nàng cũng không khách khí cầm lấy một miếng lên ăn luôn.

Hàn Thập Tuấn rót cho nàng một chén trà, nói: “Từ hôm chúng ta rời Ninh Vương phủ trở về, Vương gia liền bị bệnh, vẫn luôn nằm trên giường không dậy nổi, đã nhiều ngày không thượng triều.”

“Bị bệnh?” Thập Hoan cảm thấy khó hiểu. Lý do này cũng quá gượng ép, bên người hắn có đại thần y Lữ Bất Chu, sao có thể để hắn sinh bệnh? Hơn nữa thời gian lâu như vậy... Trong đó chắc chắn có trá.

“Có thể là giả vờ hay không?”

“Hoàng Thượng đã phái người đi xem qua, hẳn thực sự bị bệnh, Thái Y Viện bó tay không có biện pháp, nhiều ngày nay Lữ thái y cũng ở Ninh Vương trong phủ nhưng vẫn chưa tìm ra cách chữa.”

Điều này khiến nghi hoặc của Thập Hoan lớn hơn nữa. Từ trước đến nay Tần Vị Trạch làm việc gì cũng đều có mục đích, đằng sau bệnh tình lần này ắt hẳn có mưu kế.

Hơn nữa hẳn lựa chọn thời gian điểm có chút quỷ dị, hôm trước nàng vừa mới rời đi, ngày hôm sau hẳn liền bắt đầu cáo ốm. Nếu nàng nhớ không lầm, thánh chỉ hẳn là tới trước một đêm. Chẳng lẽ Tần Vị Trạch đang đầu trí cùng với Hoàng đế? Xét về lòng dạ của hắn, cũng không có khả năng chọn dùng biện pháp ầu trĩ như vậy.

Thập Hoan vẫn cảm thấy lần này là do Tần Vị Trạch sắp đặt, cáo ốm chỉ là một nước cờ. Mà nhiệm vụ của Lữ Bất Chu chính là phối hợp với hắn diễn trò hay. Có phải vì Thái Từ hay không?

Tần Vị Trạch vừa mới phá án, bá tánh ủng hộ, danh tiếng vô cùng nổi bật nên không cần trốn tránh Thái Từ, khả năng này cũng bị Thập Hoan loại bỏ.

Trong lòng Thập Hoan nảy sinh chút bất an, nàng cảm thấy “Bệnh” cổ quái này của Tần Vị Trạch hẳn có liên quan tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Hàn Thập Hoan, nàng đứng lại cho bốn vương!

Edit: Qing Qing

Beta: Ahkung

Ninh vương bệnh nặng không khỏi, trên dưới triều đình và dân chúng đều đang thảo luận về chuyện này. Hoàng Thượng tìm kiếm danh y ở khắp nơi trong thiên hạ, nhất định phải trị khỏi bệnh của Tần Vị Trạch.

Thập Hoan nhìn thấy cáo thị tìm danh y ở trên đường đi thì nghi ngờ trong lòng lại càng lớn hơn, tạo ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ Tần Vị Trạch thật sự bị bệnh sao?

"Người biết Ninh vương gia bị bệnh gì không?" Thập Hoan hỏi một vị đại ca ở bên cạnh.

Người kia nghe thấy có người hỏi mình thì lập tức lấy lại tinh thần, đáp: "Nghe nói mỗi đêm Ninh vương gia kia đều gặp phải ác mộng, hơn nữa lại còn mộng du. Nghe nói lần trước nửa đêm hẳn mộng du còn đá thương cả Lữ thái y, mặt mũi bầm dập, niên bản đến việc có bao nhiêu thảm hại. Bây giờ Hoàng Thượng cho dán cái cáo thị này, ai có thể khiến cho Ninh vương gia an giấc thì phần thưởng sẽ là một vạn lượng bạc. Nhanh đi."

Đã thương cả Lữ Bất Chu?

Nếu như không phải là vì muốn cách xa Tần Vị Trạch một chút, thì Thập Hoan thật sự muốn nhìn thấy cái gương mặt xanh xanh tím tím đó của Lữ Bất Chu nha.

Nhìn đến giá trị phần thưởng trên trời dán ở kia, trong lòng Thập Hoan thật đúng là có chút ngứa ngáy. Phần thưởng là một vạn lượng bạc đó, nàng phải bán được bao nhiêu khối ngọc bội mới có thể có được nhiều tiền như vậy đây.

Tuy rằng trong lòng tương đối nhớ thương số bạc kia, thế nhưng bản thân Thập Hoan lại thật sự muốn biết liệu hẳn rốt cuộc có phải là bị bệnh thật hay không. Trà trộn vào vương phủ hẳn là phương pháp xử lý đơn giản mà hữu hiệu nhất lúc này.

Thế nhưng nàng cần phải nghĩ thêm một biện pháp khác làm sao để tránh được tầm mắt của Tần Vị Trạch và Lữ Bất Chu mới được.

Thực tế thì ánh mắt của cái tên Tần Vị Trạch kia vô cùng tinh tường, việc nữ giả nam trang mà còn bị hắn vạch trần đơn giản như vậy nữa mà, Thập Hoan thực sự không cam lòng. Cho nên lúc này đây, nàng nhất định phải dùng đến đạo cụ tinh xảo hơn mới được. Dù sao, chuyện này cũng phải tiến hành một cách lặng lẽ, nếu bị phát hiện thì sẽ rất phiền toái.

Trong lòng đã có ý tưởng, Thập Hoan bắt đầu đi khắp các con đường lớn nhỏ, mua sắm phung phí, không e dè, chuẩn bị tất cả những vật mà mình cần.

Giản Hàn Chi vừa mới từ hoàng cung trở về, trên đường hồi phủ thì thấy có người ôm một chồng đồ vật lớn, chật vật đi trên đường.

"Nhường đường nhường đường." Trên đường lớn người đến người đi không đếm xuể, ngẫu nhiên còn có xe ngựa chạy qua, nên Thập Hoan đành trái

tránh phải trốn trong đám người.

Trong lúc đó nàng lại cảm giác đồ vật trên tay hình như nhẹ bót đi, tiếp theo là một bộ y phục màu xanh xuất hiện trong tầm mắt.

"Tại sao đi ra đường mà lại không mang theo Văn Xảo? Nhiều đồ như vậy nàng làm sao ôm hết được." Giản Hàn Chi bê lên số đồ Thập Hoan vừa mua, dò hỏi.

"Văn Xảo có việc phải làm cho nên ta đành tự mình đi thôi."

Vốn dĩ nàng muốn dẫn theo Văn Xảo cùng đi, nhưng còn chưa ra khỏi cửa thì Văn Xảo đã bị quản gia trong phủ gọi đi, nói là có chuyện phải làm.

Giản Hàn Chi nhìn chồng đồ cao ngất kia, phần lớn đều là son phấn bột nước các loại, còn có mấy chiếc hộp lớn được đậy nắp nên hắn không thấy rõ được là bên trong có những gì.

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là những đồ mà nữ nhân thường thích mà thôi. "Đi thôi, ta tiễn nàng trở về."

"Vâng cảm ơn ngài."

Suốt dọc đường đi hai người đều cười nói vui vẻ, rất nhanh đã đến được phủ tướng quân, Giản Hàn Chi đưa Thập Hoan vào trong sân, đem mớ đồ trong tay đặt ở trên mặt bàn.

Vốn dĩ mọi chuyện đều đã ổn thỏa, thế nhưng ai ngờ được lúc Giản Hàn Chi quay người lại, một cái hộp rơi xuống đất. Hắn tự tay nhặt cái hộp đó lên, thoáng sững sờ - bên trong lại là một bộ nam trang.

Lông mày Giản Hàn Chi thoáng cái nhăn lại cùng một chỗ, không hiểu nhìn về phía Thập Hoan vừa mới chầm trà trở lại.

"Đây là do nàng mua?"

"Ha ha, đúng vậy, chuẩn bị đưa cho phụ thân ta đây."

"Cái chòm râu giả này cũng là đưa cho Tướng quân hay sao?"

Giản Hàn Chi vừa nhìn đã biết nàng lại muốn nữ giả nam trang, biểu cảm của hắn trở nên ngưng trọng một chút. Mới vừa thoát thân khỏi Ninh vương phủ, vậy mà giờ nàng muốn lặp lại chiêu cũ, chẳng lẽ vẫn là muốn rời đi hay sao?

Thấy hắn bày ra bộ dạng như muốn hỏi tới cùng chuyện này, Thập Hoan lập tức đoạt lại cái hộp đó rồi đem toàn bộ những "bảo bối" này thu lại bên cạnh mình. Nhìn xung quanh không có người nào, nàng mới hạ giọng nói: "Ta có thể nói cho ngài biết, nhưng mà ngươi phải giữ bí mật đó."

"Được!"

Thập Hoan nói đến mặt mày đều hớn hờ cả lên, thế nhưng sau khi Giản Hàn Chi nghe xong thì lại cứng rắn nói ra hai chữ: "Không được!"

"Vì sao không được?"

"Nàng như vậy quá mạo hiểm rồi, tự dung lại muốn giả trang thành thầy lang giang hồ? Y thuật của Lữ Bất Chu nàng cũng biết mà, nếu như Ninh vương gia không bị bệnh, có khi chính là bọn hắn thiết lập ra cái bẫy này chờ nàng chui vào đấy! Hơn nữa Vương gia lại thông minh như vậy, làm sao có thể không nhìn ra là nàng được chứ."

"Ngài nói có đạo lý! Thế nhưng ta vẫn muốn đi xem xem bệnh của tên Tần Vị Trạch quý dị như nào." Nàng cảm thấy Tần Vị Trạch đang mưu tính cái gì đó, hơn nữa loại cảm giác này lại vô cùng mãnh liệt.

Giản Hàn Chi còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Thập Hoan có chút mất kiên nhẫn: "Nếu như ngài đồng ý thì hãy thay ta giữ kín bí mật này, nếu như không đồng ý thì cửa lớn ở ngay đó, ngài có thể đi nói cho cha ta, không tiện!"

Nàng vô cùng rõ ràng mình đang làm gì, cũng không phải chỉ là nhất thời hành động theo cảm tính. Nàng muốn thăm dò xem cái tên Tần Vị Trạch mưu mô này đến cùng là muốn bày trò gì.

Thấy thái độ của nàng kiên quyết như vậy, Giản Hàn Chi cũng không phản đối nữa: "Nàng có thể đi, nhưng trước hết phải mặc trang phục đó vào cho ta nhìn một lần. Nếu như bị ta nhìn ra sơ hở, thì bất luận như thế nào nàng cũng không thể đi được."

Hắn không muốn nàng có nhiều tiếp xúc với Ninh vương gia, cho nên hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản nàng lại.

"Được! Ngươi đi ra ngoài chờ một lúc, ta lập tức trở lại."

Kết quả là Thập Hoan đóng cửa lại, bắt đầu lẩn qua lẩn lại trong phòng. Nàng biết rõ thời cổ đại có thuật dịch dung, thế nhưng cho dù là cao thủ dịch dung đi chăng nữa, bên má cũng vẫn sẽ có đường nổi. Chỉ có làm tình tẻ tì mị, thì may ra mới không dễ dàng nhìn ra.

Thế nhưng người mà nàng muốn đối mặt là Tần Vị Trạch đấy, cho nên dù là có một khuyết điểm nhỏ nhất như vậy nhưng rất có thể dễ dàng bị phát hiện.

Thế nên nàng dứt khoát từ bỏ ý định dịch dung mà đổi thành trang điểm. Thời hiện đại nàng rất có hứng thú với việc trang điểm, thực tế trong phim ảnh cũng thường lợi dụng nhiều thủ thuật trang điểm khác nhau để biến diễn viên thành những người không phân biệt được tuổi tác.

Mà bây giờ nàng muốn hóa mình hóa thành một ông lão, tạo ra cảm giác tiên phong đạo cốt [1].

[1] Có cốt cách tiên nhân.

Giằng co hồi lâu với chiếc gương, nàng hài lòng nhìn nhìn, thay xong quần áo nàng liền mở cửa đi ra ngoài.

Trong sân, Giản Hàn Chi vừa nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người. Trước mắt hắn rõ ràng là một ông lão năm sáu chục tuổi, hơn nữa chiều cao còn hơn một khoảng so với Thập Hoan, nhưng lại cổ ý có chút bị công ở lưng.

"Ngài cảm thấy thế nào?" Thập Hoan vừa lên tiếng, thanh âm trầm ngập tang thương kia càng khiến cho Giản Hàn Chi sợ hãi thán phục.

Thập Hoan đặc biệt hài lòng với phản ứng của Giản Hàn Chi, thường thường khi mọi người dịch dung đều sẽ chỉ thay đổi dung mạo, thế nhưng bóng lưng lại rất dễ bị người quen nhận ra. Lần này ngay cả thân hình nàng cũng dứt khoát thay đổi toàn bộ, khiến cho người khác hoàn toàn không thể tưởng được đây lại là một vị cô nương.

Thập Hoan bên này đang tích cực chuẩn bị, thì Tần Vị Trạch bên kia lại rất nhàn nhã.

Lúc này hắn đang ngồi trong sân đánh cờ với Lữ Bất Chu.

"Bệnh giả này của ngươi thật đúng là chẳng ra sao cả, cái bảng hiệu thần y của ta cũng đều bị ngươi phá vỡ rồi." Lữ Bất Chu buông một quân cờ đen xuống, bữu môi nói.

Sinh bệnh lâu như vậy còn không tốt lên được, vậy thì chức chủ quản Thái y viện này của hắn sao còn có thể làm được nữa.

Tần Vị Trạch ngưng mắt nhìn cái bàn cờ kia: "Yên tâm, không làm được thần y, ngươi cũng có thể làm được thú y!"

Lữ Bất Chu chán nản, hắn đường đường là truyền nhân của Nam Cương Lữ Thị, sao lại thành thầy thuốc thú y chứ?

"Ngươi ý định giả bộ bệnh tới khi nào?"

"Thời cơ còn chưa tới!"

Nghe hắn nói như vậy, Lữ Bất Chu cũng không muốn hỏi nhiều, bởi Tần Vị Trạch làm việc luôn có chừng mực, hắn căn bản không cần phải lo lắng. Hắn phải tranh thủ khoảng thời gian này dưỡng tốt vết máu ứ đọng trên mặt mới được, nếu để Linh Nhi nhìn thấy chắc chắn nàng sẽ rất đau lòng.

"Vương gia, lại có lang trung đến đây xem bệnh cho ngài." Ngụy Đạt xuất hiện, nói với Tần Vị Trạch đang đánh cờ.

"Dẫn hắn đến phòng khách."

"Vâng."

Mấy ngày này, vì phần thưởng một vạn lượng bạc mà hầu như toàn bộ đại phu trong kinh thành đều đã tới đây xin khám.

Lữ Bất Chu cũng đứng dậy. "Đi thôi, để xem vị đồng nghiệp này của ta có thể trị khỏi bệnh cho Ninh vương gia đây không."

Khi bọn họ đến phòng khách thì thấy một lão lang trung đang ngồi đợi. Đầu tóc cùng chòm râu đều có màu hoa râm, nhìn thấy hai người bọn họ tới ông ta liền đứng dậy tiếp kiến.

"Tham kiến Vương gia."

"Miễn lễ!"

Lữ Bất Chu tò mò đánh giá vị đại phu này. Hắn đối với đại phu trong kinh thành rõ như lòng bàn tay, nhưng chưa bao giờ thấy qua người này.

Ngồi đối diện bọn hắn, trong lòng Thập Hoan nảy lên tia đắc ý nho nhỏ. Ánh mắt của bọn hắn hoàn toàn là ánh mắt nhìn người xa lạ, khiến nàng có cảm giác mình đạt được thành tựu.

Trái lại, Tần Vị Trạch đang đánh giá người trước mắt một lượt từ trên xuống dưới, lão phu này tuy rằng lớn tuổi, thế nhưng tinh thần lại khỏe mạnh, hai mắt rất có thần.

"Xin hỏi tiên sinh hành nghề y ở nơi nào?" Lữ Bất Chu đến trước mắt lão nhân hỏi.

Thập Hoan sớm chuẩn bị xong lí do thoái thác: "Ta chính là lang trung hành tẩu trong giang hồ, ngày thường bốn ba khắp chốn, hôm nay đi ngang qua kinh thành thấy trên cáo thị nói Ninh vương thân thể ốm bệnh, lão hủ hy vọng có thể cố gắng hết sức lực già yếu này để giúp đỡ."

"Đã như vậy, người mau bắt mạch cho Bản Vương đi." Tần Vị Trạch đặt tay ở trên mặt bàn, Thập Hoan buông cái hòm thuốc ra, lấy ra một cái gối nhỏ mềm đặt ở phía dưới cổ tay Tần Vị Trạch, tiếp theo chìa tay ra đặt lên mạch đập của hắn.

Nàng làm sao có thể hiểu về trung y chứ! Chỉ là giả bộ vờ vịt mà thôi. Nhưng nàng có thể cảm giác được Tần Vị Trạch vẫn một mực dò xét mình. Ánh mắt của hắn đảo qua trên mặt rồi đến tay của nàng.

Không biết tại sao, lão nhân trước mắt này lại cho Tần Vị Trạch một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu. Hắn liên tục quan sát gương mặt đó, ấy vậy mà không nhớ nổi mình đã gặp qua ở nơi nào. Trong lòng của hắn cũng có một tia nghi hoặc, người này có phải Thập Hoan cải trang không đây. Thế nhưng hai mắt dài hẹp kia, xung quanh khóe mắt dày nếp nhăn đã khiến cho hắn bỏ đi ý nghĩ này.

Cho dù có thuật dịch dung cao minh tới đâu, thì cũng không thể tạo nếp nhăn giống thật như thế được. Tần Vị Trạch quay đầu, cho Lữ Bất Chu một ánh mắt. Hắn hiểu ý, lập tức qua phân phó nha hoàn dâng trà.

Nhắm mắt lại cảm nhận mạch đập trong chốc lát, Thập Hoan thu tay lại.

"Như thế nào?"

"Vương gia thân thể cường tráng, cũng không đáng lo." Nhìn xem bộ dạng của hắn vẫn bình thường, cũng không giống là có bệnh đâu.

"Nhưng vì sao mỗi đêm bốn vương đều gặp ác mộng?"

"Nguồn gốc của ác mộng có thể là do thân thể mệt nhọc, hoặc bởi tư thế lúc ngủ không tốt. Xem mạch đập của vương gia, hẳn là vì mệt nhọc quá độ. Vương gia, ác mộng này đôi khi không đơn thuần là trị liệu bằng thuốc, hay là tìm một thầy phong thủy đến xem thử?"

Nàng nói như vậy, quả thật thấy được ánh mắt Tần Vị Trạch có thay đổi một chút.

Hóa ra ân tình là ở đây!

Nghe lí do thoái thác của người này, rõ ràng là muốn kéo đến trên người thầy phong thủy, chắc hẳn người này là bọn bịp bợm trên giang hồ, vì tham phần thưởng vạn lượng bạc mà đến đây lừa gạt. Người như vậy mấy ngày nay bọn hắn đã gặp không ít, Lữ Bất Chu cười khê: "Nếu như tiên sinh đã tới xem bệnh rồi thì không bằng kê ra một đơn thuốc đi, được chứ?"

Ánh mắt Tần Vị Trạch có ý sâu xa, người này rõ ràng có thể nhìn thấu ý nghĩ của hắn, cũng quá kỳ lạ rồi. Lúc này, Trúc Đào đã tới dâng trà, lúc buông chung trà, giả vờ không cẩn thận một cái, nước trà văng vào cánh tay Thập Hoan.

Trúc Đào vội vàng lau sạch bộ quần áo kia, hơn nữa trong lúc lơ đãng còn kéo ống tay áo của nàng lên, nhìn xem có bị bỏng hay không.

Tần Vị Trạch thừa dịp quan sát đến cánh tay của vị lang trung này, thoát nhìn thật giống cánh tay của lão nhân, phía trên kia có thể thấy được từng vết tích thời gian.

Đã biết rõ Tần Vị Trạch chắc chắn sẽ thăm dò, nàng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt mọi thứ. Hơn nữa, nàng cũng nhìn rõ Tần Vị Trạch không có bệnh. Nàng đã xác định, không thể nghi ngờ gì nữa, Tần Vị Trạch là đang có âm mưu gì đó.

"Không sao, ta là đại phu, trở về thoa chút thuốc thì không sao nữa." Nói xong Thập Hoan đứng dậy: "Trước hết ta sẽ đi xuống kê đơn trước."

"Ừm." Tần Vị Trạch gật đầu.

Đội Thập Hoan đi ra, Lữ Bất Chu mới lười biếng nói: "Lại là một tên lừa gạt, hiếm khi thấy nguou kiên nhẫn đối phó với người như vậy."

"Càng nhiều đại phu xem bệnh cho bốn vương, mới càng có khả năng nàng mắc bẫy."

Thập Hoan thừa dịp không ai để ý, rút phương thuốc để dưới thắt lưng đã viết sẵn trước đó ra.

Những thứ này đều là thuốc an thần thường dùng nhất, nàng đã xem qua sách thuốc, sẽ không hạ độc chết Tần Vị Trạch.

Viết xong phương thuốc, Thập Hoan bèn đứng dậy cáo từ, quản gia tiễn nàng tới tận cửa, trả năm mươi lượng bạc phí xem bệnh.

"Đem đơn thuốc của hắn ra ta xem một chút." Lữ Bất Chu nói.

Trúc Đào từ sau nhà mang đơn thuốc kia tới, Lữ Bất Chu chỉ nhìn qua, càng vững tin người nọ là lừa đảo không thể nghi ngờ.

Nhưng khi Tần Vị Trạch nhìn thấy chữ viết kia, lại lập tức đứng bật dậy, túm lấy nhìn kỹ thêm một lần.

Đây rõ ràng chính là bút tích của Thập Hoan!

"Người đâu, bắt tên lang trung vừa rồi lại cho bổn vương! Nhanh!" Năm phượng thuốc kia trong tay, ánh mắt Tần Vị Trạch chợt lóe lên, rồi chạy ra ngoài cửa đuổi theo.

Rõ ràng là bóng dáng mình ngày đêm mong nhớ vừa xuất hiện trước mặt hắn, vậy mà hắn lại để bị lừa gạt như vậy!

Hàn Thập Hoan, nàng giỏi lắm, lại dám trêu đùa bổn vương!

Hôm nay bắt được nàng, chắc chắn sẽ khiến cho nàng không thể về được phủ tướng quân.

Nhìn phản ứng của Tần Vị Trạch, trong lòng Lữ Bất Chu lập tức hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Tại sao hắn lại không may mắn nhận ra chút sơ hở nào trong thuật dịch dung của Thập Hoan chứ?

Thị vệ vương phủ không dám sơ suất, quân gia mới vừa từ cửa lớn đi về đã thấy Vương gia rảo bước tới.

"Người đâu?" Tần Vị Trạch lạnh giọng hỏi.

"Đã đi rồi!"

Tần Vị Trạch không trì hoãn nữa, phi thân về phía trước: "Hàn Thập Hoan, nàng đứng lại cho bổn vương!"

Vừa đi được không xa, Thập Hoan đã nghe thấy thanh âm lạnh lùng ở phía sau, nàng lập tức bỏ chạy. Ất hẳn là không có sơ hở mới đúng chứ, vì sao Tần Vị Trạch vẫn phát hiện ra?

Không quản được nhiều như vậy, bị hắn bắt được thì nàng nhất định sẽ chết chắc.

May mắn lúc này người trên phố rất nhiều, muốn bắt được nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tần Vị Trạch vừa ra khỏi vương phủ liền thấy Thập Hoan len lỏi trong đám người, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu.

"Bắt được lão già kia bổn vương sẽ có thưởng lớn, nhớ kỹ không được gây bất kỳ tổn thương nào cho hắn!" Rất nhiều thị vệ trong vương phủ lĩnh mệnh, lập tức lao vào trong đám người.

Người trên phố bất ngờ thấy nhiều thị vệ xông ra như vậy, trong lúc nhất thời đã loạn thành một đám nhốn nháo.

Thập Hoan đang chạy thì cảm thấy có bàn tay to dùng sức kéo một cái, nàng bị lôi vào bên trong một hiệu may. Vừa muốn trốn thoát đã nghe được tiếng Giản Hàn Chi: "Là ta."

Thập Hoan thờ dãi một hơi, Giản Hàn Chi đẩy nàng: "Tranh thủ thời gian ra sau thay y phục đi rồi trang điểm lại."

May mà Giản Hàn Chi sớm có chuẩn bị, hắn sợ Thập Hoan xảy ra sai sót gì nên vẫn một mực âm thầm đi theo. Vốn nhìn thấy nàng từ trong vương phủ đi ra, hắn vừa muốn thờ ra một hơi, thế nhưng không ngờ Tần Vị Trạch lập tức từ bên trong đuổi ra tới.

Thập Hoan đi vào hậu viện của cửa hiệu may, nhanh chóng tẩy rửa, thay đổi trang phục rồi trang điểm lại, chỉnh đốn một hồi liền khôi phục lại hình dáng lúc đầu.

Từ bên trong đi ra, nàng giả bộ chọn mấy bộ y phục, lại để cho chương quầy gói kỹ. Vừa cùng Giản Hàn Chi đi ra khỏi cửa hàng thợ may, còn chưa đi bao lâu nàng liền bị Tần Vị Trạch ngăn cản.

"Ninh vương gia không phải bị bệnh sao, sao còn có hứng thú đi dạo trên phố vậy?" Thập Hoan giả bộ kinh ngạc mà hỏi thăm.

Nhìn hình dáng trước mặt, Tần Vị Trạch chậm rãi tiến lên, ánh mắt hung ác nham hiểm dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cho hắn ngày nhớ đêm mong kia.

Hắn từng bước tiến lại gần.

Giản Hàn Chi thản nhiên mà ngăn ở trước Thập Hoan: "Thấy thân thể vương gia không có gì đáng ngại, ta tin ít ngày nữa ngài đã có thể vào triều rồi, thật sự là chuyện vui."

Thấy hắn che chở cho Thập Hoan như thế, lửa giận trong lòng Tần Vị Trạch lại bốc lên. Lúc nào thì bọn họ lại thân mật như vậy? Chắc hẳn việc Thập Hoan giả trang thành đại phu Giản Hàn Chi sớm đã biết được, nếu không hắn cũng đã không ở đây chờ tiếp ứng.

Xem ra mấy ngày nay Giản Hàn Chi này đã trở thành khách quý ở phủ tướng quân rồi!

Cũng muốn thành đôi với Thập Hoan sao?

Nằm mơ đi!

"Hóa ra Giản đại nhân lại quan tâm đến Bồn Vương như vậy, chẳng qua không rõ ngọn nguồn sự quan tâm của Giản đại nhân là gì, hay là có mục đích nào đây?"

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua Thập Hoan phía sau hắn, khóe miệng Tần Vị Trạch khóe miệng khẽ nhếch, hỏi: "Chơi vui không?"

Biết rõ hắn ám chỉ cái gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng ảo não của hắn, trong lòng Thập Hoan vẫn có cảm giác thành tựu. Dù sao hắn ở đây là vì một khắc cuối cùng mới phát hiện sơ hở, điều này nói rõ lúc trước nàng đều thành công.

Dù là vậy, nhưng bây giờ có đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận!

Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội lên: "Vương gia đang nói gì vậy, tại sao ta nghe không hiểu. Chơi gì vui? Vương gia là chỉ cái phiên chợ này sao?"

Nếu không phải có một tia giáo hoạt hiện lên trong mắt kia, Tần Vị Trạch thật đúng là nguyện ý tin tưởng nàng không biết rõ tình hình.

"Cải trang cách ăn mặc để tới chữa bệnh cho bốn vương, Tiểu Thập Hoan, hóa ra lòng của nàng vẫn là để chỗ ở chỗ bốn vương!" Hắn nói giọng mập mờ, khóe miệng vui vẻ dần dần mở rộng.

Vốn cho rằng nàng là một con cừu non, không ngờ rằng sau khi khôi phục thân phận thì lại dần dần lộ ra móng vuốt sắc bén như vậy. Hắn thích những chuyện có tính khiêu chiến.

Nghe hắn nói xong, Thập Hoan liền thấy xấu hổ, cái người này, công phu mặt dày đúng là bậc nhất.

"Chỉ sợ Vương gia hiểu lầm rồi. Hôm nay ta tới đây là muốn mua quần áo, cũng không có đi qua Ninh vương phủ. Chỉ sợ vương gia mắc phải bệnh hồ đồ rồi chăng?"

Không thừa nhận cũng không sao, hắn chắc chắn lão già kia chính là nàng. Tần Vị Trạch trực tiếp lướt qua Giản Hàn Chi bước đến trước mặt Thập Hoan: "Dám trêu đùa bốn vương như vậy, nàng vẫn là người đầu tiên. Thập Hoan, đừng tưởng rằng về tới phủ tướng quân có thể vô tư rồi, mặc cho nàng giãy giụa thế nào cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta!"

Hắn nói rất chậm, cái giọng điệu ép buộc kia khiến Giản Hàn Chi cau chặt lông mày.

Dứt lời một cái vỗ tay vang lên, Ngụy Đạt hiểu ý, triệu tập tất cả thị vệ đi theo Tần Vị Trạch hồi phủ.

Dễ dàng để nàng rời đi như vậy?

Thập Hoan nhẹ nhàng thở ra, thấy Giản Hàn Chi đang nhìn mình, nàng vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Không sao, ngài cũng thấy rồi đấy, Tần Vị Trạch không có bệnh, cho nên chuyện đi này của chúng ta vẫn là rất đáng đấy."

Ninh vương cáo ốm không lên triều, trong triều nghị luận càng ngày càng nghiêm trọng.

"Vì sao thân thể của Vị Trạch mãi không thấy khá hơn vậy?" Tần Đạt ngồi ở ngự thư phòng, hỏi Lữ Bất Chu.

"Vương gia vẫn luôn uống thuốc, xem mạch tượng thì thân thể vương gia cũng không đáng lo. Nhưng mỗi đêm khuya vẫn gặp ác mộng, thần lại có một ý nghĩ, không biết Hoàng Thượng có thể lại đề cho Khâm Thiên Giám dựa theo tinh tú nhìn một chút xem có cách giải quyết hay không?"

Hoàng Thượng trầm tư nửa ngày: "Vậy cứ theo như lời người nói mà xử lý đi."

"Tạ Hoàng Thượng." Khóe miệng Lữ Bất Chu có chút nhếch lên một nụ cười thường thấy sau khi thực hiện được mưu kế.

Liên tiếp vài ngày, Thập Hoan đều nhớ đến những lời của Tần Vị Trạch ngày ấy.

Trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn?

Vậy cũng phải xem hắn có thể một tay che trời hay không!

Đang nghĩ ngợi, trong lúc đó Văn Xảo từ bên ngoài vội vã chạy vào: "Tiểu thư, tiểu thư, lão gia truyền người đến tiền phòng, bên ngoài có mấy người tới báo là muốn gặp người."

"Người có thể thấy được là người nào không?"

"Có một người bộ dạng giống quan nhân, còn có Lữ thái y!"

Lúc Thập Hoan tới tiền phòng, phụ thân nàng đang trò chuyện với hai người kia.

Vừa thấy Thập Hoan đến, ba người lập tức ngừng nói, tướng quân đứng dậy đi đến bên cạnh Thập Hoan: "Thập Hoan, đây là chính sử của Khâm Thiên Giám – Lưu Tùy, Lưu đại nhân. Một vị khác chính là Chủ quản Thái y viện – Lữ Bất Chu đại nhân."

"Lưu đại nhân nhìn lại một lần xem, thực sự là vị cô nương này?" Lữ Bất Chu hỏi.

Người nọ nhìn đi nhìn lại Thập Hoan, nói: "Đúng vậy!"

Lữ Bất Chu cười đến vô cùng vui vẻ: "Hàn cô nương, bệnh tình của Ninh vương có lẽ phải nhờ vào cô rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tần Vị Trạch thiết kế bẫy rập, Thập Hoan thành giải được

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Nhìn vẻ mặt tên Lữ Bất Chu kia không giấu được tươi cười, trong lòng Thập Hoan không khỏi trầm xuống.

Quả nhiên cái gì nên tới thì sẽ tới, Tần Vị Trạch phí nhiều tâm tư như vậy chỉ để bố trí cục diện này, tất nhiên sẽ không để nàng dễ dàng chạy thoát như vậy.

"Bệnh này Lữ đại nhân là Thần y trị còn không được, ta chỉ là một tiểu nữ tử thì có thể làm được gì?" Thập Hoan giả bộ khó hiểu nói.

"Hàn cô nương quá khiêm tốn rồi, tác dụng của cơ nương lại rất lớn đó." Hàn mỉm cười nhìn Thập Hoan, trong lời đó có ý gì thì chỉ có hai người bọn họ mới có thể hiểu được.

Lữ Bất Chu nói xong liền chấp tay với Viên tướng quân: "Tướng quân, Hoàng Thượng đang chờ ở Ninh Vương phủ, cho nên ta cùng với Lưu đại nhân muốn mang theo Hàn cô nương đi Ninh Vương phủ trước, cáo từ. Đi thôi."

Một chút tin tức hần cũng không chịu tiết lộ. Xem ra hôm nay chuyến này không thể không đi. Bất quá Thập Hoan cũng không có ngạc nhiên như vậy, nàng không thể một mình đi đến đó. Hiện tại Ninh Vương phủ đối với nàng mà nói không khác gì đầm rồng hang hổ, chỉ sợ đi vào rồi không dễ trở ra.

"Phụ thân, người cùng đi với con có được không?" Thập Hoan dùng ánh mắt chờ mong nhìn Hàn Kiêu: "Hoàng Thượng cũng ở đó, con sợ tự mình nói chuyện sẽ có sai sót."

Hàn Kiêu nhìn nữ nhi, gật đầu: "Nếu đã như vậy, vị phụ sẽ đi cùng con. Lữ đại nhân cứ đi trước, ta và Thập Hoan lập tức theo sau."

Lữ Bất Chu nghiêng ngẫm mà nhìn Thập Hoan, cười một cái rồi xoay người đi.

Khi Viên tướng quân mang theo Thập Hoan đi vào tầm điện của Tần Vị Trạch thì bên trong đã đứng rất nhiều người.

Tần Vị Trạch dựa nửa thân trên vào đầu giường, bên cạnh hắn là một người ngồi ở mép giường ăn mặc một thân long bào sáng chói, chính là đương kim hoàng thượng.

Hoàng đế ước chừng bốn mươi hay năm mươi tuổi, cùng với vị đang ngồi ở phía trên giường là Tần Vị Trạch, hai tay hắn đang để trên đầu gối, tay trái đeo chiếc nhẫn ngọc hơi lạ. Hai mắt có thần, trong ánh mắt kia tràn ngập vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn Thập Hoan từ lúc vào cửa liền không có dừng lại. Không giận mà uy, thật đúng là có khí thế uy nghiêm của bậc đế vương.

"Thần tham kiến Hoàng Thượng, đây là tiểu nữ Thập Hoan." Viên tướng quân cúi xuống hành lễ.

Thập Hoan cũng hành lễ, "Tiểu nữ tham kiến Hoàng Thượng."

"Bình thân!"

Tần Đặc đánh giá Thập Hoan, nói với Viên tướng quân: "Trẫm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thập Hoan, ái khanh thật là có phúc khí, cư nhiên cả nam và nữ nhi đều rất xuất chúng."

“Hoàng Thượng quá khen.”

Từ sau khi Thập Hoan tiến vào, nàng liền cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Tần Vĩ Trạch. Sắc mặt Tần Vĩ Trạch có chút tái nhợt, cả người thoát nhìn không có sức sống. Xem ra vì cái cục diện này, hẳn thật đúng là tổn không ít công phu!

“Hoàng Thượng, Lữ đại nhân vừa mới nói với thần là tiểu nữ có thể trị bệnh của Vương gia, nhưng mà tiểu nữ căn bản không hiểu y thuật, lấy đâu ra việc chữa bệnh!” Viễn tướng quân hỏi.

Tần Đạc chỉ chỉ chính sử Khâm Thiên Giám: “Ngươi, nói đi.”

“Bẩm hoàng thượng! Ban đêm thần có xem tinh tượng [1], phát hiện đạo gần đây sao Quý trong chòm sao Chu Tước ở phía Nam tỏa sáng, mà sao Quý thuộc Kim, là Dương. Hai chòm sao phía Nam ảnh hưởng đến phủ đệ, khiến chủ nhân dễ bị kinh sợ, gặp nhiều điềm xấu. Mà Ninh Vương gia mấy ngày liền bóng đè, không được yên giấc, đúng là vì duyên cớ này.”

[1] Tinh tượng: từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh.

Lời Lưu Tùy Lâm nói Thập Hoan cũng không hiểu cho lắm, thế nhưng có một điều nàng lại minh bạch, ấy là Tần Vĩ Trạch cố ý bệnh lâu không khỏi cốt để chờ Khâm Thiên Giám đến!

Thời đại này vẫn rất mê tín, mọi người đều sẽ đem hết thấy những việc không giải quyết được mà quy tội cho quỷ thần.

Thập Hoan bên này đang hết sức chăm chú suy nghĩ thì bên kia Lữ Bất Chu lại hỏi Lưu Tùy Lâm: “Vậy việc này có giải pháp không?”

“Giải pháp thật ra cũng không khó, chỉ cần tìm một vị có bát tự là ngày tháng năm sinh đều Dương, làm bạn bên cạnh Vương gia thì mới có thể hóa giải. Mà theo thần biết, chỉ có Hàn cô nương là người thích hợp nhất.”

Vòng đi vòng lại nhiều như vậy, rốt cuộc cũng nói ra trọng điểm!

Thật khó cho Tần Vĩ Trạch, hao hết tâm tư bố trí cục diện này. Nhìn dáng vẻ Hoàng Thượng tất nhiên là vô cùng để ý Tần Vĩ Trạch, bằng không cũng sẽ không tự mình đến phủ hấn thăm bệnh. Hơn nữa lần này hẳn lại lấy cái cớ không thể phản bác được thế này, xem ra nàng muốn chạy trốn không dễ dàng như vậy.

Viễn tướng quân nửa tin nửa ngờ, ngược lại nhìn nhìn Hoàng Thượng.

Lữ Bất Chu thấy mọi người đều không nói lời nào thì ngược lại lên tiếng: “Không biết Hoàng Thượng có còn nhớ, hôm qua vì thần đã từng hướng Hoàng Thượng bẩm báo qua, Ninh Vương gia thân thể vẫn chưa chẵn ra bất luận chứng bệnh gì, vì bị bóng đè mà thân thể luôn không tốt. Hiện giờ xem ra, đều không phải là do ốm đau, mà là do tính tú gây ra.”

“Tốt lắm, hiện giờ xem ra chính xác là như thế!” Tần Đạc gật đầu.

Thập Hoan không nói lời nào, không phải nàng bất kính với quỷ thần, nhưng chuyện này từ đầu tới đuôi đều là Tần Vĩ Trạch tự biên tự diễn mà thôi. Mục đích cuối cùng đã được xác minh, để hắn có thể ngủ ngon giấc, nàng phải đến làm bạn bên cạnh hắn!

Thập Hoan và Tần Vĩ Trạch ánh mắt giao nhau, khóe miệng hắn giương lên một nụ cười đắc ý. Khẽ cắn cắn môi dưới, Thập Hoan vội vàng suy nghĩ tìm ra đối sách.

Tần Đạc nhìn nhìn Thập Hoan, ngược lại nói với Viễn tướng quân: “Ái khanh, như thế xem ra, chỉ có Thập Hoan có thể giải được việc Vĩ Trạch bị sao xấu chiếu mệnh mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, Tần Vĩ Trạch tươi cười càng lớn hơn nữa, vô luận như thế nào thì nàng đều trốn không thoát.

Hoàng Thượng cũng đã nói như vậy, Viễn tướng quân không thể phản đối. Thập Hoan biết, việc này nếu là ván đã đóng thuyền thì không thể thay đổi. Nếu nàng một mực từ chối, rất có thể gánh xuống tội danh kháng chỉ bất tuân.

Bất quá nàng tuyệt sẽ không như vậy mà ngoan ngoãn đầu hàng!

“Hoàng Thượng, có thể vì Ninh Vương gia bài ưu giải nạn, thần nữ cầu mà không được. Chỉ là.....” Nàng cố ý dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

“Có gì khó xử thì ngươi cứ nói đừng ngại, trăm điều sẽ thế giúp ngươi giải quyết.”

Tần Vĩ Trạch hai mắt híp lại, nàng lại có cái chủ ý gì.

“Chỉ là không biết Lữ đại nhân có thể nói rõ cụ thể hay không, việc làm bạn bên cạnh là muốn làm bạn như thế nào. Hoàng Thượng ngài cũng biết, phụ thân thần vừa từ biên quan trở về không lâu. Phụ thân nhiều năm ở bên ngoài, thần phận làm nữ nhi mà không thể tần hiếu với người, cảm thấy hổ thẹn trong lòng, vốn định mấy ngày chăm sóc phụ thân cho tốt, nhưng mà như thế này xem ra chỉ sợ là không thể.”

Viễn tướng quân tuy rằng rất vất vả nhưng công lao vô cùng lớn, ông làm người luôn hành sự khiêm nhường, cũng không cần đại tiệc mừng công. Hơn

nữ Thập Hoan có thể trở lại tướng quân phủ cũng chính là do tướng quân lấy cớ không thể hưởng thụ niềm vui gia đình, bởi vậy lần này lời Thập Hoan nói ra cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Lưu Tùy Lâm liền tiến lên nói: “Đây không phải là muốn cô nương làm nha hoàn lúc nào cũng hầu hạ Vương gia, chỉ cần người ở tại vương phủ là được.”

Viễn tướng quân sau khi nghe xong không khỏi nhủ mảy, “Hoàng Thượng, Vương gia vốn là trụ cột của quốc gia, mọi việc lúc này nên lấy thân thể Vương gia làm trọng. Chỉ là... Thập Hoan là khuê nữ chưa xuất giá, đến ở trong vương phủ, chỉ sợ sẽ bị người đời chê trách!”

“Việc này có gì khó? Hàn cô nương thiên sinh lệ chất, Vương gia là rồng trong biển người, nếu có thể nối thành một đoạn Tần Tần chi hảo[2], cũng là một câu chuyện được mọi người ca tụng! Như vậy thì đã có thể danh chính ngôn thuận mà ở tại vương phủ, lại có thể chăm sóc cho Vương gia!” Lữ Bất Chu ở một bên dùng sức mà châm ngòi thổi gió. Thập Hoan ngoài mặt tuy chưa biểu hiện ra, nhưng là trong lòng đã đem Lữ Bất Chu nắn cả trăm ngàn lần. Cái này gia hỏa thật lắm miệng, cứ nhiên đưa ra cái chủ ý ngu ngốc này!

[2] Tần Tần chi hảo: Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

“Hoàng Thượng, Thập Hoan tự biết với thân phận địa vị của bản thân mình tuyệt đối không xứng với Vương gia.”

Nàng dám cự tuyệt thật thống khoái! Ánh mắt Tần Vị Trạch liền trở nên lạnh lẽo, hôm nay vô luận nàng có đáp ứng hay không, nàng tuyệt đối là chạy không thoát được.

“Người là nữ nhi của Viễn tướng quân, sao lại không xứng với Vị Trạch? Trẫm nhưng thật ra lại cảm thấy, Lữ thái y đưa ra đề nghị này thực rất tốt.”

Thập Hoan đột nhiên ngừng đầu, nàng thật sự sợ ngay lúc này hoàng đế sẽ gán ghép uyên ương lung tung.

“Hoàng Thượng, thần nữ có thể lấy thân phận nữ quan lưu lại vương phủ, cũng chưa chắc một hai phải gả vào Ninh Vương phủ!” Nàng không nghĩ cứ như vậy bị nhốt lại, nàng thậm chí không dám tưởng tượng, nếu mình thật sự bị chỉ hôn với Tần Vị Trạch thì sẽ là như thế nào.

“Như thế nào? Chẳng lẽ Vị Trạch của trẫm lại không xứng với người?” Thấy nàng dùng mọi cách thoái thác, Tần Đạc cảm thấy không vui, lời nói cũng vì thế mà trầm xuống.

“Không phải, là bởi vì.....”

“Bởi vì nàng ấy cùng thần sớm đã có hôn ước!”. Khi thanh âm của Giản Hàn Chi vang lên, đôi mắt của Tần Vị Trạch lập tức trở nên lạnh lẽo. Nhìn người đang đi vào từ bên ngoài kia bằng ánh mắt sắc như lưỡi kiếm, hận không thể trực tiếp giết chết hẳn.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, riêng Thập Hoan phản ứng nhanh nhất. Giữa bọn họ vậy mà có hôn ước? Hẳn hẳn là vì cứu nàng nên mới nói như vậy đi.

Giản Hàn Chi đi đến bên cạnh cho Thập Hoan một nụ cười trấn an, sau đó liền đến bái kiến Hoàng Thượng. May mà Hàn Thập Tuấn đúng lúc đó nói cho hắn biết chuyện của Khâm Thiên Giám, hắn liền vội vàng chạy tới đây.

Vừa bước vào cửa, hắn liền nghe được chuyện Hoàng Thượng muốn Thập Hoan cùng Tần Vị Trạch kết thành một đôi. Vốn hắn không muốn Thập Hoan biết về việc hôn ước, chính là hiện tại không tránh được.

“Hàn Chi, những điều người nói chính là sự thật?” Tần Đạc nghi hoặc hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần nói những lời này đều là thật. Chuyện này Viễn tướng quân cùng gia phụ đều biết đến.”

Thấy Hoàng Thượng nhìn về phía mình, viễn tướng quân liền tiến lên một bước, “Hoàng Thượng, xác thực đúng là có chuyện này.”

Thập Hoan thật nghi ngờ, nàng không xác định trước mắt rốt cuộc chỉ là diễn trò, hay vẫn là giữa nàng cùng Giản Hàn Chi thật sự có hôn ước.

“Hoàng Thượng, Thập Hoan là thê tử chưa qua cửa của thần, chỉ sợ đến ở trong Ninh Vương phủ về lý thì thật không hợp, mong rằng Hoàng Thượng thứ tội.”

Tần Vị Trạch cười lạnh, tên Giản Hàn Chi kia thật sự cho rằng có được hôn ước này liền có thể kê cao gối mà ngủ? Đừng nói bọn họ chưa thành thân, liền tính thật sự thành thân, hắn cũng phải ngay trong hôn lễ đem Thập Hoan cướp trở về!

Thấy mọi người như thế, Tần Vị Trạch ngồi một bên không mở miệng lại nói: “Phụ hoàng, vẫn là thôi đi. Khiến một tiểu thư vào ở trong vương phủ đích xác có chút không ổn. Quái nhân như nữ thần này thân thể không biết cố gắng, không thể vì phụ hoàng bài ưu giải nạn.”

Vốn tưởng rằng thái độ của hắn sẽ rất cường ngạnh, chính là cứ nhiên không nghĩ tới sẽ khiêm tốn như thế.

Thấy thân thể hắn suy yếu như vậy mà lại còn suy nghĩ vì người khác, nàng không khỏi nhủ mảy. Tần Đạc trước sau luôn đau lòng nữ tử của mình. Ông ta trầm tư một lúc lâu, sau đó nói: “Một khi đã như vậy, mỗi ngày Thập Hoan lấy thân phận nữ quan đến tới Ninh Vương phủ, chạng vạng lại trở lại phủ Viễn tướng quân. Chính sự, người xem như thế có được hay không?”

Lưu Tỳ Lâm nhìn nhìn ánh mắt của Tần Vị Trạch sau đó vội vàng gật đầu, “Phương pháp này cũng có thể.”

Giản Hàn Chi lại như cũ nhủ chặt lông mày, “Hoàng Thượng.”

“Hàn Chi không cần nhắc lại nữa, người cùng Thập Hoan có hôn ước, trăm sẽ không bắt nàng ở tại Ninh Vương phủ, chỉ là ban ngày phải tới đây. Huống hồ nàng lấy thân phận nữ quan ở đây thì người khác cũng không ai dám nói ra nói vào! Việc này liền quyết định như vậy đi!”

Thấy Hoàng Thượng thái độ kiên quyết, Giản Hàn Chi cũng không còn nói gì được nữa.

Tần Vị Trạch lấy lui làm tiến, chiêu này thật là quá lợi hại. Hắn làm cho Hoàng Thượng liền cả hôn ước của Thập Hoan cũng không màng tới mà vẫn khẳng khái bắt nàng tới Ninh Vương phủ.

Tương tự đến việc sau này mỗi ngày đều phải đối mặt với hắn, Thập Hoan không khỏi bức bối trong lòng.

Tuy rằng vẫn chưa thành công làm cho Thập Hoan quay lại sống trong Ninh Vương phủ, thế nhưng ít nhất mỗi ngày nàng đều phải ở bên cạnh mình. Một khi đã như vậy, hắn liền có thể nghĩ cách làm cho mọi chuyện thuận lý thành chương.

Nhìn Thập Hoan khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tức giận, Tần Vị Trạch cong khóe môi, “Một khi mọi việc đã như vậy, thì vất vả cho Hàn cô nương rồi!”

“Hoàng Thượng, thần nữ muốn biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể giải được sao xấu chiếu mệnh của Vương gia!” Nhìn Tần Vị Trạch không giấu được tươi cười, Thập Hoan trong lòng liền khó chịu. Bất quá nàng cũng sẽ không ngoan ngoãn mà nghe lời như vậy.

“Lưu Tỳ Lâm, người nói xem?”

“Hoàng Thượng, thần cũng không nói chắc được thời gian cụ thể, bất quá chỉ cần tinh tú này khôi phục bình thường, như vậy Hàn cô nương liền hoàn thành sứ mệnh.”

Hay cho một cái giáo hoạt chính sử, tinh tú khi nào bình thường còn không phải là do hắn định đoạt!

“Tốt cứ như vậy đi, trăm bây giờ cũng đã mệt mỏi, các người phải cố gắng chiếu cố tốt cho Ninh Vương gia, không được xảy ra sai sót!” Dứt lời, Tần Đặc liền đứng dậy rời đi.

“Cung tiễn Hoàng Thượng!” Mọi người cùng nhau hành lễ. Ngay sau đó, Thập Hoan liền liếc mắt nhìn mà trừng Tần Vị Trạch một cái, rồi cũng theo sau mà rời đi.

Giản Hàn Chi đưa Thập Hoan trở về tướng quân phủ, vừa vào cửa, Thập Hoan liền ghé vào trên bàn kêu thảm: “Tinh tú bất lợi, sao hắn không nói là tuổi phạm Thái Tuế[3] luôn đi!”

[3] Tuổi phạm Thái Tuế: Phạm ở đây thực ra là “xung”, “xung” được phân thành “niên xung” và “đối xung”. “Niên xung” là chỉ năm cảm tính, như năm nay là năm Tỵ thì người tuổi rắn gặp năm Hợi là xung; gọi là xung Thái tuế tức Tý Ngọ xung, Sửu Mùi xung, Dần Thân xung, Mão Dậu xung, Thìn Tuất xung, Tỵ Hợi xung; lấy năm Tỵ rắn làm ví dụ, Tỵ với Hợi xung nhau, vì thế người tuổi Hợi ở năm Tỵ sẽ là “đối xung”, phạm Thái tuế; những năm cảm tính gặp “niên xung” hoặc “đối xung” thường đến chùa lễ Thái tuế thì mọi sự mới thuận lợi được.

“Thập Hoan, việc hôn ước này giữa chúng ta. Là sự thật!” Giản Hàn Chi vẫn luôn cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn là nói ra miệng.

Vốn dĩ nàng cũng chưa đề chuyện này ở trong lòng, chính là khi nhìn thấy Giản Hàn Chi đồng tử trong suốt không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm nàng làm nàng có chút nao nao.

Nàng liền thay đổi thành biểu tình nhẹ nhàng: “Chuyện này ngài đừng lo, nếu ngài có thích cô nương nào thì có thể trực tiếp nói cho ta biết, chúng ta có thể lập tức giải trừ hôn ước. Yên tâm, ta sẽ không làm khó ngài đâu.”

Giản Hàn Chi trong lòng có một chút chua xót, vì sao nàng xem chuyện này nhẹ nhàng như vậy, đối với hôn ước này không có lấy một chút để ý?

“Nếu. Cô nương ta yêu thích chính là nàng thì sao?”

Đang lúc uống nước, Thập Hoan vừa nghe xong những lời này lập tức bị sặc “Khụ khụ khụ.”, nín lấy cái bàn mà ho sặc sụa một trận.

Giản Hàn Chi vội vàng tiến lên vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, “Sao lại bất cẩn vậy.”

Hắn còn ngại nàng chịu kinh sợ chưa đủ nhiều hay sao? Chẳng những nàng phải lo lắng Tần Vị Trạch kia luôn thời thời khắc khắc sẽ tính kế mình, mà hiện tại hắn lại cư nhiên cũng tới gây thêm phiền phức.

Thật vất vả mới thuận khí, Thập Hoan lấy lại bình tĩnh nói: “Giản Hàn Chi, ngài thật sự nghiêm túc? Ngài không cần vì cái gọi là hôn ước kia mà nông nổi đến mức nói như vậy.”

“Chỉ chộc nàng thôi, yên tâm, nếu ta thật sự có yêu thích cô nương nào thì nhất định sẽ nói với nàng!” Hắn cười cười nhìn nàng.

Thập Hoan tức khắc cảm thấy yên lòng. Còn tốt, may là Giản Hàn Chi chỉ nói đùa, bằng không nàng thật sự không biết mình nên đối mặt với hắn thế nào.

Nhìn nàng rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm một cái, hắn liền biết trong lòng nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận mình. Nếu không, với ánh mắt nghiêm túc kia của hắn, nàng sao có thể không phát hiện ra. Bây giờ hắn không mong dọa đến nàng, cũng không muốn làm nàng xa cách chính mình. Hắn sẽ từ từ từng chút một mà làm nàng yêu mình, hoàn toàn tiếp thu chính mình.

Bất quá Tần Vị Trạch còn ở đó, hắn không thể không cảnh giác!

Tần Vị Trạch hao hết tâm sức còn không phải là vì để Thập Hoan danh chính ngôn thuận mà ở bên người hắn hay sao? Hơn nữa, bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày Thập Hoan đều phải đến Ninh Vương phủ, khó tránh khỏi nảy sinh sự tình gì với Tần Vị Trạch.

Ngày thứ hai, Tần Vị Trạch chờ tới lúc mặt trời lên cao cũng không thấy Thập Hoan xuất hiện. Hắn không khỏi nhíu nhíu mày, xem ra nha đầu này lại diễn trò gì đây.

Thẳng đến thời điểm sắp dùng bữa trưa, Thập Hoan mới khoan thai tới chậm.

“Tham kiến Ninh Vương gia! Vương gia nhanh như vậy là có thể xuống giường, chứng tỏ rằng linh vật là ta thật đúng là dùng được!” Thập Hoan đứng ở cửa trêu chọc.

Linh vật?

Tần Vị Trạch không nhịn được bị nàng chọc cười, linh vật? Cũng một bên trong cái đầu nhỏ này của nàng có thể nghĩ ra loại suy nghĩ này.

“Vì sao hiện tại mới đến đây?”

“Hoàng Thượng chỉ nói ta ban ngày phải lại đây, cũng không có nói ta phải giờ nào thì đến.”

Tần Vị Trạch cười khế, nàng thế nhưng lại lợi dụng chút sơ hở này.

“Nàng lại đây bồi bổ vương dùng bữa!”

“Vương gia thực xin lỗi, ta mới vừa ăn xong, ngài vẫn là nên tự túc đi.”

Thập Hoan đứng ở chỗ cách hắn xa nhất, hai bên cửa chính là thủ vệ, nàng quyết không thể cùng hắn đơn độc ở chung một chỗ.

Tần Vị Trạch dù không thể đợi được để nhìn thấy nàng nhưng vẫn ung dung mà nói: “Chính sử Khâm Thiên Giám không phải nói là nàng phải làm bạn ở bên cạnh bổn vương hay sao? Nếu nàng không hiểu việc ở bên cạnh này là có ý tứ gì thì thật ra bổn vương nhưng lại rất có hứng thú mà dạy cho nàng hiểu!”

Trong lòng nàng sớm đã đem cái tên đáng giận chính sử kia mắng cả ngàn lần, cư nhiên với con hồ ly này là cùng một giuộc.

Thập Hoan không tình nguyện đi qua đó, Tần Vị Trạch cũng chẳng ngại nàng đi quá chậm, liền tiến lên một bước bắt lấy tay nàng.

Thấy Thập Hoan ra sức muốn thoát khỏi tay hắn, Tần Vị Trạch chỉ cười khế, dùng chút sức liền đem nàng ôm ở trước ngực. Người thấy hương thơm chỉ thuộc về nàng, Tần Vị Trạch đột nhiên cảm giác trong lòng thật thoải mái.

“Ninh Vương gia, thỉnh người tự trọng!”

Thập Hoan dùng tay chống trước ngực hắn, bình tĩnh mà nói.

Hắn không nói gì, thoáng cái càng siết chặt cánh tay.

“Ngài nếu lại vô lễ với ta, ta tất nhiên sẽ làm cho phụ thân ta nói Hoàng Thượng biết.”

“Vậy không còn gì tốt hơn, bổn vương ước gì tất cả mọi người đều biết chúng ta cứ thân mật như vậy mà ở bên cạnh nhau.” Vừa dứt lời, hắn cư nhiên lại lần nữa buộc chặt cánh tay.

Thập Hoan cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, hắn thật đúng là hận không thể bẻ gãy xương cốt nàng. Lập tức trong cơn giận dữ, Thập Hoan liền phản nộ nói: “Tần Vị Trạch, buông ta ra!”

“Lại gọi tên bổn vương lần nữa.” Rốt cuộc nghe được nàng kêu tên của mình, Tần Vị Trạch khoe miệng nhẹ cong lên, quả thực vẫn là làm nàng sinh khí là biện pháp nhanh nhất.

Như thế nào mấy mới ngày không gặp mà da mặt Tần Vị Trạch đã trở nên dày hơn trước.

Thấy nàng không chịu kêu, Tần Vị Trạch giả làm bộ định hôn nàng.

“Tần Vị Trạch!” Thập Hoan chính là đã trải nghiệm qua cách hôn môi khủng bố kia của hắn, chỗ nào gọi là hôn, chính là toàn bộ muốn đem nàng nuốt sống. Nàng không muốn lại “được” thử một lần nữa. Thấy hắn “Miệng hạ lưu tình” Thập Hoan mới thở dài nhẹ nhõm.

Vừa lòng thả lỏng nàng ra, Tần Vị Trạch đưa Thập Hoan tới trước bàn ăn.

Nha hoàn đã chuẩn bị tốt đồ ăn, Thập Hoan chính là không có tâm tình gì để ăn uống, thế nhưng Tần Vị Trạch lại cảm thấy hôm nay lại ăn được thật nhiều.

“Nàng tốt nhất là nên ăn nhiều một chút, bởi vì ăn xong cơm trưa, chúng ta còn có nợ cũ chưa giải quyết. Mấy ngày trước đây nàng giả trang lang trung tới trêu chọc bốn vương, bốn vương chính là còn nhớ rất rõ ràng đấy.”

Thập Hoan làm sao sợ bị uy hiếp, nói: “Vương gia nói ta giả trang lang trung, nhưng ngài có chứng cứ gì để chứng minh?”

“Tiểu nhị ở tiệm may đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng có cần bốn vương đem hắn gọi tới nói chuyện không?”

Hồ ly đáng chết này, còn có chuyện gì hắn không biết chứ? Đường như để hả giận Thập Hoan liền cắn cắn một miếng bánh màn thầu.

Đầu, nàng thật là hận không phải hiện tại chính mình đang cắn chính là thịt của con hồ ly này!

Thấy nàng chịu ăn cái gì đó, Tần Vị Trạch không ngừng gấp cho nàng mấy món.

Kỳ thật nếu là Thập Hoan cẩn thận một chút liền có thể phát hiện hôm nay Tần Vị Trạch sai người chuẩn bị tất cả đều là món mà ngày thường nàng thích ăn nhất. Chẳng qua nàng hiện tại không rảnh bận tâm chút thức ăn này.

Nha đầu quá gầy, phải dưỡng béo tròn thật tốt mới có thể “ăn luôn”!

Dùng xong cơm trưa, Tần Vị Trạch cho mọi người lui xuống, lập tức trong phòng chỉ còn lại có bọn họ hai người.

“Bốn vương chỉ muốn biết, vì sao thuật dịch dung của nàng ngay cả Bất Chu cũng không phát hiện ra?” Hắn đã từng hỏi qua Lữ Bất Chu, chính là hắn cũng không nhìn ra sơ hở.

“Đó là hắn học y không tinh!”

“Hắn học y không tinh? Nàng cũng biết sự phụ hắn được người đời xưng tụng là Thiên Diện Quý Y, chưa bao giờ có người từng gặp qua bộ mặt thật của hắn. Một tay của hắn dịch dung đến xuất thần nhập hóa. Mà Bất Chu lúc ấy mỗi ngày đều phải làm một việc chính là ở trong một đám người tìm ra sự phụ hắn. Nếu tìm không ra liền sẽ phải chịu phạt. Cuối cùng, cho dù thuật dịch dung cao siêu thế nào đi nữa thì hắn chỉ cần xem một cái liền có thể nhìn thấu.”

Tần Vị Trạch nói thật nhẹ nhàng, nhưng thực sự lúc trước khó khăn như thế nào cũng chỉ có chính bản thân hắn trong lòng mới hiểu rõ.

“Vương gia cũng đừng quên, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân [4]!”

[4]: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: bên ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác vì vậy đã có người tài giỏi thì sẽ có người còn tài giỏi hơn

Thập Hoan nàng cũng sẽ không ngu ngốc mà để lộ ra bí quyết của chính mình đâu.

“Nhân ngoại hữu nhân? Nàng là đang ám chỉ Giản Hàn Chi sao? Nhất định là hắn giúp nàng đúng hay không?”. Nhớ lại sự tình ngày hôm ấy, Tần Vị Trạch lửa giận liền ngưng tụ lại: “Nàng và hắn còn có hôn ước, nàng thật sự thích hắn?”

“Việc này hắn không phải là việc cần Vương gia quan tâm. Bây giờ việc quan trọng chính là giải trừ sao xấu chiếu mệnh của Vương gia!”. Hiện tại nàng không hề muốn cùng hắn thảo luận vấn đề của Giản Hàn Chi.

Thấy nàng tránh né mà không trả lời, Tần Vị Trạch lập tức đứng bật dậy: “Nàng thích hắn!”.

Lần này chính là ngữ khí khẳng định.

“Đúng vậy, ta thích hắn, ta chẳng những thích hắn mà ta còn thích cả phụ thân ta, ca ca ta, ta còn thích cả Linh Nhi nữa, như thế đã làm ngài thấy vừa lòng chưa?”

“Đừng có ý đánh trống lãng!” Tần Vị Trạch nhìn Thập Hoan một lúc lâu, sau đó đột nhiên cười lạnh: “Giản Hàn Chi hôm qua dám nói nàng là thê tử chưa qua cửa của hắn, chính là muốn ngăn cản nàng tiến vào Ninh Vương phủ! Nhưng kể cả vậy thì sao chứ, nàng hôm nay không phải là ở trước mặt Bốn vương sao. Tiểu Hoan tử, nàng tốt nhất đừng để cho Bốn vương phát hiện nàng động chân tình với hắn. Dù sao thì hôn ước của các người rất nhanh không còn tồn tại nữa.”

Δ Chú thích thêm:

[2] Tần Tần chỉ hảo: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện”. Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tần Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tần Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tần. Sau khi Tần Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tần. Mấy năm sau, nước Tần xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tần nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tần. Bấy giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả Công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: “Hai nước Tần Tần địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?”. Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tần, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Say rượu gặp họa

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

Một ngày sau, ở trong Vương phủ Hàn Thập Hoan trực tiếp ngã up lên trên giường. Đối phó với Tần Vị Trạch còn mệt hơn so với chuyện chạy mườì dặm đường. Hơn nữa, không biết chuỗi ngày thế này đến khi nào mới kết thúc, nàng không khỏi âm thầm than thở.

Chờ đến lúc ăn tối, chỉ có Lý Ôn Uyển ngồi ở trước bàn, phụ thân và ca ca do có việc nên đều đi ra ngoài.

Vốn dĩ Hàn Thập Hoan đã có ý định không ăn, lại thấy người gọi là mẹ cả đang ngồi nghiêm chỉnh, lại càng không muốn ăn. Nhưng cái gì tới cũng sẽ tới, nếu cứ như vậy mà đi ngược lại sẽ để cho Lý Ôn Uyển nắm được nhược điểm của nàng.

Tùy tiện ngồi vào bàn, Lý Ôn Uyển liếc xéo Thập Hoan một cái, hừ lạnh một tiếng, hôm nay chỉ có hai người nàng, cuối cùng thì nàng cũng chờ được cơ hội để giáo huấn tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày này rồi.

"Người không cảm thấy người ngồi ở chỗ này không thích hợp sao?" Lý Ôn Uyển nói với Thập Hoan.

Một đứa con thiếp, trước kia chỉ cần ở trước mặt bà đã run rẩy, giờ lại trắng trợn, táo bạo mà ngồi đối diện bà. Xem ra ả rồi đi mấy ngày cũng tiến bộ không ít.

Thập Hoan ngẩng đầu nhìn bà ta, ánh mắt cao ngạo kia đã giải thích rõ mọi thứ. Nàng hiểu được rằng chủ nhân của thân thể này trước kia ít nhiều gì cũng thường xuyên bị mẹ cả hành hạ. Nàng cũng vô tình mà từ chỗ Văn Xảo tìm hiểu được chuyện, vốn dĩ tính cách của Hàn Thập Hoan rất nhất gan lại sợ phiền phức, hơn nữa còn không được lòng mẹ cả, nên ở trong phủ lại càng nhận hết mọi sự hành hạ.

Ngày thường ở trước mặt Viễn tướng quân giả vờ không phải khá tốt sao, cuối cùng thì cũng đóng kịch không nổi nữa sao?

"Không ngồi ở chỗ này, ta đây nên ngồi ở nơi nào?"

Lý Ôn Uyển sừng sốt, không thể ngờ được nàng thế mà lại dám cãi lại bà ta!

"Thập Hoan, chúng ta nói trắng ra. Ở trước mặt tướng quân, bốn phu nhân có thể để lại mặt mũi cho người. Nhưng người không cần đắc ý vênh vào, phải nhớ rõ thân phận của người!"

Thập Hoan cười lộ vẻ trào phúng: "Chuyện kia làm phiền người nói rõ ràng một chút, thân phận của ta là gì!"

Thấy nàng kiêu ngạo như thế, Lý Ôn Uyển lập tức nổi giận, "Nha đầu chết tiệt kia, nhường người một tấc người còn muốn lấn một thước! Đừng cho là ta không biết tâm tư của người, người cho rằng được lòng tướng quân thì phủ tướng quân sẽ do người định đoạt sao? Người là một đứa con riêng còn không biết xấu hổ xuất đầu lộ diện, thì chúng ta cũng không để mất đi phủ tướng quân!"

Rót cho chính mình một chén trà, Thập Hoan nhàn nhả uống: "Quả thật là phu nhân nên tìm cho mình một đại phu, xem cho tốt miệng của mình xem có bệnh tình gì, nếu không tại sao lại nói lại dơ bẩn như vậy!"

"Người dám làm càn!" Đập bàn một cái, Lý Ôn Uyển hung tợn quát.

Thành công nhìn bà ta đỏ bừng mặt giận dữ, Thập Hoan cười lạnh: "Viễn tướng quân? Đó là cha ta, ta hiểu kính ông là chuyện nên làm. Nhưng phu nhân lại nghĩ đến chuyện khác, thật kì quái. Chẳng lẽ ca ca hiểu kính cha cũng là diễn trò?"

"Người đừng có vu oan cho Thập Tuấn!"

"Sao nào, nhắc tới con của người thì bảo ta vu oan, mà nói đến ta thì là bày mưu âm thầm. Tiêu chuẩn phán xét của phu nhân liệu có quá bất công hay không."

Lý Ôn Uyển trừng mắt với Thập Hoan, dung mạo tinh xảo đều có chút vặn vẹo. Nha đầu này đi ra ngoài một chuyến sao lại trở nên nhanh mồm dẻo miệng như thế, thế nào lại dám cùng tranh luận với mình!

"Người đừng tưởng có Giản Hàn Chi liền cho rằng mình có thể hô mưa gọi gió. Người đi ra ngoài hỏi thăm xem, hiện tại người ngoài nói người như thế nào. Cùng Giản Hàn Chi có hôn ước, bỗng nhiên còn muốn mỗi ngày đến phủ Ninh Vương làm bằng hữu với Vương gia, còn ra thể thống gì! Gia đình của Giản Hàn Chi muốn lấy người hay không còn chưa quyết định đâu, đừng có chờ vào hôn sự này mà mộng tưởng hão huyền!"

"Sao nào, nàng ấy chịu làm bằng hữu với bốn vương, tướng quân phu nhân có ý kiến gì sao?" Tần Vĩ Trạch từ ngoài cửa tiến vào, tuy rằng ngữ khí bằng phẳng, nhưng uy nghiêm trong đó không thể bỏ qua.

Hắn sao lại tới đây? Thế mà còn ngênh ngang đi vào nhà!

Vừa thấy người đến là Ninh Vương gia, Lý Ôn Uyển lập tức khôi phục nụ cười hiền thực: "Không biết Ninh Vương gia đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, mong rằng Vương gia thứ tội."

Tần Vĩ Trạch trực tiếp lướt qua nàng, nhanh chóng đi đến bên cạnh Thập Hoan, trên dưới đánh giá một phen vẫn chưa thấy khác thường, xoay người đối Lý Ôn Uyển nói: "Tướng quân phu nhân có nên nói rõ ràng một chút, Thập Hoan giúp bốn vương giải hạn, sao lại là không ra thể thống gì? Huống chi đây là do phụ hoàng hạ chỉ, hay là..... Phu nhân đối với ý chỉ của phụ hoàng có điều bất mãn?"

Nhìn Lý Ôn Uyển nháy mắt đã bị dọa trắng mặt, Thập Hoan vô cùng vui vẻ. Loại người trước một mặt sau một mặt khác như này, phải có người chú tâm thật nhiều.

"Vương gia đừng vội hiểu lầm, ta chỉ là cùng Thập Hoan nói đùa chút thôi. Thập Hoan có thể trợ giúp Vương gia là phúc khí của nàng, sao lại có ai dám phê bình."

Tần Vĩ Trạch vẫn chưa cho bà sắc mặt tốt, nếu không phải coi trọng mặt mũi của Viễn tướng quân, hôm nay bà ta dám nhục mạ Thập Hoan như vậy, tất nhiên hắn sẽ không dễ dàng tha như vậy.

"Như vậy là tốt rồi, nếu để bốn vương biết được ai dám ở sau lưng khua môi múa mép, tất nhiên sẽ rút lưỡi của kẻ đó!"

Lý Ôn Uyển liên tục gật đầu, cũng không dám thở mạnh nữa. Tại sao Ninh Vương gia luôn giúp đỡ cho nha đầu chết tiệt kia? Chẳng lẽ nha đầu này cùng Ninh Vương gia có quan hệ không rõ ràng?

Phần hạn mà nhìn Thập Hoan bị Tần Vĩ Trạch lôi đi, Lý Ôn Uyển nảy ra ý hay. Có lẽ..... Đem chuyện này kể cho Thái tử, là một cơ tốt để đối phó với Ninh Vương gia.

Lập tức bị Tần Vĩ Trạch lôi ra, Thập Hoan vội vàng hô: "Vương gia, linh vật chỉ giới hạn trong ban ngày, hiện tại thái dương đều xuống núi, ta phải đi về ngủ, thứ lỗi không thể phụng bồi!"

"Người bị đàn sao? Bị khi dễ cũng không nói với bốn vương! Nếu không phải hôm nay để bốn vương bắt gặp được, người còn nghĩ sẽ giấu tới khi nào? Còn trở về làm gì, cùng ta hỏi Ninh Vương phủ!" Hắn vốn định tới bái phỏng tướng quân, ai ngờ thế nào lại đụng phải một màn này.

Cơ bản hắn cứ tưởng những ngày nàng ở phủ tướng quân rất dễ chịu, nhưng ai ngờ thế còn phải bị kia tướng quân phu nhân khi dễ!

"Vương gia, cái này không quan trọng!"

("Sao lại không cần phải, lại làm người cái này bốn

Lòng trắng trứng bạch trở về làm người khi dễ sao?")

Thập Hoan tròn trắng mắt, nàng không có yếu đuối như vậy được không. Hôm nay kể cả hắn không xuất hiện, nàng cũng sẽ không bị tổn hại!

"Thứ nhất, ta không phải ngu ngốc, thứ hai, Vương gia không tới, tự ta cũng có thể ứng phó!"

Tần Vĩ Trạch cười khế, "Một lần đã bị bốn vương bắt được dễ sai bảo, không phải tiểu ngu ngốc thì là cái gì?"

Hắn thế mà lại không biết xấu hổ nói ra. Nếu không phải bởi vì hắn âm tình bất định, mọi cách dùng thủ đoạn, nàng sao lại sẽ mắc mưu!

Bất quá nói đến điều này, Lý Ôn Uyển so với Tần Vị Trạch, quả thực không phải là đối thủ. Lý Ôn Uyển rất khó đối phó, xét đến cùng đều bởi vì bà ta không ưa Thập Hoan. Tuy có dã tâm, nhưng hi vọng lại không khó phỏng đoán.

Nhưng là Tần Vị Trạch không như vậy.

Mưu kế và thủ đoạn của hắn, mỗi một lần đều tính đến thập phần tinh chuẩn. Hơn nữa không ai có thể đoán được hắn suy nghĩ cái gì, cũng giống như hiện tại, không hiểu sao lại bất chấp Lý Ôn Uyển là nhất phẩm cáo mệnh tướng quân phu nhân, trắng trợn mà che chở nàng như vậy.

Bị hờ ly Tần Vị Trạch đối đãi lâu rồi, Thập Hoan cũng cảm thấy công lực của mình tăng lên, đối phó với Lý Ôn Uyển căn bản không khác gì chơi đùa.

"Vương gia yên tâm, nguyên tắc của ta rất đơn giản, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu có người phạm đến ta, tất nhiên ta sẽ không cho hắn sống yên!"

"Như thế thì tốt!"

"Nếu sau đây không còn việc gì nữa thì không quấy rầy Vương gia, ta đi về ngủ." Nói xong làm bộ phải mau chóng rời đi.

Tần Vị Trạch lại ngăn cản nàng, "Nếu để bốn vương phát hiện ngươi bị bà ta khi dễ nữa, bốn vương lập tức đem ngươi mang về Ninh Vương phủ, có nghe hay không!"

"Vương gia phát hiện ta bị bà ta khi dễ?"

"Bốn vương chỉ có thể nói bốn chữ: không ngừng cố gắng!"

Đây là cái gì Vương gia a! Lo sợ cho thiên hạ không loạn!

Bất quá nhìn hắn hôm nay vì mình bênh vực bày ra bộ dạng bênh vực kẻ yếu, dường như Thập Hoan thấy hắn cũng không đáng ghét như vậy.

Màn đêm buông xuống, nhưng trên đường lại rất náo nhiệt. Toàn bộ cửa hàng trên phố đều treo đèn lồng ở trước cửa, chiếu toàn bộ đèn đường sáng rực, thật náo nhiệt.

Tiếng rao hàng nối liền không dứt, xiên thịt dê thơm ngào ngạt, nồi bánh bao thịt mới ra lò, khiến bụng của Thập Hoan thấy mà lại phát ra tiếng kêu kháng nghị.

Tần Vị Trạch cười, "Xem ra là nên tìm một chỗ thỏa mãn bao tử của nàng đi!"

Vừa dứt lời, Thập Hoan vừa định vọt vào chợ đêm, liền bị Tần Vị Trạch kéo lại.

"Không phải dân tế phẩm cho ngũ tạng sao? Làm gì không cho ta đi ăn?"

"Bốn vương mang ngươi đi ăn sẽ tốt hơn!"

"Như thế này đã tốt rồi, Vương gia nếu ăn không quen thì mời tự ý!"

"Ngươi không nghĩ cùng với bốn vương đi sao? Vâng?" Trong giọng nói rõ ràng mang một tia uy hiếp.

Vừa mới không cảm thấy, hiện tại bụng thậm chí kêu, đương nhiên nàng không muốn bỏ gần tìm xa. Nhưng Tần Vị Trạch lại không cho nàng đi, lôi kéo nàng xuyên qua đèn đuốc sáng trưng trên đường phố.

Niềm vui của Thập Hoan nhanh chóng biến thành nhàm chán, nói vậy hắn tất nhiên là đi đến tửu lầu cao quý gì đi. Lập tức hứng thú ăn uống không còn tới một nửa. Nhưng càng đi, Thập Hoan cảm thấy có chút không đúng, càng chạy như vậy càng mờ ám, hơn nữa bốn phía đều là dân cư.

"Vương gia, ngươi xác định chúng ta muốn đi ăn cơm?" Nhìn nhìn này bốn phía, cũng không có cái gì tửu lầu quán trà, sao có thể có chỗ nào để ăn chứ.

Tần Vị Trạch đi phía trước nháy mắt dừng lại, xoay người suýt nữa đụng phải Thập Hoan, cười tà: "Chẳng lẽ ngươi còn nghĩ muốn cùng bốn vương làm chút chuyện khác? Bốn vương cũng không ý kiến nha!"

Thằng nhãi này trong đầu không thể nghĩ đến chuyện bình thường sao. Mọi quan hệ của bọn họ tuyệt đối có câu thông chương ngại.

"Được, chúng ta tới rồi." Tần Vị Trạch không hề chờ nàng, đứng ở một chỗ nhà dân bình thường nằm ở phía trước gọi đến.

Bọn họ đẩy cửa đi vào, Thập Hoan đánh giá chỗ này.

Sân không lớn, nhưng là tứ hợp viện bình thường. Bên tay phải là một loạt phòng ốc, phía trước là một sảnh ăn, bên trong trồng đầy rau dưa. Mà bên tay trái còn lại nuôi rất nhiều gia cầm. Trong viện, đại hoàng cầu vừa thấy có người tiến vào, không những không sửa to, lại còn vô cùng hưng phấn mà chạy đến trước mặt Tần Vị Trạch, nhảy nhót lung tung, móng vuốt quơ quào trên áo bào tuyết trắng của hắn.

Đổi lại nếu là ngày thường, Tần Vị Trạch hẳn là đã sớm đem nó ném văng ra. Nhưng hắn lại vô cùng thân thiết mà xoa xoa đại hoàng cầu, trông như là bằng hữu với nhau.

Thập Hoan trong lòng dần dần trở nên nghi hoặc, xem bộ dáng này, Tần Vị Trạch hẳn là thường xuyên tới nơi này mới đúng. Hắn đường đường là một Vương gia, vinh hoa phú quý gì không có, vì sao lại muốn chạy tới chỗ nhà dân bình phàm này?

"Tiểu tử thúì, còn không biết lại đây!"

Đột nhiên, Thập Hoan chỉ nghe được "Vèo" một tiếng, liền nhìn thấy một vật bị ném tới chỗ Tần Vị Trạch. Hắn đứng tại chỗ, một tay tiếp lấy, vững vàng mà đem "ám khí" kia tiếp được.

"Sư phụ, phiền toái lão nhân gia ngày lần sau vẫn hãy thay đổi đi, mỗi lần tới đều chỉ cho ta ăn một quả táo!" Hắn duỗi tay đến trước mặt Thập Hoan, trên tay đột nhiên cầm một quả táo hồng.

Hơn nữa Thập Hoan cũng chú ý tới ngữ khí của Tần Vị Trạch, cùng với ngày thường hoàn toàn tương phản. Ngữ khí nhẹ nhàng đầy thích ý như vậy, quả thực cùng với ngày thường là hai người khác nhau. Hơn nữa hắn trực tiếp dùng "Ta", không dùng "Bổn vương", đủ để nhìn ra quan hệ của hắn với người này.

Tần Vị Trạch kéo Thập Hoan đi vào trong nhà, chỉ thấy bên trong có một lão nhân đang ngồi ở trước bàn uống rượu. Người này hạc phát đồng nhan, hai mắt có thần, thấy Tần Vị Trạch lôi một cô nương đi vào, cười tùm tùm vừa vuốt râu, vừa đánh giá Thập Hoan. Đây là lần đầu tiên Tần Vị Trạch mang theo cô nương tới chỗ này, xem ra người này đối với hắn mà nói tất nhiên không bình thường.

"Đói bụng!" Tần Vị Trạch ngồi xuống bên cạnh bàn đã bắt đầu kêu đói.

"Đã biết ngươi sẽ nói như vậy, nên đã sớm chuẩn bị tốt!"

Dứt lời thì mở cái nắp kia ra, một mâm món ngon nóng hổi thật khiến người xem như được mở rộng tầm mắt. "Ngươi không phải đói bụng sao? Nhanh ăn đi." Kéo Thập Hoan ngồi xuống cạnh mình, sau đó đưa cho nàng chiếc đũa.

Thập Hoan không hiểu gì cả, "Không giới thiệu một chút sao?"

"Hắn là sư phụ ta."

"Hắn là đồ nhi của ta."

"À!" Thập Hoan gật gù đầu, tiếp đến là bắt đầu tấn công đồ ăn trước mặt.

Nếu bọn họ không nghĩ sẽ giải thích nhiều, tất nhiên là có lý của bọn họ. Dù sao Thập Hoan tới nơi này cũng là để ăn cơm, căn bản không cần suy xét nhiều như vậy.

Liêu Liên Xuyên lại bị nha đầu này chọc cười, nàng không có lòng hiếu kỳ sao? Thế nào lại không nhiều truy vấn một câu, trực tiếp bắt đầu ăn.

"Nha đầu, ngươi không tò mò sao? Không nghĩ hỏi một câu là ta vì sao trở thành sư phụ của Tần Vị Trạch sao?"

"Không cần phải hỏi!" Thập Hoan cười vui tính ranh mà trả lời.

Nhìn ánh mắt đầy chờ mong kia, Thập Hoan biết hắn rất muốn nàng hỏi, nàng liền cố tình làm trái ngược.

"Ngươi một chút cũng không muốn biết?"

"Không muốn!"

"Đây chính là sư phụ của Tần Vị Trạch nha!"

"Của hắn chứ không phải của ta."

Liêu Liên Xuyên hoàn toàn bị cô nương này đánh bại, vừa ngẩng đầu muốn cùng với Tần Vị Trạch than khổ, thế mà lại nhìn thấy trong mắt hắn ẩn hiện nhu tình. Trong nháy mắt, cái gì đều không cần phải nói, Liêu Liên Xuyên liền hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng mà cô nương này thật ra rất thú vị, hắn thích! Thế nào lại có thể nhìn thấu ý nghĩ của chính mình. Vốn định hỏi nàng một chuyện, chính là ai ngờ hiện tại nàng thế mà lại không cho hắn nói ra chuyện xưa, không phải muốn ghen chết hắn sao.

"Sư phụ tốt, Thập Hoan cũng không phải liền dễ dàng mắc mưu như vậy."

"Thập Hoan? Thập Hoan không phải là nương tử sắp cưới của Hàn Chi sao?"

Lời này vừa nói ra, Tần Vị Trạch đánh mặt lại, mà Thập Hoan thiếu chút nữa bị sặc tử. Tần Vị Trạch vội vàng đổ một chén nước cho nàng, vỗ nhẹ phía

sau lưng nàng cho thuận khí.

Lão nhân này thật đúng là bát quái, chuyện nàng cùng Hàn Chi có hôn ước mà hắn cũng biết rõ?

"Giãn Hàn Chi? Tiền bối, người biết hắn?" Thập Hoan hỏi.

"Hắn cũng là đồ đệ của ta, là sư đệ của tên tiểu tử thú này."

Tin tức này có sức công phá quá lớn, Tần Vị Trạch cùng Giãn Hàn Chi thế nào lại là sư huynh đệ đồng môn. Liều Liền Xuyên thấy sắc mặt của Tần Vị Trạch càng ngày càng khó coi, liền biết rõ trong đó có ẩn tình. Bất quá nhìn đáng vẻ, hắn là Hàn Chi nhanh hơn hắn một bước, hôn ước cũng đã có.

Hai người kia đều là môn sinh đặc ý của hắn, hắn cũng sẽ không thiên vị cho bất luận kẻ nào. Ngược lại đối với tiểu nha đầu trước mặt đã nổi lên hứng thú.

"Nha đầu, chúng ta tới vùng quyền uống rượu thế nào?" Hắn nhanh chóng chuyển đề tài, nhưng không nghĩ khỏi băng bên cạnh này đông chết.

"Ta sẽ không!"

"Ta biết người ghét bỏ ta là lão nhân gia, đúng vậy, ta còn một mình uống rượu giải sầu cũng tốt."

"Không phải!" Thập Hoan thấy hắn có chút mất mát, vội vàng giải thích.

"Nói như vậy là người đồng ý, thật tốt!"

Lấy cớ là nói sắp có một vạn biến, mỗi một lần đều dùng biện pháp này mà lừa hắn bồi y uống rượu. Xem ra Thập Hoan tất nhiên là chạy không thoát. Vốn tưởng rằng chỉ đùa với y một chút, nhưng không nghĩ tới hắn thế mà lại lợi hại như vậy, rượu quá ba phần, gương mặt Thập Hoan đã phiếm hồng, có chút say.

"Không chơi nữa, ta muốn đi ngủ. Người mang đến, người phụ trách mang về." Nhìn sư phụ của mình đuổi eo lưng biếng, Tần Vị Trạch nhận mệnh mà bế Thập Hoan, trước kia mỗi lần đều là như thế này, chẳng qua lúc ấy, đều là hắn đem sư phụ đỡ trở về.

Nhìn bộ dáng Tần Vị Trạch coi nàng như trân bảo kia, Liều Liền Xuyên liền vuốt râu, không nói thêm gì. Cả hai sư huynh đệ đồng thời thích một nữ tử, mối quan hệ của bọn họ đã định sẽ không thể yên ổn.

Rượu kia có chút ngọt nhẹ, Thập Hoan cơ bản cho rằng cũng không sẽ không say, nên khi uống cũng không quá để ý. Nhưng ai ngờ giờ phút này nàng lại say đến lợi hại, có chút thần trí không rõ.

Còn Tần Vị Trạch sớm đã mệnh Ngụy Đạt tại đây chờ, một đường bay nhanh, trực tiếp mang theo nàng về tới Ninh Vương Phủ. Đem nàng đặt ở trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng bởi vì uống rượu có chút hơi phiếm hồng, khẽ mím cánh môi, Tần Vị Trạch nhìn không được cúi đầu, nhẹ nhàng mà hôn lên môi đỏ như anh đào kia.

Hương rượu nhẹ nhàng trong miệng nàng làm hắn trầm mê không thôi. Đây có tính là trộm hương không? Tần Vị Trạch ở trong lòng âm thầm nói. Hắn cũng nói là mình hắn là buông ra, nhưng hắn lại trầm mê với hương vị ngọt ngào này. Lưỡi hắn cạy ra khớp hàm của nàng, dây dưa với lưỡi của nàng.

Không đủ, không đủ!

Hắn tỉnh mẫn mà hôn môi, không buông tha từng tác trong khoang miệng của nàng. Thật vất vả chờ đến thời điểm nàng nghe lời như vậy, nếu là nàng tỉnh, sẽ không ngoan ngoãn cho hắn thân cận.

Nhưng Thập Hoan liền không có hưởng thụ như vậy. Nàng chỉ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, hơn nữa trong miệng giống như có thứ đó động đậy, thành ra nàng cũng không nghĩ gì, theo bản năng mà cắn xuống, ngay sau đó vùng tay một cái tát tới gương mặt anh tuấn, xoay người đưa lưng về phía hắn nặng nề ngủ.

Tần Vị Trạch ăn đau che lại cánh môi, nha đầu này thế mà lại lại cho hắn một cái tát, vẫn còn ở thời điểm hôn môi. Nếu không phải nàng say rượu, hắn tất nhiên muốn đánh thức nàng. Nhìn cổ trắng nõn kia, Tần Vị Trạch trong mắt tức khắc tỉnh quang chợt lóe, không có ý tốt mà cười cười, sau đó liền dọc theo cổ duyên dáng của nàng bắt đầu để lại vết dấu.

Một cái tát này cũng không thể bạch đánh có phải hay không. Hơn nữa hắn thuận tiện để ở trước ngực vài vết thương "giả tạo", như vậy sự tình mới có chút thú vị có phải hay không.

Hơn nữa hôm nay dắt nàng đi gặp sư phụ, hắn chính là muốn truyền đạt một cái tin tức, hắn thích nàng!

Hắn cùng Giãn Hàn Chi không giống nhau, hắn được sư phụ nhặt về, mà Giãn Hàn Chi là ba quý chín lạy được rồi báai sư lễ. Năm đó nếu không phải nhờ sư phụ, chỉ sợ cũng không có hắn hôm nay. Bởi vậy, hắn mới có thể mang theo Thập Hoan đi gặp y, cả hai đều là người quan trọng như sinh mệnh với hắn. Hắn với Giãn Hàn Chi đấu tranh là không thể tránh khỏi, nhưng là hắn hy vọng sư phụ không cần phải khó xử.

Thu hồi suy nghĩ, nhìn tiểu nhân nhi trước, Tần Vị Trạch nhẹ nhàng mà đem nàng ôm vào ngực. Nếu để ta gặp được người trước, ta liền sẽ không dễ dàng mà buông tha người.

Sáng sớm ngày thứ hai, phủ Ninh Vương truyền ra một tiếng tru gào như heo bị giết.

Thập Hoan ngồi ở một bên, nhìn Tần Vị Trạch đag xanh mặt từ trên đất bò dậy. Sáng sớm tỉnh lại nàng thế nào lại ở trong lòng ngực hắn, bị hắn gắt gao ôm. Kết quả phản ứng đầu tiên của Thập Hoan đó là một chân đạp hắn xuống!

Hồi tưởng lại tối hôm qua, lão nhân kì cục kia, rượu kia, còn có chính là trắng đêm chưa về.

Sự tình lớn như vậy.

Nhìn dấu hôn hiện lên trong gương kia Thập Hoan lập tức phẫn nộ, "Tần Vị Trạch, người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thế nào lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta!"

"Rõ ràng là người chiếm tiện nghi của bốn vương trước, bốn vương bắt quá lễ thượng vãng lai mà thôi!"

Thập Hoan vừa muốn phát hỏa, nhưng nhìn đến dấu vết trên ngực kia, không khỏi có chút chột dạ. Thế nào lại còn có vết máu, sẽ không thật là nàng cào đi.

"Liên tính ta cào người, vậy người cũng không thể như vậy!"

"Không như vậy, chẳng lẽ muốn cào lại? Chẳng lẽ cũng muốn bốn vương cào ở đồng dạng vị trí?"

Hắn mới vừa nói xong liền trên dưới mà đánh giá Thập Hoan, Thập Hoan lập tức nắm chặt quần áo trước ngực, cảnh giác mà nhìn hắn.

"Tại sao không đưa ta về phủ tướng quân?"

"Chính người khóc la muốn tới phủ Ninh Vương, bốn vương còn biện pháp nào? Vừa vào cửa đã bắt đầu xé rách quần áo của bốn vương, cào ngực của bốn vương, tiểu Thập Hoan, tửu lượng của người thật đúng là kém!"

Nàng thế nào lại cời quần áo của hắn? Không ngờ nàng sau khi uống rượu lại bư hân như vậy.

Nhìn nàng hận không thể tìm cái hầm ngầm mà trốn vào, Tần Vị Trạch nhếch miệng, "Cho nên tiểu Thập Hoan, người phải chịu trách nhiệm với bốn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Giữa chúng ta là tuyệt đối trong sạch

Edit: Qing Qing

Beta: Ahkung

Nghe Tần Vị Trạch nói vậy, Thập Hoan chỉ còn biết gơ tay lên xoa xoa cái huyệt thái dương đau nhức của mình.

Nàng khóc không ra nước mắt nhìn dấu hôn trên cổ trong gương, cái tên Tần Vị Trạch này ra tay cũng ác quá đi, rõ ràng đều tím xanh hết cả rồi. Một khi bị người khác phát hiện ra thì cho dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa hết tội được.

"May mà quần áo của mình còn nguyên vẹn, thân thể cũng không có gì khác thường, Tần Vị Trạch này tuy rằng đáng giận, nhưng ít nhất không có thừa cơ chiếm mất trong sạch của mình". Trong lòng Thập Hoan vẫn thấy có một tia may mắn.

Nhìn nàng một lúc thì phát sầu, một lúc lại biểu lộ thoải mái thì liền có thể biết là trong đầu nàng đang xoay chuyển nhanh đến mức nào rồi.

Nghe thấy Tần Vị Trạch muốn nàng phải chịu trách nhiệm thì Thập Hoan liền bĩu môi, nói: "Ta chịu trách nhiệm với người thì ai chịu trách nhiệm với ta."

Loại chuyện này không phải đều là nữ nhi chịu thiệt sao? Một đại nam nhân như hắn đứng ở chỗ này muốn chịu trách nhiệm cái gì chứ?

"Hóa ra Thập Hoan đang muốn ám chỉ bốn vương phải chịu trách nhiệm với nàng sao, vậy thì càng tốt." Ánh mắt của hắn vô cùng chăm chú, khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười. Y phục trước ngực bị mở ra, lộ ra lồng ngực cường tráng bên trong. Mà phía trên đó lại loang lổ những vết xước do móng tay cào, vô cùng mờ ám.

"Không cần!" Thập Hoan liên tục khoát tay, "Vương gia, giữa hai chúng ta đều rất trong sáng, tối hôm qua không có cái gì xảy ra cả, căn bản không cần ai phải chịu trách nhiệm cả. Ta cào bị thương người, mà người cũng găm ta vài cái, chúng ta huề nhau!"

Cái gì gọi là "găm vài cái"? Tàn Vị Trạch lập tức cảm thấy hình như mình có chút không theo kịp suy nghĩ của nàng.

Có cô nương nhà ai mà vào ngày thứ hai xảy ra chuyện như vậy lại có phản ứng như nàng không chứ. Hơn nữa, với thân phận và địa vị của hắn, nếu hắn muốn chịu trách nhiệm thì có biết bao nhiêu người đều cảm thấy vui mừng trong lòng chứ. Thế nhưng là nàng lại còn nói là hòa nhau nữa.

"Ý của người là, nếu như giữa hai chúng ta không còn thanh bạch nữa thì bốn vương liên có thể chịu trách nhiệm với người. Hửm?" Hắn chậm rãi đi đến bên giường, hai tay hắn chống dọc theo mép giường đem Thập Hoan bao vây ở bên trong.

Nhìn thấy cái nụ cười tà ác kia, Thập Hoan vô thức nắm chặt y phục của mình, "Người muốn làm gì?"

Đang trong lúc giằng co thì đột nhiên cửa của tắm điện bị đẩy ra, ngay sau đó liền truyền đến tiếng của Linh Nhi: "Ca, ngày mai chính là Trung thu rồi, muội đến xem..."

Nhìn thấy một màn trước mắt này, Linh Nhi thoáng cái liền dừng lại.

Ca ca quần áo không chỉnh tề, ngực rõ ràng còn có cào. Mà Thập Hoan lại đang ở trên giường, dấu hôn trên cổ vô cùng bắt mắt. Linh Nhi đã biết được chuyện nam nữ, lúc đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền ửng hồng, lập tức che mắt quay người đi, ngoài miệng còn nói theo: "Ta không biết các người đang.. Ta không có ý đâu!"

Lữ Bất Chu ở sau lưng liền đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn hai người trước mặt, trêu ghẹo nói: "Thật đúng là kịch liệt!"

Tàn Vị Trạch ngược lại không hề biểu lộ ra bất kỳ tia khác thường nào, hắn duỗi ngón tay thon dài ra, chỉnh lại quần áo, nhàn nhàn nói: "Phiền các người đi ra ngoài chờ một chút."

Hắn sửa sang lại y phục của mình, tiếp theo nhìn về phía Thập Hoan, "Đi thôi, Linh Nhi nhất định đang rất sốt ruột muốn nghe "câu chuyện" của chúng ta đây!"

Thập Hoan liền nhảy xuống giường, "Người một chữ cũng không được nói, có nghe hay không!"

"Được, không nói."

Hiếm khi được hắn sáng khoái đáp ứng như vậy, trong lòng Thập Hoan lại có một loại dự cảm không tốt.

Tìm một khối khăn lụa che khuất dấu hôn trên cổ mình, chỉnh đốn ổn thỏa rồi Thập Hoan mới đi theo Tàn Vị Trạch.

Trong lòng Linh Nhi đang có chút mâu thuẫn, một mặt thì nàng cảm thấy rất cao hứng, vì ca ca rốt cuộc cũng tìm được người mình thích, nhưng một phương mặt khác thì nàng cũng cảm thấy hơi lo lắng, vì với cái tính cách này của ca ca liệu có khi nào sẽ khi dễ Thập Hoan hay không.

Lữ Bất Chu ngược lại còn bày ra bộ dạng đã hiểu rõ, hắn chỉ là muốn an ủi nương tử nhà mình mà thôi.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Linh Nhi liền không thể chờ đợi được mà hỏi thăm "Ca ca... Các người..."

"Giữa hai người bọn ta không có xảy ra chuyện gì cả, tuyệt đối không có. Giữa chúng thế nhưng lại rất thanh bạch, mười phần trong sạch!"

Hắn còn cố gắng nhấn mạnh vào bốn chữ cuối nữa.

Thế nhưng đối với Linh Nhi thì ca ca càng vội vã giải thích như vậy lại càng giống như đang che giấu điều gì đó.

Nghe Tàn Vị Trạch nói như vậy, nàng lại càng gấp gáp hơn, ca ca nói như vậy thì Thập Hoan phải làm sao bây giờ, một cô nương bị uy khuất như thế thì sau này phải làm sao.

Nhìn trước mắt một màn này, Thập Hoan thực hận không thể tìm được một gốc cây treo cổ lên đó tự giải quyết mình luôn cho rồi.

Bị Tàn Vị Trạch sòng sảng đã đủ bị thâm trầm rồi, hiện tại rõ ràng còn bị người khác chứng kiến. Vừa nãy sao không thấy hắn nói bọn họ trong sạch luôn đi, hiện tại cái cách giải thích giấu đầu hở đuôi này lại càng khiến cho người khác nghi ngờ bọn họ thực sự có gì đó hơn!

Thập Hoan không còn cách nào khác đành phải nói tiếp lời của Tàn Vị Trạch: "Không sai, giữa chúng ta cái gì cũng không có xảy ra."

Để chứng tỏ rằng lời nói của mình là thật, nàng còn cố gắng nói một cách vô cùng trịnh trọng.

Linh Nhi nhất thời liền cảm thấy như mình hồ đồ đến nơi rồi, đến cùng lời ca ca nói là sự thật, hay lời của Thập Hoan mới là sự thật?

"Linh Nhi, loại chuyện này nữ hài tử đều cảm thấy rất xấu hổ, không thừa nhận cũng là điều dễ hiểu thôi." Lữ Bất Chu ở một bên không mặn không nhạt nói.

Linh Nhi bưng tỉnh đại ngộ, nàng sao có thể ở trước mặt người khác hỏi loại chuyện này cơ chứ.

Nàng ngay lập tức chạy đến trước mặt Tần Vị Trạch, lôi kéo tay ca ca mình nói ra: "Ca, dù sao muội cũng nhìn thấy rồi, huynh đừng nghĩ có thể trốn được. Thanh danh của Thập Hoan, huynh nhất định phải chịu trách nhiệm với nàng ấy!"

Biết rõ là nàng có lòng tốt, nhưng mà cái này cũng quá tốt rồi đi.

Thập Hoan vội vàng kéo Linh Nhi qua, nói: "Linh Nhi ngoan, ngươi hãy nghe ta nói đây, đêm qua giữ hai người chúng ta không có phát sinh cái gì cả, ngươi phải tin tưởng ta. Ta không cần ca ca ngươi chịu trách nhiệm, hiểu chưa?"

"Thế nhưng..." Linh Nhi vẫn thấy trong lòng có chút băn khoăn

Lữ Bất Chu đứng dậy, kéo Linh Nhi qua, nói: "Ngươi, người ta đã nói là không có gì phát sinh thì chính là không có gì phát sinh, bất kể là vết xước kia hay là mấy dấu hôn đó, chúng ta cứ coi như không nhìn thấy vậy. Đi thôi, chúng ta về nhà, nếu như nàng cảm thấy hâm mộ, thì vì phu giúp nàng làm vài cái là được rồi chứ gì?"

Linh Nhi thoáng cái liền đỏ bừng cả mặt, đẩy Lữ Bất Chu ra, cái con người này không có ngày nào đứng đắn cả.

"Làm sao có thể coi như không nhìn thấy được chứ, danh tiết của nữ nhi người ta vô cùng quan trọng đấy. Ngươi yên tâm, nếu như ca ca dám không cưới ngươi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho huynh ấy."

Thập Hoan cảm giác như mình đã thực sự bị nàng ấy đánh bại rồi. Hơn nữa nàng cũng nhận ra rằng Tần Vị Trạch không hề nói thêm một lời nào, mà Lữ Bất Chu ở bên cạnh lại luôn vô tình hoặc là cố ý mà châm ngòi thổi gió, chẳng lẽ trong này có gì đó giả dối sao?

"Linh Nhi, nếu như dựa theo cái logic này của ngươi thì chẳng lẽ tất cả những nữ nhân mà Vương gia đã từng chạm qua cũng đều phải cưới về tất sao. Nếu vậy thì chỉ sợ cả cái Ninh vương phủ này cũng không chứa nổi rồi."

"Ca ca chỉ chạm qua một nữ nhân duy nhất là ngươi thôi!" Linh Nhi rất khẳng định nói.

Trong lòng Thập Hoan mới không tin cái đó đâu, đường đường là Ninh vương gia, dưới một người trên vạn người, làm sao có thể chưa từng có nữ nhân chứ.

Nàng không muốn tiếp tục dây dưa với cái đề tài này nữa, nhìn thoáng qua canh giờ, nàng nói ra: "Được rồi Linh Nhi, chuyện này ngươi không cần để ở trong lòng có được không nào? Ta phải đi về rồi, một đêm không về, nếu như lại không quay về thì chỉ sợ là cha ta sẽ muốn tới đây tìm ta mất."

Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Tần Vị Trạch: "Vương gia, biểu tượng cát tường là ta đây có thể xin phép nghỉ một ngày chứ."

"Có thể!"

Hắn gật gù đầu, khoe miệng lại giương lên nụ cười quý dī.

Thập Hoan đi rồi, Linh Nhi lại vẫn ngẩn người nhìn bóng lưng đã biến mất kia thật lâu.

"Ca ca, vì sao Thập Hoan không chịu gả cho huynh?" Nàng không hiểu.

Tần Vị Trạch cười cười, "Không chịu gả mới là Hân Thập Hoan!"

Cô nương này luôn không giống người thường, không khóc không làm khó, dù là hắn nhận lời chịu trách nhiệm thì nàng cũng đều không động tâm.

Nhưng mà tất cả những thứ này đều khiến hắn vô cùng yêu thích!

Lữ Bất Chu nhìn bộ dạng ủ rũ hết cả mặt mày của nương tử nhà mình, không khỏi lắc đầu. "Đi thôi Linh Nhi, chúng ta trở về, chuyện này cũng gấp không được, phải đợi Thập Hoan suy nghĩ cẩn thận mới được."

Tần Vị Trạch nhìn nhìn Lữ Bất Chu nói hai chữ: "Cảm ơn!"

Linh Nhi nghe được không hiểu ra sao, còn chưa kịp nghĩ thì đã bị Lữ Bất Chu lôi đi.

Mới sáng sớm đã cho người tới chuyển lời cho hắn nói là dẫn theo cả Linh Nhi tới Ninh vương phủ, không cần thông báo cứ trực tiếp xông vào tầm điện. Lúc ấy trong lòng Lữ Bất Chu cũng đã rõ ràng, nếu như đã để hắn thuận nước giong thuyền, thì có sao mà không làm chứ.

Với cái tính tình kia của Linh Nhi, tất nhiên sẽ không để cho Thập Hoan cứ như vậy mà bị Tần Vị Trạch khi dễ vô ích được.

Hắn đi một nước cò thật đúng là tốt!

Thập Hoan lén lút trở lại phủ tướng quân, cửa chính thì nàng không thể đi nên chỉ có thể đi cửa sau thôi.

May mà trên đường đi không có đụng phải người nào, Thập Hoan đi thẳng một mạch đến cái sân nhỏ của mình. Bởi vì nàng luôn luôn không thích có

hiều người hầu hạ, chỉ có một mình Văn Xảo ở đây.

Lúc này có lẽ nàng ấy đã đi tới chỗ quán gia rồi.

Thập Hoan yên lòng, chuẩn bị trở về tắm rửa rồi đi ngủ bù.

Vừa mới mở cửa phòng ra thì đã thấy phụ thân nàng ngồi ở trước bàn, bên cạnh còn có Lý Ôn Uyển đi theo. Nhìn kỹ lại, sắc mặt của phụ thân có chút khó coi. Tất nhiên là Lý Ôn Uyển đã mở miệng nói trước rồi.

Thấy Thập Hoan vào rồi, Lý Ôn Uyển liền có chút không vui hỏi: "Thập Hoan, đêm qua con đã đi đâu? Một đứa con gái cả đêm không về nhà thì còn ra cái thể thống gì nữa? Con có biết là cha con lo lắng muốn chết rồi hay không, ông ấy còn phải người đi khắp nơi tìm con nữa."

Hàn Kiều thấy con gái đã trở về thì liền thở ra một hơi. Thế nhưng sau đó liền nghiêm mặt lại nói, "Thập Hoan, đi đâu vậy?"

"Tối hôm qua con có ra ngoài bờ sông đi dạo, nhất thời cao hứng đến mức quên cả giờ giấc. Hơn nữa lúc đó cũng đã muộn quá rồi, chắc hẳn người trong phủ cũng đã khóa cửa rồi cho nên con liền tìm một quán trọ ngủ lại qua đêm, sáng nay mới quay về."

Thập Hoan biết rằng lấy cái cớ này thì quá là gượng gạo, nhưng nàng cũng không thể nói rằng mình đã ở với Tần Vị Trạch suốt một đêm a.

Hàn Kiều nhíu mày, Lý Ôn Uyển khó có khi nào được tìm được cơ hội tốt như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha cho Thập Hoan như vậy chứ.

"Đi dạo? Đêm hôm khuya khoắt ra ngoài đi dạo thì ai mà tin chứ? Còn nữa nếu con ở quán trọ vậy thì hẳn vẫn phải nhớ tên của nó chứ."

Nhìn thấy nụ cười đắc ý trên gương mặt được bảo dưỡng kỹ càng kia, Thập Hoan biết rõ bà ta muốn cái gì liền bình tĩnh nói: "Lời này của phu nhân sai rồi, người xưa có câu "Trú đoàn khổ dạ thường/ Hà bất bình chúc du" [1]. Cổ nhân còn có thể tận dụng thời gian như vậy thì tạo sao ta không thể noi theo chứ?"

[1] Dịch nghĩa: "Ngày ngắn, buồn vì đêm lại dài/Sao không cảm được mà rong chơi?" (Trích: "Sinh viên bất mãn bách- Đòi người chẳng được trăm năm").

"Thập Hoan, đừng có cãi lại. Hơn nữa, tại sao không gọi là mẫu thân, phu nhân phu nhân, nghe không thuận tai chút nào." Hàn Kiều ở một bên nhắc nhở con gái.

Biết rằng do mình phạm sai lầm, thế nhưng phụ thân rõ ràng là đang nói giúp bà ta mà. Quan trọng nhất là nàng sẽ không gọi nữ nhân rắn rết này là mẫu thân đâu.

Lý Ôn Uyển vô cùng đắc ý, quay lại nói với tướng công của mình: "Thập Hoan chống đối thiếp chỉ là việc nhỏ, thế nhưng nếu như để truyền ra bên ngoài chuyện một cô nương chưa lấy chồng mà đã ra ngoài cả đêm không về thì không biết sẽ truyền đi thành loại chuyện gì nữa." Cái giọng ăn cần giống như bà ta chính là mẹ ruột của Thập Hoan vậy.

Hàn Kiều quay lại nhìn về phía Thập Hoan: "Đêm qua quán trọ nào?"

Nếu như nàng thuận miệng nói ra một cái tên, thì Lý Ôn Uyển sẽ lập tức phái người đi điều tra ngay, để xem xem Thập Hoan rốt cuộc có nói thật hay là không. Thế nhưng nếu như không nói thì tức là nàng đã không giải thích rõ ràng rồi.

"Tối qua Thập Hoan ở cùng một chỗ với tại hạ." Giản Hàn Chi nghe thấy việc Thập Hoan đi cả đêm chưa về liền vội vã chạy tới, không ngờ lại vừa vặn đến vào lúc tướng quân đang tra hỏi nàng.

Không muốn nàng khó xử nên hắn liền mở miệng thừa nhận luôn.

Lý Ôn Uyển nhìn thấy Giản Hàn Chi liền cảm thấy không vui. Bà ta vô cùng tán thưởng Giản Hàn Chi, còn có tình đem con gái nuôi của mình gả cho hắn. Thế nhưng từ khi hắn quen biết Thập Hoan thì dường như lúc nào cũng che chở cho nhà đầu này.

"Tối hôm qua Thập Hoan rõ ràng là bị Ninh vương gia kéo ra ngoài, tại sao lại ở cùng một chỗ với ngươi được?" Lý Ôn Uyển không lưu tình chút nào mà vạch trần.

Giản Hàn Chi tặng cho Thập Hoan một ánh mắt an tâm, nói: "Nếu như phu nhân biết rõ Thập Hoan là bị Ninh vương gia lôi đi, vì sao lúc đấy còn không ngăn lại?"

"Cái này..." Lý Ôn Uyển lập tức ghen lời.

"Hôm qua Thập Hoan cùng Vương gia chẳng qua chỉ là nói được vài câu ở cửa rồi tách ra, mà khi đó ta cũng vừa mới tới của lướn phủ tướng quân nên muốn dẫn Thập Hoan đi dạo một lúc. Cảnh đêm bên bờ sông kia thật đúng là đẹp mắt, tướng quân có lẽ cũng biết đấy. Chỉ có điều lúc đó trời cũng quá muộn rồi, lại sợ nếu trở về sẽ quấy nhiễu các vị, cho nên mẫu thân của ta liền giữ Thập Hoan lại một đêm. Phu nhân nếu như không tin thì có thể đến hỏi mẫu thân của ta xem có phải là có chuyện này hay không."

Giản Hàn Chi nói có tình có lý, vẫn khiến cho Lý Ôn Uyển bán tín bán nghi. Thế nhưng Hàn Kiều lại thỏa mãn gật gù đầu.

"Nếu thực sự là như thế, vì sao Thập Hoan còn nói ở qua đêm ở quán trọ chứ?"

Thập Hoan tiến lên, "Tất nhiên là không muốn người bên ngoài truyền ra những chuyện không hay ở sau lưng mà thôi."

"Được rồi, việc này dừng ở đây. Hàn Chi, tuy rằng người cùng Thập Hoan có hôn ước, nhưng mà dù sao cũng chưa lập gia đình, việc này nhất định không được xảy ra lần thứ hai." Hàn kiều dặn dò Giản Hàn Chi.

"Tướng Quân yên tâm, Hàn Chi nhớ kỹ."

Lý Ôn Uyển tuy rằng không cam lòng, nhưng thấy tướng quân cũng không muốn tiếp tục tính toán với truy cứu việc này nữa, bà ta tự nhiên cũng không thể nói thêm cái gì nữa. Chỉ là việc này tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Thấy bọn họ đều đi ra ngoài, Thập Hoan ngồi ở bên cạnh bàn, khẽ vuốt cái trán.

Thật đúng là một khắc cũng không được yên tĩnh mà.

"Cảm ơn." Nếu vừa rồi không phải hắn, nàng thật đúng là không biết làm sao mới giải quyết xong được việc này.

Giản Hàn Chi cười cười, ngồi ở bên cạnh nàng. Thấy nàng cúi đầu, đôi tay khẽ vuốt huyệt thái dương, quan tâm hỏi: "Không thoải mái sao? Có muốn ta tìm cái đại phu tới xem bệnh hay không?"

Thập Hoan lắc đầu, "Ta không có việc gì."

Nhìn nàng có vẻ mệt mỏi, Giản Hàn Chi vốn dĩ định bảo nàng đi nghỉ ngơi trước, chính là trong lúc lơ đãng, thế nhưng hắn lại thấy được dấu vết ở trên cổ của nàng.

Hắn cũng là nam nhân, tuy rằng chưa thành gia, nhưng cũng hiểu được đó là thứ gì.

Tuy rằng dùng khăn lụa che lại, nhưng mà vẫn loáng thoáng lộ ra một chút.

Đêm qua..... Nàng cả đêm không về, hơn nữa lại là bị Tần Vị Trạch lôi đi, chẳng lẽ bọn họ?

Giản Hàn Chi không muốn suy đoán lung tung, bởi vì hắn cảm thấy bất luận là phỏng đoán cái gì thì cũng có khả năng mang tới thành kiến. Hắn không muốn hiểu lầm Thập Hoan.

Chính là hắn vẫn không nhìn được lại tiếp tục suy nghĩ, tâm tư của Tần Vị Trạch đối với Nhật Hoan hắn cũng đã nhìn rõ. Vốn tưởng rằng sau khi công bố tin tức hôn ước thì hắn sẽ thu liễm lại, ai ngờ hắn cư nhiên không thêm đề ý chút nào hết.

Thấy biểu tình của Giản Hàn Chi có một tia mất tự nhiên, nàng có chút kỳ quái: "Làm sao vậy?"

Thập Hoan, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, ta muốn nàng nói thật cho ta biết, đêm qua rốt cuộc thì nàng đã đi đâu?" Ngữ khí của hắn tuy rằng không hề thay đổi, nhưng sự lo lắng ẩn ẩn trong con ngươi trong suốt kia lại khiến người ta rất rõ ràng.

"Cái này rất quan trọng sao?"

"Đúng!" Giản Hàn Chi gật đầu.

Vừa nãy hắn đã giúp mình rồi, nói cho hắn cũng không sao. Vì thế nàng chỉ đơn giản kể lại ngắn gọn chuyện hôm qua, chỉ nói là chính mình cùng Ninh vương gia đi dạo chợ đêm, sau lại uống say liền nghỉ ngơi lại ở vương phủ.

Cố tình bỏ bớt đi đoạn đi thăm sư phụ của Tần Vị Trạch, cùng với việc chính mình bị ăn đậu hủ và bị Linh nhi gặp được kia nữa.

Giản Hàn Chi nghe rất nghiêm túc, chính là trước sau gì nàng cũng không có nói đến việc dấu hôn kia được tạo thành như thế nào.

"Cho nên, vừa mới thật sự cảm ơn người. Bằng không chỉ sợ là cha ta sẽ truy cứu mãi không thôi." Thập Hoan nói.

Hắn vẫn chưa vạch trần nàng, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng nói xong hết thấy. Hắn không nghĩ sẽ bức nàng, không muốn dọa đến nàng. Hắn cảm thấy, giữa bọn họ còn có hôn ước, như vậy nàng cũng không chạy xa được.

Chính là hiện tại hắn bắt đầu thấy bất an, hắn luôn luôn tự cho mình là một người bất dĩ vật hi, bất dĩ ki bỉ[2], hiện tại cư nhiên lại bắt đầu lo được lo mất.

[2] Không vì ngoại vật mà vui, không vì bản thân mà buồn (Trích: Nhạc Dương Lâu ký)

Là bởi vì Tần Vị Trạch quá mức cường thế, hay là bởi vì hắn không rõ được tâm tư của Thập Hoan.

Nhìn Thập Hoan, hắn chậm rãi nói: "Nếu muốn cảm tạ, như thế nào cũng phải có hành động thì mới tốt chứ."

"Người muốn gì nói đi." Thập Hoan vẫn luôn thích ở cùng một chỗ với Giản Hàn Chi. Cảm giác ấm áp khi ở bên cạnh hắn thật thoải mái, hắn sẽ đề ý đến

cảm thụ của người, sẽ không khiến người thấy có áp lực.

Hơn nữa hấn còn giúp mình nhiều lần, cảm tạ một chút cũng không quá, à.

“Thật sự cùng ta đi dạo bờ sông thì sao?”

“Người cũng mới nghe rồi đó, cha ta nói không thể có lần tiếp theo. Cho nên chỉ sợ phải chờ đến lúc có thời gian mới được, bằng không người đổi cái khác đi.”

“Nàng yên tâm, tướng quân chỉ là nói là không cho nàng lại đi cả đêm không về, chứ không nói là nàng không thể ra cửa a. Chẳng hạn ngày kia ta sẽ tới đón nàng.”

“Vậy được.”

Giản Hàn Chi gật gật đầu, xoay người rồi đi.

Ngày thứ theo thường lệ, Thập Hoan lại tới Ninh Vương phủ báo danh. Tuy rằng người là ở vương phủ, thế nhưng Tần Vị Trạch từ sau khi trở về từ triều sáng liền chưa thấy được nàng.

Hắn tới thư phòng, hạ nhân bẩm báo nói nàng ở hoa viên.

Hắn tới hoa viên, thật vất vả mới gặp được, nàng lại nói đói bụng, chạy tới phòng bếp tìm đồ ăn.

Thật vất vả chờ nàng ăn xong, Tần Vị Trạch tưởng rằng có thể cùng nàng trò chuyện, thì nàng lại nói đã hẹn học thêu thùa cùng với Trúc Đào.

“Phanh” mà một tiếng, Tần Vị Trạch đóng sầm cửa lại, ôm cánh tay đứng ở trước cửa, căn bản không hề có ý tránh ra.

“Nàng đang trốn ta?” Khẩu khí nghi vấn.

“Không có!”

“Nàng đang trốn ta!” Khẩu khí khẳng định.

“Không có!”

“Thập Hoan, đôi mắt của nàng sẽ không nói dối.” Từ sáng sớm tới tận tối tìm kiếm đủ các loại lý do tránh mình, tuy rằng người ở vương phủ, nhưng căn bản là Tần Vị Trạch lại không thấy được nàng.

Cái này sao được.

Nếu nàng muốn tránh, hấn liền đơn giản đóng cửa lại, xem nàng còn muốn trốn đi đâu.

Thập Hoan đứng ở trước mặt hấn, nàng không phải là cố ý trốn hấn, chẳng qua cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn một chút. Suy cho cùng, nàng không muốn quá nhiều người hiểu lầm, ngày ấy bị Linh Nhi nhìn thấy đã giải thích không rõ được, nếu lại bị truyền cái gì đi nữa, nàng khẳng định sẽ bị vị cha già tướng quân kia hỏi tới hỏi lui cho xem.

“Ta không phải là muốn trốn tránh Vương gia, thật sự là bởi vì ta đã cùng họ trước với Trúc Đào rồi.”

“Nếu không né tránh bọn vương, như vậy thì hôm nay nàng phải ở bên cạnh bọn vương. Trúc Đào đã bị Hồ quân gia kêu đi rồi, cho nên không có thời gian dạy nàng thêu thùa.”

“Vương gia, ta không muốn người khác hiểu lầm, cho nên vẫn mong Vương gia để ta ra ngoài.”

“Nếu bọn họ đã hiểu lầm thì sao?”

“Nếu không phải Vương gia dung túng, ai dám ở sau lưng ngài khua môi múa mép.” Thập Hoan kiên nhẫn cùng hấn giải thích.

Nhìn nàng bày ra bộ dạng muốn xa cách với mình, Tần Vị Trạch cười, “Loại khua môi múa mép này, bọn vương thật sự cũng muốn khen thưởng một chút.”

Mặc kệ Thập Hoan nói như thế nào, Tần Vị Trạch cũng không cho nàng đi ra ngoài. Mắt thấy trời đã tối, nhớ tới ước định của mình với Giản Hàn Chi, nàng cần phải đi về.

“Vương gia, ta có thể đi rồi chứ?” Chỉ chỉ ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.

“Bồi bọn vương dùng cơm tối rồi hãy đi.”

Thập Hoan lập tức có chút không kiên nhẫn, “Vương gia, ta đêm qua cả đêm chưa về, cha ta thực sự thấy tức giận. Nếu không phải còn muốn tới Ninh

Vương phủ làm linh vật, cha ta tất nhiên sẽ không để ta ra cửa hôm nay. Cho nên ta nghĩ ta vẫn nên trở về, Vương gia nghĩ sao?”

“Nếu nàng không ăn, bốn vương liền dây dưa với nàng. Bốn vương thật ra cũng không ngại nàng lại ở lại đây thêm một đêm nữa.”

Thập Hoan vừa muốn nổi điên, Ngụy Đạt liền ở bên ngoài thông báo: “Vương gia, Phủ Viễn tướng quân phái người tới đón Hàn cô nương.”

Vừa nghe thấy lời này, trong mắt Thập Hoan hiện lên một tia nghi hoặc. Nhưng mà đây chính là cơ hội thoát thân tuyệt vời nhất.

Thanh âm Tần Vị Trạch có chút lạnh lùng: “Người tới là người nào?”

“Là Hàn công tử.”

“Vương gia, thật ngại quá, ca ca tới đón ta, ta đi trước đây.”

Thập Hoan mở cửa, bước chân nhẹ nhàng rời đi. Hàn Thập Tuấn tới quá đúng lúc, chậm một chút nữa chi sợ nàng sẽ phải bỏ lỡ ước định với Giản Hàn Chi.

Tần Vị Trạch nhìn nhìn cơm tối, nàng không ở đây, hẳn cũng không muốn ăn uống. Nhớ tới đêm nay hình như Bất Chu có mời hẳn tới Vân Hạc lầu ở bờ sông liền quay người rời đi.

“Ca, sao huynh lại tới đây?” Thập Hoan một bên đi theo Hàn Thập Tuấn trở về, một bên hỏi.

Hắn cười nói: “Ta là chịu sự ủy thác của người khác tới.”

“Giản Hàn Chi?”

“Đúng vậy, Hàn Chi nói bảo ta tới đón muội. Muội yên tâm đi cùng hắn đi, chỗ cha ta sẽ đi nói rõ ràng. Hơn nữa, cùng với con rể tương lai của Hàn gia chúng ta ra ngoài, cha sẽ không phản đối đâu.”

Nghe xong lời Hàn Thập Tuấn nói, Thập Hoan có chút không được tự nhiên.

Nàng chưa bao giờ đem cái hôn ước kia để ở trong lòng, chỉ là trước mắt dường như mọi người đều cho rằng nàng cùng Giản Hàn Chi tất nhiên sẽ ở cùng một chỗ.

Xem ra phải tìm một cơ hội đem sự tình nói rõ ràng ra mới được.

Giản Hàn Chi ưu tú như vậy, nàng cũng sẽ ngẫu nhiên trở thành hoa si, chỉ là trong một cái chớp mắt, liền khôi phục lại được lý trí.

Bởi vì nàng không nghĩ nếu như vạn nhất nàng trở lại thế giới tương lai, lại phải bỏ lại hẳn một mình, như vậy sẽ là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Cho nên khi không thể xác định chính mình có thể trở về tương lai hay không, nàng sẽ không nghĩ tới tình yêu, bởi vì nàng không muốn tạo thành thương tổn với bất kỳ người nào.

Đi đến cửa phủ tướng quân, liền nhìn thấy Giản Hàn Chi đã đứng ở đó, hắn không có ngồi ở trên xe ngựa, mà là đứng bên cạnh một con đại mã màu mận chín.

“Người ta đã đưa tới, các người an tâm đi đi, cha bên kia có ta rồi.” Hàn Thập Tuấn đẩy đẩy Thập Hoan, cười ý bảo nàng cùng Giản Hàn Chi có thể rời đi.

Đối với Hàn Thập Tuấn, hẳn hy vọng muội muội của mình có thể tìm được một lang quân tốt. So sánh giữa Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi, hẳn tự nhiên sẽ có khuynh hướng nghiêng về Giản Hàn Chi.

Nếu muội muội gả cho hắn, tất nhiên sẽ rất hạnh phúc.

Giản Hàn Chi chấp tay nói lời cảm tạ, xoay người lên ngựa, tiếp theo vươn tay ý bảo Thập Hoan lên.

Nàng do dự một chút, nhưng mà tâm tình muốn cười vẫn chiến thắng tất cả, nàng đưa tay cho Giản Hàn Chi, lập tức cũng ngồi vào vị trí.

Hai người bọn họ một đường đều phi rất nhanh, gió đêm lạnh phát qua gò má khiến cho Thập Hoan cảm thấy rất thoải mái. Nàng cảm lòng không đau mà mở hai tay ra, hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được này.

Giản Hàn Chi nhẹ nhàng mà đem nàng ôm vào trước người, cẩn thận mà che chở nàng không để nàng rơi xuống ngựa.

Bóng cây hai bên đường ở trong bóng đêm giống như một đám thú vệ ngẩng đầu đứng thẳng. Con ngựa rất nhanh, những bóng cây đó liền nhanh chóng lùi lại.

Rất nhanh bọn họ liền tới được bờ sông.

Thập Hoan xuống ngựa, phóng tầm mắt nhìn quanh, nước sông bình tĩnh như sóng, nương theo ánh trăng trông như một dải lụa lớn màu bạc uốn lượn trên mặt đất, kéo dài ra tận phía xa.

Giản Hàn Chi sớm đã chuẩn bị thuyền nhỏ, ngư dân kia đã chờ ở bờ biển.

Hắn lôi kéo Thập Hoan lên chiếc thuyền nhỏ, ngư dân ở đuôi thuyền chèo thuyền, Giản Hàn Chi cùng Thập Hoan thì ngồi ở phía mũi thuyền trong khoang thuyền, trên đó đặt một cái bàn, hai bên có hai cái ghế đầu.

Thập Hoan ngồi ổn định rồi, người chèo thuyền liền bắt đầu chèo thuyền.

Chiếc thuyền chậm rãi chạy về phía trung tâm con sông, bóng đêm càng đậm, ánh trăng trên trời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ xuống mặt sông, gió nhẹ thổi qua, nước sông lăn tăn hướng về phương xa. Nhìn lên bầu trời đầy sao cùng với ánh trăng làm bạn, giữa thiên hạ rộng lớn này thật khiến người ta vô cùng tận hưởng cảm giác du ngoạn.

Giản Hàn Chi rót cho Thập Hoan một chén rượu, “Uống rượu nói chuyện đêm, cầm đuốc du ngoạn, ánh trăng làm bạn, giai nhân tiếp khách, quả thật là một chuyện vô cùng tốt đẹp của đời người.”

Thập Hoan cười ra tiếng, “Không thể tưởng được là một người không ăn khói lửa nhân gian như ngươi mà cũng có những lúc miệng lưỡi trơn tru như vậy.”

Hắn chỉ cười không nói, đưa cho Thập Hoan một chén rượu, “Chỉ là Quê Hoa nhường hảo hạn thôi, ném thử xem.”

Thập Hoan lắc đầu, nàng vẫn nhớ rõ hậu quả khi mình say rượu. “Ta không uống được rượu.”

“Chỉ một chút, cũng coi như bồi ta uống một chén.”

Thấy hắn kiên trì, Thập Hoan gật gật đầu, khẽ chạm chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Quả thực rượu này ngọt thanh ngon miệng, sau khi uống vào miệng liền có hương hoa quế, thật lâu cũng không tiêu tan.

Buồng chén rượu, cảm thụ được gió đêm thổi tới, nếu nhân sinh có thể thoải mái vui thích như thế, thì những công danh, lợi lộc kia có tính là gì đâu.

“Tinh cảnh này, khiến ta nhớ tới một bài thơ.” Giản Hàn Chi nói.

“Xuân giang thủy triều liên hải bình, trên biển minh nguyệt cộng triều sinh. "Xuân giang hoa nguyệt dạ" của Trương Nhược Hư, ta nói đúng chứ?”

“Không tệ.” Giản Hàn Chi gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình. Nàng luôn là có thể cùng hắn không mưu mà hợp, đây có phải chứng minh là bọn họ có tâm linh tương thông không?

Hai người nhìn nhau cười, ai cũng đều không nói nữa. Lúc này yên tĩnh đã chiến thắng tất cả, chỉ cần lắng lắng mà hưởng thụ giờ khắc này yên tĩnh là được.

Sau một lúc lâu, Thập Hoan mở miệng, “Hàn Chi, về hôn ước của chúng ta...”

“Nàng không phải là muốn ta hủy bỏ hôn ước chứ?” Tuy rằng Giản Hàn Chi không muốn thừa nhận, nhưng hắn có thể nhận ra được tâm tư của Thập Hoan.

“Ta đã từng cho rằng chuyện này không quan trọng, nhưng là hiện giờ xem ra, hình như không phải là như thế. Ta cảm thấy...”

“Nàng có người mình thích?” Nàng còn chưa nói xong, Giản Hàn Chi liền đánh gãy lời nói của nàng, trực tiếp hỏi.

Nàng vậy mà có một tia chần chừ, chính là ngay sau đó liền lắc lắc đầu, “Không có.”

“Vậy vì sao phải hủy bỏ hôn ước của chúng ta?”

“Ta chỉ là không muốn chậm trễ ngươi mà thôi.”

“Nàng chưa gả, ta chưa cưới, đâu ra chậm trễ chứ?”

Những câu truy vấn của hắn làm Thập Hoan có chút chống đỡ không được.

Thấy nàng có một tia quần bách, hắn liền tự rót rượu cho chính mình, uống một hơi cạn sạch. “Giống như nàng từng nói với ta, khi nào chúng ta đều có người trong lòng, thì chúng ta sẽ lại nói đến việc giải trừ hôn ước này. Bằng không nàng thật sự nhẫn tâm để ta mỗi ngày đều phải đối mặt những bà mối đó sao?”

Nếu là như thế này, hắn nguyện ý chờ, chỉ cần bọn họ có hôn ước, như vậy nàng chính là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn.

Trong lòng Thập Hoan đột nhiên có một loại cảm giác áy náy, giống như chính mình đã làm sai cái gì đó, nhưng mà nàng cái gì cũng đều không có làm.

“Đuộc!” Nàng gật đầu, có lẽ như vậy là biện pháp tốt nhất.

Không hề nói tới đề tài này nữa, phảng phất như vừa rồi không có xảy ra chuyện gì cả. Bọn họ nói chuyện phiếm về thơ từ, tác phẩm xuất sắc, vô cùng thích ý. Chỉ là Thập Hoan đột nhiên phát hiện phía sau thân thuyền của bọn họ đột nhiên lại có một chiếc thuyền lớn, thân thuyền kia có đèn đuốc sáng trưng, trên đó có oanh thanh yến ngữ, thật náo nhiệt.

Vốn tưởng rằng là hoa thuyền nhà ai, nàng theo bản năng mà nhìn hướng qua, cứ nhiên nhìn đến một đạo ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm chính mình, người nọ không phải là ai khác, mà chính là Tần Vị Trạch!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Đêm trung thu kinh hồn

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Trên thuyền hoa trừ Tần Vị Trạch ra còn có Lữ Bất Chu cùng mấy vị trọng thần triều đình. Một bên là ca nữ đánh đàn ngâm xướng, một bên là những nữ tử uyển chuyển xuyên qua xuyên lại giữa các vị đại thần, thật là rất náo nhiệt.

Mà dựa sát vào bên cạnh Tần Vị Trạch là một nữ tử, nàng ta màu da tuyết trắng, môi đỏ tức giận, như một con chim nhỏ mà dựa vào người Tần Vị Trạch, trong tay giờ chén rượu đưa đến trước mặt hắn.

Thập Hoan nhìn nhìn, nhẹ giương khóe miệng. Nhìn bên kia oanh oanh yến yến, nàng biết, đây mới là sinh hoạt mà Tần Vị Trạch nên có. Chính là giờ phút này nàng lại cảm thấy dấu hôn lưu tại trên cổ nàng lại trở nên vô cùng châm chọc.

Không hề muốn đi xem hắn, cũng không muốn đi để ý tới hàn ý trong ánh mắt hắn, Thập Hoan vì chính mình mà rót một chén rượu, chậm rãi thưởng thức.

Theo ánh mắt nàng nhìn sang, Giản Hàn Chi tự nhiên cũng thấy được Tần Vị Trạch. Hắn nhẹ nhếch môi, không thể tưởng tượng được cứ nhiên đụng phải Ninh Vương gia, thật đúng là trùng hợp. Hắn cười cười đối với Thập Hoan rồi nói: “Nàng tới, nếm thử cá sông này, hương vị thập phần tươi ngon.”

Thập Hoan không nghĩ tới Tần Vị Trạch nữa, ngược lại bắt đầu tiến công mỹ thực trước mắt.

“Quả thực là không tồi.” Nàng nếm một thử ngậm, tươi mới ngon miệng, nàng rất thích.

Nhìn lướt qua Tần Vị Trạch ở nơi xa, Giản Hàn Chi nhẹ nhàng nhìn Thập Hoan nói: “Đừng nhúc nhích.”

Không biết hắn muốn làm gì, nhưng Thập Hoan vẫn là ngồi nguyên. Giản Hàn Chi nhẹ cúi người, lau tay lau đi khóe miệng Thập Hoan. Động tác thân mật này khiến Thập Hoan tự nhiên, chính là Thập Hoan gương mặt lại trở nên hơi hơi phát sốt.

Nhưng một bên kia Tần Vị Trạch trong giây lát liền nắm chặt nắm tay. Từ góc độ của hắn nhìn sang thì Giản Hàn Chi rõ ràng vừa mới hôn Thập Hoan! Con người màu đen liền ngưng tụ gió lốc, gắt gao mà nhìn chằm chằm hai người bên kia.

Nàng không phải đã hỏi phủ sao, cứ nhiên lại tận dụng thời gian cùng Giản Hàn Chi ở chỗ này.

Nếu không phải hôm nay hắn có việc xã giao cần phải đến bờ sông này, thì có phải hay không đã bị nàng lừa bịp.

Bên kia nữ tử rúc vào người Tần Vị Trạch cũng cảm nhận được khí tức hắn biến hóa, nhất thời không dám tiến thêm, liền ngồi dậy đứng sang một bên. Nàng không rõ chính mình làm sai điều gì, chẳng lẽ là mình hầu hạ không tốt? Bằng không vì sao vị Ninh Vương gia này trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt?

Lữ Bất Chu cũng đã sớm phát hiện hai người bên kia, thuyền của bọn họ tuy rằng nhỏ nhưng thập phần tinh xảo, trên mũi thuyền điểm xuyết ánh đèn hình cá chiếu rọi khuôn mặt hai người, ở trong mắt người ngoài thì chính là phu thê nhà ai đang cùng nhau kết bạn ngắm cảnh.

Hắn lại nhìn Tần Vị Trạch, tuy rằng sắc mặt người này chưa từng thay đổi, chính là ánh mắt của hắn làm cho người ta run sợ thì lại thật rõ ràng.

Giả bộ cầm lấy chén rượu đi đến trước mặt hắn, Lữ Bất Chu nói khẽ: “Vị Trạch, việc nhỏ mà không nhận được thì sẽ làm hỏng việc lớn.”

Tần Vị Trạch thưởng thức chén rượu trên tay, cười lạnh một cái liếc mắt nhìn hai người bên kia. “Yên tâm. Bỏn vương tự có chừng mực.”

Nàng vũ nữ kia nhìn thấy Tần Vị Trạch sắc mặt có chút hòa hoãn lại, liền tiếp tục cười duyên tiến lên.

Tất cả mọi người đều đang bận việc thanh sắc nên cũng không có ai chú ý tới chút nhạc đệm nho nhỏ bên này. Bọn họ đều ở trên con thuyền, chỉ sau chớp mắt bữa tiệc liền kết thúc, từng người một tách ra đi về phía các hướng khác nhau để trở về.

Giản Hàn Chi tâm tình rất tốt, đem nàng đưa đến trước cửa tướng quân phủ, liền cười nói: “Tối nay cảm ơn người đã chịu bồi ta.”

“Đừng nói vậy, có thể ngắm cảnh đêm vào ngày hôm nay thật đúng là khó có được, ta hẳn là nên tạ người mới đúng.”

“Ngày mai là trung thu, trong cung Hoàng Thượng đã cho người bày tiệc, chỉ cần là quan viên tam phẩm trở lên đều phải mang theo gia quyến đến dự. Thập Hoan, khi đến nhớ đừng quên 《Thủy Diệu Ca Đầu》 của ta.”

Nàng cười khê: “Yên tâm, ta tất nhiên sẽ nhớ mang đi cho người.”

Hai người liền cáo biệt, từng người trở về nhà.

Khi Thập Hoan trở lại trong phòng thì Văn Xảo đã ngủ. Nàng một mình rót cho chính mình một ly trà, đột nhiên trong đầu liền hiện ra gương mặt Tần Vị Trạch kia. Nàng liền lắc lắc đầu, sắp xếp rõ ràng suy nghĩ của chính mình. Nàng trốn hẩn còn không kịp, làm gì có thể nghĩ muốn gặp hẩn chứ.

Ngày thứ hai là ngày lễ trung thu, Thập Hoan sáng sớm liền bắt đầu chuẩn bị, bởi vì buổi tối Hoàng Thượng ở trong cung mở tiệc, nàng cũng phải tham dự.

Nhìn Văn Xảo bận trước bận sau, Thập Hoan ngồi ở trên ghế mà nhìn nàng ấy bận rộn. Nàng vốn dĩ cũng muốn đi hỗ trợ, chính là Văn Xảo sống chết cũng không đồng ý. Nhìn Văn Xảo xử lý cái váy dài vô cùng rườm rà kia, Thập Hoan trong lòng có chút bất đắc dĩ: “Văn Xảo, chúng ta không nhất định là phải mặc cái này.”

“Khó mà có được dịp ngày hôm nay Hoàng Thượng tổ chức yến tiệc, tiểu thư tất nhiên muốn trang điểm đến thật xinh đẹp, không thể để bị so sánh với người khác.”

Ở trong mắt Văn Xảo, tiểu thư nhà mình thập phần hòa ái dễ gần, không tự cao tự đại và cũng không bao giờ khó xử hạ nhân.

Thập Hoan dờ khóc dờ cười nói: “Chính là người xem dây lưng này phức tạp như vậy, nếu như ta muốn đi nhà xí thì làm sao bây giờ?”

“Tiểu thư lại nói vậy.” Văn Xảo cười nói, “Nhân gia tiểu thư đều mặc như vậy, cũng không gặp ai mặc giống như tiểu thư. Đây kiện váy bằng gấm Tô Châu màu hồng phấn may bằng chỉ bạc này chính là bộ tiểu thư thích nhất, nhất định phải mặc vào.”

Nhìn Văn Xảo bộ dáng không chút cầu thả, Thập Hoan cũng không thể đã kích lúc nàng ấy đang tích cực. Nha đầu này dường như đã đem việc tham gia yến hội trung thu thành tham gia đại hội gặp mặt.

Thật vất vả thu thập thỏa đáng, Thập Hoan kéo kéo bộ váy dày nặng nề đang “gian nan” bước đi, đột nhiên nhìn thấy Văn Xảo đang ôm một hộp trang sức lại đây.

“Không phải chứ!” Thập Hoan có chút khó có thể tin được mà nhìn Văn Xảo.

“Tiểu thư, người cũng đừng quá kinh ngạc, trước kia cũng đều là mang những thứ này ha.” Văn Xảo nói.

“Văn Xảo, người tha cho ta đi. Mang nhiều đồ như vậy, đầu này còn là của ta hay sao sao? Toàn bộ đây chính là cả một cái trang sức hộp đấy.”

Thập Hoan kiên quyết cự tuyệt việc đính đầu toàn vàng bạc châu báu, quả thực chính là quá nặng. Nàng nhìn qua, từ bên trong chọn lấy một cái trâm lam ngọc (đá sapphire) mang ở trên đầu, trông thật vô cùng thanh lịch, đơn giản mà lại hào phóng.

Thu thập hết thấy thỏa đáng xong, Thập Hoan đi đến sảnh ngoài. Nàng liền nhìn thấy mọi người đều đã sớm chờ ở đó. Viễn Tướng quân và Hàn Thập Tuấn đều mặc quan phục. Còn Lý Ôn Uyển thân trên mặc áo ngắn màu tím, được dệt bằng gấm dập vân hoa mai, có dáng ngắn cổ tròn, viền áo xếp ly màu tím nhạt, bên dưới là váy có hoa văn tứ quý [1] đan xen nhau, bên ngoài còn khoác thêm áo choàng gấm màu đỏ viền chỉ bạc, nhìn qua vô cùng ung dung hoa quý.

[1] Tứ quý là bốn loài hoa Mai, Lan, Cúc, Trúc.

Thấy tất cả mọi người đều đã tới đủ, Hàn Kiêu nhìn nhìn canh giờ, không sai biệt lắm liền xuất phát.

Thập Hoan ngồi trên xe ngựa, rốt cuộc cũng là đến hoàng cung, trong lòng không khỏi có chút ần ần chờ mong.

Hàn Kiêu cùng Lý Ôn Uyển ngồi cùng một xe ngựa, mà Thập Hoan cùng Hàn Thập Tuấn ngồi trên một cái xe ngựa khác. Thấy bốn bề vắng lặng, Hàn Thập Tuấn liền cười hỏi: “Thập Hoan, tối hôm qua đi chơi có vui vẻ hay không?”

Nhìn hán kia biểu tình thần bí hề hề, Thập Hoan nhin không được giận hán: “Ca, huynh cũng không biết là bởi vì huynh không đi, Hàn Chi rất không vui đó.”

“Cái gì?” Hàn Thập Tuấn trừng lớn đôi mắt: “Huynh vốn dĩ rất muốn đi cùng hán, nhưng tại gia hỏa này lần nào cũng nói để tới lần sau, sau huynh mới dần từ bỏ. Vậy mà hán cư nhiên lại làm trò ở trước mặt muội tức giận***, thật không còn ra thể thống gì nữa!”

Chính là hán lại đột nhiên nghĩ nghĩ, giống như có chỗ nào đó không đúng.

Quả nhiên nhìn Thập Hoan ở một bên cười trộm, Hàn Thập Tuấn liền cười nói: “Nhanh nhanh làm Hàn Chi cười muội đi, tránh ngày nào cũng luôn khi dễ huynh.”

Hán liền làm một cái mặt quỷ, Thập Hoan cùng hán nói chuyện phiếm trong chốc lát.

Đi một lúc lâu, Hàn Thập Tuấn liền nhìn ra bên ngoài, nói: “Tới rồi.”

Thập Hoan từ trên cửa sổ của xe ngựa hướng ra phía bên ngoài mà nhìn lại, liền thấy tường thành nguy nga thập phần khí phái, gạch đỏ kim ngói, thủ vệ xếp hàng mặc nhung trang.

Này chỉ là một cái tường thành, liền ngăn cách hoàng gia cùng thường dân, cũng chính là ngăn cách hồng nhan nước mắt.

Qua tường thành thì chính là hoàng cung. Lại đi thêm chốc lát, mọi người liền ồn ào bước xuống xe ngựa, đi bộ tiến lên.

Lúc này đã có không ít người tới, các vị thái giám tiến lên để dẫn các vị đại nhân, phu nhân tới hồ Thái Dịch. Hôm nay là trung thu, vì muốn ngắm trăng mà Hoàng Thượng đã cố ý sai người đem cung yến tổ chức tại ngoại điện.

Thập Hoan vừa đi vừa ngắm nghía đánh giá hoàng cung. Nơi nơi đều là đình đài lầu các, kỳ hoa dị thảo. Cho dù là cây cột điêu khắc đều sinh động như thật, một chút qua loa cũng không được.

Mặt trời đã lặn ở phía tây, màn đêm đã bắt đầu buông xuống, mọi người ngồi ở vị trí của chính mình sôi nổi bắt chuyện với nhau.

Nhìn những cái đó thiên kim tiểu thư đều ghé vào đầu vào nói chuyện cùng nhau cười duyên, Thập Hoan ngồi xem cảm thấy thập phần thú vị.

Đột nhiên, nàng ở trong đông đảo các vị tiểu thư kia liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc —— Liên Đình Vân.

“Nàng không phải là bị cấm túc sao? Như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?” Thập Hoan lén lút hỏi Hàn Thập Tuấn.

Hàn Thập Tuấn nhìn lướt qua bên kia, kết quả Thập Hoan nhìn thấy có mấy vị cô nương thẹn thùng mà quay đầu đi. Nguyên lai ca ca cũng như vậy đào hoa a.

“Hôm nay là trung thu, phụ thân nàng liền nhân cơ hội này cầu xin Thái Hậu thả Liên Đình Vân ra, cũng coi như là một nhà đoàn viên.”

Lâu không thấy Liên Đình Vân xuất hiện, nàng ta tựa hồ không còn ương ngạnh như trước. Nàng lẳng lặng mà nghe người chung quanh nói chuyện, lâu lâu chỉ mỉm cười một chút, cùng với Liên Đình Vân trong quá khứ mà Thập Hoan quen biết tựa hồ không phải là một.

Chẳng nhẽ sau khi cấm túc nàng ta đã hiểu ra được cái đạo lý gì?

Thập Hoan còn chưa nghĩ được gì thì đột nhiên thấy các vị tiểu thư đều an tĩnh, không hện mà gặp cùng nhìn về chung một phương hướng. Mà theo ánh mắt bọn họ nhìn lại, quả nhiên là Tần Vị Trạch đang bước tới. Hán vẫn mặc trường bào như mọi khi, bên ngoài còn khoác thêm áo choàng bằng lụa tơ tằm đen huyền, tuấn tú mà phiêu dật, đôi môi mím chặt, đôi mắt phượng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt hán dừng lại trên người Thập Hoan.

Lần đầu tiên thấy nàng chính thức trang điểm như thế, trang dung đẹp mà không tục, kia đôi mắt hắc bạch phân minh tò mò mà nhìn chung quanh hết thấy, tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng nâng cằm.

Mọi người thấy Ninh Vương gia tới, liền ồn ào tiến lên hành lễ. Mà những vị cô nương còn lại đều một đám tránh ở chỗ tối mà trộm nhìn Ninh Vương gia.

Hán chính là người có quyền thế nhất Tần Nguyệt vương cũng là người quan trọng nhất. Mà Vương gia vẫn chưa thành gia, làm các cô nương chưa chồng đều không khỏi suy đoán, liệu người nào mới có thể làm Vương gia nhìn trúng đâu?

Thập Hoan cùng hán ánh mắt giao nhau, chính là nàng thực mau liền dời đi.

Nhưng Tần Vị Trạch lại không thêm để ý, liền đi đến đứng trước mặt nàng: “Thập Hoan, nhìn thấy bốn vương vị sao không chào hỏi?”

Mọi người thấy Ninh Vương gia cư nhiên cùng một nữ tử nói chuyện, vô cùng tò mò đánh giá nữ tử này. Nhưng khi nhìn đến dung nhan của cô nương này thì không khỏi cảm khái trong lòng, cô nương này tướng mạo chính là nhất đẳng, cùng Vương gia thật rất xứng đôi.

“Ta đã chào hỏi qua, Vương gia chưa nhìn thấy mà thôi.”

“Nga? Bỏn vương vì sao không có nhìn thấy?”

Thập Hoan nói: “Như vậy nhiều người cùng Vương gia nói chuyện, ngài làm sao có thể phân tâm mà chú ý tới ta đâu? Phòng chừng tiệc tối liền mau bắt đầu rồi, Vương gia vẫn là hãy đi trước thì tốt hơn.”

Tần Vị Trạch cũng không vì vậy mà từ bỏ: “Tuy là nhiều người, mặc kệ người có tin hay không, bỏn vương tất nhiên có thể liếc mắt một cái tìm được người.”

Cái này tính là đặc thù kỹ năng số một?

Chung quanh các cô nương ồn ào nhỏ giọng nghị luận, dò hỏi về thân thế lai lịch của cô nương này. Riêng Liên Đình Vân lại phá lệ an tĩnh, bên cạnh nàng ta là cô nương ăn mặc một thân màu lam nhạt vậy dài đi qua hỏi: “Đình Vân, người có biết cô nương kia là ai hay không?”

Liên Đình Vân vẫn chưa nói chuyện, chỉ là lắc đầu, không chịu nhiều lời một câu.

Bất quá nàng ta ánh mắt vẫn luôn đuổi theo Tần Vị Trạch, thấy hắn dừng lại cùng Thập Hoan nói chuyện, không nhịn được siết chặt khăn lụa trong tay.

“Nàng hôm nay thực đẹp” Tần Vị Trạch chính là chưa bao giờ keo kiệt lời khen của mình.

“Vương gia chính là phong lưu phóng khoáng a, vô số các cô nương đều vì Vương gia khuynh tâm không thôi.”

Phong lưu phóng khoáng? Nàng là đang ám chỉ sự tình đêm qua sao?

Chính là tưởng tượng đến sự tình đêm qua, Tần Vị Trạch ánh mắt liền lạnh đi: “Đêm qua nàng cùng Giản Hàn Chi ở bên nhau.”

"Này liền đúng là như vậy thì sao, Vương gia có quyền đi thưởng cảnh đêm mà lại không cho phép ta đi?"

Nghe cái miệng nhỏ của nàng lại nói ra lời nói mà hắn không thích nghe, nhiệt độ quanh thân Tần Vị Trạch bắt đầu giảm xuống: “Nàng vẫn chưa hỏi phủ, Hàn Thập Tuấn tối đón nàng chỉ là để nguy trang, thật ra nàng chính là vì muốn cùng hắn gặp gỡ, bỏn vương nói có đúng hay không?”

“Vương gia thật là kỳ lạ, ta cũng không từng hỏi qua Vương gia cùng ai ở bên nhau, Vương gia vì sao phải đề ra nghi vấn với ta? Chẳng lẽ thật là chỉ cho quan đốt lửa, mà không cho dân thấp đèn?”

Nghe xong nàng nói xong, Tần Vị Trạch ngược lại lại cười, như thế nào nghe những lời này cảm giác có chút hương vị chua chua.

Thập Hoan cũng đột nhiên ý thức được điểm này, nói chuyện như vậy thật là dễ dàng làm người hiểu lầm, chính là nàng cũng không có ý tứ này a.

“Sự tình đêm qua bỏn vương sẽ cùng nàng giải thích sau.” Tần Vị Trạch ánh mắt bằng phẳng, không có một chút nào che giấu nói: “Chính nàng tốt nhất cũng cho bỏn vương một lời giải thích rõ ràng vì sao nàng lại ở cùng Giản Hàn Chi!”

Nói đến nói đi, hắn vẫn là cứ cố chấp với việc này.

Đợi hồi lâu, cũng không thấy nàng giải thích gì, khóe miệng Tần Vị Trạch giương lên một nụ cười quỷ dị, liền ngược lại đi đến bên người Thập Hoan ngồi xuống.

Hiện tại ngồi cạnh Ninh Vương gia, phòng chừng nàng sẽ bị ánh mắt của những cô nương đó chém thành trăm nghìn mảnh mất.

Nhìn trên cổ nàng quàng một cái khăn lụa màu tím nhạt, che khuất đi dấu hôn kia, Tần Vị Trạch cười nói: “Tiểu Thập Hoan, nàng nói xem nếu như khăn lụa trên cổ nàng đột nhiên rơi xuống, sẽ có chuyện gì xảy ra đâu?”

Nhìn hắn trầm ổn bộ dáng nắm chắc thắng lợi, Thập Hoan liền lập tức cởi ra khăn lụa trên cổ. Cứ nhiên lại là trắng nõn như cũ, không có một chút ít dấu vết nào.

Nhìn thấy ánh mắt Tần Vị Trạch thay đổi, Thập Hoan trong lòng vô cùng cao hứng.

Đêm qua ánh mắt của Tần Vị Trạch nàng là nhìn thấy, sau khi trở về nàng đã cẩn thận mà suy nghĩ về những việc mà nàng đã trải qua. Dựa trên những hiểu biết của nàng về hắn, Tần Vị Trạch tất nhiên sẽ không dễ dàng như vậy mà buông tha cho nàng. Một khi đã như vậy, dễ lộ ra cho người khác biết nhất chính là dấu hôn trên cổ nàng. Chỉ cần bị người khác nhìn thấy, nàng chính là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan khuất.

Cho nên trước khi dự tiệc, Thập Hoan đã làm tốt việc chuẩn bị. Thừa dịp Văn Xảo không chú ý, nàng nhanh chóng dùng chút phấn che khuất dấu vết trên cổ mình.

Nàng cầm khăn lụa ở trên tay mà quàng lại lên cổ, sau khi làm xong thì nhàn nhã nhìn Tần Vị Trạch: “Đã cởi ra rồi, có hay không làm Vương nhìn thấy được kết quả mà ngài mong chờ đâu?”

Tần Vị Trạch hai mắt hí lại, thực tốt, nha đầu này cứ nhiên đã học xong chu đáo cách phòng ngừa hắn. Chẳng qua hắn có chút nghi hoặc, rốt cuộc nàng dùng thứ gì mà làm dấu hôn biến mất hoàn toàn như thế?

Nhìn Thập Hoan từ trên xuống dưới, mắt sắc Tần Vị Trạch đột nhiên phát hiện cạnh người nàng có một cuộn giấy. Cuộn giấy kia vô cùng tinh xảo, nàng lại là cố ý mang đến đây, chẳng lẽ là muốn tặng cho người nào?

Hắn liền một phen đoạt lấy cuộn giấy kia, Thập Hoan thấy thế vừa muốn đi lên đoạt lại, liền phát hiện mọi người chung quanh giống như đều đang nhìn mình.

Cười gượng một chút, Thập Hoan lén lút ngồi trở lại vị trí, nhìn Tần Vị Trạch mở cuộn giấy ra.

Nét chữ nhỏ duyên dáng, viết ra tựa đề 《Thủy Diệu Ca Đầu》.

“Chỉ nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thuyền quyên!” Không tự giác mà nhẹ nói ra, Tần Vị Trạch cười, “Nguyên lai Tiểu Thập Hoan sớm đã chuẩn bị lễ vật trung thu cho bốn vương, bốn vương cảm thấy thập phần vừa lòng.”

“Cái này không phải cho ngươi.” Thập Hoan chính là muốn đoạt lại, nhưng Tần Vị Trạch lại gắt gao mà niết tờ giấy trong tay.

“Không phải cho bốn vương thì nàng mang cho ai? Có phải Giản Hàn Chi hay không?” Tay hắn vì bắt đầu dùng sức mà các đầu ngón tay dần trở nên trắng bệch, làm cho Thập Hoan cảm thấy chỉ cần hắn dùng chút sức nữa thì tờ giấy này sẽ bị huỷ hoại trong tay hắn.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, nàng cười nói: “Cho Vương gia tự nhiên là thứ tốt nhất, vật tầm thường như vậy thế nào có thể lọt vào được mắt của Vương gia đâu?”

“Nga? Nói như vậy ngươi có đồ vật khác muốn đưa cho bốn vương?”

Nhìn hắn giật giạt ngón tay, Thập Hoan thật sự lo lắng hắn sẽ huỷ hoại cuộn giấy này, trong lòng liền có ý tưởng, nói: “Đây chính là tự nhiên.”

Nếu hắn muốn quà như vậy, thì nàng liền chuẩn bị cho hắn “Thứ tốt”, dù sao hắn cũng chưa nói phải là thứ gì.

“Đây chính là nàng nói, nàng nếu là dám lừa bốn vương,.....”

“Tiểu nữ tử nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy[2], tuyệt không sẽ nuốt lời.”

([2]:Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy: một lời nói ra bốn ngựa đuổi không kịp. Nghĩa là lời hứa chắc chắn, không thể thay đổi.)

Vừa lòng mà nghe lý do thoái thác của nàng, Tần Vị Trạch liền buông tay đem cuộn giấy trả lại cho nàng.

Bóng đêm buông xuống, đột nhiên mọi người đều an tĩnh lại, ngay sau đó là hoàng đế một thân mình hoàng sắc long bào lướt qua mọi người, trực tiếp đi hướng chủ vị. Mà phía sau đi theo là các phi tần trong cung.

Sau khi mọi người hành lễ xong, Tần Đặc mở miệng nói: “Hôm nay là trung thu, người và trăng đều vẹn toàn, trăm mời chư vị ái khanh đến đây chính là muốn chúng ta quân thần một nhà cùng đoàn viên. Tối nay chư vị ái khanh cứ thoải mái uống rượu, không say không về!”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Thực mau, tiếng đàn tiếng sáo liền vang lên, các thị nữ nhẹ nhàng bắt đầu điệu múa. Mọi người đều cùng nhau nâng ly chào hỏi, trong khoảng thời gian ngắn thật vô cùng náo nhiệt.

Thập Hoan nhìn quanh bốn phía, vẫn chưa tìm thấy được Giản Hàn Chi ở đâu. Hoàng Thượng ban yến hẳn cư nhiên lại dám không tới, xem ra tất nhiên là có chuyện gì rất quan trọng.

Nếu là như vậy thì chỉ có thể đợi ngày mai gặp mặt thì đưa cho hắn sau vậy.

Ngược lại lại nhìn về phía Tần Vị Trạch, hắn cùng Thái Tử phân biệt ngồi ở hai bên trái phải Hoàng Thượng. Mọi người vốn đều biết, Thái Tử sở dĩ vẫn là Thái Tử, là bởi vì Hoàng Hậu liễu chết mới giữ được, hơn nữa Thái Tử vẫn chưa phạm phải sai lầm gì lớn, cho nên Hoàng Thượng cũng không thể phế Thái Tử.

Chính là Ninh Vương gia có thể cùng Thái Tử cùng ngồi cùng ăn, đủ để thấy được hắn vị trí của hắn ở trong lòng Hoàng Thượng, cho nên việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế tương lai này chỉ sợ là không thể tránh khỏi.

Rượu quá tam tuần, Thập Hoan liền cảm thấy nhàm chán, đứng dậy muốn đi chỗ nào đó để an tĩnh trong chốc lát. Đàn sáo tuy rất hay, thế nhưng chính là một người ngấm trăng lại cũng có một phen tư vị khác.

Tần Vị Trạch nhìn Thập Hoan rời đi, thật lâu mà nhìn theo hướng nàng.

Thập Hoan vẫn chưa đi xa, này hoàng cung đại nội chín ngõ mười tám khúc cong, đi lạc chỉ là chuyện nhỏ, vạn nhất nghe được cái gì không nên nghe, chẳng phải là khó giữ được cái mạng nhỏ này hay sao.

“Không thể ngờ được cư nhiên ở chỗ này lại gặp được Hàn cô nương, chúng ta có phải hay không rất có duyên phận với nhau?” Thập Hoan ngẩng đầu nhìn lên, cư nhiên lại là Thái Tử!

Người này tuy quý vì là quân vương tương lai, thế nhưng lại có một bộ dáng gian nịnh xảo trá. Cho nên Thập Hoan đối với hắn cũng không có hảo cảm.

Tưởng tượng đến chính mình lúc đầu chính là muốn tặng cho loại người này làm tiểu thiếp, Thập Hoan cảm thấy vô cùng may mắn vì chính mình đã chạy thoát được.

“Thái Tử diện hạ thỉnh tự nhiên, Thập Hoan xin cáo lui trước.” Không muốn cùng hắn có bất luận cái gì liên quan, Thập Hoan liền xoay người theo hướng cũ mà trở về.

Chính là ai ngờ Thái Tử đột nhiên giữ chặt tay Thập Hoan nói: “Làm sao mà vừa tới đã muốn đi, bồi bổ cung tâm sự thì như thế nào?”

Dứt khoát lưu loát mà sử dụng chút thủ đoạn, Thập Hoan tức khắc liền thoát khỏi trói buộc của hắn.

“Ngươi biết võ công?”

“Thái Tử nhưng đừng quên, phụ thân ta chính là viễn tướng quân, ta nếu là không biết một chiêu nửa thức nào, thì làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói chính mình là nữ nhi phủ tướng quân đâu?”

Nha đầu này thật là nhanh mồm dẻo miệng. Hôm nay nhìn lục đệ cùng nàng cực kỳ thân thiết, hắn liền biết trong đó ắt có chút chuyện có thể làm. Nếu là lợi dụng được nha đầu này, việc lật đổ Tần Vị Trạch còn không phải là sớm muộn hay sao.

“Thập Hoan ngươi cũng biết, nếu không phải lúc trước trời xui đất khiến, thì chẳng phải hiện giờ ngươi cùng bổn cung chính là một đôi thân tiên quyến lữ đâu.”

Nhìn khuôn mặt dối trá của hắn, Thập Hoan trong lòng liền từng trận buồn nôn: “Ta cùng với Thái Tử chính là khác nhau một trời một vực, như thế nào có thể xứng đôi với người đâu.”

“Thập Hoan, ngươi nếu là gạt đầu đáp ứng, bổn cung tất nhiên cho ngươi tám người khiêng, về vang mà cưới ngươi vào phủ.”

“Vinh sủng cỡ này vẫn là để lại cho người khác thì tốt hơn.”

Thái Tử tất nhiên là không có ý tốt! Trực giác của nàng tuyệt đối sẽ không sai, vô sự hiền ân cần, phi gian tức phải đạo[3]!

[3]: Vô sự hiền ân cần, phi gian tức phải đạo: nghĩa là không ai tự dung đối tốt với người khác, nếu không phải phùng gian trá thì cũng là đạo tặc.

Nàng ta cư nhiên không dao động! Tần Vị Huyền có chút khó hiểu, chẳng lẽ là chính mình đưa ra lợi ích cho nàng không đủ? Chẳng lẽ nàng ta đang vờ tha để bắt, muốn một vị trí cao hơn? Tỷ như là Thái tử phi!

“Thái Tử ra ngoài không khỏi quá lâu, phụ hoàng bên kia chính là đang chờ Thái Tử làm thơ mở đầu đâu!” Tần Vị Trạch thanh âm lười biếng vang lên, Thái Tử không khỏi nhú mày.

“Lục đệ cư nhiên cũng đi theo ra ngoài, thật đúng là trùng hợp.”

Tần Vị Trạch cười lạnh, đem Thập Hoan kéo ra phía sau người, cùng Thái Tử đối diện nói: “Thái Tử vẫn là đi trước một bước thì tốt hơn, chậm trễ việc ngâm thơ chỉ sợ lại làm Hoàng Hậu nương nương sốt ruột.”

Tần Vị Huyền lén siết chặt nắm tay. Nay Tần Vị Trạch từ trước đến nay không coi ai ra gì, chưa từng đem hắn để vào mắt. Nhiều năm như vậy hắn đã chịu đựng đủ rồi!

Hừ lạnh một tiếng, hắn ta liền xoay người rời đi. Tần Vị Trạch cũng lập tức xoay người lại, trên dưới mà kiểm tra Thập Hoan.

“Hắn có hay không đối với nàng làm cái gì, nàng có bị thương hay không?” Thái Tử tất nhiên là dụng tâm kín đáo, Tần Vị Trạch nhưng thật ra không sợ cùng hắn đối chọi gay gắt, hắn chỉ sợ là Thái Tử sẽ ở sau lưng hạ độc thủ làm hại đến Thập Hoan. Cho nên vừa mới ứng phó xong với phụ hoàng hắn liền vội vàng mà chạy tới đây.

“Ta không có việc gì.” Thập Hoan nói.

“Lần sau nàng nếu là nghĩ đi du ngoạn hoàng cung, nhớ rõ kêu bổn vương đi cùng, quyết không thể một người đơn độc mà đi trước như thế. Nàng như vậy là chỉ biết tạo cơ hội cho Thái Tử, có hiểu không?”

Nguyên bản không thích hắn thuyết giáo mình, chính là Thập Hoan nghe được trong giọng nói của hắn có một chút khản trương, nàng vẫn là ngoan ngoãn gật gật đầu.

Bọn họ hai người đang nói chuyện, đột nhiên bốn phía đèn đuốc sáng trưng, ngay sau đó Hoàng Hậu liền điên cuồng xông tới chỉ vào Tần Vị Trạch cùng Thập Hoan mà hô to: “Bọn họ dám can đảm độc hại Thái Tử, đều bắt lại cho bổn cung!”

Lời này vừa nói ra, Thập Hoan tức khắc không hiểu ra sao.

Độc hại Thái Tử? Vừa mới Thái Tử không còn không phải rất tốt sao?

Bọn thị vệ muốn tiến lên bắt người, Tần Vị Trạch liền trừng đôi mắt hung ác nhìn quanh bốn phía, quát lạnh một tiếng: “Bỏ xuống nhưng thật ra muốn nhìn xem người nào không sợ chết mà dám tiến lên.”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người thế nhưng một người cũng không dám động.

Hoàng Hậu liền giận dữ, mắng: “Người còn dám can đảm mà ở đây kêu ngoạc? Độc hại Thái Tử, liên tính là tới trước mặt hoàng thượng người cũng mở miệng biện minh mà giải vây cho mình!”

Tần Vị Trạch miệt thị mà nhìn thoáng qua bà điên này. Nhất quốc chi mẫu, như vậy mà cũng xứng! Hắn đem Thập Hoan tay nhỏ gắt gao mà bao vây ở trong bàn tay to của mình, nắm thật chặt bàn tay nặng, ý bảo nàng không cần phải sợ.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chính là giờ phút này hành động của hắn lại làm Thập Hoan tự nhiên mà cảm thấy an tâm.

Tần Vị Trạch liền mang theo Thập Hoan trực tiếp lướt qua Hoàng Hậu, hướng hồ Thái Dịch mà đi đến. Mới vừa đi tới đó, chỉ thấy mọi người đều kinh hoàng thất thố. Thái Tử đã bị đưa về tẩm điện, thái y đang chẩn trị cho hắn, chính là vết máu trên bàn mà hắn phun ra lại làm cho người ta thấp phần sợ hãi.

“Vị Trạch, người vừa mới đi nơi nào?” Ngồi ở chủ vị Tần Đạc lạnh giọng hỏi.

“Cùng Thập Hoan đi Ngự Hoa Viên, chính là có gì nhưng không ổn?” Hắn không chút hoang mang mà vững vàng ứng đối.

Hoàng Hậu lúc này cũng đã qua tới, nàng ta chỉ vào Tần Vị Trạch nói: “Thái Tử vừa mới cũng là đi Ngự Hoa Viên, kết quả vừa trở về mới ngồi xuống liền học ra máu tươi. Thái y chẩn trị nói là do trúng độc gây ra. Tất nhiên là do người, là người độc hại Huyền Nhi của ta!”

Thập Hoan bình tĩnh nhìn này hết thấy, Thái Tử vừa mới rõ ràng cùng nàng nói chuyện thời điểm còn tốt, vì sao mới một hồi liền độc phát đâu?

Xem tình hình trước mắt, việc Tần Vị Trạch độc hại Thái Tử thật ra là có động cơ. Bởi vì chỉ có trừ bỏ Thái Tử, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận mà trở thành trữ quân. Chính là Thập Hoan tuyệt đối tin tưởng Tần Vị Trạch sẽ không làm việc này, mặc dù là hắn muốn trừ bỏ Thái Tử cũng sẽ không lựa chọn biện pháp ngu ngốc như vậy.

Tần Vị Trạch ánh mắt như đao mà về phía Hoàng Hậu, nàng ta sợ tới mức lập tức im bặt.

Một bên thái y đang ở một bên kiểm nghiệm đồ ăn, kiểm tra xong, hắn liền chấp tay đối Hoàng Thượng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tất cả đồ ăn đều không có độc.”

“Nếu đồ ăn không độc, như vậy tất nhiên là có người cấp Thái Tử hạ độc!” Tần Đạc nói.

“Ý của phụ hoàng chính là nhi thần hạ độc sao?” Tần Vị Trạch cười lạnh hỏi.

“Trẫm không phải là có ý này, hơn nữa lúc ấy cùng Thái Tử ở bên cạnh cũng không phải chỉ có một mình người một người.” Tần Đạc ánh mắt đảo qua Thập Hoan, liền dừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh kia.

Chỉ thấy nàng sắc mặt như thường, không hề có một tia hoảng loạn.

“Tuyệt đối không phải nàng!” Tần Vị Trạch một mực chắc chắn.

Hoàng Hậu thấy Tần Vị Trạch như thế che chở nha đầu này, cười lạnh nói: “Không phải nàng, thì chính là người!”

“Hoàng Hậu nương nương vì sao như thế khẳng định là ta sai người hạ độc đâu? Nhiều người ở đây như vậy, Thái Tử trúng độc có rất nhiều khả năng, vì sao cố tình chỉ cắn chặt chúng ta không buông đâu? Hoặc là nói..... ngay từ đầu đây chính là mưu kế để vu oan hãm hại người khác?”

Tần Vị Trạch không chút nào lưu tình nói ra, nhìn Hoàng Hậu khuôn mặt vì tức giận mà có chút vặn vẹo.

“Người chó có giao biện! Không phải người thì còn có thể là ai? Người chính là nghĩ giết chết Huyền nhi của ta, sau đó thay thế nó. Hoàng Thượng người nhưng nhất định phải vì Huyền nhi mà làm chủ a!”

Tần Đạc sắc mặt cũng không tốt, việc đầu độc nói ra thì cũng không phải là chuyện nhỏ, mặc dù là hắn có ý bảo vệ Tần Vị Trạch, chính là hiện tại dưới tình huống này cũng là không thể làm gì. Hiện giờ chỉ có thể áp dụng kế hoãn binh, nói: “Chuyện này chưa điều tra rõ, không thể kết luận vội vàng. Nếu thật sự không phải là các người làm, trẫm tự nhiên sẽ không oan uổng các người.”

Thấy Hoàng Thượng ngữ khí hòa hoãn trở lại, Hoàng Hậu lập tức liền tiến lên, “Hoàng Thượng, Huyền nhi bị trúng độc, người lại để cái người hạ độc này ung dung ngoài vòng pháp luật hay sao? Nếu ngày nào đó Huyền nhi bị hại mà chết đi, thần thiếp cũng muốn sống nữa.”

“Làm càn, người như vậy còn ra thể thống gì?” Tần Đạc giận dữ mà mắng Hoàng Hậu, thật quá mất phong phạm Hoàng Hậu.

“Huyền nhi thiếu chút nữa bị người hại chết, chính là Hoàng Thượng lại bỏ qua ý kiến của người khác, mặc cho việc người nào ở đây cũng cảm thấy không phục.” Dứt lời còn nhìn nhìn các đại thần.

Các triều thần liền sôi nổi nhỏ giọng nghị luận, Tần Đạc sắc mặt có chút âm trầm, hạ lệnh nói: “Ninh Vương gia cùng Hàn cô nương tạm thời cầm túc ở điện Thiên Thu, trước khi điều tra rõ ràng chân tướng mọi chuyện liền không được bước ra khỏi đó nửa bước!”

Thập Hoan nhìn nhìn chung quanh, không nhịn cười cười lắc đầu.

Thấy nàng hành vi vô cùng quái dị, Tần Đạc hỏi: “Người cười cái gì?”

“Ta cười Hoàng Thượng người chẳng phân biệt trắng đen, không màng đến thị phi đúng sai!”

“Lớn mật!” Tần Đạc tức giận đập mạnh lên bàn.

Tần Vị Trạch nhìn nàng, không biết nàng muốn làm cái gì, chính là vẫn không có ý ngăn cản, ngược lại còn rất thưởng thức dũng khí của nàng.

“Vừa mới lúc này tiểu nữ ở trong Ngự Hoa Viên còn cùng Thái Tử gặp mặt, mà lúc này Ninh Vương gia còn có ý tốt đi mời Thái Tử trở lại yến hội. Thử nghĩ nếu thật sự là hấn hạ độc, như vậy thì hấn sẽ để Thái Tử trở lại bữa tiệc mà chờ để bị người khác phát hiện sao? Nếu hấn cứ như vậy mà hạ độc thì chính là không phải ngốc, đó là ngu!”

Tần Vị Trạch cười khế, dám nói chuyện như thế ở trước mặt hoàng thượng, chỉ sợ trên đời này chỉ có mình nàng.

Tần Đạc nhìn chăm chăm vào Thập Hoan, nói: “Người nói Ninh Vương gia đi mời Thái Tử trở lại đây?”

“Đúng là như vậy, hơn nữa ta muốn hỏi thái y một chuyện, Thái Tử trúng chính là loại độc gì?”

"Là độc Ngũ Nhật Túy"

"Vậy người trúng độc bao lâu thì mới có thể độc phát?"

"Sau thời gian một khắc liền sẽ độc phát."

Thập Hoan lập tức cười lạnh: “Từ khi Ninh Vương gia rời khỏi đến khi Vương gia trở về căn bản là không đến một khắc, ta thật ra thực muốn biết Ninh Vương gia là như thế nào hạ độc Thái Tử đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Có nạn cùng chia

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

Sau khi mọi người nghe xong chuyện thì tỏ vẻ đồng ý.

Từ thời gian rời đi của Ninh Vương gia mà suy luận, căn bản là không có khả năng là do hấn hạ độc hấn hại Thái Tử. Hơn nữa, Ninh Vương gia đang nhận được sự chú tâm từ Hoàng Thượng, nếu lúc này làm ra chuyện như vậy thì không khác gì tự tìm đường chết.

Tần Vị Trạch mỉm cười nhìn Thập Hoan, không kinh không sợ, không sợ không tức, tuấn tự rõ ràng, từ từ kể mọi chuyện. Trong lòng hấn âm áp, thì ra nàng chịu đựng như vậy là để bảo vệ hấn. Hấn trước sau cũng không buông ra tay đang nắm tay nàng, hơn hết, đời này hấn cũng sẽ không buông nàng ra.

Trong lòng Hoàng Hậu có một tia ngoại ý muốn, không nghĩ tới cô nương này thật sự sẽ nhảy ra giúp Tần Vị Trạch giải vây. Nhìn biểu tình của Hoàng Thượng, lửa giận trong mắt rõ ràng đã biến mất, trong lòng đã có chủ ý, nàng mở miệng nói: “Hoàng Thượng, lời nói của cô nương này không thể tin. Đáng hận”

“Lời này của Hoàng Hậu sai rồi, thần thật ra lại cảm thấy lời nói của Thập Hoan có lý. Ninh Vương gia quả thật không có mặt lúc Thái Tử bị hạ độc, Hoàng Hậu nương nương một mặt mà xem nhẹ sự thật này, không biết là có dụng ý?”

Thập Hoan quay đầu lại, thấy phụ thân đứng dậy, sắc mặt của ông thập phần ngưng trọng, nhưng ánh mắt tín nhiệm kia lại làm Thập Hoan rất cảm động. Ông thật sự không thể tin tưởng nữ nhi của mình lại cùng với Ninh Vương gia hạ độc Thái Tử.

Mà bên này Lý Ôn Uyển lại gắt gao cầm bàn tay, vừa rồi nàng vốn định giữ chặt phu quân, nhưng hần thế nào lại một phen hất tay nàng ra.

Sau khi nghe xong, Tần Đạc gật gật đầu: “Chính xác là như thế. Từ khi Ninh Vương rời đi đến khi xuất hiện, quả thật không có khả năng tại thời gian ngắn như vậy lại hạ độc Thái Tử.”

Sắc mặt Hoàng Hậu lập tức không tốt, Viễn tướng quân giúp Tần Vị Trạch cũng đã đành, không nghĩ tới Hoàng Thượng lại có thể cũng nói như vậy.

Ánh mắt âm hiểm đảo qua phía Thập Hoan, ngón tay vươn ra chỉ vào nàng nói: “Nhất định là ả ta hạ độc! Lúc trước, Thái Tử nhìn thấy Ninh Vương gia và ả ta đứng chung một chỗ nói chuyện. Yên tiệc lớn như vậy người lại không tham gia, thế mà lại chạy tới Ngự Hoa Viên, tất nhiên là đã âm mưu từ sớm. Ai là người đứng sau làm chủ? Mục đích của người lại là cái gì?”

“Vu khống để hãm hại bốn vương không thành còn muốn vu khống nữ nhân của bốn vương, hay là nương nương người đã hết bán linh!” Tần Vị Trạch không lưu tình chút nào, chưa bao giờ sử dụng bất kì kính ngữ gì đối với nàng.

“Người làm càn!” Hoàng Hậu lạnh giọng nói.

“Bốn vương chính là làm càn, người có thể làm khó dễ được ta sao?” Tròng mắt màu đen kìa của hần phụt ra một tia sát ý, mỗi âm oán của bọn họ cũng không phải là một sớm một chiều có thể giải quyết rõ ràng. Năm đó mẫu phi chết, cùng với nữ nhân trước mắt này có liên quan rất lớn.

“Đủ rồi!” Tần Đạc hắng giọng, Tần Vị Trạch quả thật có chút làm càn, nói sao thì nàng cũng là Hoàng Hậu, ở trước mặt mọi người đấu khẩu với nàng thì có chút mất mặt mũi.

Thập Hoan ở một bên trông rất rõ ràng, Tần Vị Trạch đối với thái độ kiêu căng của Hoàng Hậu kia thật là có chút không ổn. Nhưng hần chưa bao giờ làm việc mà không nắm chắc sự tình, nếu dám như thế, tất nhiên là do với Hoàng Hậu oán hận chất chứa đã lâu.

“Trước kia, việc này chưa điều tra rõ, ai cũng không thể phán đoán suy luận. Bất quá nếu việc này Thập Hoan thoát không được có liên quan, như vậy thì cảm tức Thập Hoan ở điện Thiên Thu, tuy là Ninh Vương gia không cần cảm tức, nhưng cũng không cho phép rời khỏi kinh thành!” Tần Đạc cân nhắc, vẫn là quyết định cảm tức Thập Hoan trước đã, dựa theo cách nói vừa rồi, khả năng Tần Vị Trạch hạ độc là không lớn, mà tâm tư của hần cũng không hy vọng Tần Vị Trạch chịu liên lụy. Nếu cần thiết, Tần Đạc tuyệt đối sẽ dùng Thập Hoan làm người chịu tội thay.

Nghe được Hoàng Thượng nói như vậy, Thập Hoan lộ rõ vui vẻ, nếu tra không được chung thủ, chính nàng hơn phân nửa sẽ biến thành kẻ chết thay. Nhưng nàng thế mà lại không lo lắng chút nào, theo bản năng mà nhìn nhìn đôi tay bị Tần Vị Trạch nắm chặt kia, chẳng lẽ là bởi vì hần sao?

“Không cần phiền toái, ta sẽ cùng với Thập Hoan chịu cảm tức ở điện Thiên Thu!” Nghe xong ý chỉ của phụ hoàng, Tần Vị Trạch lạnh giọng nói.

Liếc nhìn Thập Hoan một cái, cho nàng một nụ cười trấn an.

Hần tuyệt đối sẽ không vứt nàng lại một mình! Thập Hoan hơi choáng, không thể tưởng được hần lại có thể nói như vậy. Nhưng ngược lại trong lòng đã có chút nôn nóng, nếu hần cũng bị cảm tức, chẳng phải là để Hoàng Hậu và Thái Tử lợi dụng cơ hội. Ở chỗ này nhiều người như vậy nên nàng không thể trực tiếp mở miệng nói chuyện, Thập Hoan không ngừng dùng ánh mắt ám chỉ hần.

Nhìn đôi mắt to tràn ngập nôn nóng kia, Tần Vị Trạch lại một chút không có thay đổi chủ ý.

Nhưng khi nghe xong Tần Vị Trạch nói, Tần Đạc nổi giận: “Người nói cái gì?”

“Phụ hoàng, người không có nghe lầm, ta nói ta muốn cùng Thập Hoan cùng nhau bị cảm tức!”

Tần Vị Trạch từng câu từng chữ mà lặp lại, ngữ khí quả quyết kia làm tất cả mọi người không sao hiểu nổi.

Mọi người đều biết Hoàng Thượng vốn là cố ý bao che hần, nhưng hiện tại Ninh Vương gia sao có thể không cảm kích, ngược lại đã muốn cùng cô nương kia chịu tội.

“Tốt tốt tốt, tốt lắm! Vậy người lập tức cùng chịu phạt!” Tần Đạc bị chọc tức không nhẹ, hần biết nhi tử của mình từ trước đến nay muốn làm gì thì làm, cơ bản hần đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, nhưng không nghĩ tới hiện giờ y lại có thể giằng co với hần.

Lập tức đã có thị vệ đem Tần Vị Trạch và Thập Hoan giải đi.

Ánh mắt của Hàn Kiều vô cùng lo lắng, nhưng trước mắt hần lại không có biện pháp nào. Cũng may có Ninh Vương gia bên cạnh, hần là Thập Hoan sẽ không có việc gì.

Tần Vị Trạch lôi kéo Thập Hoan một đường đi tới điện Thiên Thu.

Điện Thiên Thu không giống các cung điện khác, thật lâu không có người ở. Nghe nói năm đó có một vị phi tử treo cổ ở chỗ này, sau đó thì thường xuyên truyền ra tin đồn ma quỷ.

Mở ra một cánh cửa, tro bụi lớn đã từ trên khung cửa rớt xuống dưới, Thập Hoan nhin không được ho nhẹ.

Thị vệ vào trong điện thấp lên ngọn nến, tiếp theo cung kính hướng tới Tần Vị Trạch: “Vương gia, mời!”

Thấy thị vệ đều đi ra ngoài, Thập Hoan hạ giọng nói với Tần Vị Trạch: “Ngươi vốn có thể không bị cảm tức. Ở bên ngoài ít nhất là có thể đối phó với Thái Tử dễ dàng hơn nhiều, hiện tại ngươi ở chỗ này cái gì cũng làm không được. Ta thật không hiểu ngươi nghĩ như thế nào.”

Nhìn ánh mắt nôn nóng kia, Tần Vị Trạch tâm tình rất tốt: “Bốn vương đã nghĩ muốn cùng với ngươi ở bên nhau, không được sao?”

“Được, sao lại không được?”

“Giờ chúng ta thành châu châu trên dây thừng, ngươi muốn chạy cũng chạy không thoát.” Trong thanh âm của Tần Vị Trạch có chút sung sướng mà chín hần cũng không phát hiện, dùng một chút lực đem Thập Hoan kéo vào trong lòng, cảm giác ôm nằng thật tốt.

Có phải đầu óc của người này hồng rồi hay không, đi theo nằng cùng nhau bị cảm tức mà lại cao hứng như vậy? Linh hoạt chui ra từ trong ngực hần, Thập Hoan lui ra phía sau một bước: “Vương gia còn có tâm tư nói giỡn, không bằng ngắm lại làm sao đi ra ngoài thì tốt hơn.”

“Nếu có thể ngày ngày đều chỉ có hai người ngươi và ta, tội gì bốn vương muốn đi ra ngoài?”

Thập Hoan đột nhiên có một loại cảm giác bất lực, nằng thật sự theo không kịp tư duy của Tần Vị Trạch. Nhìn khắp bốn phía, Thập Hoan chuẩn bị động thủ sắp xếp một chút. Nằng không trông cậy vào Vương gia thân kiều thị quý này nên tự mình làm lấy. Vừa định duỗi tay đem ghế dựa trên bàn dọn xuống dưới, liền nghe được Tần Vị Trạch hắng giọng: “Đừng nhúc nhích!”

Nhưng đã chậm, tay Thập Hoan bị cây đinh lộ ra nửa tắc lớn trên ghế kia cửa qua ngón tay.

“Đã kêu ngươi không được lộn xộn ngươi còn lộn xộn, ngươi xem!” Tần Vị Trạch nhú mày, thanh âm có một tia tức giận.

“Đây là chuyện của ta, không cần ngươi lo!” Thập Hoan cũng sinh khí, không hổ trợ đã đánh, thế mà lại còn tới răn dạy nằng.

“Không muốn bốn vương quản nằng thì nằng muốn ai quản? Tiểu Thập Hoan, hiện tại chỉ có ngươi và ta, ngươi tốt nhất nên nghe lời một chút, bằng không bốn vương cũng không dám bảo đảm có thể phát sinh sự tình khác hay không.”

Tuy rằng ngoài miệng như cũ nói như vậy, nhưng lại duỗi tay kéo Thập Hoan bị cửa qua ngón tay kia tỉnh té mà xem xét. Cũng may miệng vết thương không thâm, Tần Vị Trạch nhìn lại không nói hai lời đem tay nằng ngâm vào trong miệng.

“Ngài……” Thập Hoan ngây ngẩn cả người, trên môi kia của hần truyền đến xúc cảm mềm mại, tức khắc có một dòng điện từ ngón tay truyền tới.

Vốn định thu hồi tay, nhưng Tần Vị Trạch nhìn nằng một cái, khẽ cắn một chút tay nằng, uy hiếp đến: “Thành thật chút!”

Mặt trên thỉnh linh để lại dấu răng của Ninh Vương gia, biểu tình của Thập Hoan trở nên rất không được tự nhiên, gương mặt hơi nóng lên.

Hần tỉnh té mà giúp nằng rửa sạch miệng vết thương, từ ống tay áo lấy ra khăn sạch sẽ cho nằng băng bó rồi mới tỉnh là xong việc. Tiếp theo đem nằng yên vị ở một bên, “Nếu nằng còn dám chạy loạn, bốn vương sẽ điểm huyết đạo của ngươi”

Dứt lời hần liền bắt đầu động thủ dọn dẹp mọi thứ ở chỗ này.

Đã có người động thủ, Thập Hoan cũng mừng được thanh nhàn. Ngồi xuống ở một chỗ sạch sẽ, phải biết rằng cũng không phải lần nào cũng đều có cơ hội xem Ninh Vương gia làm cu li.

Dọn dẹp mọi thứ thỏa đáng, Tần Vị Trạch vừa lòng nhìn “Giường” mà hần có ý dọn dẹp!

Cái gì đều có thể không có, nhưng giường thì cần thiết phải có.

Thập Hoan nhìn chiếc giường kia, cười gượng nói với Tần Vị Trạch: “Vương gia, ngươi cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi đi.”

Còn chưa kịp đi đã bị Tần Vị Trạch lôi trở về, hần nhẹ nhàng mà dán ở bên tai nằng nói: “Nếu ngươi ngoan ngoãn, bốn vương bảo đảm sẽ không khi dễ ngươi. Nhưng nếu ngươi muốn trốn, bốn vương thật ra không ngại một ngụm nuốt ngươi.”

Sắc trời đã trễ thế này, không ngủ nơi này thì có thể ngủ nơi nào. Hần chính là sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy để thân cận Thập Hoan đâu. Nói gì thì đến đêm khuya trời rất lạnh, nếu để nằng một mình, nói không chừng lại sẽ nhiễm phong hàn.

Trời đất quay cuồng, Thập Hoan đã nằm ở trên giường, hơn nữa là bị hần gắt gao mà ôm vào trong ngực.

“Vương gia, ngươi có thể buông tay hay không, ta nóng!”

“Bốn vương càng nóng uon!” Ánh mắt hần sâu thẳm, Thập Hoan hiểu được, cũng biết trong giọng nói của hần là có ý tứ gì.

Không dám lộn xộn kích thích hần, nhưng một người bên cạnh như vậy, nằng sao có thể ngủ.

“Ngài không lo lắng sao?” Nhìn bộ dáng của hắn, lại có thể không có một tia sầu lo. Thập Hoan không khỏi tò mò hỏi.

“Mỹ nhân trong ngực, bỗng vương nào còn có tâm tư đi lo lắng chuyện khác!” Hắn nhìn Thập Hoan, trong mắt sinh động là ảnh ngược ra thân ảnh của hắn. Cảm lòng không được mà muốn hôn nàng, Thập Hoan bị hắn nhìn đến không được tự nhiên, theo bản năng mà tránh né ánh mắt nóng rực của hắn. Mới vừa rồi khi cúi đầu đã cảm giác được hơi lạnh môi hắn chạm đến tóc trán nàng.

Thấy nàng tránh nụ hôn của mình, Tần Vĩ Trạch ánh mắt hơi âm. Nhưng mà đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh đêm qua Giản Hàn Chi hôn nàng. Bóng đêm lay người, gió đêm hơi phát, một đôi bích nhân ở trước mặt hôn môi, hình ảnh này là ấm áp mà tốt đẹp.

Nhưng đối với Tần Vĩ Trạch mà nói là đáng chết chán ghét.

Một phen nâng lên cảm của Thập Hoan, không cho nàng thời gian phản ứng, hắn nặng nề mà hôn xuống.

Cái kia đáng chết nam nhân thế mà lại dám hôn nàng!

Trên người nàng chỉ có thể lưu lại dấu vết của hắn, hương vị của hắn, mặt khác bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng nhúng chàm!

Thập Hoan giãy giụa ngược lại kích thích hắn, xoay người một cái đem nàng đè ở dưới thân, nụ hôn của Tần Vĩ Trạch càng trở nên nóng bỏng hơn.

Đột nhiên cảm giác nhân nhi dưới thân vẫn không nhúc nhích, đành chỉ mọi động tác, Tần Vĩ Trạch ngẩng đầu nhìn đôi mắt nàng, kết quả phát hiện mắt nàng có ẩn chút nước mắt. Hắn tức khắc giống như bị hắt một chậu nước lạnh, nhanh chóng thanh tỉnh. Mỗi khi nghĩ đến Giản Hàn Chi và nàng thân thiết khiến hắn không thể không chế cảm xúc của chính mình. Hắn muốn nàng càng nhiều, muốn toàn bộ nàng. Quá khứ theo tín ngưỡng của Tần Vĩ Trạch, trên đời này chỉ có hắn có muốn, không có chuyện hắn có thể muốn hay không.

Nhưng dường như từ sau khi gặp được Thập Hoan, tín ngưỡng đã bắt đầu dao động.

Hắn sử dụng thủ đoạn cũng không có kéo Thập Hoan về được, ngược lại khiến quan hệ của nàng với Giản Hàn Chi càng thêm thân thiết hơn. Nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ lên kia, lần đầu tiên Tần Vĩ Trạch bắt đầu hoài nghi hắn có phải thật sự làm sai hay không. Hắn kiềm chế mà buông nàng ra, nhẹ nhàng mà duỗi tay chạm vào cánh môi sưng đỏ của nàng.

“Đau sao?” Hắn cau mày hỏi.

Thập Hoan vẫn chưa trả lời, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tần Vĩ Trạch.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, Tần Vĩ Trạch há miệng thở dốc muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không có nói ra. Hắn nằm ở một bên khác, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm tấm lưng kia đến ngẩn ngơ.

Thập Hoan sau khi đưa lưng về phía hắn lại ở trong lòng âm thầm cười trộm. Vừa rồi Tần Vĩ Trạch hôn quá kịch liệt, căn bản khiến Thập Hoan thở không nổi, khuôn mặt nhỏ bị nghẹn đỏ không nói, trên môi kia cảm giác đau làm nàng không tự giác mà rơi nước mắt. Nhưng mà không nghĩ tới Tần Vĩ Trạch nhìn mọi thứ như thế lại có thể ngừng lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tần Vĩ Trạch có chút không biết làm sao, trong lòng Thập Hoan thật ra có chút kinh ngạc. Chẳng qua nàng vẫn chưa lên tiếng, bọn họ còn không biết sẽ bị cấm túc bao lâu, nếu Tần Vĩ Trạch vẫn luôn không kiêng nể gì, nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn ăn sạch sẽ.

Nhưng hiện tại, Thập Hoan có thể xác định ít nhất tối nay là nàng an toàn.

Rất nhanh, Thập Hoan đã nặng nề mà ngủ, nghe hơi thở đều đều kia, Tần Vĩ Trạch thoáng chút yên lòng.

Hắn lẳng lặng mà hồi tưởng tình huống vừa rồi, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Theo tính cách của nàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy đã chịu nhận thua, bộ dạng đáng thương vừa rồi là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Nghĩ lại trước kia khi bọn họ giao phong ký lục, mỗi một lần nàng đều là nghĩ mọi cách cùng hắn oa toàn, chưa từng có thời điểm nào dễ dàng nhận thua.

Nhìn nhân nhi ngủ say kia, Tần Vĩ Trạch ảo não không thôi, chính hắn thế mà lại bị kỹ thuật diễn của nàng lừa gạt.

Lần đầu tiên nữ nhân này làm Tần Vĩ Trạch hận đến ngứa răng, hơn nữa ngăn lại hành động của chính mình vừa rồi hắn tức khắc cảm thấy có chút không được tự nhiên. Hắn hận hiện tại không thể đi đánh thức tiểu nha đầu này, sau đó hung hăng mà đem nàng ăn vào bụng.

Nhưng nhìn mỹ nhân điềm tĩnh ngủ kia, hắn cũng không có “Xuống tay”, chỉ là nhẹ nhàng mà duỗi tay đem nàng ôm vào trong lòng ngực. Dù sao bọn họ trong chốc lát cũng ra không được, có rất nhiều thời gian “Ma hợp cảm tình”!

Sáng sớm ngày thứ hai, Thập Hoan thần khí tốt đẹp mà tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy hồ ly kia nhìn chằm chằm chính mình, mà ánh mắt u ám kia khiến Thập Hoan không khỏi thoáng dịch thân thể về sau.

Xem ra tiểu xiếc đêm qua của nàng tất nhiên đã bị vạch trần.

Bất quá giờ phút này Thập Hoan thật ra không sợ hãi, ban ngày rõ như ban đêm lạnh lẽo, nếu hắn dám làm bằng cớ thì tất nhiên nàng sẽ hô to. Nhìn nàng đảo tới lui mắt to, Tần Vị Trạch hài hước mà nói: “Chúng ta có thể thử xem xem, kêu ra tiếng, xem bọn họ có thể tới cứu người hay không” Nếu nàng kêu chỉ sợ mới là mắc mưu đó.

Đang nói, chỉ thấy con người của Tần Vị Trạch đột nhiên trở nên sắc bén, tiếp theo tùy tay cầm lấy cái nắp trà liền hướng tới một chỗ trên xà nhà ném tới!

Thập Hoan chỉ nghe được một tiếng kêu rên, ngay sau đó liền nhìn đến Lữ Bất Chu thật sự từ phía trên rơi xuống dưới.

Miền cưỡng mà ổn định thân thể, hắn xoa xoa chỗ móng bị đánh trúng, về mặt u oán mà nhìn hai người bọn họ.

Thấy Lữ Bất Chu tới, Tần Vị Trạch đứng dậy, mà Thập Hoan cũng cùng đứng dậy.

“Ta có lòng tốt mới tới xem các người, người sao có thể lấy oán trả ơn!”

“Lần này là nể mặt Linh Nhi, lần sau còn dám nghe lời chúng ta nói chuyện, tất nhiên bốn vương sẽ đưa Linh nhi về ở vương phủ một quãng thời gian.” Hắn từ tốn nói.

Nương tử đi rồi, chính mình liền phải ngủ một mình.

Trong lòng Lữ Bất Chu kiên quyết cự tuyệt.

Hắn ngược lại cười khanh khách mà nhìn Thập Hoan: “Ta vừa tới, thật sự vừa tới, chỉ nghe được Vị Trạch bảo người kêu một chút, ta thề, thật sự chỉ có một câu này.”

Đầu Thập Hoan đã đầy hắc tuyến, công phu cắt câu lấy nghĩa này của Lữ Bất Chu thật đúng là lợi hại.

“Lữ Đại người, nếu người có việc thì thỉnh mau nói, nếu không có việc gì nói thì thỉnh người mượn mà rời đi!”

“Mượn mà rời đi?” Lữ Bất Chu nhất thời khó hiểu.

Tần Vị Trạch cười khẽ, môi mỏng hé mở: “Ý tứ chính là rút đi!”

“Tiểu Thập Hoan, người học hư rồi! Sao có thể quai cong máng ta!” Lữ Bất Chu lắc nhai.

Vừa định quở trách Thập Hoan một trận, liền thấy sắc mặt của Tần Vị Trạch không tốt. Hắn lập tức khôi phục bộ dạng đứng đắn: “Vị Trạch, quả thực không ngoài tính toán của người, Thái Tử bị hạ độc là giả mạo.”

Trong giây lát Thập Hoan ngẩng đầu, “Người xem qua mạch? Hắn cũng không có trúng độc có phải hay không?”

“Hoàng Hậu canh chừng rất nghiêm, chỉ cho thân tín của mình bắt mạch cho Thái Tử. Tuy rằng ta thống lĩnh Thái Y Viện, nhưng cũng không thể tiếp xúc tới Thái Tử. Nhưng tiểu xảo này của hắn vẫn không khó nhìn ra. Trúng độc năm ngày, phun ra độc huyết phải là màu đỏ sẫm hơn nữa còn có mùi tanh. Nhưng ngày ấy, máu mà Thái Tử phun ở trên bàn lại là màu đỏ tươi, sau đó ta còn cố ý xem xét qua cái bàn kia, cho đến khi vết máu đông lại vẫn còn màu đỏ tươi.”

Tần Vị Trạch cười lạnh: “Quả thực quá ngu xuẩn!”

Thập Hoan nhìn hai người bọn họ, nói: “Nếu việc này thật sự bị vạch trần, tội khi quân như vậy cũng không phải chuyện đùa.”

“Lần này Thái Tử tuyệt đối là hạ một phen mưu kế. Như vậy đã có thể lật đổ Vị Trạch, lại có thể đoạt lại binh quyền trên tay Viễn tướng quân. Một mũi tên trúng hai con nhạn, quả thật là mưu kế tốt.”

“Nhưng phải chờ xem hắn có thể thắng lớn như vậy không đã!” Tần Vị Trạch nhìn bên ngoài canh giờ: “Bất Chu, trở về thông tri cho Ngụy Đạt sai hắn bắt đầu nhiệm vụ trong tay.”

“Được, nhưng nếu bắt được những người đó thì làm sao bây giờ?”

“Ngoại trừ chủ mưu, còn lại giết chết không luận tội!”

Thập Hoan không hiểu nổi, nhưng nhìn bộ dạng này của Tần Vị Trạch thì nàng biết, tất nhiên là hắn từ lâu đã lên kế hoạch muốn lật đổ Thái Tử, xem ra trước mắt chỉ là chưa bắt đầu thực hiện kế hoạch mà thôi.

Lữ Bất Chu gật đầu, trước khi đi còn cười trêu chọc Thập Hoan: “Tiểu Thập Hoan người cần phải cẩn thận, người bên cạnh người nếu hóa thành sói, thì không ai có thể cứu được người nhà.”

“Cút!” Còn chưa chờ Thập Hoan đáp lại, Tần Vĩ Trạch đã lạnh giọng hạ lệnh tiễn khách.

Lữ Bất Chu cười vô cùng khoái trá, xem ra đêm qua cũng không thuận lợi mấy, bằng không hôm nay hỏa khí cũng sẽ không lớn như vậy.

Những ngày bị cảm tức luôn nhàm chán, mặc kệ Thập Hoan đi từ đông đến tây, hay là đi từ nam đến bắc, đều phải đối mặt với Tần Vĩ Trạch.

Chỉ chớp mắt thì đêm lại đến, Tần Vĩ Trạch ngồi ở dưới đèn đọc sách, một tờ rồi lại một tờ vô cùng thông thả. Thập Hoan cũng làm bộ phiên thư, nhưng dư quang trên đôi mắt lại đang ngắm hán. Lo sợ hán tùy hứng mà động cái nhào tới.

Ánh nến đã cháy hơn phân nửa, nhưng hán còn chưa buồn ngủ.

Thập Hoan trụ không được, chính mình lại ngã xuống trước.

Nghe tiếng hít thở đều đều, Tần Vĩ Trạch buông quyển sách trên tay xuống, chậm rãi đi qua.

Nàng ngủ thật sự an ổn, chỉ là chỗ nút thắt trên cổ áo tựa hồ cộm tới da thịt xinh đẹp của nàng nàng kia.

Tần Vĩ Trạch duỗi tay tháo giúp nàng nút thắt, muốn cho nàng ngủ thoải mái một chút.

Ai ngờ tay mới vừa duỗi ra đến trước mặt nàng, Thập Hoan lập tức mở hai mắt, ngay sau đó giương tay, bột phấn màu trắng ở trong không trung tán ra.

“Người sao lại mang theo Nhuyễn Cân tán!” Tần Vĩ Trạch có chút ngoài ý muốn.

Nhìn Tần Vĩ Trạch tê liệt ngã xuống ở trên giường, Thập Hoan cười đắc ý: “Thế nào, có phải không thể tưởng được bản cô nương sẽ mang theo cái thứ tốt này hay không. Đậu hủ không ăn được, mà lại biến thành cái thớt gỗ cho người xấu xé thịt. Tắm tã, Vương gia à, hiện tại người có cái ý nghĩ gì không?”

“Người tốt nhất giải thích rõ ràng thứ này là như thế nào có, bằng không người sẽ biết hậu quả.”

“Đương nhiên ta biết được hậu quả, chẳng qua trước hết, người sẽ tùy ý cho ta xâu xé!” Thập Hoan cười tà ác, bị hán áp bức lâu như vậy, khi dễ lâu như vậy, cũng nên đến phiên nàng chuyển mình đi.

Cho nên tối nay, nàng chuẩn bị thật tốt mà “khi dễ” Tần Vĩ Trạch một chút.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Ta muốn sự cam tâm tình nguyện của nàng

Edit: Qing Qing

Beta: Ahkung

"Nàng muốn làm gì?" Tần Vĩ Trạch không tức giận một chút nào, trái lại càng có hứng thú nhìn Thập Hoan trong ánh mắt lại có chút chờ mong.

Thập Hoan nhìn xung quanh, mò mẫm tìm kiếm thứ gì đó để "dẫn vật" Tần Vĩ Trạch.

Tuy rằng ngôi nhà này cũ nát, thế nhưng những đồ vật bên trong lại không hề ít như vậy.

Thập Hoan nhìn nghiêng mực và bút lông trên bàn, Thập Hoan chợt nảy ra ý hay.

Nghiên mực này đã khô rồi, Thập Hoan đổ một ít nước vào làm ướt, tiếp theo đó dùng bút lông thử một chút.

Nhìn những chữ vừa viết ra một cách hài lòng.

Bút thì đã có rồi, nhưng tìm rất lâu vẫn không thấy giấy. Kết quả, ánh mắt của nàng dừng lại trên ngoại y của Tần Vĩ Trạch rồi nổi lên sự thù hằn.

Chất liệu thuần trắng kia không phải chính là loại giấy tốt nhất sao?

Ngắm lại trước đây hán khiến cho mình ký khế ước bán thân, trong lòng Thập Hoan lại hận đến nghiến răng. Cho đến bây giờ khế ước bán thân của nàng còn đang nằm trong tay hán. Vì vậy, thừa dịp lúc này, Thập Hoan cần một thứ có thể áp chế hán.

Tiến lên phía trước, liếc nhìn Tần Vị Trạch với ý cười nhẹ nhàng: "Vương gia, ta mượn dùng y phục của ngài một chút!"

"Muốn còi y phục của bản vương thì nói sớm, cần gì phải nhiều rắc rối như vậy? Chỉ cần ngươi nói một tiếng, bản vương lập tức có thể tự mình động thủ, đảm bảo nàng thỏa mãn."

Cái tên háo sắc này, trong đầu chưa một ngày nào nghĩ thứ gì nghiêm túc.

"Còi y phục chưa đủ kích thích, chỉ bằng xé đi." Dứt lời, Thập Hoan nắm lấy vạt y phục của hắn, vừa dùng sức một cái, kết quả là ngài, ngừng, rồi!

Chất lượng của y phục này thực sự là quá tốt, nàng dùng sức như vậy mà không vấn đề gì xảy ra cả.

Tần Vị Trạch dù bận nhưng vẫn ung dung mà nhìn động tác của nàng, lại còn mở miệng chỉ đạo: "Đây là Ngọa Băng Tâm Ti, bên trong bỏ thêm ngân tuyến, dùng tay không xé được, tiểu Thập Hoan, không có vàng để xuyên qua còn dám ôm đồ sứ sống, như vậy thì phải chịu thiệt."

"Ngươi thật nhiều lời!" Thập Hoan lườm hắn một cái, sờ soạng một lát rồi gỡ xuống trâm hoa trên đầu.

Không ngờ rằng chiếc trâm hình hoa sơn chi này lại có đất dụng võ.

Nàng dùng chiếc trâm hoa nhọn khều ra theo đường hoa văn, quả thực phát hiện ra ngân tuyến.

Làm đứt một hàng ngân tuyến, ngay sau đó nàng dùng sức, "Tê" một cái xé rách một mảng lớn.

Cầm miếng vải một cách hài lòng, nàng cười với Tần Vị Trạch, nói: "Thế nào, không có vàng để xuyên qua, ta thế mà vẫn lấy được."

Tần Vị Trạch vẫn chưa nói gì, nhìn nàng vô cùng vui vẻ cầm bút viết cái gì đó lên trên miếng vải.

Trong chốc lát, chỉ thấy nàng cầm miếng vải thối thối, đợi chữ viết bên trên khô lại, nàng đi tới trước mặt Tần Vị Trạch: "Dáng vẻ lúc trước của Vương gia khi đề ta kí khế ước bán thân vẫn còn rành rành đó, chỉ bằng hôm nay ta cũng bắt chước theo xem thế nào nhỉ?"

"Nàng cũng muốn đề bản vương kí khế ước bán thân?"

"Sai, đây là khế ước bán đất! Kí cái này xong, một nửa đất đai của Ninh Vương phủ đều thuộc sự chi phối của ta."

Thập Hoan đã lên kế hoạch xong xuôi rồi, nếu như nàng nắm được một nửa đất đai của Ninh Vương phủ, chắc chắn sẽ đổi toàn bộ những kì hoa dị thảo kia thành khoai tây và hành tây. Nàng sợ dĩ nghĩ ra cách này, toàn bộ đều là bởi vì đã từng có thời gian làm kẻ sai vặt của "Huyết lệ sư"!

Hồi đó, ban đầu khi vừa bước vào vương phủ làm kẻ sai vặt, gần như mỗi ngày đều phải đi chăm sóc vườn hoa. Một hôm, nàng đang làm bên trong vườn hoa, nhưng nào ngờ trong lúc đang làm cô nàng bất chợt bị một đồ vật bay tới đập trúng, nàng vung tay quệt một cái cả mặt đen thui. Không biết là nghiền mực do ai ném ra, đáng ghét nhất chính là trên bông hoa mẫu đơn đã bị vấy mực nước.

Chuyện này nếu như bị Hồ tổng quản nhìn thấy, nàng nhất định sẽ xong đời.

Còn chưa kịp mắng chửi cái người không có đạo đức kia, Thập Hoan vội vàng tìm khăn tay sạch lau chùi mực nước dính trên cánh hoa.

"Tên sai vặt nhà ngươi thật là cần cù." Một giọng nói truyền đến, ngay sau đó Thập Hoan đã gặp được người gây ra chuyện này.

Người đàn ông này nghiêng người dựa vào phía trước cửa sổ, nhếch đôi lông mày anh tuấn, nhìn chằm chằm bờ ruộng mà cười trên sự đau khổ của người khác. Dưới sống mũi cao cao là một đôi môi mỏng mím chặt, nhưng khóe môi hơi hơi nhếch lên kia khiến cho Thập Hoan kích động đến muốn đánh hắn.

Cái dáng vẻ yêu nghiệt đáng chết kia, nụ cười gọi đòn, hơn nữa cả người là quần áo hoa lệ đến hù chết người.

Tất nhiên không còn nghi ngờ gì nữa chính là Ninh vương gia.

Lúc đó, Thập Hoan cường chế lửa giận trong lòng, cúi đầu hành lễ: "Tiểu nhân không biết vương gia ở đây, kính xin vương gia tha lỗi."

"Đứng lên đi."

Vốn nghĩ là không sao rồi, nhưng nào ngờ tên yêu nghiệt này lại đột nhiên nói một câu: "Lau sạch chỗ hoa mẫu đơn này, nếu không lau sạch, ngươi không cần ăn cơm tối nữa."

Thập Hoan chính là phải đội nắng chang chang khổ sở làm cả một buổi trưa, mà quan trọng nhất đó là liên tiếp ba ngày làm như vậy.

Bắt đầu từ sau giây phút lau xong đóa hoa mẫu đơn cuối cùng đó nàng liền quyết định, sẽ có một ngày phải nhổ sạch tất cả hoa ở chỗ này, biến vườn hoa mà hân yêu quý nhất này biến thành đất trồng rau!

"Không bằng biến một nửa thành toàn bộ thì sao? Toàn bộ Ninh vương phủ đều dưới sự chi phối của nàng!"

Đầu óc của người đàn ông này có phải là hỏng rồi không, lại có thể hào phóng như vậy đem toàn bộ Ninh vương phủ tặng cho nàng?

Tần Vĩ Trạch cười cười nhìn bộ dạng có chút giật mình của nàng: "Làm vương phi của bản vương, tất cả tài sản của Ninh vương phủ đều là của nàng!"

Thập Hoan mới không thèm đếm xỉa đến tới câu nói "đầu độc lòng người" của hắn, trực tiếp cầm lấy ngón tay của hắn, dùng trăm hoa đâm lên sau đó lập tức ấn lên trên tấm vải.

"Nhìn rõ rồi, người đã ấn dấu tay, nếu như ngươi muốn lấy lại những thứ này, phải dùng khế ước bán thân của ta để đổi!"

Vòng tới vòng lui, nàng chính là chỉ đợi mỗi chuyện này.

Đôi môi mỏng của Tần Vĩ Trạch khẽ mở: "Không thể!"

"Ngài..." Thập Hoan lập tức lên giọng.

"Ngài không sợ ta sẽ biến Ninh vương phủ thành vườn rau sao?"

"Muốn đổi hay muốn giữ nàng thích thì tùy, nhưng nếu nàng muốn lấy lại khế ước bán thân, bản vương khuyên nàng vẫn là từ bỏ đi." Đó là thứ đem nàng trói buộc ở bên hắn, bất kể như thế nào hắn cũng sẽ không đưa cho nàng.

Trừ khi...nàng thật sự đã biến thành người phụ nữ của mình, lúc đấy ngược lại hắn sẽ lại suy xét cho nàng.

"Tại sao?"

"Rõ ràng là có được một mỹ nhân như vậy, bản vương còn chưa hưởng dụng tốt, làm sao có thể để chạy mất đây?"

Hắn cười gian tà, ánh mắt lại đánh giá Thập Hoan từ trên xuống dưới một phen: "Mặc dù có hơi gầy gò, nhưng là vẫn có thể miễn cưỡng hạ thấp khẩu vị."

Cái gì gọi là miễn cưỡng hạ thấp khẩu vị!

Thập Hoan đột nhiên bò lên giường, tiến đến trước mặt Tần Vĩ Trạch: "Bản cô nương nhìn ngươi còn phát ngán đây! Ngươi đã rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt, như vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Dứt lời xong kéo quần áo trước ngực hắn, lộ ra lồng ngực cường tráng bên trong cùng với tám khối cơ bụng!

Không ngờ rằng nàng lại lớn mật như vậy, không chỉ coi bỏ y phục của hắn, lại còn nhìn chằm chằm.

Có cô nương nhà ai lại như vậy không?

"Tiểu Thập Hoan, nữ tử chỉ có thể nhìn thân thể của một người đàn ông, đó chính là trọng phu của nàng, nàng không thể nào không biết cái này chứ." Tần Vĩ Trạch có "lòng tốt" nhắc nhở.

Ở thời đại này, đúng là như vậy.

Thế nhưng Thập Hoan lại bĩu môi, nhớ năm đó ở thời hiện đại, cơ bắp của đàn ông mạnh mẽ nàng nhìn nhiều rồi, mặc dù chỉ là ở trong hình.

Thập Hoan cầm lấy bút lông, nở nụ cười gian tà: "Ta cũng không xem vương gia là nam nhân, hiện tại vương gia là vải vẽ tranh của ta." Dứt lời lập tức bắt đầu vẽ tranh trên người hắn.

Tần Vĩ Trạch chỉ cảm thấy đầu bút lông ở trên da thịt của mình chuyển động, nhưng lại không thể nhìn thấy nàng đang làm gì.

"Tiểu Thập Hoan, bản vương muốn nhắc nhở ngươi một câu, khi nhuyển cần tán này cuối cùng giải hết, ngươi tốt nhất nghĩ thật kỹ cho mình một đường lui, nếu không bản vương tuyệt đối sẽ lấy gậy ông đập lưng ông! Bản vương rất tình nguyện vẽ tranh ở trên thân thể nhỏ bé "khô quắt" này của ngươi."

"Vương gia yên tâm, những thứ khác thì ta không có, nhuyển cần tán nhưng muốn bao nhiêu lại có bấy nhiêu." Nàng cười chỉ trỏ cái mũi thẳng tắp của Tần Vĩ Trạch: "Cái này đều là chuẩn bị vì ngài nha."

Nhìn canh giờ, giờ tý đã qua, Thập Hoan ném bút lông trong tay, hết sức hài lòng mà nhìn "tác phẩm" của mình!

Cầm lấy gương đồng nhỏ bên cạnh, Thập Hoan có lòng tốt cho Tần Vĩ Trạch xem tác phẩm của mình.

Lấy * làm mất, rồn làm miệng, mà giữa cơ bụng còn vẽ một cái mũi hình củ tỏi rất buồn cười. Dù che đi cái đầu của Tần Vĩ Trạch, cũng vô cùng buồn

cười.

"Vui lắm sao?" Tần Vị Trạch lạnh giọng hỏi Thập Hoan.

"Cũng không tệ lắm, nếu vương gia cảm thấy không hài lòng, ta có thể vẽ lại một lần nữa." Thập Hoan ngược lại lại đắc ý thưởng thức tác phẩm hội họa trước mắt.

Chỉ tiếc là thời đại này không có camera, nếu không nàng nhất định sẽ chụp lại khoảnh khắc khó quên này.

"Tiểu Thập Hoan, bản vương từng đã nói với nàng bao nhiêu lần là nàng đừng không lại bản vương. Lẽ nào nàng không biết, nhuễn cân tán này đối với bản vương không có hiệu lực sao? Bởi vì Lã Bất Chu thường lấy thứ này gieo vạ cho bản vương, lâu dần cũng sẽ mất đi tác dụng."

Trong lòng Thập Hoan thầm kêu không ổn, Lã Bất Chu này không có việc gì sao lại dùng nhiều nhuễn cân tán như vậy làm gì, lần này xong rồi, hắn có đề kháng rồi!

Sớm biết như này nàng sẽ không "làm xằng bậy" như vậy, tối thiểu cũng sẽ chọn một cách uyển chuyển hơn.

Tần Vị Trạch nhếch khóe miệng cười: "Nàng đã vẽ xong, giờ đến lượt bản vương rồi. Tiểu Thập Hoan, tất nhiên bản vương sẽ cẩn thận vẽ cho nàng một bức."

"Vương gia ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, trong bụng tử tướng có thể chèo thuyền, ngài xem đáng đáp ta không quá như vậy tất nhiên không đủ cho ngài vẽ, hay là thôi đi."

"Biết sai rồi?"

"Biết rồi." Thập Hoan vô cùng chân thành mà nhìn Tần Vị Trạch, để bày tỏ sự chân thành của mình còn cố ý trừng mắt nhìn.

"Đáng tiếc là đã muộn rồi!" Dứt lời hắn lật người Thập Hoan lại, khiến cho nàng nhoài người về phía trước. Kéo thắt lưng xuống trói gô hai tay nàng, một phát kéo y phục của nàng xuống.

Y phục bị lột xuống, tám lưng trắng nõn hoàn mỹ lộ ra trước mắt hắn. Hắn nâng ngón tay nhẹ nhàng mon trón phía sau lưng nàng, xúc cảm khiến hắn yêu thích đến không rời tay.

"Tần Vị Trạch, lẽ nào ngươi không biết thân thể của nữ hài tử là không thể để cho người khác nhìn thấy." Thập Hoan tức giận nói, nàng hoàn toàn bị hắn áp chế ở dưới thân, chỉ có thể giống như một con sâu uồn tới ẹo lui.

"Bản vương đương nhiên biết không thể để cho người khác thấy, thế nhưng phu quân thì có thể nha!" Hắn cố ý kéo dài âm cuối.

Thập Hoan đã kêu rên vô số lần trong lòng, tại sao mỗi lần chịu thiệt đều là nàng. Đột nhiên, nàng cảm thấy một thứ gì đó mềm mại hạ xuống lưng mình.

Tần Vị Trạch không dùng bút lông để vẽ, ngược lại bắt đầu dùng "dầu tây". Nhìn tám lưng trắng nõn ấy lưu lại dấu vết của bản thân mình, trong lòng hắn có một loại cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Thế nhưng, Thập Hoan lại không hề may mắn như vậy, mỗi một lần hắn hôn đều dùng sức vừa đủ, làm cho nàng cảm thấy cả người đều tê tê, da gà trên người đều dựng hết lên rồi.

Đang lúc hôn, Tần Vị Trạch đột nhiên dừng lại động tác, nhanh chóng kéo y phục của nàng che phía sau lưng lại, ngay sau đó chỉnh lại y phục của bản thân.

Còn Thập Hoan hướng về phía cửa sổ mà nhìn, phía trước cửa sổ lại có một bóng đen đứng đó.

"Nếu đến rồi, sao không tự đi vào?" Tần Vị Trạch lạnh giọng nói.

Lắc người một cái, bóng đen kia lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ, Thập Hoan vừa nhìn lại hóa ra là Giản Hàn Chi.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, tâm của Giản Hàn Chi chìm xuống đáy vực.

Hai người bọn họ vẫn cầm túc ở chỗ này, căn bản không thể có người khác đi vào. Mà tâm tư của Tần Vị Trạch đối với Thập Hoan hắn đều biết, ngày ngày đối mặt sẽ khó có thể bảo đảm không có chuyện gì xảy ra.

"Ninh vương gia thân ở trong lao tù cũng không gặp không nóng này, cũng thật khiến Giản mỗ khâm phục." Tuy rằng Giản Hàn Chi đang nói chuyện với Tần Vị Trạch, nhưng ánh mắt lại nhìn Thập Hoan.

Nàng biết Giản Hàn Chi lo lắng cho mình, nhưng nàng phát hiện bản thân khi ở cùng Tần Vị Trạch lại có một loại cảm giác an tâm không tên, nếu không nàng cũng sẽ không có tâm tình đi đùa dai rồi!

Sự nhận thức này khiến cho Thập Hoan có chút khó mà tin nổi.

Có điều nhìn thấy Giản Hàn Chi nàng vẫn rất vui, nàng biết hẳn quan tâm bản thân mình, trong lòng vẫn vô cùng cảm kích.

"Không nhọc Giản đại nhân lo lắng, bản vương đúng là cảm thấy sự cảm tức này không có gì là không tốt." Dứt lời còn cố ý nhìn Thập Hoan một chút.

Thập Hoan nằm nhoài ở đó, hai tay bị trói không thể động đậy. Hơn nữa, tư thế chật vật như vậy, nếu như thật sự bị Giản Hàn Chi phát hiện thì chi bằng nàng tìm một cái lỗ chui xuống.

"Vương gia có thể cùng Thập Hoan cảm tức, tại hạ vô cùng cảm kích, hai ngày này đã làm phiền vương gia chăm sóc Thập Hoan rồi."

Ngữ khí của hắn khiến cho Tần Vị Trạch rất khó chịu, cả trong ngoài lời nói đều nói cho Tần Vị Trạch biết, nàng là người của ta, mà người tối đa chỉ là chăm sóc mà thôi.

"Thập Hoan và bản vương tình cảm sâu đậm, tự nhiên không cần phải nói những lời như vậy. Giản đại nhân nếu hôm nay đến đây là để nói những lời này, như vậy vẫn là trở về đi."

"Ta hôm nay đến đây là có một thứ muốn đưa cho vương gia." Vừa dứt lời, hắn từ trong ngực lấy ra một phong thư, đưa cho Tần Vị Trạch.

Tần Vị Trạch mở ra xem, rõ ràng là nét bút của Thái tử.

Đây là thư gửi cho Tĩnh Nam hầu, phía trên không chỉ viết Ninh vương gia hẳn làm thế nào mà hại chết con Lý Văn Hàng của hắn, hơn nữa muốn Tĩnh Nam hầu liên thủ với hắn cướp đoạt binh quyền. Sau khi thành công sẽ phong Tĩnh Nam hầu là nhiếp chính vương, vĩnh bảo vĩnh hoa.

"Người làm sao có được phong thư này?"

"Đêm qua Tĩnh Nam hầu phủ bị mất trộm, có người nói là làm mất thứ gì đó rất quan trọng. Mà ta đêm qua trên đường hồi phủ, vừa hay đụng phải đám tử sĩ của thái tử truy đuổi một người mặc áo đen. Người áo đen kia người bị thương nặng, thế nhưng trên đường chạy trốn lại giao phong thư này cho ta, vương gia nói đây có phải là trùng hợp hay không?"

"Vậy người vì sao lại cho bản vương xem phong thư này? Nếu là cảm giao cho thái tử, không biết chừng còn tốt hơn so với giao cho bản vương nhiều."

"Vương gia, đi vòng vèo như vậy thì vô vị rồi. Đồ ta đã đưa cho vương gia rồi, có thể lợi dụng được hay không còn phải xem vương gia rồi. Vương gia thích cảm tức cũng không vấn đề gì, ta vẫn hi vọng Thập Hoan có thể sớm ra ngoài một chút. Dù sao một cô nương thân thể yếu đuối như nàng, nếu như ở chỗ này lâu e rằng sẽ sinh bệnh."

Há mồm ngậm miệng đều là thể hiện sự quan tâm đối với Thập Hoan, đến ngay cả giúp hắn đá kích thái tử cũng là vì Thập Hoan. Nữ nhân mình thích bị người như vậy mơ ước, dù là ai thì trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Thập Hoan lẳng lặng ở một bên nghe cuộc đối thoại của bọn họ, nàng vẫn nằm ở đó không động đậy, lẽ nào là bị bệnh? Không chút nào che giấu sự âu lo trong lòng, hắn thăm thiết nhìn Thập Hoan một lúc, sau đó quay người rồi đi.

Thấy Thập Hoan lại quay lại nhìn hắn, một phát găm lên bả vai của nàng, nàng đau đến kêu lên một tiếng, Giản Hàn Chi còn chưa đi xa rõ ràng cả người cứng đờ.

"Tần Vị Trạch, người là chó sao?" Vai đau quá, người đàn ông này nổi điên làm gì vậy.

"Không cho phép nàng nhìn hắn!"

"Người ngang ngược không biết lý lẽ!"

"Chính là không cho phép người nhìn hắn!"

Cởi bỏ dây trói hai tay Thập Hoan, Tần Vị Trạch xoay người nàng lại, nhìn vào mắt nàng nói từng câu từng chữ một: "Hàn Thập Hoan, ta mặc kệ tình cảm của nàng đối với Tần Vị Trạch này là gì, nhưng người nghe cho rõ, Tần Vị Trạch ta thích nàng, coi trọng nàng! Vì vậy, nàng chỉ có thể là của ta, không cho phép nàng nhớ hắn, cũng không cho phép nàng nhìn hắn!"

Nghe xong lời nói của hắn, Thập Hoan đột nhiên cười khê: "Thích ta? Cho tới bây giờ tất cả những hành động mà người làm đều là những thứ mà thích một người nên có sao? Người thích ta vì vậy ta là của người, người không cảm thấy người đây hoàn toàn là vì tư lợi ư?"

Mỗi một câu nói của nàng, ánh mắt của Tần Vị Trạch lại lạnh đi vài phần. Thập Hoan cũng không sợ ánh mắt lạnh của hắn: "Đến có được một người phụ nữ cũng phải dùng sức mạnh, người không cảm thấy như vậy rất thất bại sao? Mặc dù người có được thì có thể làm gì chứ? Người sẽ vui sao?"

Nhìn nàng lập đi lập lại nhiều lần khiêu khích bản thân, lửa giận của Tần Vị Trạch dâng lên. Nhưng không phải hắn không thừa nhận, nàng nói rất có lý.

"Thập Hoan, chúng ta lại đánh cược một lần nữa thì thế nào?"

"Người nói đi."

"Trong vòng ba tháng, ta sẽ khiến nàng yêu ta, cam tâm tình nguyện!"

"Nếu như ngươi thua thì sao?"

"Vậy ta sẽ nhượng bộ lui binh, vĩnh viễn không dây dưa với nàng nữa. Nếu như nàng thua, lập tức gả cho ta làm vợ!"

Thập Hoan nhìn ánh mắt của hắn, đang suy nghĩ đến độ tin cậy của những thứ mà hắn nói.

Tần Vị Trạch nhìn vào mắt nàng: "Bản vương uống máu tuyên thệ, chắc chắn nói được là làm được. Ngươi thì sao? Đáp ứng không?"

Gả cho hắn làm phi?

Nàng thật sự muốn đánh cược không?

"Tại sao nhất định phải đánh cược như thế? Tại sao không thể đổi thành những thứ khác?" Thập Hoan đưa ra câu hỏi.

"Vì ta muốn nàng cam tâm tình nguyện!" Hắn không thể không nói, lời nói của Thập Hoan đã thức tỉnh hắn.

Nếu như giữ nàng ở bên cạnh một cách mạnh mẽ, nàng sớm muộn cũng sẽ rời đi. Tuy rằng hắn tự tin hắn có thể khống chế nàng, thế nhưng đây không phải là cuộc sống mà hắn muốn.

Đây là lần đầu tiên hắn đồng ý vì nàng mà thay đổi bản thân mình một chút.

"Được, ta đánh cược với ngươi."

Nàng thoải mái đáp ứng hắn. Bởi vì nàng cảm thấy, nàng và Tần Vị Trạch trong lúc đó nên có một chấm dứt. Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng Tần Vị Trạch đã ở vô hình trung từng bước từng bước tới gần nàng.

Nàng không thể nói rõ chính mình đối với hắn là cảm giác gì.

Có thể có cảm ghét, thế nhưng nàng cũng sẽ không quên trong lòng như vậy một chút kì lạ.

Vì vậy, lần này nàng lựa chọn đánh cược với, thắng thua cũng không quan trọng, quan trọng là, nàng thật sự nghĩ thông suốt rốt cuộc cái cảm giác đó của mình đối với hắn là gì.

Trái tim của Tần Vị Trạch thả lỏng, nhẹ nhàng xoa cổ tay bị trói đến sưng đỏ của nàng.

Đợi đến khi Thập Hoan ngủ thiếp đi, Tần Vị Trạch lặng lẽ đứng dậy, cầm lá thư đó của Giản Hàn Chi lập tức biến mất ở trong màn đêm.

Thập Hoan đêm qua thật giống ngủ được đặc biệt được, sáng sớm mới vừa dậy, liền nghe được phía ngoài tiếng gõ cửa.

Hết sức tò mò vào lúc này ai lại đến đây, mở cửa vừa nhìn, thấy Liên Đình Vân cầm theo hộp cơm đứng ở cửa.

"Hàn cô nương....." Nàng đứng cửa hô một tiếng, nhìn bên trong một chút, do dự không tiến lên.

Thập Hoan đối với Liên Đình Vân là tuyệt đối không có nửa phần hảo cảm, nhìn đáng vẻ trước mặt tất nhiên không thể nghi ngờ gì là tới nhìn Tần Vị Trạch.

Thấy Thập Hoan vẫn cứ nhìn nàng...từ trên xuống dưới..., Liên Đình Vân nở nụ cười: "Hàn cô nương nhưng là còn đang vì là chuyện lúc trước trách ta? Ta tự biết bản thân làm rất nhiều việc ngốc nghếch, thế nhưng ta thật sự hối cải để thay đổi bản thân rồi. Lần này nghe nói hai người các ngươi bị cấm túc, ta cố ý cầu Thái hậu mới có thể tới vấn an các ngươi. Đây là bánh ngọt Thái hậu đưa ta mang đến, ngươi xem một chút."

Dứt lời mở cái nắp hộp ra, bên trong bày đặt điểm tâm gạch cua.

Nàng thay đổi cũng quá nhanh, chẳng lẽ đúng là bởi vì chuyện lần trước đã nhận giáo huấn? Nhưng là trên thực tế Thập Hoan vẫn không tin tưởng nàng.

Thập Hoan vẫn chưa nói gì, làm một động tác tay "mời vào."

Liên Đình Vân vừa vào cửa, Tần Vị Trạch đang ngồi ở nơi đó thưởng thức trà, căn bản cũng không có liếc nhìn nàng một cái.

Lấy ra điểm tâm gạch cua đặt ở trước mặt Tần Vị Trạch, nàng nói: "Biểu ca, Thái hậu dặn ngươi nhất định phải ăn."

Nhìn nàng một cái lạnh lùng, Tần Vị Trạch trong mắt rõ ràng thiếu kiên nhẫn. Nhưng nếu là Thái hậu đưa, làm sao cũng phải qua loa một hồi, hắn đưa tay cầm một khối, tùy ý cắn một cái.

Nhưng là vừa nuốt xuống, lập tức cảm thấy cuồng hộng ngứa lạ khó nhịn, ngai ngái vị đắng lên, trong giây lát một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Chương 90: Thập Hoan gặp nạn, sinh tử chỉ trong chớp mắt

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Tần Vị Trạch dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Liên Đình Vân, làm nàng ta sợ tới mức co rúm lại ở một bên.

Hắn lắc mình một cái tới trước người Liên Đình Vân, bàn tay to bóp lấy cổ nàng ta, làm cho khuôn mặt mỹ lệ kia bắt đầu trở nên vặn vẹo, dần dần hít thở không thông mà trở nên đỏ bừng.

"Điểm tâm này ngươi lấy được từ chỗ nào?" Còn tốt, hắn mới là người ăn điểm tâm có độc này, nếu không người ăn nó là Thập Hoan thì hậu quả hẳn thật sự không dám tưởng tượng nữa.

Quanh thân hắn bốn phía đều nổi lên sát khí, kia trên khóe miệng còn điểm một vết máu làm hắn thoát nhìn thập phần làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Trên tay liền không ngừng dùng sức, hắn thật không ngại mà ngay lập tức bóp chết cái nữ nhân ác độc này.

Liên Đình Vân sắc mặt đã trở nên xanh tím, mắt thấy liền sắp tắt thở.

Chính là hôm nay hắn quá sợ ý nên mới trúng phải bẫy rập này. Bất quá người nọ vì đối phó hắn thật đúng là không tiếc dùng thứ tốt, cư nhiên lại hạ phe tâm đan. Loại độc dược này vô cùng ngoan độc, người trúng độc ở chỗ ngực sẽ vô cùng đau đớn, cách mỗi một canh giờ đều sẽ thổ huyết một lần, thẳng đến khi hao hết máu trong người mà chết đi.

Thấy hắn học máu, Thập Hoan lập tức tiến lên xem xét tình trạng của hắn. Kia khuôn mặt hắn càng ngày càng tái nhợt làm cho Thập Hoan vô cùng lo lắng.

"Tần Vị Trạch, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tình, ngài bây giờ cần phải được trị liệu." Nàng không biết hắn trúng phải loại độc gì, nhưng chính là Tần Vị Trạch thân thể luôn luôn rất tốt, có thể làm hắn biến thành như vậy thì độc dược tất nhiên phải vô cùng lợi hại.

Nghe được thanh âm của Thập Hoan đã kéo về một chút lý trí của hắn. Hắn liền một phen ném Liên Đình Vân ra, nhẹ thở gấp để bình ổn nơi ngực đang đau đớn của mình. Hắn gắt gao mà cầm chặt tay Thập Hoan, niết đến nỗi xương cốt của nàng đều thấy đau.

Còn tốt là Thập Hoan không có việc gì, đây chính là ý niệm duy nhất của Tần Vị Trạch trước khi hắn ngất đi.

Thập Hoan vội vàng đỡ hắn nằm xuống, tiếp theo đó liền chạy ra tìm bọn thị vệ gác cửa. Nhưng là Tần Vị Trạch lại gắt gao mà nắm lấy tay nàng, làm cho nàng như thế nào cũng gỡ không ra.

Trên mặt đất Liên Đình Vân quỳ rạp xuống vô cùng chật vật mà thở hổn hển, thấy Tần Vị Trạch ngã xuống, nàng ta té ngã lộn nhào mà chạy đến cửa, chỉ vào thị vệ gác cửa trước mặt mà hô to: "Nữ nhân kia mưu hại Ninh Vương gia, còn mưu toan muốn bóp chết bọn tiểu thư, mau đi..... Mau đi đem nàng bắt lại!"

Bọn thị vệ vừa nghe xong lập tức vọt đi vào, vừa vào cửa liền nhìn thấy Ninh Vương gia đang nằm ở trên giường, khóe miệng còn có vết máu. Mà trong tay hắn gắt gao mà bắt lấy nữ nhân bên cạnh kia.

Mặc cho ai nhìn vào cũng sẽ nhận định việc Thập Hoan mưu hại Ninh Vương gia là không thể nghi ngờ.

Bọn thị vệ liền trước bắt Thập Hoan lại, đem tay nàng trói ở sau lưng. Thấy Ninh Vương gia sắc mặt tái nhợt, bọn hắn liền vội vàng đi thông báo Hoàng Thượng, thỉnh thái y.

Trong lúc nhất thời điện Thiên Thu loạn thành một đoàn.

Việc Thập Hoan độc hại Thái Tử không thành lại đi độc hại Ninh Vương, trong lúc nhất thời khắp triều đình trên dưới đều khiếp sợ không thôi, Hoàng Thượng liền hạ lệnh đem Thập Hoan nhốt đại lao.

Bốn phía đại lao âm u dị thường, chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ chiếu rọi chút ánh sáng mặt trời. Trên mặt đất phủ kín cỏ khô, lâu lâu lại có một hai con chuột già đi ngang qua chỗ này, tò mò mà nhìn vị cô nương đang ngồi bên cạnh.

Cửa lao là huyền thiết chế tạo thành, mặt trên kia khóa cửa vô cùng lớn làm người ra dễ dàng mà nhìn thấy được. Đối diện cửa lao là vách tường treo rất nhiều loại hình cụ, mặt trên còn có vết máu loang lổ. Có một vài chỗ vết máu đã biến thành màu đỏ sậm.

Thập Hoan hiểu kỳ mà đánh giá nơi này chung quanh hết thảy, trong lòng không khỏi cười khổ.

Từ vương phủ đến hoàng cung rồi lại đến đại lao, này có tính là xuyên qua tam bộ khúc hay không?

Nàng dựa vào vách tường ôm chặt lấy chính mình, một chút mà hồi tưởng lại chi tiết lúc đó. Chung quanh càng an tĩnh, ngược lại suy nghĩ của nàng lại càng rõ ràng.

Độc hại Tần Vị Trạch, giá họa cho chính mình, như vậy đối với ai là có lợi nhất?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên từ bên ngoài tiến vào rất nhiều người, trong đó có một thị vệ bộ dáng tiến lên mở cửa lao đối Thập Hoan mà nói: “Đứng lên!”

Nàng đứng dậy, đi theo bọn họ đi ra khỏi cửa lao, vẫn luôn hướng phía bên ngoài mà đi đến.

Lưu tâm một chút quan sát tình hình bốn phía, chung quanh thủ vệ ít nhất cũng có ba mươi người. Năm bước liền có một binh lính mười bước liền có một trạm canh gác, mỗi người đều ở trong trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, biểu tình vô cùng ngưng trọng.

Xem ra nàng thật đúng là “Tội ác tày trời” rồi!

Xuyên qua núi giả, phía trước là một đại điện. Thập Hoan đi vào bên trong phát hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người của nàng.

Vừa vào cửa liền nhìn lướt qua, những người nên tới đều đã tới, Hoàng Thượng ngồi ở vị trí chủ vị còn những người khác thì từng người một chia ra lần lượt ngồi xuống. Mà phụ thân cùng ca ca nàng đều nôn nóng mà nhìn về phía chính mình, Thập Hoan liền cho bọn họ một nụ cười an tâm.

Quét qua một vòng, duy nhất không thấy chính là Tần Vị Trạch. Chẳng lẽ hắn độc thực vô cùng nghiêm trọng?

Tần Đặc ngồi ở vị trí chủ vị, vẻ mặt ngưng trọng mà nhìn Thập Hoan. Chính mình để ý nhất hai nhi tử toàn bộ đều đã trúng độc, hơn nữa còn cùng nữ tử trước mắt có liên quan.

“Hàn Thập Hoan, ngươi đã biết tội hay chưa?” Hoàng Hậu nhìn Hoàng Thượng liếc mắt một cái, lạnh giọng hỏi.

Thập Hoan liền cười khẽ, nói: “Ta không biết chính mình lại có tội gì đâu!”

Thời điểm này càng kinh hoàng càng dễ dàng mắc lỗi. Nàng liền ổn định tâm thần lại, nghĩ nghĩ đối sách.

“Ngươi thật là làm càn, chết đến nơi rồi mà còn dám mạnh miệng, đầu tiên là độc hại Thái Tử, lúc sau lại hạ độc Ninh Vương gia, ngươi thật đúng là tội đáng muôn chết.”

Nhìn Hoàng Hậu kia gương mặt vận vẹo, Thập Hoan liền cười lạnh: “Trước khi định tội thì cũng phải đưa ra chứng cứ. Ta vì sao phải độc hại Thái Tử, lại vì sao phải độc hại Ninh Vương gia đâu?”

“Đình Vân, ngươi tới nói!”

Liên Đình Vân chậm rãi đứng dậy, đối với Hoàng Thượng hành một cái lễ, nói tiếp: “Thái Hậu đau lòng biểu ca, liền làm cho ta đưa tô gạch cua này cho người. Chính là ai ngờ biểu ca vừa mới ăn xong liền độc phát. Mà trong toàn bộ quá trình này, nắp hộp đồ ăn ta chỉ mở ra cho một người là Thập Hoan xem qua. Không phải nàng hạ độc thì chính là ai?”

Thập Hoan liền hồi tưởng lại tình cảnh hôm qua, thời điểm Liên Đình Vân vào cửa thật đúng là đã mở nắp hộp đồ ăn ra cho nàng xem một chút, nhưng đó là nàng ta chủ động mở ra.

Vòng một vòng tròn như thế thì ra lại là một cái bẫy!

Tính toán như vậy thì thật là tinh vi, liền đến cả việc mở nắp hộp đồ ăn ra cũng đều đã tính cả vào. Cứ nhiên việc tính mỗi một bước đều vô cùng tốt.

“Liên cô nương nói lời này thật ra là sai rồi, này tô gạch cua một đường đều ở trên tay ngươi, vì sao cô tình nhận định là ta hạ độc đâu? Nếu là nói ta hạ độc, vậy thì nghi vấn của ngươi so với ta lại là lớn hơn rất nhiều!”

“Ngươi…… Ngậm máu phun người! Hoàng Thượng, ta tuyệt đối sẽ không hại biểu ca.” Liên Đình Vân liền vội vàng giải thích: “Hơn nữa Thái Tử cũng là vì ở bên cạnh nàng lúc sau mới độc phát, nữ nhân này tuyệt đối là có vấn đề.”

Này bản lĩnh cần ngược lại một cái thật đúng là lợi hại, hơn nữa trước mắt tình hình đối nàng thực vô cùng bất lợi, chuyện hạ độc Thái Tử và Ninh Vương gia, nếu thật sự là không bắt được hung thủ thật sự, nàng rất có khả năng bị trở thành người chịu tội thay để che kín miệng lưỡi thế gian.

“Đúng vậy Hoàng Thượng, nói không chừng là nàng ta có yêu thuật gì, điều này chính là đang làm lung lay căn cơ của Tần Nguyệt vương triều ta!” Hoàng Hậu liền lạnh giọng nói.

Cái này tội lỗi thật lớn, độc hại hoàng tử còn chưa đủ, cư nhiên lại thăng cấp cho nàng thành làm lung lay căn cơ quốc gia. Thật đúng là muốn cho nàng “Vang danh sử sách” mà!

“Từ đầu đến cuối các người đều không có chứng cứ chứng minh độc là ta hạ, chỉ cần bằng vào mấy lời nói liền có thể định tội một người hay sao? Lúc trước Thái Tử độc phát, các người liền nói ta là vì Ninh Vương gia mới độc hại Thái Tử. Hiện giờ Ninh Vương gia trúng độc, các người lại tới nói là ta làm dao động căn cơ quốc gia. Như vậy ta muốn hỏi một câu, tiếp theo lại có người bị độc phát thì các người lại chuẩn bị an bài cho ta cái tội danh gì? Hơn nữa, chúng ta hỏi lại một vấn đề, ta vì cái gì muốn làm như vậy?”

Thập Hoan quét mắt nhìn chung quanh, càng là nhìn về phía vị đang ngồi ở vị trí chủ vị kia.

“Tuy rằng mặt ngoài nhìn thấy là người không có động cơ, bất quá nhưng là ai sai sử phía sau cũng không biết chừng.” Hoàng Hậu nói.

Bất quá này “Người sai sử phía sau màn” bốn chữ (vì bên tiếng Trung là 4 chữ) nhưng thật kích thích thần kinh của Thập Hoan. Lúc trước thời điểm điều tra án hải hoa tặc của Lý Văn Hàng, nàng cùng Tần Vị Trạch cũng phỏng đoán ra có người phía sau màn điều khiển, chính là án tử đưa ra quá vội vàng, trong chuyện này đương nhiên Lý Văn Hàng chính là kẻ chịu chết thay.

Thập Hoan đã từng hỏi qua Tần Vị Trạch nhiều lần, nhưng là hần đều không có chính diện mà trả lời vấn đề của nàng.

Thế nhưng mọi chuyện cho tới bây giờ phảng phất phía sau màn có một người vô hình đang thao túng hết thảy sự việc, mà nàng chính là quân cờ bị lựa chọn kia.

Tần Đặc nghe xong hồi lâu, vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

Hắn lại làm sao không biết trong chuyện này có điểm kỳ quái, bất quá hiện giờ trên dưới triều đình ai nấy đều tâm thần không yên, sợ rằng nếu tiếp tục chậm trễ thì hành án tử này sẽ tạo thành ảnh hưởng còn tệ hơn nữa. Thế nhưng nếu thật là cứng rắn định tội Thập Hoan, không có đủ chứng cứ tất sẽ bị người đời chê trách.

Nhưng là nếu Thập Hoan chính mình tự nhiên chết đi thì đó chính là sợ tội tự sát, như vậy hết thảy mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Đế vương có đôi khi cũng có thể không nề hà gì mà hy sinh một người mà có thể đổi lấy bình yên cho vương triều này, hần dĩ nhiên sẽ là làm như vậy.

Một khi vừa có suy nghĩ này, hần liền mở miệng nói: “Việc này thật là có nhiều điểm đáng ngờ, trăm tất nhiên sẽ điều tra rõ ràng. Niệm tình công lao của Viễn tướng quân, tạm thời đem Thập Hoan đến trang hoa ở phía bắc đi, nhất định phải trông giữ nghiêm ngặt, không được để xảy ra sai sót!”

Trang hoa ở phía bắc!

Thời điểm Lữ Bất Chu nghe thấy tin tức này liền vô cùng khiếp sợ.

Trang viên trồng hoa đó chính là nơi nuôi dưỡng cả một bầy sói, nơi ấy chính là địa phương chuyên dụng của hoàng gia để săn thú.

Mà bây giờ lại đem Thập Hoan nhốt ở nơi đó, rõ ràng là muốn lấy một cái cớ hợp tình hợp lý để lấy đi tính mạng của nàng. Chỉ cần nói nàng ấy trên đường chạy trốn thì bị bầy sói cắn chết, lấy cái lý do này để giải thích cho mọi chuyện thì thật là rất hợp lý.

Hần nhăn chặt mày lại vô cùng lo lắng, nhìn người trước mặt vừa mới tỉnh lại là Tần Vị Trạch không biết có nên lập tức nói cho hần biết hay không.

Phê tâm đan này độc tính vô cùng hung mãnh, quá trình giải độc lại thập phần thống khổ, phải dùng ngân châm châm vào ngón tay của người trúng độc đến khi dẫn ra hết máu độc thì mới được.

Chính là rất nhiều người đều bởi vì chịu đựng không được đau đớn như thế mà nhanh chóng độc phát thân vong.

“Bất Chu, Thập Hoan thế nào rồi?” Vừa khôi phục chút ý thức, Tần Vị Trạch liền câu đầu tiên nói ra chính là hỏi tình trạng hiện tại của Thập Hoan.

Nhìn trên ngón tay kia còn chưa rút ra ngân châm, Lữ Bất Chu liền than nhẹ, bất luận cái gì đau đớn đều thắng không nổi nỗi nhớ nhung trong lòng hần đối với Thập Hoan, nếu hần thật sự che giấu tình huống của Thập Hoan, chỉ sợ Tần Vị Trạch sẽ vì thế mà hận hần cả đời.

“Hoàng Hậu nhân cơ hội người trúng độc liền bịa đặt mọi chuyện, đem sự tình Thái Tử cùng người trúng độc đều đổ hết lên người Thập Hoan. Hiện giờ Hoàng Thượng đã đem nàng nhốt ở trang hoa phía bắc rồi.”

“Người nói cái gì?” Tần Vị Trạch liền lập tức đứng dậy, lưu loát mà nhỏ xuống ngân châm trên ngón tay, lập tức liền đi tìm Thập Hoan.

“Vị Trạch người đừng nóng vội, chuyện này chúng ta nhưng còn có cách khác mà.” Lữ Bất Chu liền ngăn hần lại.

“Người tránh ra!”

Bất quá nhìn hần kia thái độ quyết tuyệt, Lữ Bất Chu biết chính mình ngăn không được hần. Nếu đổi thành người bị bắt là Linh Nhi, hần cũng sẽ làm như vậy.

Tần Vị Trạch trong cơ thể máu độc đã được thanh lọc, chính là cả người vẫn có chút suy yếu. Bất quá hắn đã bất chấp nhiều như vậy cũng chỉ là vì để cứu Thập Hoan.

“Bất Chu, lập tức tập trung nhiều người đến đây, nếu như hôm nay Thập Hoan mà xảy ra chuyện gì thì bản vương muốn cho tất cả những người đã hại nàng đều phải chôn cùng.” Hắn liền phân phó Lữ Bất Chu mọi chuyện sau đó liền rời đi.

Thập Hoan bị đưa đến trang hoa, nơi này bốn phía rừng cây dày đặc, trang hoa Thập Hoan đang đứng chính là một cái cung điện cực kỳ cao to, mà này phía trước cung điện là một cái khán đài rất lớn.

Nàng biết ngày xưa thời điểm săn thú sẽ có rất nhiều người tiến đến làm khán giả quan sát, nói như vậy thì đây chính là cái địa phương này.

Bất quá nàng cẩn thận mà quan sát xung quanh một chút, phát hiện chung quanh thú vệ không nhiều giống như thời điểm mà nàng ở đại lao. Nàng không ngăn được nắm chặt nắm tay mình lại, phát hiện việc này căn bản là không hợp tình hợp lý.

Theo lý thuyết nàng hiện tại chính là người có hiềm nghi lớn nhất, sao có thể để thú vệ lơ lửng cảnh giác như vậy mà tới canh giữ nàng đâu?

Trừ phi..... Bọn họ chính là muốn cho nàng chạy trốn.

“Ngao.....” Một tiếng sói kêu từ phía không xa truyền đến làm cho Thập Hoan lập tức liền hiểu rõ rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào. Bọn họ chính là muốn cho nàng táng thân trong bụng sói. Chỉ cần nàng vừa chết đi, mọi việc đã xảy ra đều có cách giải thích vô cùng hợp lý.

Ngoài cửa sổ mây đen giăng đầy, cuồng phong cuộn khởi, mắt thấy trời liền sắp đổ mưa to. Các cửa sổ ở đây đều bị gió thổi đều kéo kẹt mà chuyển động, ngoài cửa các cành cây đều đang đưa vô cùng lợi hại.

Thập Hoan lại một lần nữa nhìn về phía bên ngoài, phát hiện liền một cái thú vệ đều không thấy ở đâu!

Mà ở phía rừng rậm đối diện cung điện kia thỉnh thoảng xuất hiện một con sói đang đứng đối diện với Thập Hoan. Kia con sói đi từng bước một tiến lại gần phía trước liền lập tức nhảy lên khán đài, đứng ở chỗ cửa đại điện mà nhìn Thập Hoan ở bên trong.

Giờ phút này nàng mà bỏ chạy khẳng định là không còn kịp nữa rồi, kia con sói lông tóc bị cuồng phong thổi trúng nhìn vô cùng hỗn loạn, chính là bước chân lại vững như Thái sơn, không chút nào dao động.

Thập Hoan liền lùi về phía sau, nhìn thấy trên vách tường kia treo một con dao nhọn, thuận tay liền rút ra.

Kia con sói đứng ở nơi đó cũng không động đậy, nhưng mà phía sau nó lại có mấy con sói khác cũng đang tiến lại gần.

Chúng nó đứng ở các phương hướng khác nhau, Thập Hoan căn bản không có khả năng từ phía cửa mà chạy ra ngoài.

Hơn nữa giờ phút này nếu nàng mà chạy, thì tất cả những con sói đó liền sẽ đều nhào lên. Nàng cũng không cho rằng chính mình so bầy sói chạy còn nhanh hơn.

Chính là lúc này mấy con sói đó đã cực kỳ đói bụng, trong đôi mắt của chúng đều bắn ra những ánh sáng màu xanh u ám.

Thập Hoan liền thối lui đến một cái góc chật hẹp, nơi này ba mặt đều là vách tường, cho nên nàng chỉ cần bảo vệ một mặt là được. Nàng dịch dịch lấy cái bàn che ở phía trước của mình, chính là nàng trong lòng cũng không biết dựa vào việc này để kéo dài thời gian thì chính mình có thể chịu đựng được bao lâu, cũng không biết có thể hay không có người tới cứu mình.

Chỉ là bất luận như thế nào, nàng đều sẽ không cam chịu số mệnh mà ở đây chờ chết.

Kia mấy con sói thấy Thập Hoan tránh ở trong góc, tựa hồ đã phá hủy kế hoạch săn thú của chúng nó. Đột nhiên con sói cầm đầu ra lệnh một tiếng, mấy con sói còn lại liền nhắm phía Thập Hoan mà chạy tới.

Bởi vì chỗ góc chật hẹp nên chỉ có thể chứa được một con sói đi vào. Kia con sói há mồm to liền muốn cắn xuống, Thập Hoan liền lấy con dao nhọn chọn đúng thời cơ mà hung hăng đâm vào chỗ gò má của con sói đó.

“Ngao ngao ngao.....” Kia con sói đau đến kêu thảm thiết, ngay sau đó móng vuốt của nó liền đảo qua, hung hăng mà bắt lấy cánh tay Thập Hoan, lập tức da thịt tróc ra, máu tươi tuôn trào.

Thập Hoan chỉ cảm thấy tay trái của mình nổi lên một trận đau nhức, ngay sau đó con sói kia liền lui xuống.

Tần Vị Trạch đuổi tới cũng là lúc bầy sói kia đang vây quanh tấn công Thập Hoan. Hắn liền phi thân tiến lên vọt vào bên trong bầy sói, một kiếm liền giết chết cả một đám, lang huyết tanh hôi liền phun tung toé lên người hắn.

Tuyết trắng áo dài mặt trên đều loang lổ vết máu, từ cửa sổ từng trận cuồng phong thổi vào làm bay bay vạt áo bào trắng của Tần Vị Trạch, kia áo trắng bay tán loạn cùng tốc đen phiêu dật đan chéo ở bên cạnh nhau, ngón tay thon dài gắt gao mà cầm lấy bảo kiếm, môi mỏng nhắm chặt, sắc mặt lãnh lẽo, khi hần nhìn đến cánh tay Thập Hoan bị móng vuốt làm bị thương thì nguyên bản màu đen con ngươi dần dần mà nổi lên màu đỏ như máu.

Một khắc kia khi nhìn thấy Tần Vị Trạch, Thập Hoan đột nhiên liền cảm thấy hốc mắt mình nóng lên.

Nguyên bản nàng cho rằng nàng sẽ bỏ mạng tại nơi đây, nàng cho rằng sẽ không có người nào đến cứu nàng.

Chính là hần cư nhiên lại tới, nhìn cánh tay kia duỗi đến trước mặt chính mình, Thập Hoan không chút do dự nào liền nắm chặt lấy.

Tần Vị Trạch đem nàng kéo đến bên người, nhưng là trên cánh tay nàng máu chảy rất nhanh, sắc mặt nàng đã bắt đầu trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh theo gương mặt mà chảy xuống dưới.

Nhìn nàng bộ dáng thống khổ như thế, Tần Vị Trạch cảm thấy tâm của chính mình như là đang bị hung hăng cào xé. Hần xé vạt áo của mình xuống rồi nhanh chóng băng bó cho nàng một chút, sau đó bắt lấy tay phải của nàng đề lên miệng vết thương, nói: “Ồ đây chờ ta.”

Dứt lời liền đổi kiếm sang tay trái, mắt lạnh đảo qua bốn phía tức khắc liền nổi lên sát ý. Kiếm hoa tung bay, lang huyết văng khắp nơi.

Thân kiếm đi đến nơi đâu thì đều là một đao lấy đi mạng của bầy sói.

Một kiếm xuyên tim, không có chút nào ướt át bắn thiu.

Chỉ có Lữ Bất Chu biết, nếu Tần Vị Trạch dùng kiếm bằng tay trái thì như vậy tất nhiên chính là chém tận giết tuyệt, quyết không lưu lại người sống.

Giải quyết xong con sói cuối cùng, Tần Vị Trạch liền ném kiếm xuống vội vàng đi qua bế Thập Hoan lên. Mồ hôi lạnh theo gương mặt chảy xuôi xuống, nàng đã đau đến mức trước mắt từng đợt đều biến thành màu đen.

“Thập Hoan, nàng sẽ không có việc gì đâu, ta tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện.” Hần một bên vừa nói một bên vừa ôm Thập Hoan đi ra ngoài, nhảy lên con hắc mã ở ngoài cửa ngược lại hướng về phía vương phủ mà chạy.

Sấm sét ầm ầm, từng hạt mưa lớn điên cuồng tạt lên hai người.

Tần Vị Trạch đem đầu Thập Hoan gắt gao mà ấn ở trong lồng ngực của chính mình, không cho hạt mưa làm đau nàng, rồi lại quất một roi lên con ngựa thúc giục nó tăng nhanh tốc độ hơn.

Mọi người trong vương phủ đều nhớ rõ ngày hôm ấy Vương gia bộ dạng điên cuồng như thế nào mà vẫn cẩn thận ôm Thập Hoan ý thức đã mơ hồ trên tay một đường liền vọt vào tấm điện, kia roi trên mặt đất loang lổ vết máu rất nhanh liền bị nước mưa rửa trôi đi.

“Bất Chu, người mau đến xem Thập Hoan!” Tần Vị Trạch vừa vào cửa liền hô to.

Lữ Bất Chu vì e sợ sẽ xuất hiện sai sót gì cho nên vẫn luôn không rời khỏi vương phủ. Quả nhiên, hần liền nhìn thấy Tần Vị Trạch cả người ướt đầm đang ôm Thập Hoan xông vào tới.

Nhẹ nhàng mà đem nàng đặt ở trên giường, quần áo bên phía cánh tay trái của nàng tất cả đều là vết máu.

Lữ Bất Chu cắt đoạn quần áo kia đi, xem xét trên thương thế trên cánh tay nàng. Vừa thấy liền biết là bị móng vuốt của sói làm bị thương, hơn nữa con sói kia còn xuống tay rất nặng, vết thương kia cư nhiên còn có thể thấy được xương cốt.

Bị thương nặng mà mất máu quá nhiều cộng thêm việc gặp phải trời mưa, trước mắt tình hình cũng không quá khả quan.

Lữ Bất Chu rửa sạch bốn phía miệng vết thương, lấy ra một bình thuốc rồi nhìn về phía Tần Vị Trạch. Đây chính là Kim Sang Dược thượng đẳng, bất quá nếu là rải lên vết thương thì sẽ vô cùng đau nhức khó chịu.

Tần Vị Trạch ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng mà đem cánh tay của mình đặt ở bên miệng Thập Hoan làm cho nàng cắn chính mình. Hần biết tư vị của loại dược này, hần chỉ là e sợ nàng vì quá đau đớn mà cắn bị thương đầu lưỡi của chính mình.

Thập Hoan giờ phút này ý thức đã có chút mơ hồ, Lữ Bất Chu xem thấy thời cơ tốt đã đến liền nhanh chóng mà đem dược đổ vào trên miệng vết thương của nàng.

“Ngô.....” Bị cảm giác đau nhức đánh úp lại, phảng phất so với vừa mới bị móng vuốt sói bắt được cảm giác còn muốn đau hơn. Nàng liền hung hăng mà cắn lên mu bàn tay của Tần Vị Trạch, lập tức trong miệng liền tràn ngập mùi máu tươi.

Tần Vị Trạch vẫn không nhúc nhích mà tùy ý để nàng cắn, hần dùng một cái tay khác nhẹ nhàng chà lau mồ hôi lạnh trên má nàng.

Nàng không nên gặp phải kiếp nạn này, nàng chính là không nên bị thương. Bởi do hần không tốt, để lại nàng một mình mà ở lại nơi đó.

Sẽ không, hần tuyệt đối sẽ không bao giờ để nàng một mình nữa.

Lữ Bất Chu nhanh chóng băng bó tốt miệng vết thương, tuy nhiên thương được trong nháy mắt vô cùng đau nhức, nhưng sau khi cảm giác đau đớn biến mất thì chính là vì bị tra tấn đến kiệt sức cho nên nàng liền nặng nề mà ngủ thiếp đi.

Tần Vị Trạch trên mu bàn tay để lại dấu răng rất sâu, kia máu tươi không ngừng mà chảy ra tới.

Lữ Bất Chu liền thở dài, yên lặng mà băng bó cho hắn. Chính là vừa chạm đến cơ thể Tần Vị Trạch, hắn tức khắc cảm thấy nhiệt độ thật không đúng, ngay lập tức lật tay hắn để xem mạch.

Quả nhiên là do hắn vừa mới giải độc, bây giờ lại phải bận bịu vất vả như thế thì cho dù Tần Vị Trạch là làm bằng sắt cũng là chịu không được.

Thay một bộ quần áo khác, Tần Vị Trạch liền bắt đầu phát sốt, chính là hắn cố chấp mà canh chừng ở bên cạnh Thập Hoan một chút cũng không chịu rời đi.

"Ngươi cứ như vậy thì ta như thế nào có thể yên tâm mà trị liệu cho Thập Hoan đây?" Lữ Bất Chu tức giận đến mức hận không thể trực tiếp đánh một gậy làm cho hắn ngay lập tức liền bất tỉnh nhân sự.

"Chuyện của ta không cần ngươi quản." Khẽ vuốt lên mái tóc đen của nàng, Thập Hoan cũng đã thay một bộ quần áo khô ráo mát mẻ, chỉ là vẫn luôn hôn mê. Nhìn nàng kia gương mặt tái nhợt, cánh môi trắng bệch không còn giống như ngày trước làm cho Tần Vị Trạch cảm thấy vô cùng đau lòng.

Thời điểm Thập Hoan tỉnh lại lần nữa liền cảm thấy cả người giống như đã chết qua một lần.

Cánh tay trái không còn đau như trước nữa nhưng là vẫn như cũ không thể cử động. Nàng vừa xoay đầu lại, cư nhiên lại nhìn thấy Tần Vị Trạch đang ngủ ở bên cạnh mình.

Nghe được động tĩnh hắn lập tức mở mắt ra liền nhìn thấy Thập Hoan đã tỉnh lại, vô cùng vui sướng mà nói: "Nàng tỉnh!" Tiếp theo đó liền hô to: "Bất Chu, Bất Chu, Thập Hoan tỉnh rồi!"

Lữ Bất Chu mang theo cặp mắt thâm đen nhanh chóng chạy lại đây bắt mạch. Đây Tần Vị Trạch một đêm không ngủ thiếu chút nữa đã đem hắn lẫn lộn đến chết. Chỉ cần Thập Hoan thoáng có điểm không thích hợp thì hắn liền lo lắng không yên, bất cái người làm đại phu là Lữ Bất Chu này phải kiểm tra một lần cho Thập Hoan mới được.

Thẳng đến khi hắn nhiều lần bảo đảm Thập Hoan không có việc gì thì mới có thể được nghỉ ngơi trong chốc lát.

Ai ngờ mới vừa ngủ được một chút thì thẳng nhai này cư nhiên lại hô to lên.

Bất quá Thập Hoan tỉnh lại, hắn một lòng không yên rốt cuộc cũng buông xuống. Nếu nàng ấy thật sự không tỉnh lại thì hắn không biết Tần Vị Trạch sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Nhưng là có một chuyện Lữ Bất Chu vô cùng xác định, ấy chính là Tần Vị Trạch muốn đại khai sát giới!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Nếu nàng không gọi, ta sẽ động tay động chân

Edit: Carmtus1510

Beta: Ahkung

Thập Hoan nhìn nhìn Tần Vị Trạch, bây giờ ánh mắt hắn nổi lên đầy đặc tia máu, khăn trương nhìn Lữ Bất Chu đang kiểm tra miệng vết thương cho nàng.

"Đã không sao rồi nhưng cánh tay này tạm thời chưa động được, hơn nữa phải nhớ kỹ không được để vết thương dính phải nước, không được ăn đồ ăn sống, cay hay đồ nguội." Lữ Bất Chu vừa dọn dẹp lại hòm thuốc vừa dặn dò.

Tần Vị Trạch ghi nhớ từng cái từng cái một, nhìn vành mắt đen đen của Lữ Bất Chu, ôm quyền cười: "Bất Chu, cảm ơn ngươi."

"Giữa chúng ta cần nói chi mấy câu này, chỉ cần ngươi không đưa Linh Nhi về nhà mẫu tộc là ta đã tạ ơn trời đất rồi. Chốc nữa Trúc Đào sẽ mang được tốt nhất lại đây, thuốc này một ngày uống ba lần, đun sôi rồi uống!"

"Được, nhớ rồi!"

Đang nói giữa chừng đột nhiên Ngụy Đạt vội vàng đi vào, nhỏ giọng nói gì đó bên tai Tần Vị Trạch.

"Chăm sóc tốt cho Thập Hoan, bốn vương đi chút sẽ trở lại." Hần cẩn thận dặn dò Lữ Bất Chu.

Thập Hoan là người bị hiềm nghi nhất trong chuyện độc hại Hoàng tử, hiện giờ còn trốn khỏi Tận Bồn, chuyện này đã nháo tới ồn ào huyên náo. Tần Vị Trạch vừa đi tới ngoài đại sảnh đã thấy Thừa tướng đại nhân mang theo đông đảo đại nội thị vệ đứng ở đó, chờ bắt người.

"Tham kiến Ninh Vương gia." Thừa tướng chấp tay hành lễ với Tần Vị Trạch.

Nhấc vạt áo ngồi xuống trên chủ vị, Tần Vị Trạch nhìn Thừa tướng cười lạnh: "Cư nhiên còn dám xông vào Ninh Vương phủ, lá gan không nhỏ!"

"Vương gia bớt giận, chẳng qua thần chỉ phụng mệnh Hoàng thượng đến đây truy nã Hàn Nhật Hoan. Sau khi bắt được người liền lập tức rời khỏi Vương phủ, tuyệt không quấy rầy Vương gia!"

"Nếu bốn vương không giao người ra thì sao?" Giọng hần trở nên kết băng, mắt lạnh nhìn qua Thừa tướng.

"Vương gia, Hàn Nhật Hoan độc hại Hoàng tử, thiếu chút nữa đã bóp chết Đình Vân, kẻ gây ra tội ác tày trời như thế tất nhiên không thể buông tha được!" Đây là một cơ hội tốt để trừ bỏ Hàn Nhật Hoan, coi như là ra tay giúp nữ nhi nhà mình một phen.

"Độc hại Hoàng tử, bóp chết Đình Vân? Ha ha... Thật đúng là tội ác tày trời. Nhưng nữ nhi ngươi cũng có liên quan, hơn nữa bốn vương ăn điểm tâm từ tay nàng mới trúng độc, ngươi nói rốt cuộc là ai sai?"

Thừa tướng nhất thời nghẹn lời, trước đây vốn là Thái tử cũng trúng độc cho nên đại gia hần mới dễ dàng đẩy hoài nghi lên đầu Thập Hoan được, bởi vậy nên mới xem nhẹ Vân Đình. Nhưng Tần Vị Trạch lại mang điểm này ra nói, nếu hần thật sự cứ nhắc mãi chuyện đó không buông thì sự tình tất nhiên sẽ trở nên khó giải quyết.

"Vương gia, mặc kệ nói thế nào Hàn Thập Hoan cũng là nghi phạm, cho nên xin Vương gia hãy giao người ra."

Tần Vị Trạch đứng dậy, bước từng bước lại gần Thừa tướng: "Muốn mang Thập Hoan đi thì phải bước qua bốn vương trước. Nếu Thừa tướng nguyện ý thử một lần, bốn vương đương nhiên sẽ phụng bồi."

Thừa tướng biết hôm nay đã không thể mang được Hàn Thập Hoan đi, nên sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Chuyện Ninh Vương gia đột nhập vào hoa trang chém giết sói đôi để cứu con tiểu yêu nữ kia ra đã truyền đi khắp toàn bộ kinh thành. Hần vốn cho rằng Đình Vân liên hôn với Ninh Vương gia đã là chuyện vãn đóng thuyền, không ngờ nửa đường cư nhiên từ đâu lại xuất hiện một Trình Giáo Kim đến ngăn chân.

"Nếu Vương gia đã khẳng khái như thế thì thần chỉ có thể xin Hoàng thượng đến định đoạt thôi." Dứt lời, Thừa tướng liền dẫn thị vệ rời đi.

Thầy Tần Vị Trạch trở lại tắm diện, Lữ Bất Chu đứng dậy, hần biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng chẳng qua bọn họ không ai nói cho Thập Hoan biết mà thôi.

Chỉ chỉ chén thuốc trên bàn, Lữ Bất Chu bắt đầu nói: "Nàng chỉ uống một ngụm rồi không chịu uống nữa, dược này rất đắng, xem ra chỉ còn chờ ngươi đến nghĩ cách thôi." Lữ Bất Chu nói xong liền đi ra ngoài.

Tần Vị Trạch bung chén thuốc đến trước giường Thập Hoan, nàng nằm ở đó tuy sắc mặt đã khá hơn hôm qua nhiều, nhưng vẫn có chút nhợt nhạt như cũ.

"Uống thuốc." Tần Vị Trạch nhẹ hơi thổi thổi rồi đưa thuốc đến bên miệng Thập Hoan.

Nàng lắc đầu nhẹ nhàng: "Thuốc đắng quá, ta không muốn uống. Với lại tay của ta không còn đau nữa, chỉ cần nghỉ ngơi là ổn rồi, không cần uống thuốc cũng được mà."

Tần Vị Trạch nhíu mày: "Nói vậy, không uống thuốc sao được. Thuốc đắng đã tạt! Lại nói, những lúc so đo với ta chẳng phải nàng không sợ trời không sợ đất sao, vậy mà bây giờ lại sợ uống thuốc ư?"

"Hai chuyện đó không giống nhau!"

"Có gì không giống?" Tần Vị Trạch dù bận tay vẫn ung dung nhìn nàng.

Thập Hoan nghiêng đầu tránh né: "Dù nói thế nào thì cũng không giống nhau. Ngài cứ để thuốc này qua một bên đi, đợi nguội một chút rồi ta tự uống."

Tần Vị Trạch sao có thể tin nàng, nếu không giám sát nàng chắc chắn sẽ không uống.

Khéo miệng kéo ra một chút ý cười xấu xa, Tần Vị Trạch bung chén thuốc lên uống một ngụm, sau đó nhẹ nhàng bắt lấy cằm Thập Hoan, áp môi lên môi nàng đồ thuốc vào.

Thình lình bị ép uống một ngụm to, hương vị đắng chát xông thẳng lên óc. Dạ dày Thập Hoan quay cuồng từng trận, thuốc này thật sự quá khó uống.

Tay trái không nhúc nhích được, tay phải bị hấn đè lại, cứ như vậy bị hấn ép uống hết toàn bộ thuốc.

Sau khi chắc chắn nàng đã uống xong Tần Vị Trạch mới buông nàng ra, nhẹ lau đi chút thuốc tràn ra ở khóe miệng cho nàng, cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn lại thành một đoàn ở trước mặt.

Ngón tay thon dài bốc một viên mứt hoa quả kè bên đút cho nàng ăn, nhưng tay hấn không lập tức rời đi mà lại chậm rãi nhẹ vỗ về lên cánh môi nàng.

Thập Hoan miệng ngậm mứt hoa quả không biết phải làm sao, nhìn ánh mắt nóng rực kia của hấn, nàng nhất thời không dám nhìn thẳng.

"Uống thuốc như vậy có phải không thấy đắng nữa đúng không?" Nếu ngày ngày đều được như thế, hấn mười phần nguyện ý.

Hương vị viên mứt hoa quả nhanh chóng tan chảy trong miệng, dần xua đi hương vị đắng chát kia. Nhìn hấn tươi cười, lần đầu tiên Thập Hoan cảm thấy tên yêu nghiệt này cười rõ lên thật sự rất đẹp.

Đột nhiên cánh môi hấn lại áp xuống, đầu lưỡi linh hoạt cạy ra hàm răng sáng bóng của nàng, chậm rãi đoạt lấy mứt hoa quả trong miệng nàng.

"Ngài..." Thập Hoan chán nản, người nam nhân này cứ nhiên lại làm vậy!

"Hương vị không tồi." Hấn vô cùng hài lòng.

Hấn rất quen thuộc với mùi vị của thuốc, nhớ năm đó hấn ngày ngày luôn phải làm bạn với nó. Tuy rằng đắng nhưng lại rất hữu hiệu. Nhưng sau khi uống thuốc lập tức ăn đồ ngọt sẽ lập tức xua đi được cái mùi vị đắng chát kia.

Cho nên chỉ cần để nàng nếm đồ ngọt thì mùi vị trong miệng sẽ dễ chịu hơn. Nhưng muốn ăn mứt hoa quả nữa thì phải chờ vết thương lành lại rồi nói tiếp.

Xoay đầu đi không thèm nhìn hấn, nếu chẳng phải nàng không lật được người thì nàng đã chỉ cho hấn một cái bóng lưng rồi.

Tần Vị Trạch cũng không giận, hấn nhẹ nhàng xoay người nằm xuống bên tay trái nàng, duỗi tay ôm lấy eo nàng, cũng cẩn thận tránh cánh tay đang bị thương của nàng.

"Tần Vị Trạch ngài muốn làm gì? Ta vẫn còn là người bệnh, ngài không thể động tay động chân với ta được." Hấn vừa tới gần Thập Hoan liền lập tức cảnh giác nói.

Tần Vị Trạch cười khê, nói nhỏ bên tai nàng: "Thế nên nàng không thể ngăn cản ta làm những gì ta muốn!"

Lỗ tai ngứa ngáy, Thập Hoan nghiêng đầu tránh đi hơi thở của hấn.

"Tần Vị Trạch ngài đứng đắn một chút cho ta!"

Nghe nàng xưng hô, Tần Vị Trạch đột nhiên nhăn chặt mày.

"Tiểu Hoan Nhi, nói thế nào ta cũng coi như là ân nhân cứu mạng nàng, nàng nên tỏ ra cảm tạ ta mới đúng."

Tiểu Hoan Nhi? Nhặt Hoan tức khắc cảm thấy toàn thân mình đang nổi lên từng trận từng trận da gà.

"Cảm ơn thế nào?"

"Trước tiên gọi tên ta nghe thử một chút."

"Tần Vị Trạch!"

"Không đúng!"

"Vậy gọi thế nào?"

"Bỏ họ, chỉ gọi tên."

Như vậy có phải có vẻ thân mật quá rồi không, Thập Hoan lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không thể gọi thế được.

Thấy nàng chậm chạp không chịu gọi, Tần Vị Trạch một tay chống đầu, cười gian tà: "Nếu nàng không gọi, vậy thì ta phải 'động tay động chân' với nàng rồi."

Đút lời liền vuron "ma quỷ" về phía Thập Hoan. Tay hấn vừa sắp chạm tới mặt Thập Hoan, nàng lập tức mở miệng: "Vị Trạch."

"Nàng nói gì, ta nghe không rõ."

Thập Hoan trừng mắt liếc hắt hắt một cái rồi la lớn: "Vị Trạch!"

Nặng nề hôn một cái "bẹp" lên mặt Thập Hoan: "Ngoan lắm!"

"Chẳng phải ngài nói ta gọi tên của ngài thì ngài sẽ không động tay động chân sao?"

"Đúng vậy, cho nên đây là khen thưởng!"

Thập Hoan thật sự bị hắt đánh bại, trước kia chỉ cảm thấy Tần Vị Hoan này không gần nhân tình, không ngờ cũng là một người vô lại như vậy.

"Sau này Tiểu Hoan Nhi phải gọi như thế, nếu gọi sai ta sẽ thật sự ăn năng vào bụng!" Giọng hắt cực kì sung sướng, tươi cười nhẹ nhàng bên tai Thập Hoan.

Hắt vui vậy sao?

Sao năng không cảm thấy vậy.

Tần Vị Trạch nhẹ nhàng ôm năng, vùi đầu vào bả vai năng, ngửi mùi được nhàn nhạt tỏa ra trên người năng mà bất giác cảm thấy yên tâm

Năng không dám động đây, vì sợ Tần Vị Trạch lỡ như nổi lên hứng thú sẽ ăn sạch năng thì không tốt. Sau một lúc lâu năng không thấy hắt cử động chút nào nữa, bên tai nghe rõ từng tiếng hít thở đều đều.

Hắt thế nhưng lại ngủ rồi!

Tần Vị Trạch ngủ một giấc rất ngon, đợi khi hắt tỉnh lại thì trời đã xế trưa.

Rốt cuộc cũng thức, nửa người Thập Hoan năng như muốn chết lạng vậy.

Năng muốn đứng dậy, Tần Vị Trạch lại đè năng lại một phen: "Không được lộn xộn, miệng vết thương sẽ nứt."

"Ta nằm đến sắp mốc meo rồi, với lại ta cẩn thận một chút sẽ không sao đâu."

Tần Vị Trạch nhìn năng một lúc lâu, sau đó gọi Lữ Bất Chu vào dò hỏi chắc chắn năng không sao mới cho phép năng đứng dậy. Hắt giám sát năng từng giây từng phút, để ngừa miệng vết thương lại nứt ra nữa.

Rốt cuộc cũng có thể đứng dậy, Thập Hoan bước tới cửa sổ hít một ít không khí mới mẻ. Một hồi lâu sau mới xoay lại nhìn Tần Vị Trạch: "Ta đang trong thời gian bị cảm tức nhưng ngài lại mang ta tới đây, làm vậy có sao không?"

"Tiểu Hoan Nhi năng đang lo lắng cho ta sao?" Tần Vị Trạch đi đến bên cạnh năng, cùng năng nhìn ngắm ánh mặt trời ngoài cửa.

Thập Hoan cười: "Chuyện ngài và Thái tử trúng độc rất kì lạ, hơn nữa lúc các ngài trúng độc ta đều có mặt tại đó. Chẳng lẽ điều này không nói ra vấn đề gì sao?"

Đôi mắt Tần Vị Trạch trở nên thâm thúy, hắt có một ít manh mối về chuyện này, hắt trúng độc tất nhiên là do người kia làm. Chỉ là không ngờ người kia lại ngoan độc như thế, cứ nhiên muốn đẩy Thập Hoan vào chỗ chết.

Xem ra hắt phải cho người kia một chút giáo huấn mới được!

Nhìn ánh mắt sầu lo của Thập Hoan, Tần Vị Trạch nói: "Tiểu Hoan Nhi không cần phải suy nghĩ gì hết, tất cả đều đã có ta lo. Bây giờ năng chỉ cần dưỡng thương cho tốt thôi, biết không?"

"Ta có thể về nhà dưỡng thương không? Phụ thân với ca ca sẽ lo lắng cho ta."

"Không được, năng phải dưỡng thương ở đây, nếu không ta cũng sẽ lo lắng."

Từ khi cứu năng ra từ bầy sói đói, Tần Vị Trạch như có gì đó thay đổi, lại như không thay đổi gì.

Hắt vẫn bá đạo như cũ, không nói lí như cũ. Nhưng Nhật Hoan cứ nhiên lại không phản bác đúng lí hợp tình như trước nữa.

Có lẽ là do hắt cứu mình nên mới vậy.

Đến bây giờ năng vẫn nhớ rõ lúc ấy, lúc nhìn thấy một màn Tần Vị Trạch xuất hiện bên kia bầy sói, cái loại cảm giác [*] tuyệt xử phùng sinh đó năng sẽ ghi nhớ cả đời.

[*] Tuyệt xử phùng sinh: giữa cái chết với được sự sống.

Nàng không rõ bây giờ mình có cảm giác gì với Tần Vị Trạch, nhưng ít nhất nàng không cảm thấy chán ghét hắn.

Thấy nàng không nói lời nào chỉ nhìn mình, Tần Vị Trạch tưởng trong lòng nàng không được thoải mái. Hắn vốn không thích giải thích nhưng lại không muốn phá hư mối quan hệ hòa hợp thật vất vả mới có được lúc này.

"Ta sẽ sắp xếp để đưa bọn họ đến thăm nàng, nhưng bây giờ nàng vẫn nên ở bên cạnh ta. Thứ nhất là lúc nào Bất Chu cũng có thể chăm sóc cho bệnh tình của nàng. Thứ hai là lúc nào ta cũng có thể đề phòng những kẻ có ý đồ bất lợi với nàng."

Thập Hoan gật gù đầu, biết hắn muốn tốt cho mình nên không nói gì nữa.

Dàn xếp xong Thập Hoan, Tần Vị Trạch biết đã đến lúc hắn nên tính sổ với những người kia.

Thế nhưng việc cấp bách nhất bây giờ là phải trừ bỏ tội danh cho Thập Hoan.

Không hề do dự, sau khi dặn dò Lữ Bất Chu chăm sóc cẩn thận Thập Hoan xong hắn liền tiến cung.

Vừa bước vào ngự thư phòng liền nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của phụ hoàng trên chủ vị, thấy hắn bước vào, lửa giận trong đôi mắt kia càng bùng lên dữ dội.

"Vị Trạch nguoi đứng là càng ngày càng làm càn, đến ý chỉ của trẫm cũng dám cãi." Tần Đạc đau đầu nhìn tên nhi tử này. Vị Trạch là hoàng nhi giống với nhất, cũng là hoàng nhi không nghe lời nhất.

Tần Vị Trạch đứng đối diện án thư, cười khê: "Nhi thần không dám cãi ý chỉ của phụ hoàng. Chẳng qua nhi thần cảm thấy mình không làm sai. Thập Hoan căn bản không phải là người hạ độc nên nàng không thể mất mạng vì chuyện mình không làm như vậy được."

Từ khi nào hắn lại trở thành người quan tâm tới tính mạng kẻ khác như thế? Trước nay hắn luôn là một người lãnh đạm, phảng phất như chúng sinh nơi thế gian này không hề có liên quan gì tới mình.

Hắn muốn giết cứ giết, muốn người đó sống thì để sống, hoàn toàn rất tùy hứng.

Thân là Hoàng đế, hắn rất hiểu tên nhi tử này của mình. Nhưng vì có phần áy náy kia trong lòng nên hắn chưa từng truy cứu chuyện gì. Ngược lại hắn còn có một chút thương thức tính sát phạt quyết đoán kia của Vị Trạch.

Nhưng hôm nay, Vị Trạch cư nhiên vì một nữ tử mà kháng chỉ, điều này thật sự khiến hắn bất ngờ.

"Vị Trạch, một nữ tử mà thôi, người như ngươi muốn bao nhiêu mà chẳng có. Nhưng ngươi và Vị Huyền đều trúng độc, chuyện này đã làm khiếp sợ toàn bộ triều thần. Nếu trẫm không bắt được chủ mưu thì sao có thể lấp kín được miệng lưỡi thế gian. Trẫm hi vọng ngươi có thể hiểu được khổ tâm của trẫm."

Nghe xong, Tần Vị Trạch nhẹ nhàng lắc đầu: "Đúng vậy, chỉ là một nữ tử mà thôi, sao có thể so sánh với giang sơn xã tắc. Nói như vậy, năm đó phụ hoàng cũng là nghĩ như thế, nếu không sao mẫu phi có thể chết thảm như thế được!"

"Ngươi làm càn!" Tần Đạc đập bàn, đứng dậy cảm tức nhìn Tần Vị Trạch.

Tần Vị Trạch biết mẫu phi luôn là điều cấm kị của phụ hoàng. Bởi vì nếu năm đó hắn không phải nhẫn tâm, mẫu phi sao lại phải tìm đến cái chết như vậy.

"Nhi thần không dám. Chỉ là nhi thần biết nhi thần tuyệt đối sẽ không vì địa vị mà hi sinh nữ nhân mình yêu mến. Chuyện này có rất nhiều chỗ đáng ngờ. Phụ hoàng chỉ vừa nghe Hoàng hậu nói đã liền nhận định Thập Hoan là người độc hại Thái tử. Nhưng nếu chuyện này từ đầu tới đuôi chính là một âm mưu thì sao?"

"Ngươi có ý gì?"

Tần Vị Trạch vỗ vỗ tay, liền thấy Ngụy Đạt đưa một tiểu thái giám từ ngoài vào.

"Người này là Tiểu Thu Tử bên người Thái tử, trước trung thu một ngày, Thái tử cố ý phái hắn bí mật tìm tới một phối dược sư nổi tiếng nhất kinh thành, bắt phối dược sư kia dựa vào độc tính của độc Ngũ Nhật Túy mà chế ra loại độc mới. Hiệu quả của loại độc mới đó thoát nhìn rất giống Ngũ Nhật Túy, nhưng thật chất nó lại không mang độc tính. Thái tử vốn muốn hãm hại ta, chi tiếc trời xui đất khiến lại làm Thập Hoan trở thành người chịu tội thay."

Tần Đạc nhíu mày: "Ý ngươi Thái tử trúng độc là giả?"

"Không sai! Ngày đó phối dược sư kia vừa mới về đến nhà, Thái tử liền phái người giết hắn diệt khẩu. Nhi thần vì cảm thấy việc Thái tử trúng độc có gì đó kì quái nên đã âm thầm điều tra. Công phu không phụ lòng người, rốt cuộc nhi thần cũng tra ra được phối dược sư đó."

Ngay sau đó một lão nhân đầu tóc hoa râm bị đưa tới trước mặt Tần Đạc. Nghe hắn từ từ kể những chuyện xảy ra cùng với phối dược sư ngày hôm đó, Tần Đạc hung hăng siết chặt nắm đấm.

Không thể ngờ Thái tử lại lớn mật như thế, dám công nhiên phạm tội khi quân!

"Phụ hoàng minh giám, Thập Hoan thật sự là bị oan uổng." Tần Vị Trạch nói

"Cứ xem như người độc hại Thái tử không phải là nàng đi, nhưng còn người tại sao lại trúng độc? Hơn nữa chỉ có duy nhất một mình nàng mở nắp hộp đồ ăn ra xem."

"Tại sao phụ hoàng lại một mực nhận định là Thập Hoan mà không phải Liên Đình Vân hạ độc?"

Hắn vừa hỏi như vậy, Tần Đạc thật có chút ngại ngùng cả người: "Đình Vân là thanh mai trúc mã của người, là đứa nhỏ trăm nhìn lớn lên, sao nàng có thể là người độc hại người được?"

Tần Đạc đã sớm nhìn thấu tâm tư của Liên Đình Vân ở trong mắt, nàng ta vẫn luôn ái mộ Tần Vị Trạch, thế nên hắn mới định chờ thêm một thời gian nữa sẽ từ hôn Liên Đình Vân cho Tần Vị Trạch.

Dù thế nào hắn cũng không tin được một người như vậy sẽ hạ độc.

"Phụ hoàng thân là đế vương, hắn là biết đạo lý [*] 'họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm'. Hộp điểm tâm kia là do Liên Đình Vân tự động mở ra cho Thập Hoan xem. Hơn nữa Thập Hoan cũng không hề chạm qua món điểm tâm đó, nàng không hề biết võ công thì sao có thể hạ độc qua không khí được?"

[*] Về cộp về da khó vẽ xương, biết người biết mặt không biết lòng.

Tần Đạc nhíu mày, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Chuyện này nói sau đi, trước gọi Thái tử tới đây cho trẫm, trẫm phải ba mặt một lời với hắn."

Thái giám quản sự một bên chạy nhanh đi thông truyền, trong lúc chờ đợi thì Hộ Quốc Công cùng Giản Hàn Chi đến.

Thật ra ngày Thập Hoan bị giải đến hoa trang, hắn cũng có chạy đến cứu nàng. Chỉ tiếc là đã muộn một bước. Lúc hắn tới đó, chỉ còn thấy thi thể đàn sói nằm đầy trên đất, mỗi một con đều bị giết bởi một nhát chí mạng

Vẫn chưa nhìn thấy Thập Hoan, hắn biết chắc chắn nàng đã được cứu đi.

Ngày ấy không thể bảo vệ được nàng, trong lòng hắn luôn tự trách không thôi, cho nên hôm nay dù thế nào hắn cũng muốn rửa sạch tội danh cho nàng.

Tần Vị Trạch đã giao thư tín của Thái tử và Tĩnh Nam Hầu cho Viễn Tướng quân, mà Viễn Tướng quân lại tìm Hộ Quốc Công. Tần Vị Trạch biết rất rõ tình hình Hộ Quốc Công. Từ trước đến nay hắn luôn cương trực ngay thẳng công bằng, cũng không tham dự vào cuộc tranh giành ngôi vị Thái tử.

Giao thư tín cho hắn, tất nhiên là muốn mượn sức hắn đả kích hiềm nghi Thái tử.

"Hoàng thượng, thần có việc muốn tâu."

"Nói."

"Gần đây thần phát hiện Thái tử cùng Tĩnh Nam Hầu đang âm mưu cướp lấy binh quyền, ý đồ mưu phản."

Vừa nghe, đôi mày Tần Đạc lập tức nhíu thành chữ "xuyên".

"Mấy lời này không thể nói bậy, vu hãm Thái tử chính là tội lớn. Hộ Quốc Công người có chứng cứ không?"

Hộ Quốc Công không chút hoang mang lấy ra một lá thư từ trong ống tay áo giao cho Hoàng thượng: "Lá thư này là thư của Thái tử và Tĩnh Nam Hầu âm thầm bàn giao qua lại. Thần sớm đã phát hiện ý đồ gây rối của Tĩnh Nam Hầu nên luôn âm thầm lưu ý, không ngờ cư nhiên lại tra được bọn họ lén lút cấu kết với nhau."

Giản Hàn Chi nói tiếp: "Như vậy cũng có thể giải thích lý do vì sao Thái tử muốn vu hãm cho Thập Hoan. Nếu Thập Hoan xảy ra chuyện thì tất nhiên Hàn Tướng quân cũng sẽ bị liên lụy. Một khi binh quyền được thu hồi, Thái tử liền có cơ hội thực hiện mưu đồ."

Sắc mặt Tần Đạc đã xanh mét, lạnh giọng nói: "Đưa Thái tử đến đây cho trẫm!"

Giờ phút này Thập Hoan cũng không biết trong ngự thư phòng đang xảy ra một màn mưa máu gió tanh, bởi vì bây giờ phụ thân, ca ca và còn có một người được gọi là Đại phu nhân tới thăm nàng.

Mới vừa thấy mặt, Thập Hoan còn chưa kịp mở miệng thì Lý Ôn Uyên đã rào rạt xông lên, căn bản không thèm quan tâm Thập Hoan có bị thương hay không, chỉ vào nàng mắng: "Người muốn hại chết cả nhà bọn ta sao? Hạ độc Hoàng tử, thương tổn Liên tiểu thư, bây giờ còn dám kháng chỉ chạy ra khỏi hoa trang. Người có biết hiện tại người ta nói gì về Tướng quân phủ bọn ta hay không? Sao lại sinh ra một sao chổi như người, người đây là muốn hại chết bọn ta mới cam tâm hả!"

"Nương, ngươi nói bậy gì đó!" Hàn Thập Tuấn nóng nảy, vội vàng cắt đứt lời Lý Ôn Uyển.

Tuy mặt lạnh nhìn nàng ta la lối khốc lóc, nhưng trong lòng Thập Hoan vẫn không tránh khỏi xuất hiện một chút thê lương. Nói vậy nghĩa là bây giờ trong mắt họ nàng không khác gì sao chổi sao.

Nàng cười lạnh: "Nói vậy thì ta không đảm đương nổi chỉ trích của phu nhân rồi. Bởi vì ta chưa từng làm qua chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Nếu ta thật sự muốn hại chết toàn bộ các ngươi thì có rất nhiều biện pháp nhanh hơn thế này, với lại ta sẽ để mình phải hăm thân vào nhà lao sao? Phu nhân nói những câu chỉ trích ta, như vậy ta xin hỏi phu nhân, ngươi có chứng cứ nói lên mọi chuyện đều là do ta làm sao?"

"Nếu không phải ngươi làm thì tại sao ngươi lại bị đưa đi hoa trang?" Lý Ôn Uyển không cho là phải nói.

"Nếu ngươi không có chứng cứ thì câm miệng cho ta, ta có tội hay vô tội đều có Hoàng thượng định đoạt, từ khi nào đến phiên ngươi lảm miệng!"

Lý Ôn Uyển tức giận đến trắng mặt, nha đầu này sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Ta tới chính là xem nương tử tương lai của ta...

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Bên phía Ngự thư phòng, Thái Tử đã bị đưa tới đây. Đối mặt với chứng cứ vững chắc như núi này, hắn căn bản là không thể chống chế được gì. Hoàng Thượng liền lập tức hạ lệnh cấm túc Thái Tử, làm cho Thái Tử không được phép bước ra khỏi phủ nửa bước.

Thế nhưng mọi người ở đây đều biết, vị trí trữ quân này tuyệt đối không dễ dàng liền bị hủy bỏ như vậy.

Nhưng chính là đối mặt với đủ loại chứng cứ trước mắt, chi sợ việc phế Thái Tử cũng chỉ còn là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tần Vị Trạch ánh mắt u ám, không người nào có thể đoán được hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Thấy Thái Tử bị mang đi xuống, hắn liền đột nhiên mở miệng nói: "Phụ hoàng, Thập Hoan căn bản là không có cơ hội hạ độc, mà trong toàn bộ việc nghi thần trùng độc, Liên Đình Vân là người có hiềm nghi lớn nhất. Bởi vì từ đầu đến cuối, chỉ có nàng ta là có cơ hội tiếp xúc đến điểm tâm kia mà có thể không bị người nào phát hiện ra."

Nghe lý do thoái thác của hắn, Giản Hàn Chi liền có chút sững sờ.

Thừa tướng vẫn luôn là người ủng hộ Tần Vị Trạch, hiện giờ hắn lại cư nhiên ở trước mặt mọi người mà hoài nghi Liên Đình Vân, hắn làm như vậy thì thể diện của Thừa tướng đại nhân biết để ở chỗ nào?

Tần Vị Trạch biết mọi người chung quanh đều khó hiểu với cách làm của hắn, nhưng là hắn lại không để chuyện này ở trong lòng. Hắn còn không thất bại đến mức phải dựa vào một nữ nhân để đạt được thứ mà chính mình mong muốn.

Hơn nữa đưa ra Liên Đình Vân cũng là vì dời đi lực chú ý của mọi người, không cần để bọn họ cứ nhìn chăm chăm vào Thập Hoan nữa.

"Chuyện này trầm tư khắc sẽ cho người điều tra rõ ràng, bất quá trên người Thập Hoan hiện vẫn có hiềm nghi. Nàng ta bây giờ hiện đang ở nơi nào? Liền lập tức mang nàng ta đi"

"Nàng chính là đang ở trong phủ của nhi thần."

"Vậy thì vẫn là đem nàng đưa đến cấm túc trong điện Thiên Thu thì hơn." Tần Đạc nói.

"Tuyệt đối không được!" Tần Vị Trạch liền quả quyết cự tuyệt: "Nếu nói là nàng độc hại nhi thần, như vậy thì đem nàng đặt ở Ninh Vương phủ bất quá lại vô cùng thích hợp. Vì nếu thật sự là nàng hạ độc, nhi thần ngược lại có thể coi chừng nàng, không cho nàng chạy trốn. Nếu không phải nàng hạ độc, nhi thần cũng có thể phòng ngừa những người đó dụng tâm kín đáo muốn đi vu oan hãm hại nàng."

Thấy hắn nói vậy cũng có đạo lý, Tần Đạc gật gù đầu nói: "Như thế cũng tốt."

Giản Hàn Chi liền cười khẽ, tâm tư của Ninh Vương gia hắn như thế nào lại không biết. Giản Hàn Chi liền một bước tiến lên, đối với Hoàng Thượng nói: "Hoàng Thượng, thần nguyện ý đi trước đến Ninh Vương phủ để có thể giúp Vương gia thời thời khắc khắc giám sát Hàn Thập Hoan."

"Chuyện này nhưng là không cần thiết." Tần Vị Trạch vừa nghe xong liền quả quyết cự tuyệt.

"Ninh Vương gia lời này nhưng là nói sai rồi, thần đi đến Ninh Vương phủ thì vừa có thể quan sát tình hình của Thập Hoan, lại vừa có thể đảm bảo Vương gia sẽ không làm việc thiên tư trái pháp luật[1]. Rốt cuộc tất cả mọi người đều biết Thập Hoan là Vương gia cứu trở về, nếu Thập Hoan ở Vương phủ dưỡng bệnh thì Vương gia vẫn là nên tránh hiềm nghi thì tốt hơn."

([1]: Thiên tư trái pháp luật: vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp)

Bọn họ hai người đều không chịu nhường nhịn, ánh mắt giao nhau cũng quyết không thỏa hiệp.

Tần Đạc một lúc lâu sau liền châm chọc nói: "Một khi đã như vậy, trăm lần chuẩn tấu thỉnh cầu của Hàn Chi ngoại."

"Tạ Hoàng Thượng."

Tần Vị Trạch gật gao mà cầm lấy tay áo, ánh mắt sắc như kiếm thẳng tắp giống như muốn xuyên qua người của Giản Hàn Chi vậy.

Tên Giản Hàn Chi này chính là vì muốn tiếp cận Thập Hoan cư nhiên lại có thể tìm ra một cái cớ danh chính ngôn thuận như thế, nhưng là hấn cho rằng chỉ như vậy liền có thể đạt được thứ hấn muốn hay sao?

Khỏe miệng Tần Vị Trạch liền giơ lên một nụ cười lạnh, cư nhiên mưu toan muốn đoạt Tiểu Hoan Nhi của hấn, tên này thật đúng là chán sống rồi!

Sau khi sự tình được xử lý ổn thỏa, mọi người liền rời khỏi Ngự thư phòng.

Tần Vị Trạch cùng Giản Hàn Chi cùng sống vai rời đi, hướng về phía cửa cung mà đi đến.

Bởi vì sốt ruột trở về để nhìn thấy Thập Hoan thế nên Tần Vị Trạch bước chân so với bình thường liền nhanh hơn, nhưng mà Giản Hàn Chi lại là theo sát phía sau hấn, không nhanh cũng không chậm.

Liếc mắt một cái nhìn tên Giản Hàn Chi đang cùng hành tẩu với mình, Tần Vị Trạch liền hừ lạnh nói: "Giản đại nhân không có việc gì để nói liền mời trở về cho, Tiểu Hoan Nhi ở đây đã có bốn vương chiếu cố."

"Vương gia lời này nhưng là nói sai rồi. Hoàng Thượng vừa mới đã đáp ứng thỉnh cầu của thần, cho nên thần có thể tùy thời đi Ninh Vương phủ để xem Thập Hoan."

Lập tức dừng lại bước chân, Tần Vị Trạch hí mắt lại lạnh lùng nói: "Giản Hàn Chi, tốt nhất là ngoại nghe bốn vương nói cho rõ, Thập Hoan là người của bốn vương, bốn vương khuyên ngoại không cần si tâm vọng tưởng."

Giản Hàn Chi không chút nào sợ hãi, đạm nhiên mà nói: "Nàng tốt xấu gì cũng là thê tử chưa qua cửa của ta, Vương gia nói Thập Hoan là người của Vương gia, chỉ sợ là không ổn đi."

"Thê tử chưa qua cửa? Ha ha..... Chi cần một ngày bốn vương còn sống, ngoại liền đừng mơ tưởng cưới được nàng qua cửa!" Tần Vị Trạch hung tợn mà ném xuống một câu liền xoay người rời đi.

Hấn mới vừa đi không được vài bước thì có một tiểu thái giám vội vàng chạy đến ở bên tai Tần Vị Trạch mà nói gì đó.

Chỉ thấy lúc sau Tần Vị Trạch liền xoay người hướng về phía cung của Thái Hậu mà đi.

Giản Hàn Chi thật lâu mà suy nghĩ về lời nói của Tần Vị Trạch. Hấn biết Ninh Vương gia luôn luôn không coi ai ra gì, muốn làm gì thì làm. Hiện giờ hấn lại nảy sinh tình cảm với Thập Hoan, vốn là ở trong triều Tần Vị Trạch đã là một đối thủ vô cùng khó chơi, hiện tại bây giờ lại còn phải cùng hấn ở giữa tranh giành Thập Hoan nữa.

Đứng một hồi lâu sau, Giản Hàn Chi mới rời khỏi nơi này để chuẩn bị đi đến Ninh Vương phủ, xem xem nương tử tương lai của mình hiện giờ như thế nào.

Thập Hoan không chút nào lưu tình mà đánh trả lại Lý Ôn Uyển làm cho bà ta vô cùng tức giận.

Mà Hàn Kiều đứng một bên vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của Thập Hoan. Nghe thấy lời nói của nàng, lại nhìn sang bộ dáng của nàng lúc bấy giờ làm cho viễn tượng cảm thấy nữ nhi từ sau khi mất tích trở về không còn giống như ngày trước nữa.

Nàng đã không còn nhất gan sợ phiền phức cũng không còn lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ.

Nữ nhi như vậy làm cho hấn cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu gì về nàng.

Nhìn cánh tay đang bị băng bó của Thập Hoan, Hàn Kiều liền quan tâm hỏi: "Thập Hoan, thương thế của con bây giờ thế nào?"

"Phụ thân đừng lo lắng, Lữ thái y đã điều trị qua cho con rồi."

Lại nói nói một hồi lâu sau, Hàn Kiêu mới nhìn canh giờ thấy cũng không còn sớm, biết cũng là lúc ông nên rời đi.

Nguyên bản là ông muốn đưa Thập Hoan trở về nhà dưỡng bệnh, chính là Ninh Vương gia vô cùng cố chấp, kiên quyết muốn Thập Hoan lưu lại Ninh Vương phủ, nếu là như vậy thì ông cũng không còn nói gì để nói nữa.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, nàng trong lòng vẫn là có chút khổ sở. Ai mà không hy vọng được người nhà quan tâm chăm sóc, ai mà không hy vọng được vui vầy dưới gối của cha mẹ đây.

Nhưng là chung quy nàng vẫn là không có thể hiện ra tình cảm của mình trước mặt phụ thân.

Rốt cuộc là Lý Ôn Uyển kia bà ta vẫn luôn luôn thời thời khắc khắc mà chờ để bắt được nhược điểm của nàng, nhưng bây giờ đã không còn như trước nữa, nàng cần phải có một nơi yên bình để tĩnh dưỡng mới tốt.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có một con gió thổi tới làm rơi áo khoác trên vai của nàng xuống.

Tay trái giờ đã không thể cử động, nàng liền cố sức mà vươn tay phải muốn đem áo lại choàng lên người. Chính là tổn sức lực cả ngày thì cũng chỉ vô ích.

Đột nhiên một bàn tay liền duỗi lại đây nhẹ nhàng vì nàng mà chỉnh trang tốt lại quần áo.

Nàng vừa quay đầu lại, tay Giản Hàn Chi nhưng vẫn chưa thu hồi. Thấy nàng nhìn về phía mình, hắn liền cười khẽ một cái.

Thập Hoan gầy, một thời gian không gặp mà cảm của nàng lại biến thành nhộn hoắc, sắc mặt thì có chút tái nhợt, bất quá chính là tinh thần của nàng còn tạm ổn.

Sau một thời gian không thấy Giản Hàn Chi, con người trong suốt kia của hắn giờ lại tràn ngập vẻ quan tâm lo lắng mà nhìn nàng.

Nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, hắn liền cau mày mà nhìn băng gạc thật dày đang bao quanh cánh tay của nàng. Hắn chính là tin y thuật của Lữ Bất Chu, bất quá là nàng vốn không nên phải chịu đựng thương tổn này.

"Miệng vết thương của nàng còn đau không?"

"Không đau." Thập Hoan cho hắn một cái tươi cười an tâm nói: "Sao huynh lại tới đây?"

Đây chính là địa bàn của Tần Vị Trạch, hắn cư nhiên cứ nghênh ngang như vậy mà đi đến hay sao?

"Ta tới chính là muốn xem thể tử tương lai của ta, dù cho là Ninh Vương gia thì cũng không thể ngăn cản được."

Hắn nói được thật vân đạm phong khinh[2], chính là Thập Hoan vừa nghe xong liền vô cùng hãi hùng khiếp vía.

([2]: vân đạm phong khinh: chỉ lời nói đạm mạc nhẹ nhàng như mây)

Bọn họ ở giữa là làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giản Hàn Chi chỉ cười không nói, hồi tưởng khôi lại lúc ở Ngự thư phòng giương cung bạt kiếm[3], lại nhìn đến Thập Hoan trước mắt, hắn liền cảm thấy hết thảy đều là đáng giá.

([3]: giương cung bạt kiếm: ý chỉ tình hình vô cùng căng thẳng, gay gắt)

Nghe hắn nói tới thể tử tương lai, Thập Hoan mi mắt liền rũ xuống, trong lòng nàng hiện tại thực loạn, không biết nên đối mặt với Giản Hàn Chi như thế nào nữa.

"Hàn Chi, hôn ước giữa chúng ta....."

"Nàng không cần lo lắng đến việc cảm tức, Hoàng Thượng đã mệnh đề nàng ở lại trong Ninh Vương phủ dưỡng thương, mà ta luôn có thể thời thời khắc khắc tới đây chăm sóc cho nàng." Đánh gãy lời của nàng, Giản Hàn Chi liền nói.

Thập Hoan gật gật đầu, chính là nàng vẫn muốn đem lời mình vừa mới nói xong tiếp tục nói tiếp. Tuy rằng trước đó đối với việc hôn ước bọn họ đã nói vô cùng rõ ràng, chính là với bộ dáng Giản Hàn Chi bây giờ lại làm Thập Hoan thật là có chút không biết phải làm sao.

Ánh mắt của hắn, ngữ khí của hắn, thần thái của hắn, không một điều nào mà không nói rõ cho nàng biết tâm tư của hắn đối với nàng.

Hắn liền vươn ngón trỏ ở trước mũi nàng nhẹ nhàng mà làm ra dấu im lặng.

"Thập Hoan, ta biết nàng muốn nói gì. Chính là nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lợi dụng hôn ước này để bắt nàng phải làm gì. Ta thật không hy vọng hôn ước này mang đến gánh nặng cho nàng, cũng không hy vọng nàng bởi vì hôn ước này mà trở nên xa cách với ta."

Hắn ngỡ khi có một chút bất đắc dĩ cùng một chút thương tâm, Thập Hoan liền đột nhiên cảm thấy chính mình giống như đã làm sai chuyện gì cho dù là nàng cái gì cũng chưa từng làm qua.

Giản Hàn Chi quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức làm người ta không đành lòng để hắn phải chịu một chút tổn thương nào.

"Hàn Chi, ta chỉ là hy vọng huynh có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình mà thôi."

"Ta nhất định sẽ tìm được, mà nàng cũng sẽ." Hắn cười cười, trong đáy mắt tràn đầy thương tiếc mà nhìn Thập Hoan.

Lúc hai người đang nói thì đột nhiên Trúc Đào liền đẩy cửa mà tiến vào, trên tay còn bưng chén thuốc.

Thập Hoan vừa nhìn thấy chén thuốc kia lập tức cảm thấy trong miệng xuất hiện từng đợt đắng ngắt. Chi là vì ngại Giản Hàn Chi đang ở đây nên nàng cũng không thể trực tiếp biểu hiện ra ngoài.

"Cô nương, đến giờ uống thuốc rồi." Trúc Đào cầm cái chén đưa tới trước mặt Thập Hoan rồi nói.

Nàng liền cười gượng mà nhìn Giản Hàn Chi, cũng không có đi nhận lấy chén thuốc mà nói: "Quá nóng rồi, chờ một chút để nguội thì ta mới uống được."

Nhìn thấy trong mắt nàng chợt lóe lên một tia co quắp, Giản Hàn Chi lập tức biết nha đầu này đang sợ hãi việc uống thuốc là điều không thể nghi ngờ.

Hắn liền duỗi tay bưng chén thuốc lên, nhẹ nhàng mà khuấy đều, nói: "Nếu nàng uống thuốc thì ta sẽ nói cho nàng biết vì sao Ninh Vương gia lại đồng ý cho ta xuất hiện ở nơi này."

Điều này nàng thật sự là muốn biết, trong lòng liền xuất hiện một tia ảo não, vì cái gì mà hắn có thể suy đoán tâm tư của nàng một cách chuẩn xác như vậy.

Suy xét một lúc, cuối cùng nàng rốt cuộc cau mày mà từng ngậm từng ngậm nuốt thứ thuốc đắng kia xuống.

Y thuật của Lữ Bất Chu tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất, bất quá là thuốc hắn kê cũng là thiên hạ đệ nhất khó uống.

Thậm chí Thập Hoan có đôi lúc thật hoài nghi, Lữ Bất Chu có phải hay không cố ý muốn chính nàng mới đem thuốc biến thành đắng như vậy. Làm cho nàng cảm thấy mỗi lần uống xong cả người đều giống như biến thành khổ qua (mướp đắng) vậy.

Nếu không tin người uống thử một ngụm xem, dĩ nhiên là đắng vô cùng.

Tần Vị Trạch vừa vào cửa, liền nhìn thấy Giản Hàn Chi đang giúp Thập Hoan uống thuốc. Nàng cư nhiên lại ngoan ngoãn mà uống thuốc đó, mặc dù khuôn mặt nhỏ kia đều đã nhăn lại thành cái bánh bao vậy ấy mà vẫn tiếp tục kiên trì uống hết.

"Tiểu Hoan Nhi, là hắn uy (bón, đút) nàng uống tương đối ngọt, hay vẫn là bản vương uy nàng uống đến tương đối ngọt đi?" Hắn thanh âm trầm thấp vang lên vừa lúc Thập Hoan mới uống xong ngụm thuốc cuối cùng, nghe được thanh âm của hắn liền làm cho nàng lập tức ho khan.

Thật đúng là cái hay không nói lại cứ nói cái dở.

Vừa nhớ tới phương thức uy "Độc đao" của hắn, Thập Hoan lập tức trừng mắt liếc hắn một cái, dùng ánh mắt của mình để cảnh cáo hắn không được tiếp tục nói ra.

Giản Hàn Chi nhìn thấy hai người ở giữa mà trao đổi ánh mắt, cánh tay bưng chén thuốc liền không tự giác được mà buộc chặt. Nhưng là không quan hệ, nói thế nào Thập Hoan cũng là thể tử chưa qua cửa của hắn, hắn tuyệt đối tin mình sẽ không bại bởi Ninh Vương gia.

"Nàng thế nào lại không cẩn thận như vậy?" Giản Hàn Chi liền vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, giúp nàng vuốt vuốt để lấy lại hơi thở. Tiếp theo đó lại cảm lấy khăn tay một bên nhẹ nhàng mà vì nàng chà lau vết thuốc dính trên khóe miệng.

Nhìn động tác của hắn, Tần Vị Trạch liền dùng ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm đôi tay kia. Hắn bây giờ thật muốn đem đôi tay dám chạm vào Thập Hoan của tên kia chặt ra thành trăm nghìn mảnh.

"Thập Hoan thật ngoan nha, đúng là nên được khen thưởng."

Giản Hàn Chi liền nhẹ nhàng mà tới gần bên tai Thập Hoan, nói: "Nàng không phải muốn biết ta vì sao lại ở chỗ này sao? Chính là bởi vì Hoàng Thượng đáp ứng ta cho nên Ninh Vương gia căn bản là không có biện pháp phản đối."

Nhìn Giản Hàn Chi tới gần chính mình như thế, cư nhiên là làm trò trước mặt Tần Vị Trạch, Thập Hoan cả người liền lập tức cứng lại.

Đột nhiên nàng cảm thấy có một cái gì đó bay qua trước mắt mình. "Đương....." một tiếng hoàn toàn đắm vào vách tường.

Nàng liền chăm chú nhìn xem là thứ gì, cư nhiên lại là một cây chùy thủ (dao găm).

Tần Vị Trạch thu hồi tay lại, lạnh lùng mà nhìn Giản Hàn Chi.

Cư nhiên lại dám ở trước mặt mình mà cùng Thập Hoan khanh khanh ta ta, hấn thật đúng là chán sống.

Lập tức Tần Vị Trạch liền phóng ra một cây chùy thủ, thẳng tắp mà bắn tới huyết Thái Dương của Giản Hàn Chi.

Liền ở một khắc kia lúc chùy thủ sắp chạm đến người hấn, Giản Hàn Chi liền lách mình một cái lập tức tránh né.

"Vương gia, hòa khí quá lớn nhưng lại là không tốt đâu, ngài vẫn nên kêu Lữ thái y làm cho mình chút thuốc thanh nhiệt hạ hỏa mới được a."

"Giản đại nhân vẫn là nên lo lắng cho mạng nhỏ của mình thì tốt hơn!"

"Ồ Ninh Vương phủ này, thần tự nhiên là không cần lo lắng có kẻ xấu tiến đến. Bất quá Vương gia cũng cần phải cẩn thận, vạn nhất là vương phủ có xảy ra chuyện gì, như vậy thì Thập Hoan tất nhiên là không thể tiếp tục ở lại chỗ này được nữa, bởi vì thần sẽ vô cùng lo lắng đến an toàn của ngài."

Giản Hàn Chi vừa dứt lời liền cười đứng dậy, nói:"Thập Hoan, canh giờ đã không còn sớm nữa, ta phải đi trước đây, ngày mai ta lại tiếp tục đến đây thăm ngài. Nhớ kỹ, nếu là ngài ở chỗ này phải chịu khi dễ thì nhất định phải nói cho ta biết."

Thập Hoan thật lâu không hồi phục tinh thần mà nhìn bóng dáng Giản Hàn Chi.

Bây giờ mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?

Hơn nữa cả căn phòng bây giờ lại tràn ngập không khí ở áp suất thấp.

Tần Vị Trạch mất lạnh mà nhìn Giản Hàn Chi rời đi, gia hỏa xem ra là quyết định muốn đem Thập Hoan cướp đi mang đến chỗ của hấn để dưỡng thương.

Chi cần tưởng tượng đến Giản Hàn Chi cùng Thập Hoan ngày ngày ở bên nhau, hàng đêm cùng làm bạn, hấn liền phần nộ đến mức muốn giết người.

Lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ trên giường đang không hiểu ra sao, Tần Vị Trạch liền đi qua ngồi ở bên người ngài, không nói một lời mà nhìn chăm chăm ngài.

Bị hấn xem đến khó chịu, Thập Hoan hỏi: "Vương gia nhìn cái gì?"

Vừa dứt lời thì Tần Vị Trạch liền lập tức hôn ngài.

Cái này chỗ nào gọi là hôn chứ, quả thực chính là cắn mới đúng!

Ngài phải ăn đau thì lập tức một ngum mà cắn ngược trở lại lên môi hấn.

Lập tức mùi máu tươi tản ra ở trong miệng hai người làm cho Tần Vị Trạch cảm thấy trên môi đau xót mới liền buông Thập Hoan ra.

"Tần Vị Trạch huynh là thuộc loài cẩu hay sao, vì cái gì lúc nào cũng cắn ta?" Thập Hoan vừa che lại cánh môi vừa nói.

Bên phía Tần Vị Trạch cũng không tốt hơn chút nào, trên môi hấn cũng đang chảy ra từng giọt máu. Xem ra Thập Hoan cắn một ngum này thực là cũng không nhẹ đâu.

Bất quá nhìn hấn không có sinh khí cư nhiên ngược lại lại mị hoặc mà liếm vết máu trên môi của mình, nói: "Ta chẳng những muốn cắn ngài, ta lại càng muốn ăn ngài hơn."

Vừa nhớ tới cảnh tượng lúc này, hấn liền cảm thấy tức giận, lập tức tiến đến trước mặt Thập Hoan mà hỏi: "Hấn đã cùng ngài nói gì đó, làm cái gì? Toàn bộ đều kể cho ta, một chữ đều không được bỏ sót!"

"Huynh cũng đã thấy rồi còn gì!"

"Ta muốn ngài lặp lại một lần nữa!" Hấn thanh âm cũng liền trở nên lạnh lẽo.

"Huynh tất cả đều đã thấy rồi còn muốn ta lặp lại cái gì nữa?"

"Hàn Thập Hoan, ngài đừng tưởng rằng ngài đang bị thương thì ta không dám làm gì ngài." Ngài vì cái gì không muốn nói, chẳng lẽ thật sự là ngài cùng Giản Hàn Chi có chuyện gì mà hấn không biết sao?

Tần Vị Trạch biết trong lòng Thập Hoan Giản Hàn Chi vẫn luôn đều có một vị trí nhỏ, chính là hấn không đồng ý, hấn không cần trong lòng ngài còn chứa một nam nhân khác ngoài hấn.

Vừa nghe này thấy ngữ khí này, ngài liền biết hấn lại khôi phục là Tần Vị Trạch của trước kia.

Tính tình quật cường của Thập Hoan liền lập tức trở dậy: "Ngài đường đường là Ninh Vương gia thì muốn làm cái gì mà không được? Vương gia nếu thật là muốn đem ta xử trí như thế nào thì tùy, bản cô nương ta chính là còn phải phụng bồi ngài đâu."

Dứt lời liền nghĩ không tiếp tục để ý đến hấn nữa, bất quá ai ngờ được là nàng vừa cử động thân mình liền đột nhiên đụng phải miệng vết thương, đau đến mức khiến nàng liền lập tức nhăn chặt lông mày.

Tần Vị Trạch lập tức tiến lên đè nàng lại không cho nàng tiếp tục lộn xộn, nhìn vết máu trên cánh tay kia, hấn lại là vô cùng đau lòng mà tức giận nói: "Ai cho nàng lộn xộn!"

"Ngài còn dám nói ta, ngài chính là không phải không thuận theo mình thì không được đó sao?" Nàng liền trừng mắt mà liếc hấn một cái.

Đối diện với nàng một lúc lâu sau, cuối cùng Tần Vị Trạch lại thở dài. Chung quy là do chính mình không tốt, biết rõ là Giản Hàn Chi cố ý làm như vậy, nhưng là hấn vẫn không nhìn được muốn biết suy nghĩ của Thập Hoan. Vì thế trong lúc nhất thời hấn đã không thể khống chế được tính tình của mình thành ra bây giờ lại làm cho hấn có chút ảo não. Thật vất vả mới cùng Thập Hoan hòa hoãn lại mối quan hệ, chính là hấn không ngờ tới chỉ vì Giản Hàn Chi mà liền lập tức bị phá hỏng.

Tần Vị Trạch há miệng thở dốc, nhưng chính là chung quy vẫn không thể nói được lời xin lỗi.

Thập Hoan liền không để ý đến hấn, nhưng nàng lại cảm giác được hấn vô cùng cẩn thận mà tháo băng vải ra, cẩn thận mà lấy thuốc bôi lên vết thương, rồi lại cẩn thận một lần nữa băng bó lại cho mình.

"Lần sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều không cho phép nàng tiếp tục lộn xộn nữa! Nếu là miệng vết thương lại còn vỡ ra thì cánh tay này của nàng xem như liền phế đi. Mà nếu như cánh tay này bị phế đi thì lúc ta bắt nạt nàng lại càng thêm dễ dàng hơn trước rồi." Hấn bĩu môi mà nói, nhưng là ngữ khí lại hòa hoãn đi rất nhiều, rõ ràng chính là muốn nàng cùng nói chuyện mà.

Nàng liền hung tợn mà trừng mắt liếc hấn một cái, "Ngài nếu là còn dám cắn ta, ta liền làm cho miệng ngài sưng phù luôn!"

Bất quá là nhìn hấn khoe miệng bị mình cắn tới bị thương, lửa giận trong lòng nàng thật ra đã tiêu trừ hơn phân nửa.

Tưởng tượng đến Tần Vị Trạch khoe miệng treo miệng vết thương đi rêu rao khắp nơi, tâm tình của nàng trở nên vô cùng thoải mái.

Nha đầu này cuối cùng lại là khôi phục bộ dạng như cũ, Tần Vị Trạch liền cười khế, nói: "Tốt, ta quyết sẽ không cắn nàng nữa." Nhưng mà ta chỉ hôn nàng thôi. Hấn ở trong lòng thầm nói. Bất quá là khi hôn lực đạo nặng hay nhẹ thì không phải là việc mà hấn có thể khống chế được.

Ngày hôm sau, Giản Hàn Chi liền đứng giờ đi vào Ninh Vương phủ. Nhưng là ngày hôm nay Tần Vị Trạch vẫn chưa ra khỏi cửa mà là bồi ở bên người Thập Hoan.

Vừa vào cửa Giản Hàn Chi liền nhìn thấy được vết thương trên môi Tần Vị Trạch. Rõ ràng đó là vết thương do bị người cắn.

Mà lúc hấn vừa nhìn thấy Thập Hoan thì liền lập tức nhận ra trên môi nàng cũng có vết thương do bị cắn. Tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng là chỉ cần là người sáng suốt liền lập tức biết chuyện gì đã xảy ra.

Tâm tình Tần Vị Trạch bây giờ "Vô cùng" tốt. Hấn hận không thể đem vết thương trên môi mình tiến đến trước mặt Giản Hàn Chi để cho hấn có thể hảo hảo mà xem nó rõ ràng.

"Hôm nay đáng vẻ của Vương gia thật đúng là có chút không giống người bình thường đâu." Giản Hàn Chi liền trêu chọc nói.

"Ta chính là bị một con tiểu mèo hoang cắn a, bất quá nhưng là không có gì đáng ngại."

Thập Hoan liền lén lút ở dưới bàn mà dùng chân của mình mà hung hăng dẫm lên chân của Tần Vị Trạch, sợ hấn lại nói sai cái gì đó.

"Nói như vậy thì dĩ nhiên là Miêu nhi này không thích Vương gia đụng vào nó rồi, nếu không thì nó sẽ không cắn lên miệng Vương gia nặng như thế!"

"Giản đại nhân chẳng lẽ là chưa từng nghe nói qua, đánh là thương mắng là yêu hay sao. Nếu là đã hạ miệng cắn ta, thì kia nó đối với ta không thể nghi ngờ chính là chân ái!"

Thập Hoan quả thực là bị loại logic thần thánh này làm cho không thể nói được lời gì.

Phòng chừng nếu lại nói thêm nữa thì chắc là hai người này không chừng lại trở nên giương cung bạt kiếm mất.

"Hàn Chi, huynh ngồi xuống đi!" Thập Hoan chỉ chỉ cái ghế dựa bên cạnh rồi nói.

Vừa nghe nàng gọi hấn ta thân thiết như vậy, Tần Vị Trạch liền cảm thấy không vui. Hấn lập tức lấy đi sổ sách trên bàn của Thập Hoan làm cho nàng không thể tiếp tục lại xem được nữa.

Đó chính là gia sản của Thập Hoan - Phẩm Bảo Các sổ sách a. Hấn tức giận cái gì chứ, cư nhiên lại đoạt đi sách của nàng.

"Vương gia, thỉnh ngài đem sổ sách trả cho ta." Thập Hoan liền đem tay phải duỗi đến trước mặt hấn.

"Tiểu Hoan Nhi, nàng tốt nhất là làm cho tâm tình ta tốt trở lại, bằng không thì những sổ sách chính là một đồng phế liệu a." Ngón tay thon dài của hắn khẽ chạm sổ sách, không chút để ý mà giờ từng trang ra.

"Vị Trạch, đem sổ sách trả cho ta!" Thập Hoan liền hiểu rõ hắn vì cái gì sẽ tìm tới nàng gây phiền toái, lập tức nói.

Tần Vị Trạch vừa lòng mà gật đầu, cười cười đem sổ sách một lần nữa đẩy trở lại trước mặt nàng, tiếp tục khiêu khích mà nhìn Giản Hàn Chi.

Xem ra mấy ngày này Ninh Vương gia cùng Thập Hoan ở chung làm quan hệ của bọn họ tiến bộ không ít. Giản Hàn Chi một bên vừa quan sát, một bên nhanh chóng mà ở trong lòng cân nhắc mọi chuyện.

Hơn nữa hắn phát hiện, Tần Vị Trạch ở cùng Thập Hoan nói chuyện thời điểm đều dùng là "Ta" mà không phải "Bổn vương", cái này đã đủ để giải thích cho mọi vấn đề rồi.

Tần Vị Trạch luôn luôn vô cùng cao ngạo, chưa bao giờ từng cùng người nào mà nói chuyện bình đẳng như thế.

Xem ra lúc này, Ninh Vương gia đối với Thập Hoan thật đúng là không bình thường.

Giản Hàn Chi cũng không tức giận, thấy Thập Hoan đang xem sổ sách liền hỏi: "Phẩm Bảo Các bây giờ buôn bán có tốt không?"

"Cũng không tệ lắm" Thập Hoan một bên xem sổ sách một bên liền vui vẻ ra mặt, chừng quây này thực là biết cách làm ăn buôn bán đâu.

Bất quá nghĩ đến Phẩm Bảo Các này là Giản Hàn Chi mua cho nàng, nàng liền có chút ngượng ngùng nói: "Huynh yên tâm, một nửa tiền lãi kia ta sẽ chia cho đều huynh!"

"Ta muốn một nửa kia!" Tần Vị Trạch lạnh lùng mà mở miệng nói. Hắn biết Phẩm Bảo Các này chính là Giản Hàn Chi đưa cho Thập Hoan, nhưng là hắn không thể nào để nàng một mình mà đối xử tốt với người khác như thế được.

Thập Hoan nghe xong liền tròn mắt, bọn họ hai người mỗi người một nửa, vậy còn nàng thì phải làm sao bây giờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Giản Hàn Chi Tặng lễ

Edit: Carmtus1510

Beta: Ahkung

"Nếu là Thập Hoan đưa, ta tất nhiên sẽ nhận." Giản Hàn Chi vui vẻ đồng ý đề nghị của Thập Hoan, mỉm cười nhìn nàng.

Hắn không giống Tần Vị Trạch, đây chính do Thập Hoan chủ động muốn đưa.

Tần Vị Trạch tự rót cho mình một ly trà, buông ấm trà xuống, chậm rãi nói: "Tiểu Hoan Nhi cũng tặng cho ta nửa còn lại, đúng không?"

Hai người này cư nhiên cứ vậy mà chia sẻ thành quả lao động của nàng sao?

Vậy bạc của nàng là bao nhiêu??

Nàng nhẹ nhàng khép lại sổ sách, cười vô cùng thông dong: "Không thành vấn đề, nếu ta kiếm được lời tất nhiên sẽ chia cho các người mỗi người một nửa."

Hai người bọn hắn rất hài lòng với lời của nàng.

Nhưng Thập Hoan cũng có tính toán của riêng mình.

Ấn ý sau câu nói kia của nàng chính là chờ nàng kiếm được lời mới chia cho bọn họ, còn như việc khi nào nàng kiếm được lời... Cái này thì phải xem tâm tình đã.

Hai người này đều không phải là kẻ thiếu tiền, mua một Phẩm Bảo Các còn không thèm liếc mắt một cái, người như vậy chẳng lẽ sẽ đi dòm ngó đến bạc của nàng sao?

Thập Hoan cười trộm, trong lòng đang có một phen tính toán nhỏ.

Mà hai vị bên cạnh này vốn nhìn nhau không thuận mắt, thứ bọn họ muốn không phải bạc, mà là tâm ý.

Bất quá bây giờ Tần Vị Trạch lại cảm thấy vết sẹo ở khoe miệng hắn chẳng những không khiến hắn ngượng ngùng mà ngược lại hắn còn cảm thấy mình đẹp hơn.

Xét cho cùng hắn lại được hôn mà Giản Hàn Chi chỉ có thể nhìn.

Khoe miệng cong cong, làm bộ lơ đãng vờn ngón tay ra chạm khẽ vào vết thương kia, nhưng ngoài mặt vẫn một mực gió thổi mây bay.

Nhẹ liếc qua động tác của Ninh Vương gia, Giản Hàn Chi không giận mà còn nói với Thập Hoan: "Gần đây ta có một thứ tốt, đợi lát nữa ta sẽ cho người mang đến đây cho nàng giải sầu."

"Là cái gì vậy?" Vừa nghe cho mình giải buồn, Thập Hoan có chút phấn khích. Ngày ngày dưỡng bệnh, không uống thuốc cũng là thay thuốc, nàng thật sự cảm thấy nhàm chán.

"Không cần đâu, ở Ninh Vương phủ muốn gì mà không có nên không nhọc không phiền Giản đại nhân phải quan tâm."

Không cần biết hắn muốn đưa gì, bởi vì Thập Hoan không cần đồ của hắn tặng. Chỉ cần Thập Hoan muốn, nàng hủy cả Ninh Vương phủ này cũng được.

Không màng quan tâm tới khẩu khí không vui của Tần Vị Trạch, Thập Hoan vui vẻ gật đầu: "Được, vậy ta chờ người đưa thứ đồ tốt kia đến đây."

Trong lòng Tần Vị Trạch tức giận uất ức không thôi, nhưng hắn vẫn không biểu hiện ra bên ngoài.

Bây giờ mà phát hỏa chắc chắn sẽ khiến Thập Hoan cảm thấy phản cảm. Hắn không muốn đẩy nàng ra xa chút nào. Đương nhiên hắn cũng sẽ không tro mắt nhìn Giản Hàn Chi thân thiết khanh khanh ta ta với Thập Hoan.

Thấy Tần Vị Trạch không phản đối, Thập Hoan có chút ngoài ý muốn.

Nếu hắn không phản đối, vậy nàng cứ tự nhiên nhận thứ tốt kia thôi.

"Chẳng những nó có thể giải buồn mà còn đảm bảo cho Vương gia từ nay không bị con mèo nhỏ nào cắn nữa." Giản Hàn Chi cười đến cao thâm khó đoán, Thập Hoan có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ hắn định đưa nàng bình xịt phòng sói?? Nhưng niên đại này làm gì có thứ đó đâu.

Bất quá nàng lại thật sự mong chờ hắn có thể cho nàng ít thứ để phòng Tần Vị Trạch này, bằng không nàng có làm hay không làm gì đi nữa tên tiểu tử này cũng sẽ mang nàng ra hôn, cứ thêm vài lần như thế nữa nàng lo lắng miệng mình sẽ trở thành lạp xưởng mất.

Tần Vị Trạch cười lạnh: "Xem ra có vài kẻ không được con mèo con nào cắn nên trong lòng không khỏi có chút oán hận rồi."

Chuyện muốn ngăn cản hắn đến gần Thập Hoan vốn là chuyện không thể. Cho nên hắn căn bản không thèm để trong lòng.

Không lâu sau, Giản Hàn Chi vừa trở về liền cho người đưa "đồ vật" kia tới.

Thập Hoan ngó trái ngó phải nhìn lên nhìn xuống, nhưng quan sát kỹ ra sao cũng thấy nó chính là một con Husky!!

Con cún này nhìn thấy Thập Hoan thì rất nhiệt tình, cứ chạy tới chạy lui xung quanh nàng. Nàng nhìn không được vờn tay ra vuốt nhẹ trán nó, về mặt tên gia hỏa này vô cùng hưởng thụ mà ngồi xổm xuống trên đất, hai mắt híp híp, thè lưỡi ra vẫy vẫy đuôi, hưởng thụ cảm giác âu yếm của chủ nhân.

Ngắm một lúc lâu, nàng vô cùng hài lòng phần lễ vật này. Nhưng rồi lại bắt đầu hoài nghi lời Giản Hàn Chi. Chỉ bằng vào con Husky này mà có thể ngăn cản Tần Vị Trạch sao?

Đưa lão hồ tới còn không biết đã ngăn được hắn chưa.

Nhưng dù thế nào nàng vẫn rất thích, vô cùng thích con cún này. Nhớ tới đủ loại biểu hiện của Husky được xem trước kia, Thập Hoan quyết định tiếp tục sử dụng cái tên "Husky" được lưu truyền rộng rãi ở thế giới kia cho con cún này.

"Husky, đi nhặt tú cầu kia lại đây đi!" Tuy một tay không thể cử động được nhưng nàng vẫn chơi với Husky rất vui vẻ.

Husky phấn chấn vui mừng chạy đi ngậm tú cầu, rồi lại quay đầu chạy về phía Thập Hoan.

Nhưng còn chưa vọt tới bên người chủ đã bị một vật thể cứng rắn từ đâu xuất hiện chắn lại.

Husky ngã xuống đất, tò mò nhìn nam nhân trước mặt. Nó cho rằng đây lại là người tới chơi cùng mình nên càng thêm hưng phấn bỏ nhào vào người Tần Vị Trạch.

Tần Vị Trạch thấy một cún lớn đang lao về phía Thập Hoan, hấn sợ con cún sẽ đụng tới miệng vết thương của nàng nên liền đứng che ở trước nàng.

Nhưng ai ngờ con cún này lại đột nhiên chuyển phần nhiệt tình kia lên người hấn. Nó liên tục nhảy lên nhảy xuống, móng vuốt vói vói lên trên người hấn.

Thấy hấn nhú mày, Thập Hoan vội gọi Husky qua bên mình.

Con cún lưu luyến rời khỏi Tần Vị Trạch, vừa chạy đến bên người Thập Hoan liền bắt đầu làm nũng, đầu dụi dụi đầu gối của nàng, ý bảo nàng mau vuốt ve nó đi.

Nàng vươn tay nhẹ vuốt chóp lông trên đầu nó. Tần Vị Trạch nhìn về mặt thoải mái của Husky, hấn lập tức bước đến định xách nó lên ném ra chỗ khác.

"Tần Vị Trạch ngồi làm gì, không cho phép chạm vào Husky của ta!"

Tần Vị Trạch vốn định dứt khoát ném nó đi cho xong việc, nhưng ai ngờ hấn lại đột nhiên cảm thấy người mình vô cùng ngứa ngáy.

Giản Hàn Chi đáng ghét, đến con cún hấn đưa tới cũng khiến người ta thấy đáng ghét nữa.

Nhìn động tác kì lạ của Tần Vị Trạch, Thập Hoan dường như nhận ra được điều gì đó, thì ra hấn dị ứng với lông cún nha.

Ôm Husky để qua một bên.

Thập Hoan lập tức tiến lên kiểm tra tình trạng của Tần Vị Trạch. Dị ứng không phải chuyện đùa, điều trị không cẩn thận sẽ gây ra mạng người.

"Mau đi thỉnh Lữ thái y đến đây!" Thập Hoan nói với Ngụy Đạt.

Thấy Thập Hoan quan tâm mình như thế, Tần Vị Trạch đột nhiên cảm thấy con cún kia cũng không quá đáng ghét như hấn nghĩ.

Rất nhanh sau đó Lữ Bất Chu đã xuất hiện.

Hấn nhìn con cún đang ngồi xồm bên cửa, nháy mắt liền thông suốt mọi chuyện.

Tần Vị Trạch không sợ cái gì hết, duy chỉ bị dị ứng với những thứ lông cún này. Chỉ cần hấn động tới mấy thứ lông cún này, toàn thân sẽ vô cùng ngứa ngáy khó chịu.

"Thế nào rồi?" Thập Hoan hỏi.

Lữ Bất Chu thu tay bắt mạch về: "Không sao cả, chốc nữa ta bốc vài loại thuốc ngăn ngứa cho hấn là được rồi. Chỉ cần hấn không chạm với con cún kia nữa là không có gì đáng lo."

"Nhưng có ảnh hưởng gì tới tính mạng không?" Thập Hoan hỏi. Nếu thật sự Tần Vị Trạch bị thương vì lông cún đó, vậy chẳng phải chính là lỗi của nàng đó sao.

"Không có, mỗi lần chạm vào con cún thì người hấn chỉ ngứa một trận thôi, ngoài ra không làm ảnh hưởng gì khác. Nhưng Thập Hoan này, con cún này người từ đâu mà có vậy?"

Chắc không có chuyện trùng hợp tới nỗi Tần Vị Trạch dị ứng với loại cún này, bên người Thập Hoan lại vừa lúc xuất hiện một con như vậy chứ.

"Là Giản Hàn Chi tặng cho ta để giải buồn."

"Thì ra là thế" Lữ Bất Chu cười đến vô cùng tà ác, xem ra sắp có trò hay để xem rồi. Nếu là Giản Hàn Chi tặng, vậy thì chắc chắn dụng ý của hấn là muốn để con cún này lúc nào cũng có thể đi theo Thập Hoan rồi.

Mà bây giờ Thập Hoan mới hiểu được ý của lời Giản Hàn Chi lúc trước. Nếu đã không ảnh hưởng tới tính mạng của Tần Vị Trạch, vậy thì con cún này chính là vũ khí sắc bén mà nàng có thể dùng để đối phó với hấn rồi.

Miễn cho hấn lại tùy tiện "cắn" nàng.

Trên người ngứa ngáy khó chịu, Tần Vị Trạch phần hận trừng con cún bên kia: "Ngụy Đạt, vút thứ này ra ngoài cho bản vương!"

"Không được!" Thập Hoan lập tức phản đối.

"Vì sao không được, bản vương không thể lại gần con cún này. Hay vì thứ này là do Giản Hàn Chi tặng nên nàng không nỡ vút nó đi đúng không!?"

Nếu thật sự ngày nào con cún này cũng đi theo Thập Hoan, vậy thì hấn lại gần nàng thế nào đây??

Mỗi lần âu yếm là mỗi lần cơ thể ngứa ngáy ít nhất mấy ngày, hấn không muốn.

"Nếu Vương gia không thể lại gần nó thì tránh không lại gần là được rồi. Như vậy ta vừa có thể giải buồn mà Vương gia cũng không cần phải lo lắng vì

con cún này mà cơ thể không khỏe nữa. Chẳng phải là tốt cho hai bên rồi sao."

Nghe lời nàng nói, Tần Vị Trạch lập tức nhũn mảy. Hắn khẽ vuốt vuốt thanh chủy thủ trong ống tay áo, chỉ cần một cái vung tay đơn giản thôi là hắn đã có thể khiến cho con cún đáng ghét này đi đòi nhà ma.

Vừa đẩy thanh chủy thủ ra khỏi ống tay áo một chút, tay hắn liền lập tức bị Lữ Bất Chu đè lại.

"Thập Hoan nói rất có lý, vậy trước tiên ngươi cứ đi sắp xếp cho con cún này một chút đi. Ta muốn ở đây nói chuyện với Vị Trạch một chút."

Thấy Tần Vị Trạch không nói gì, Thập Hoan gật đầu, xoay người đưa Husky đến hoa viên.

Đẩy tay Lữ Bất Chu ra, Tần Vị Trạch trừng mắt nhìn theo phương hướng Husky biến mất một hồi lâu.

"Vị Trạch, chẳng những ngươi không được làm đau con cún này mà ngược lại còn phải vui vẻ cho nó đi theo bên người Thập Hoan nữa mới được."

"Ta biết." Hắn thu thanh chủy thủ lại, một giây vừa rồi hắn còn thật sự muốn một đao trí mạng. Nhưng khi bình tĩnh lại, hắn biết nếu hắn thật sự giết con cún đó thì tất nhiên sẽ đúng như mong ước của Giản Hàn Chi.

Thập Hoan chắc chắn sẽ đau lòng, khổ sở, sau đó quan hệ giữa bọn họ sẽ lại lạnh băng như trước.

Một chiều này thật đúng là cao minh.

Nếu đổi lại là người khác, hắn tất nhiên sẽ không chút do dự rút ra chủy thủ. Nhưng người trước mặt hắn chính là Thập Hoan, đặc biệt là sau khi xác định được thứ cảm giác của mình đối với nàng là gì, hắn không thể làm như vậy được.

Không sao, dù để con cún kia ở đó thì thế nào. Hắn vẫn sẽ có cách làm được những việc mà hắn muốn làm thôi.

Thấy hắn thu liễm lại sát khí, Lữ Bất Chu đứng dậy, cười hỏi: "Vị Trạch, chỗ này của ngươi còn phòng trống nào không?"

"Linh Nhi muốn về đây?" Nhướn mày nhìn Lữ Bất Chu.

"Bọn ta dọn qua đây sống cùng được không?" Có chuyện tốt như vậy, sao hắn có thể bỏ qua chứ? Chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, Giản Hàn Chi thật đúng là lợi hại mới có thể khiến Giản Hàn Chi ném được tư vị đó.

Tần Vị Trạch đứng dậy chỉnh chu lại y phục: "Nếu một mình Linh Nhi đến thì có chỗ ở, mà ngươi đi theo nàng cũng không phải là không thể, chẳng qua Ninh Vương phủ không còn cái giường lớn nào cho hai người nằm nữa hết. Nên nếu ngươi không phản đối việc các ngươi ngủ riêng thì lúc nào ta cũng hoan nghênh các ngươi trở về."

Không còn giường lớn nào cho hai người cùng ngủ, cái có như vậy mà cũng có thể nói được.

Cái giường trong phòng ngủ của Ninh Vương gia hắn ước chừng có thể chứa được cả năm sáu người có được không.

Lữ Bất Chu đương nhiên hiểu rõ ý của hắn, chính là muốn xem náo nhiệt thì phải ngủ riêng với Linh Nhi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cân nhắc kỹ càng, hắn kiên quyết từ chối đề nghị này. Xem náo nhiệt vẫn không sánh bằng được về nhà ôm nương tử ngủ.

Trong mấy ngày có Husky, cuộc sống Thập Hoan thật sự quá an ổn.

Ban ngày đi dạo cùng Husky, xem nó chạy vài vòng, sủa vài tiếng, thường thường nó mà chạy đến thư phòng Tần Vị Trạch là nàng lại vội vàng kéo nó đi thật nhanh.

Thập Hoan rất cẩn thận cách li Husky, tránh để nó tiếp xúc với Tần Vị Trạch.

Ngày ngày nhìn con cún kia đi theo bên người Thập Hoan, trong lòng Tần Vị Trạch vô cùng buồn bực. Bây giờ hắn không có cơ hội đến gần nàng, chỉ cần hắn tới gần một chút, con cún kia sẽ vô cùng vui mừng mà nhào tới vây quanh hắn.

Lúc ban ngày hắn vất vả lắm mới thấy nàng đang đọc sách một mình, hắn lén đi qua định ôm nàng một cái. Nhưng con Husky kia lại đột nhiên chui từ dưới bàn lên, thò thè lưỡi vọt về phía hắn.

Thập Hoan ngồi ở một bên, bộ dạng như đang xem kịch hài: "Vương gia, lần sau vào thì đừng có lén lút nữa, nếu không Husky cắn ngài thì không tốt."

Tần Vị Trạch không có cách nào khác, đành phải từ bỏ.

Thật vất vả chờ đến buổi tối, hắn muốn lén vào phòng Thập Hoan âu yếm, nhưng con cún kia cứ nhiên lại ngồi xổm trên mặt đất nhìn hắn. Hắn mới vừa nhúc nhích một cái con cún kia liền sủa to

Hắn bắt đầu đi đánh phải dựa vào khinh công của mình mà nhanh chóng rời đi.

Ngày thứ ba, Tần Vị Trạch rốt cuộc nhận không được nữa. Bởi vì con cún kia dường như không có ý muốn rời đi, thậm chí ngày qua ngày còn càng quấn quýt đi theo Thập Hoan như hình với bóng.

Vị trí bên người nàng chắc chắn phải là hắn, chứ không phải là một con cún. Đáng giận nhất chính là Thập Hoan cứ nhiên lại ý vào mình có thứ này mà cho rằng có thể ngăn cản được hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng chốc hắn nhớ tới mấy bảo bối mà mình nuôi dưỡng.

Con báo mà lần trước Thập Hoan thấy vẫn còn ở trong tiểu viện kia. Mấy con báo đó có đã tính lớn, nhưng vẫn còn có một con được nuôi dưỡng bên cạnh hắn từ nhỏ.

Con báo kia tên là "Hành Vân", từng bước chạy đều nhẹ nhàng giống như nước chảy mây trôi, động tác nhanh gọn mà lưu loát, đặc biệt còn vô cùng hiểu ý người.

Ai nói chỉ có Giản Hàn Chi mới biết tặng lễ vật chứ, hắn cũng có thể mà.

Kết quả là ngày thứ hai, lúc Thập Hoan đang chơi đùa cùng Husky trong hoa viên thì nhìn thấy Tần Vị Trạch đang từ xa xa đi tới, mà theo bên cạnh hắn chính là một con hắc báo vô cùng xinh đẹp.

Con báo kia có bộ lông đen bóng bao bọc lấy toàn thân, không chút tí vết. Hai mắt giống như hai viên hắc ngọc to lớn, vô cùng long lanh bắt mắt.

"Tiểu Hoan Nhi, đây là lễ vật bổn vương tặng cho nàng, nàng nhất định phải vui vẻ nhận nó, không thể bất công được." Dứt lời hắn liền vỗ vỗ tay, con hắc báo kia rất nghe lời đi về phía Thập Hoan.

Nàng đã từng được thấy qua uy lực của mấy con báo trong Vương phủ. Bây giờ nhìn thấy một con báo như vậy đi về phía mình, lòng không khỏi sợ hãi.

"Ngài mau gọi nó đứng lại đi!" Thập Hoan hoảng sợ kêu lên.

"Tiểu Hoan Nhi nàng đừng lộn xộn, nếu làm ác tính của nó nổi lên quá độ mà cắn nàng thì không tốt." Hắn cố ý hù dọa nàng.

Husky thấy hắc báo từng bước tới gần chủ tử nhà mình, nó lập tức nhảy ra đứng trước Thập Hoan, một bộ dạng như đã chuẩn bị tác chiến.

Hắc báo kia cũng sẵn sàng xung trận, hắc báo xông ra không quá mấy giây đã có thể ấn được Husky xuống mặt đất. Hàm răng sắc bén của nó vừa muốn cắn xuống thì nghe Tần Vị Trạch ra lệnh một tiếng, nó ngừng lại động tác.

Nhưng móng vuốt vẫn không chế Husky như cũ, may may không cho Husky nhúc nhích được một chút.

Tần Vị Trạch lúc này mới thấy hài lòng. Như vậy vừa không làm thương tổn gì con cún này, nó cũng sẽ không thể tới quấy rầy hắn với Thập Hoan nữa. Một công đôi việc.

"Yên tâm đi, Hành Vân sẽ không cắn nó đâu." Thấy nàng đang lo lắng, Tần Vị Trạch nói.

Đã qua nhiều ngày, bây giờ khổ cực lắm mới đến gần nàng được, hắn không hi vọng sẽ lãng phí thời gian để thảo luận về vấn đề Husky này.

Lần này nàng không còn đường chạy thoát nữa, Tần Vị Trạch dần dần nhích lại gần nàng: "Tiểu Hoan Nhi, mấy ngày qua vui lắm sao?"

"Cũng vui" Nàng lén lút lui về sau, không có Husky, tiểu tử Tần Vị Trạch này rất nguy hiểm.

Lưng Thập Hoan dựa vào vách tường, mà Tần Vị Trạch kia đã ép sát tới trước mặt.

"Tiểu Hoan Nhi, để nàng thoải mái mấy ngày nay, hôm nay bổn vương cũng nên đến tìm một chút phúc lợi rồi" Dứt lời liền muốn hôn xuống.

Thập Hoan lập tức hô lên: "Dừng lại!"

"Không dừng được!" Biết nàng lại muốn giờ trò, nhưng đợi hắn lấy được chút phúc lợi trước rồi nghe nàng giờ trò sau vậy.

Nhẹ nhàng hôn nàng, lần này hắn không hề hung mãnh như lần trước.

Thập Hoan cứng đờ không dám động đậy, đột nhiên nhú mồm, miệng phát ra tiếng "um".

Tần Vị Trạch lập tức khẩn trương buông nàng ra: "Làm sao vậy, có phải cánh tay lại đau rồi không?"

Xem ra chiêu này đúng là hiệu quả. Thập Hoan nửa thật nửa giả gật đầu.

Nhìn đôi mắt kia bỗng lóe qua một tia nghịch ngợm, Tần Vị Trạch đã biết nha đầu này lại lừa mình.

Một khi đã như thế, thì cũng không nên trách hấn chơi gian lận nha.

Giã vờ mình vô cùng nôn nóng, Tần Vĩ Trạch ôm nàng quay lại tắm điện. Trước khi đi còn cố tình liếc mắt nhìn Hành Vân một cái, hắc báo kia tựa như hiểu được ý của chủ nhân, lập tức ngán Husky lại không cho nó tới gần chủ nhân.

Trở lại tắm điện, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, Tần Vĩ Trạch duỗi tay ra lột sạch y phục của nàng.

"Ngài định làm gì!" Thập Hoan níu lại cổ áo nói.

"Giúp nàng bôi được, chẳng phải cánh tay đau sao?" Thấy nàng luôn tóm chặt cổ áo không buông, hai mắt hấn híp lại: "Hay là...Nàng gạt ta?"

"Ngài gọi Trúc Đào đến đây đi."

"Không được!" Hấn kiên quyết phản đối: "Hay là nàng thật sự đang gạt ta?"

Nhìn ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm kia, Thập Hoan nhú mào: "Sao có thể!"

Vô cùng hài lòng với phản ứng của nàng, Tần Vĩ Trạch cởi cổ áo nàng xuống làm lộ ra một nửa vai ngọc, tiếp theo là băng gạc quấn quanh cánh tay hiển hiện ra ngoài.

Nhẹ nhàng cởi băng gạc xuống, Tần Vĩ Trạch nhìn nhìn miệng vết thương.

Thuốc của Lữ Bất Chu rất công hiệu, nhiều ngày qua miệng vết thương đã khép lại không ít. Hơn nữa hấn còn luôn luôn dặn dò Lữ Bất Chu là ngàn lần vạn lần không được để lại sẹo trên người nàng.

Nghiêm túc thay thuốc cho nàng, tuy hấn rất muốn chiếm tiện ích cho mình nhưng rốt cuộc cánh tay Thập Hoan vẫn quan trọng hơn.

Sau khi băng bó xong, tay Tần Vĩ Trạch nhẹ nhàng vờn về phía trước, dừng lại trên bả vai nàng.

Lòng Thập Hoan có dự cảm không lành: "Tần Vĩ Trạch, mấy ngày qua ta luôn ở cùng Husky, nói không chừng ngài mà chạm vào ta thì ta cũng sẽ khiến toàn thân ngài ngứa ngáy đó."

"Tiểu Hoan Nhi đừng có nói bậy, ta biết ngày nào nàng cũng tắm gội sạch sẽ hết, cho nên không lừa được ta đâu." Vừa dứt lời, hấn đặt một nụ hôn lên vai Thập Hoan, lại mút một chút.

Sợ nàng lộn xộn, Tần Vĩ Trạch còn đưa tay áp chế nàng lại. Đợi hấn hôn đến thỏa mãn mới rời ra, vô cùng vừa lòng nhìn thành quả trái dâu tây của mình.

"Da thịt Tiểu Hoan Nhi quả thật rất mềm."

Thập Hoan chán nản, tiểu tử này cư nhiên còn có một chiêu này.

Trong quá khứ, mỗi lần hấn thay thuốc cho nàng đều cẩn thận, hơn nữa ánh mắt không chút khác thường.

Hôm nay thế nhưng hấn lại lừa nàng, thật đáng giận!

Hơn nữa, chuyện để nàng đau đầu chính là sự xuất hiện của cái thứ gọi là Hành Vân kia, Husky bị nó áp chế vô cùng chặt chẽ.

Ngày nào Hành Vân kia cũng lười biếng canh giữ trước cửa phòng của nàng, Husky chỉ có thể lo lắng đứng xa xa.

Cứ như vậy, Tần Vĩ Trạch nghiêng ngàng tới gần nàng mà không một chút kiêng kỵ.

Xem ra Giản Hàn Chi tính đến tính lui, vẫn là tính sót một con hắc báo rồi.

Qua mấy ngày như thế, thật vất vả Tần Vĩ Trạch mới ra ngoài, Thập Hoan định dùng Nhuyễn Cân Tán đánh ngất hắc báo. Vừa ra đến cửa nàng bỗng thấy Husky vốn đang uể oải ỉu xù đột nhiên chạy về phía cửa viện.

Không lâu sau đã thấy Giản Hàn Chi xuất hiện ở đó.

Giản Hàn Chi nhìn nhìn Husky, lại nhìn sang hắc báo đang canh giữ ở cửa phòng Thập Hoan, hấn cười vuốt ve đầu Husky: "Để người chịu uất ức mấy ngày qua rồi."

Hắc báo kia nhìn thấy Giản Hàn Chi không biết vì sao lại tràn ra một tia địch ý, thấy nó đứng lên, Thập Hoan lập tức nhân cơ hội rải Nhuyễn Cân Tán ra ngoài. Nàng không hi vọng con hắc báo này sẽ nổi lên hung tính mà đã thương người ta đâu nha.

Thấy động tác của Thập Hoan, Giản Hàn Chi cười khê: "Đúng là không lúc nào người rời Nhuyễn Cân Tán được mà."

"Chẳng lẽ người muốn nếm thử mùi vị răng nanh của nó sao?" Thập Hoan vỗ vỗ tay nói.

Thấy hắc báo ngã xuống, Husky kiêu căng ngạo mạn mà bước qua người hắc báo, rốt cuộc nó cũng có thể trở lại bên cạnh chủ nhân rồi.

Thập Hoan vui vẻ vỗ vỗ đầu Husky.

"Để cảm tạ chuyện người vừa cứu ta thoát khỏi nanh báo, ta sẽ mang người đến chỗ này chơi một chút, có được không?"

Vừa nghe được đi chơi, lòng Thập Hoan trở nên háo hức không thôi.

"Đi đâu?" Thập Hoan thay một thân y phục mới rồi hỏi.

Giản Hàn Chi cẩn thận giữ cánh tay của nàng, đỡ nàng lên xe ngựa, hấn cũng ngồi xuống cạnh nàng. Nghe nàng hỏi như vậy, hấn thần bí nói: "Tới rồi người sẽ biết."

Hấn rất ít lúc thần bí thế này, bây giờ hấn không nói càng khiến Thập Hoan tò mò.

Không lâu sau Tần Vị Trạch trở về, vừa vào cửa liền thấy hắc báo nằm ngủ ngon ở cửa. Vào phòng, quả nhiên không thấy Thập Hoan đâu nữa. Lại nghe hạ nhân nói Giản Hàn Chi vừa đưa Thập Hoan ra ngoài, Tần Vị Trạch lập tức nổi cơn tanh bành.

Giản Hàn Chi này khinh người quá đáng, cư nhiên lại dám nghênh ngang vào phủ hấn đưa người đi!!

Hỏi rõ phương hướng, hấn liền phi người lên yên ngựa đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Hai người các người đều tránh ra, nàng ấy là của ta!

Edit: Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Tuy rằng đây là xe ngựa nhưng khi ngồi lên thì lại rất vững chắc, hoàn toàn không chấn động đến miệng vết thương của nàng.

Thập Hoan tâm tình vô cùng thoải mái, khó có được có thể ra ngoài một chuyến như vậy. Hình như là từ khi nàng xuyên đến đây thì chưa từng ra ngoài xem kỹ nơi này lần nào cả, được thoải mái thả lỏng giống như hôm nay thì vẫn là lần đầu tiên.

"Chúng ta đang đi nơi nào vậy?" Nàng trong lòng vô cùng tò mò hỏi.

Giản Hàn Chi lại lắc lắc đầu, nói: "Nàng đừng nóng vội, tới nơi rồi sẽ biết."

Không thể ngờ được Giản Hàn Chi lại cũng có khi làm ra vẻ thần bí, đúng thật là hiếm thấy.

Thực mau, xe ngựa liền vững vàng mà dừng lại. Giản Hàn Chi lập tức đứng dậy xuống xe, tiếp theo đó liền đỡ Thập Hoan đi xuống.

Nàng vừa ngẩng đầu lên thì thấy trước mắt là bậc thang bằng bạch ngọc rất cao, kia cuối bậc thang là một cánh cửa thật lớn sơn gỗ đỏ, mặt trên viết ba chữ "Miếu Nguyệt Lão".

Miếu Nguyệt Lão?

Tới nơi này chẳng phải là để cầu nhân duyên hay sao?

Giản Hàn Chi liền cười cười vươn tay, nói: "Hôm nay là Lễ cầu duyên mà Miếu Nguyệt Lão tổ chức mỗi năm một lần, trong kinh thành có rất nhiều công tử tiểu thư đều nhân dịp này mà cầu được mối nhân duyên tốt cho mình nên là ở đây lúc này vô cùng náo nhiệt. Hơn nữa nghe nói vị Nguyệt Lão này cực kỳ linh nghiệm, cho nên ta mang nàng đến đây nhìn xem thế nào."

"Muội thấy không bằng chúng ta đi nơi khác đi dạo đi, nơi này đông người quá." Giản Hàn Chi cư nhiên lại mang nàng đi tới nơi này, tuy nói là thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên[1], nhưng là nàng vẫn là không nghĩ muốn đi lên đó.

([1]: "Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên—Vô duyên đối môn bất tương thức" (Nếu có duyên thì ngàn dặm cũng có sợi dây cột lại, Còn không duyên với nhau thì ở đối diện cũng chẳng biết nhau. Tương tự như hai câu rất phổ biến là: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ--Vô duyên đối diện bất tương phùng.)

Rốt cuộc là cảm giác của nàng đối với Giản Hàn Chi vẫn chỉ giống như đối với băng hữu mà thôi, nàng cũng không nghĩ muốn gây ra cho hấn hiểu lầm gì.

Thấy nàng như vậy có chút chần chờ, Giản Hàn Chi liền không nói không rằng mà lôi kéo nàng hướng bậc thang mà đi đến.

Tay của hắn thực là ấm, lực đạo lôi kéo nàng cũng rất vừa phải, chính là vô luận nàng làm như thế nào đều tránh không thoát khỏi tay hắn.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy bên trong có một cây đại thụ, nhìn cây kia lớn đến mức mà năm sáu người trưởng thành chắc mới có thể ôm lấy hết được. Đặc biệt hơn là trên các cành cây đều thấy treo đầy các sợi đồng tâm kết [2].

([2]: Đồng tâm kết: là sợi dây được kết từ những dây vải màu đỏ mang ý nghĩa kết duyên.)

Đồng tâm kết hồng hồng đan xen với nhau thành từng mảng đỏ rực, Thập Hoan ngửa đầu lên liền nhìn thấy đồng tâm kết được trên đỉnh cây đại thụ kia. Cây này thật là cao a, trèo lên trên nhất định là không dễ dàng chút nào.

Bên cạnh cây đại thụ còn có một cửa hàng nhỏ, bên trong chuyên môn làm ra một loại thẻ bài. Nghe nói là chỉ cần viết tên người trong lòng của chính mình lên thẻ bài đó liền có thể nhận được hồi báo, tương truyền rằng nó vô cùng linh nghiệm.

Vì là Lễ cầu duyên nên hôm nay có rất đông cả trai lẫn gái đi vào Miếu Nguyệt Lão này.

Tuy rằng người rất nhiều, nhưng chính là một chút cũng không chen chúc nhau. Dù là vậy thì Giản Hàn Chi vẫn như cũ đứng ở một bên che chở cho cánh tay đang bị thương của Thập Hoan.

Hôm nay tuy rằng là đi ra ngoài chơi, nhưng là hắn tuyệt đối không thể để cho Thập Hoan chịu bất kỳ tổn thương nào được.

Nàng thật ra rất là hiếu kì, nơi này cùng với Miếu Nguyệt Lão mà nàng từng thấy không hề có điểm nào giống nhau. Đằng sau đại điện cư nhiên còn có một hồ nước, bên trong hồ còn có thể nhìn thấy từng con cá đang vui sướng mà tung tăng bơi lội.

Chung quanh đây cả trai lẫn gái từng nhóm đều rất sôi nổi mà ở trước mặt Nguyệt Lão cầu mong được chấp thuận với hi vọng có thể cùng người trong lòng mình kết thành mối lương duyên.

Giản Hàn Chi lôi kéo Thập Hoan đi đến cửa hàng nhỏ trước mặt kia, chỉ thấy ở bên trong có một lão nhân đang cẩn thận mà điêu khắc một đám thẻ bài nhỏ. Thập Hoan liền cầm một cái lên xem thử, tay nghề của lão nhân này thật đúng là tinh xảo.

“Thập Hoan, nàng viết một cái đi.” Giản Hàn Chi cầm lấy cây bút đưa cho nàng rồi nói.

Thấy cây bút kia cư nhiên lại đưa đến trước mặt mình, Thập Hoan lập tức ngậm ngẫn cả người, nàng chỉ là muốn nhìn xem thôi, đâu có ý muốn viết lên đó.

“Cái này thực là rất linh nghiệm a. Chỉ cần viết tên người trong lòng của mình lên trên, Nguyệt Lão sẽ phù hộ cho các người được ở bên nhau.” Bên cạnh có một người bộ dáng thư sinh nói.

“Tiểu Hoan Nhi vẫn là viết một cái thì tốt hơn!” Một thanh âm lạnh như băng truyền tới, Thập Hoan lập tức quay đầu nhìn lại, cư nhiên lại thấy Tần Vĩ Trạch đứng ở phía sau.

Hắn không phải là có việc sao? Như thế nào lại xuất hiện ở nơi này?

Giản Hàn Chi không chút nào ngoài ý muốn nói: “Vương gia bước chân nhưng thật đúng là mau.”

“Kia cũng không đuổi kịp Giản đại nhân đây lợi dụng chu toàn mọi việc, cư nhiên là bốn vương chân trước mới vừa bước ra khỏi phủ, thì chân sau Giản đại nhân liền từ trong vương phủ đem người mang đi.” Tần Vĩ Trạch tiến lên đi đến đứng bên tay phải Thập Hoan, thuận tay liền cầm lấy một cây bút khác đưa tới cho Thập Hoan, nói: “Hoan Nhi ngoan, nàng mau viết một cái đi.”

Hắn nói chuyện thật là vô cùng ái muội, làm cho những người đang vây xem bên cạnh trong lúc nhất thời đều ngậm ngẫn cả người.

Nguyên bản mọi người đều cho rằng vị cô nương này cùng người đi bên cạnh chính là một đôi tình nhân, nhìn hai người này bất luận tướng mạo hay là khí chất đều vô cùng xứng đôi a.

Nhưng là hiện tại cư nhiên lại tới thêm một cái một cái bạch y nam tử, quanh thân nam tử này đều tản mát ra loại khí chất người sống chó đến gần làm cho mọi người không tự giác được mà thu mất lại. Chính là từ trong miệng hắn lại có thể nói ra lời nói ôn nhu như thế, xem ra là cùng cô nương này có quan hệ thân mật là điều không thể nghi ngờ. Tất cả mọi người ở đây đều không có rời đi mà trái lại còn đứng ở một bên để xem trò hay.

Lúc này thật là làm cho Thập Hoan khó xử, bên trái là Giản Hàn Chi, bên phải lại là Tần Vĩ Trạch, hơn nữa hai người bọn họ mỗi người đều đưa một cây bút đến trước mặt nàng.

Thập Hoan vô cùng là hối hận chính mình vì cái gì lại cầm cái thẻ bài này lên, đúng là không có việc gì tự dung lại rước thêm chuyện vào người hay sao?

Hiện tại nhưng thật là tốt a, hai người này mỗi người đứng ở một bên mà nhìn chăm chăm chính mình, nàng nếu là không viết gì thì chỉ sợ hai người này hôm nay sẽ không đơn giản là chỉ dừng lại ở đây.

“Chúng ta đi nơi khác nhìn xem trước đi, chút nữa muộn trở lại thì viết cũng được mà.”

“Không được!”

Hai người bọn họ cứ nhiên lại trầm miệng một lời mà nói.

Thập Hoan bây giờ đầu đầy hắc tuyến, bọn hắn ở giữa quả thực là chỉ có ở thời điểm như thế này mới trở nên ăn ý vô cùng.

Linh Nhi ở phía xa đã nhìn thấy nơi này có rất nhiều người, liền lôi kéo Lữ Bất Chu chạy tới xem xem. Không nghĩ tới cứ nhiên lại nhìn thấy ba người ca ca, Thập Hoan và Giản Hàn Chi cùng đứng ở chỗ này.

Lữ Bất Chu thấy thế một bên giữ chặt Linh Nhi không cho nàng tiếp tục chạy loạn, một bên lại cười đến vô cùng đắc ý. Chẳng phải là không cho hắn đến vương phủ xem kịch vui hay sao, bây giờ hắn chính là lại có thể ở chỗ này xem a. Hơn nữa Giản Hàn Chi cùng Tần Vĩ Trạch so với Husky cùng Tần Vĩ Trạch quyết đấu quả thật là kịch tính hơn nhiều.

Bất quá là đem Giản Hàn Chi cùng Husky đánh đồng giống như là có gì đó không đúng cho lắm.

Mặc kệ nó! Có thể nhìn đến bộ dáng ghen của Tần Vĩ Trạch quả thực là so với lên trời hái sao còn khó hơn nhiều.

Nhiều năm như vậy đúng là chưa từng thấy qua Tần Vĩ Trạch chạm vào nữ nhân nào, nếu không phải hắn là đại phu thường xuyên vì tên này mà chán tởm sức khỏe thì quả thực là chính hắn cũng phải hoài nghi Tần Vĩ Trạch có phải hay không có cái bệnh gì trong người không tiện nói ra.

“Ca ca, các người đang làm cái gì a?” Linh Nhi cười tủm tỉm tiến lên nói, nhìn động tác của bọn họ nàng nháy mắt đã hiểu rõ mọi chuyện, bất quá là vẫn cố tình giả bộ hỏi.

Tần Vĩ Trạch vừa nhìn thấy người đến là Linh Nhi, ngữ khí tức khắc nhu hòa đi không ít: “Huynh chính là đang chờ Tiểu Hoan Nhi viết tên của người trong lòng mình đâu.”

Tuy rằng Linh Nhi nàng cũng thực thích Hàn Chi ca ca nhưng là nàng lại càng thêm hy vọng Thập Hoan viết chính là tên ca ca của mình

“Thập Hoan người viết nhanh lên một chút a, để mọi người xung quanh phải đợi thì thật là không tốt đâu.” Lữ Bất Chu một bên châm ngòi thổi gió nói.

Đang lúc Thập Hoan vô cùng khó xử thì đột nhiên từ bên ngoài vọt vào tới một cái hắc y nhân, một bên đánh tới một bên lui, phía sau đó chính là một đoàn người bịt mặt trong tay cầm đao đang từng bước ép sát.

Mọi người vừa thấy nhiều người xông tới như vậy thì tức khắc sợ tới mức chạy tán loạn bốn phía, tiếng la hét truyền tới bên tai không dứt.

Tần Vĩ Trạch cùng Giản Hàn Chi lập tức đem Thập Hoan bảo hộ ở phía sau người, còn Lữ Bất Chu thì đem kéo Linh Nhi vào trong ngực.

Nhiều người như vậy lại chỉ đuổi giết một người, thật đúng là tình tiết mà trước kia chỉ thấy trình diễn trong TV cứ nhiên là hôm nay lại có thể tận mắt chứng kiến. Bất quá hắc y nhân kia võ công vô cùng cao, không chút nào sợ hãi trước những kẻ bịt mặt đó.

Mấy người bọn họ ở một bên nhìn xem hắc y nhân kia thì thấy thì thấy võ công của người này thực là vô cùng kỳ quái, không có bất luận bài bản gì mà giống như mỗi chiêu xuất ra đều là tùy tâm sở dục [3], nhưng chính là mỗi một chiêu ấy trên thực tế lại là chiêu thức vô cùng hữu dụng.

([3]: Tùy tâm sở dục: là tùy theo tâm nguyện, ý muốn của cá nhân mà làm ra một hành động nào đó. Hơn nữa còn làm ra hành động này một cách rất dễ dàng, không có gì khó khăn)

Mọi người chạy đi thật là nhanh chóng, thoáng cái trong sân lớn như vậy chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Bọn người bịt mặt thế nào cũng không thể tưởng tượng được cứ nhiên lại còn có người dám ở nơi này xem náo nhiệt, liền giơ đao hướng tới bên này mà bổ xuống.

Tần Vĩ Trạch không chút nào do dự vút quạt xếp trong tay ra, nó lập tức liền đánh trúng vào ngực của tên bịt mặt kia. Ngay sau đó khi cây quạt quay trở về lại được Tần Vĩ Trạch một phen mà tiếp nhận, nhưng là người bịt mặt kia lại che ngực lộ ra biểu tình vô cùng thống khổ.

Lại có một thanh trường đao chém tới, Giản Hàn Chi liền nghiêng đầu tránh né sau đó lập tức trở mình giữ chặt tay cầm đao người nọ, tiếp theo đó hắn liền dùng sức một chút liền nghe được tiếng kêu thảm thiết của người nọ.

Bọn họ tuy rằng đều đang đánh nhau, chính là nửa nước cũng không có rời khỏi Thập Hoan, gắt gao mà đem nàng cùng Linh Nhi bảo hộ ở bên trong.

Lữ Bất Chu có chút không kiên nhẫn, hôm nay hiếm khi trời đẹp như vậy thế mà lại bị bọn chúng quá hư. Một tia sáng lạnh lẽo hiện lên trong mắt hắn, chỉ thấy sau đó hắn liền nhẹ nhàng điểm mũi chân mà phi thân tiến lên, tung ra độc được xinh đẹp của mình trong không trung vẽ nên một đường cong hoàn mỹ.

Thập Hoan ở trong lòng thật lâu mà cảm thán, tên nam nhân thật đúng là *** bao, rải chút độc được còn muốn phiền toái như vậy.

Lữ Bất Chu liền xoay người một cái trở lại bên người Linh Nhi, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ tay, trong miệng đếm: “Một, hai, ba!”

Hắn vừa dứt lời thì những cái người bịt mặt đó cứ nhiên lại toàn bộ ngã xuống đất không thể động đậy.

Hắc y nhân kia thấy nhiều người đều ngã xuống đất như vậy, hưng phấn cực kỳ mà nói: “Thật là vô cùng lợi hại, xin hỏi vị huynh đài này được kia ở nơi nào có bán, ta cũng muốn đi mua một chút.”

“Đây là phương thuốc độc nhất vô nhị của ta, thứ lỗi không thể truyền ra ngoài.” Nam nhân này thật đúng là không khách khí chút nào, bất quá Lữ Bất Chu chính là lại quả quyết cự tuyệt.

“Có phúc thì phải chia cho mọi người cùng hưởng đâu!” Hắc y nhân kia vừa nói xong liền muốn tiến lên, lập tức bị Tần Vị Trạch ngăn cản lại.

Bọn họ hiện tại cũng không biết thân phận thật của hắn, lúc này vừa mới đánh nhau nên cũng không có thấy rõ, hiện giờ nhìn kỹ xuống dưới liền phát hiện nam nhân này làn da có chút đen, tuấn mi nhẹ cong lên, cười hi hi mà nhìn những người ở trước mắt.

Đột nhiên lúc đôi mắt hắn đảo qua Thập Hoan tức khắc liền ngậy ngấn cả người, nhin không được vờn tay xoa xoa đôi mắt cẩn thận mà nhìn lại một lần nữa.

Mà ngay lúc này Thập Hoan cũng vô cùng tò mò mà đánh giá người nam nhân này, không nhìn được mà bị động tác của hắn làm cho tức cười. Nam nhân này giờ tay nhắc chân đều lộ ra một cỗ tính tình trẻ con, có loại ý vị vui vẻ của nhân gian. Tuyệt đối là cùng với Tần Vị Trạch bộ dáng thâm trầm kia hay Giản Hàn Chi ôn tồn lễ độ chính là một trời một vực.

Thấy hắn nhìn Thập Hoan, Tần Vị Trạch liền cảm thấy không vui, che ở trước mặt Thập Hoan lạnh giọng hỏi: “Ngươi là người phương nào? Bọn họ vì sao lại đuổi giết ngươi?”

Nhưng là hắc y nhân kia cũng không trả lời gì, đột nhiên hắn liền tránh đi Tần Vị Trạch che ở trước mà nhắm về phía của Thập Hoan chạy tới.

Giản Hàn Chi lập tức đem Thập Hoan bảo vệ ở sau người mình, chính là người nọ thân hình vô cùng nhanh, hắn lập tức lách mình mà đi qua. Bên này Lữ Bất Chu vừa mới lấy độc được ra thì người nọ đã đi tới trước mặt Thập Hoan rồi.

“Nhóc con à, ta đã trở về rồi à!” Người nọ thập phần kích động, ôm chặt lấy Thập Hoan rồi nói.

Thập Hoan liền gian nan mà tránh đi cánh tay trái của mình để không bị hắn làm bị thương, nhưng là Giản Hàn Chi thần sắc liền trở nên có chút lạnh lẽo, lạnh giọng nói: “Buông nàng ấy ra!”

Mà Tần Vị Trạch lại trực tiếp dùng chân đá cây đao dưới đất lên, phi thân đao thẳng tắp mà hướng đến giữa lưng của hắc y nhân kia.

Chỉ thấy sau đó hắc y nhân kia liền ôm Thập Hoan nhẹ nhàng mà né tránh, đặc ý hướng về phía bọn họ làm một cái mặt quỷ.

Chính là hắn đột nhiên cảm thấy người mình ôm trong lòng đang vô cùng thống khổ mà nhúu chặt mày lại, hắn liền nhanh tay buông nàng ra thì nhìn thấy nàng lập tức ôm chặt lấy cánh tay trái, nhất thời làm cho hắn vô cùng ảo não mà tự đâm vào đầu mình mấy cái.

“Nhóc con ngươi bị thương ư? Là ai khi dễ ngươi, ngươi nói cho ta biết đi, ta sẽ giúp ngươi báo thù.” Hắn khẩn trương mà lôi kéo Thập Hoan nhìn xem nàng lúc này như thế nào, thật hận không thể cởi bỏ hết quần áo của nàng ra để xem xét thương thế trên người nàng.

Cũng may chỉ là đụng phải nên có chút đau, miệng vết thương cũng không có vỡ ra.

Tần Vị Trạch liền phi thân tiến lên từng chiêu áp sát, mà Giản Hàn Chi cũng đi đến gia nhập cùng hắn. Hai người bọn họ lập tức cùng liên thủ, trợ giúp lẫn nhau vô cùng ăn ý.

“Bọn họ liên thủ thì tất nhiên là không tới ba chiêu liền sẽ đem tên kia bắt lại.” Lữ Bất Chu một bên cười ha ha một bên thì bắt mạch cho Thập Hoan nói.

Trên đời này chỉ sợ là nếu hai người bọn họ cùng liên thủ thì người có thể làm cho bọn họ sử dụng đến hơn ba chiêu thật đúng là chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đáng tiếc là hai người này vẫn luôn là đối thủ của nhau, vì vậy mà cơ hội có thể thấy bọn họ cùng nhau liên thủ thì thật là vô cùng hiếm có.

Chính là hắc y nhân kia lại cảm thấy trận này bị đánh đến thì thật là không thể hiểu được làm sao, nói: “Ta nói các ngươi đang làm gì vậy hả, vừa mới này không phải là còn tốt lắm sao, thế nào mà bây giờ lại nói đánh liền đánh, liền đến tiếp chiêu cũng không nói một lời.”

Hai người bọn họ nghe xong cũng không có trả lời mà chỉ chăm chăm tiến về phía trước để tấn công.

Nhưng là người này cứ nhiên lại có thể kiên trì tới chiêu thứ mười, thật đúng là làm cho Lữ Bất Chu đối với hắn phải lau mắt mà nhìn lại.

Võ công cao thâm như thế, hơn nữa chiêu thức lại vô cùng quái dị, người này rất có khả năng là đồ đệ của vị diện khủng đạo nhân kia.

Tương truyền rằng diện khủng đạo nhân này năm đó sử dụng võ công chính là độc nhất thiên hạ, không hề có bài bản gì đáng nói mà lúc ra chiêu thì lại vô cùng tùy tâm sở dục, làm cho trong lúc nhất thời trên giang hồ không người nào có thể phá giải được con đường tu luyện này của hắn.

Chỉ là sau này điên khùng đạo nhân kia liền thu nhận một đồ đệ, truyền thụ xong tuyệt học cả đời của mình liền ẩn cư sống trên núi.

Hiện giờ xem ra, điều này thật đúng là rất có khả năng.

Người nọ bị Tần Vị Trạch một chưởng đánh ngã xuống đất, liền che lại nơi ngực đang đau nhức, nói: “Không chơi nữa không chơi nữa, các ngươi một chút đều không chơi đẹp. Nhóc con à, bọn họ khi dễ ta!”

Thấy hấn cư nhiên lại còn dám cùng Thập Hoan mất đi mày lại, Tần Vị Trạch thật muốn một kiếm mà kết liễu hấn ngay tại đây.

“Các ngươi mau dừng tay!” Thập Hoan liền kêu bọn họ dừng lại, tiến lên đi đến trước mặt của người nọ.

Kia hắc y nhân từ trên mặt đất lộn mình một cái như cá chép mà đứng dậy, cười hi hi muốn đi đến bên người Thập Hoan, nhưng là lại bị Giản Hàn Chi ngăn cản.

“Nhóc con, bọn họ đều là ai a? Tuy rằng võ công thật đúng là không tồi, chính là cũng quá hung dữ rồi. Cái người kia chính là một khối băng a, còn cái người này quả thực đúng là một tên tiểu diện hồ[4].” Hấn chỉ chỉ Tần Vị Trạch cùng Giản Hàn Chi mà nói.

([4]: Tiểu diện hồ: có nghĩa là con hồ biết cười í chỉ những người ngoài mặt cười cười nhưng trong lòng thì vô cùng nham hiểm)

Thập Hoan liền cười trộm một cái, thật đúng là lần đầu tiên có người dám nói hai người bọn họ như vậy.

Bất quá nàng lập tức thu hồi lại tâm tư, nói: “Ngươi nhưng là nhận sai người rồi, ta không phải là nhóc con gì cả, hơn nữa ta cũng không có quen biết ngươi.”

Vừa nghe thấy nàng nói như vậy, Lăng Từ Quy biểu tình lập tức trở nên ủy khuất không thôi.

“Vị công tử này, nói vậy là ngươi nhận nhầm người rồi, cho nên thỉnh công tử rời đi cho.” Giản Hàn Chi như cũ ngăn ở trước mặt hấn mà nói.

Tần Vị Trạch thật ra là thực vừa lòng khi Tiểu Thập Hoan nói như vậy, hấn nhưng là không hy vọng bên người nàng lại xuất hiện thêm một nam nhân khác.

“Nhóc con, ngươi là đang trách ta đi mà không từ giả hay sao? Ta bị sư phụ bắt tới học võ công, chính là ta luôn liều mạng để luyện công vì mong muốn có thể mau chóng học xong để trở về tìm ngươi a.” Hấn thật sự vô cùng nôn nóng mà nói.

“Nhưng là ta thật sự không có quen biết ngươi, ta cũng không gọi là nhóc con.”

“Ngươi đương nhiên không gọi là nhóc con rồi, ngươi kêu là Hấn Thập Hoan, ta kêu là Lăng Từ Quy. Năm đó thời điểm chúng ta gặp nhau ngươi vừa đen lại vừa gầy, ngày mùa đông lạnh như vậy da của ngươi chính là đều nứt nẻ cả a. Đoạn thời gian đó ta ở phủ tướng quân chính là mỗi ngày đều tìm ngươi đi chơi, bệnh nứt da kia của ngươi cũng là do cha ta giúp ngươi chữa khỏi đâu.”

Thập Hoan bây giờ đã không phải là "Thập Hoan" của trước kia nữa, vì vậy cho nên nàng tự nhiên sẽ không nhận ra được Lăng Từ Quy.

Lúc Tần Vị Trạch nghe được sự tình trước kia của Thập Hoan liền không khỏi nhủ mày, rốt cuộc trước kia nàng đã phải chịu bao nhiêu khổ cực rồi?

“Ta bị từng thương ở đầu cho nên là sự tình trước kia đều không còn nhớ rõ nữa.” Nàng trong giọng nói đều có chút bất đắc dĩ mà nói, chỉ có thể dùng cái lý do này để ứng phó mà thôi. Nếu Thập Hoan thật mà thật sự còn sống thì hấn là sẽ vô cùng cao hứng vì bằng hữu cũ trở về thăm nàng ấy đi.

Lăng Từ Quy vừa nghe xong liền trở nên nóng nảy, nói: “Tại sao lại là như vậy? Nhóc con, ngươi đừng lo lắng, ta đưa ngươi đi tìm Lữ thần y. Y thuật của hấn ta chính là thiên hạ đệ nhất, nhất định có thể trị khỏi cho ngươi.”

“Người ngươi nói có phải là Lữ Bất Chu Lữ thần y?” Thập Hoan nhìn nhìn người bên cạnh kia một thân y phục màu hồng *** bao Lữ Bất Chu kia nói.

“Chính là người đó!”

Lữ Bất Chu nghe xong liền lập tức cao cao mà giọng cảm lên, xem ra y thuật của hấn đúng là không tồi đâu.

Thập Hoan chỉ chỉ Lữ Bất Chu ở đối diện với Lăng Từ Quy nói: “Vậy thì chính là hấn!”

Nghe xong những lời này, Lăng Từ Quy liền một bước dài tiến lên bắt lấy Lữ Bất Chu, nói: “Lữ thần y a, nếu ngươi có thể trị khỏi cho nhóc con, ta nguyện ý tặng cho ngươi một vạn lượng hoàng kim.”

Một vạn lượng hoàng kim? Lữ Bất Chu khẽ vuốt vuốt chính mình cảm, số tiền này nếu mà kiếm được thì thật là tốt.

“Chờ đến lúc ngươi có vạn lượng hoàng kim rồi nói sau.” Tần Vị Trạch liền lạnh lùng mà nói.

Lăng Từ Quy nghe xong lập tức xoay người: “Những cái này ta đều đã có biện pháp a. Ta nghe nói ở trong Ninh Vương phủ nhưng là có hơn vạn lượng hoàng kim cho nên ta đây nhưng thật ra nguyện ý trợ giúp cho Ninh Vương gia thanh toán gọn gàng sạch sẽ kho hàng này của hấn.”

Thập Hoan quả thực là bị lý luận thần thánh của người nam nhân này làm cho dở khóc dở cười, nàng thật sự rất là hiếu kì nếu như hẳn biết được người trước mắt mình chính là Ninh Vương gia thì sẽ có cảm tưởng như thế nào?

“Nơi đó của bốn vương nhưng là đang thiếu một người trông kho a, bốn vương thật ra là có thể suy xét đến việc đem người đặt ở trước cửa kho để canh giữ!” Tần Vị Trạch ôm cánh tay mình mà lạnh lùng nói.

Lăng Từ Quy trong nháy mắt liền hóa đá, không nghĩ tới ở đây cư nhiên lại gặp phải chính chủ.

Bất quá là không quan hệ, Ninh Vương phủ hẳn không phải là chưa từng đi qua. Thời điểm hai năm trước hẳn còn đi vào đó mấy lần, mỗi lần đều nghênh ngang mà từ kho hàng đi vào, trong nơi đó chính là rất nhiều đồ tốt a.

Đương nhiên là chuyện này tuyệt đối không thể để cho Ninh Vương gia biết được.

Thập Hoan nhìn hẳn biểu tình biến đổi thất thường, nói: “Bọn họ vì cái gì lại đuổi giết người đâu?”

Nhìn những người bị mặt nằm đầy trên đất kia, Lăng Từ Quy liền bĩu môi: “Còn không phải là do cái chức võ lâm mình chủ gì kia sao, tỷ thí võ công thua cư nhiên lại không chịu nhận, ngược lại còn muốn vu hãm ta bằng cách chơi trò ám chiêu, sau đó lại còn phái người tới đuổi giết ta. Bọn họ cái gì mà danh môn chính phái chứ, ta khinh!”

Tần Vị Trạch biết lời của người này nói chính là sự thật, bởi vì tin tức truyền đến đây mấy ngày trước cùng với lý do thoái thác của hẳn là hoàn toàn giống nhau. Nếu người này thật sự không có ác ý gì thì như vậy là hẳn đến đây để tìm Thập Hoan tất nhiên là điều không thể nghi ngờ gì.

Tần Vị Trạch nhíu nhíu mày, nói: “Không có việc nữa thì người có thể rời đi rồi, nơi này không có người mà người muốn tìm đâu.”

“Người nói có hay không khả năng nhóc con của người là cô nương nhà người khác không. Có thể là người nhận sai người rồi đó, vẫn là nên đi đi thôi.” Giản Hàn Chi cư nhiên cũng ở một bên hát đệm mà nói.

Lăng Từ Quy nhìn nhìn hai người này, tức khắc liền giận dữ mà nói: “Các người hai cái người này đừng có mơ tưởng mà độc chiếm nhóc con của ta. Nhóc con a trên ngón tay cái bàn tay phải của người có phải hay không có lưu lại một vết sẹo nhỏ do năm đó bị nứt da mà thành? Nhóc con, người mau vươn tay ra đi, nếu là trên tay người không có vết sẹo ấy ta lập tức liền rời đi.”

Thập Hoan theo bản năng mà xem ngón tay cái trên bàn tay phải của mình, quả thực đúng là tới gần chỗ huyết hồ khẩu[5] thì thấy có một vết sẹo tròn lớn bằng hạt đậu.

([5]: Huyết hồ khẩu: là huyết ở vùng hồ khẩu, có hình dạng giống như chỗ gấp nhau (Hộp) của miệng hang (Cốc) nên có tên gọi là Hộp Cốc hoặc Hồ Khẩu.

- Cách xác định vị trí:

Tự lấy huyết cho mình: Khép khít các ngón tay trên bàn tay, sau đó áp ngón cái vào ngón trỏ tạo thành một khối cơ nổi lên, đó là vùng huyết. Dùng tay kia ấn day vào thấy các giác tê tới tận đầu ngón tay út, lúc đó bạn đã sờ đúng huyết.)

“Nhóc con, bây giờ ta sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa!” Lăng Từ Quy nói xong liền muốn xông lên đi. Chính là ngại mọi người đều đang ở chỗ này, hẳn chỉ có thể dùng ánh mắt trông mong mà nhìn Thập Hoan.

“Lăng Từ Quy phải không? Ta nhất thời là nhớ không nổi sự tình trước kia, khả năng phải rất lâu sau mới có thể nhớ lại. Không bằng..... Người cứ đi trước làm xong chuyện của mình, chờ ta nhớ được hết mọi chuyện thì người lại quay trở về tìm ta.”

“Ta sẽ không rời khỏi đây, ta có thể giúp nàng cùng nhau hồi tưởng!” Lăng Từ Quy lập tức kiên quyết mà cự tuyệt!

Nhìn Tần Vị Trạch kia sắc mặt càng ngày càng khó coi, nàng thật sự sợ là Tần Vị Trạch lửa giận đi lên thì sẽ trực tiếp đem Lăng Từ Quy mà chém xuống.

Thấy Tần Vị Trạch trừng mắt nhìn mình, Lăng Từ Quy không chút khách khí nào mà trừng trở về, nói: “Làm gì hà, người không đồng ý?”

“Tiểu Hoan Nhi là người của bốn vương, người nhưng là đã nghe rõ chưa hả? Cho nên bây giờ người có thể đi được rồi đấy!”

“Nàng ấy đã cùng người thành thân hay sao? Nếu là không có, vậy thì người liền không có tư cách mà ngăn cản ta.” Lăng Từ Quy mới là không sợ Tần Vị Trạch đâu.

Giản Hàn Chi cười khê, nói: “Vị huynh đài này, Thập Hoan cùng tại hạ đã có hôn ước rồi.”

“Chỉ là có hôn ước thôi mà, lại không phải là đã thành thân. Nhóc con nàng nói xem có phải hay không?”

Ở trong lòng Lăng Từ Quy, nhóc con chính của một mình hẳn. Năm đó trong quãng thời gian nan nhất mà nhóc con phải trải qua thì vẫn luôn là hẳn ở cạnh bên người nàng. Chỉ mới mấy năm nay không gặp, cư nhiên bên người nàng lại nhiều ra mấy tên nam nhân thú vị như vậy, thật là chán ghét mà!

Đắc ý mà nhìn hai cái nam nhân này đen mặt lại, Lăng Từ Quy cười nói: “Nếu các người không phục thì chúng ta có thể đánh một trận, bất quá là ta nói

trước, các người không thể cùng nhau tiến lên, chúng ta là muốn đơn độc đánh nhau a!”

Thật đúng là lần đầu nhìn thấy người có da mặt dày như vậy!

Tần Vị Trạch liền mặc kệ hắn, đi qua kéo Thập Hoan trở về Ninh Vương phủ.

“Nhóc con nằng muốn đi nơi nào, ta liền đi nơi đó.” Hắn lập tức đuổi kịp tiến đến nói.

“Cút đi!” Tần Vị Trạch lập tức phẫn nộ mà nói. Người này giống hệt như thuốc cao da chó vậy, dính lên thì cũng dùng móng vuốt mà nghĩ muốn xé đi xuống. Có một Giản Hàn Chi đã đủ phiền toái rồi, cư nhiên bây giờ lại mọc ra một cái Lăng Tử Quy!

“Ninh Vương gia thật đúng là bác học đa tài, thỉnh cầu ngài làm mẫu một chút này cút đi hắn là làm như thế nào a?” Lăng Tử Quy không sợ chết mà nói.

Thập Hoan vừa nghe những lời này của hắn xong làm cho nàng đứng ở một bên mà cười đến cong eo. Những người khác ở bên cạnh cũng đều cảm thấy buồn cười.

Tần Vị Trạch đột nhiên nở một nụ cười tà ác, nhanh chóng từ trong ống tay áo của Thập Hoan lấy ra một cái bình nhỏ rồi lập tức trở tay mà đổ toàn bộ lên mặt Lăng Tử Quy, nói:

“Người phải hảo hảo ở chỗ này nắm rõ như thế nào cút đi! Lần sau nếu mà để cho bốn vương lại nhìn thấy người dây dưa cùng với Tiểu Hoan Nhi của ta, bốn vương tất nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ như hôm nay đâu!” Vừa dứt lời hắn liền bế Thập Hoan lên nghênh ngang mà đi.

“Tên Ninh Vương gia đáng chết này, tiểu gia ta nhất định là đem nhóc con đoạt lại sau đó sẽ tới hủy đi vương phủ của người!” Lăng Tử Quy đưa đôi tay đang mềm nhũn của mình mà chỉ về phía bóng dáng đáng giận kia hô to.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Lăng Tử Quy đấu với Tần thú

Edit: Tiểu Pi + Tiểu Mật

Beta: Ahkung

Vốn dĩ là một ngày thật đẹp để cầu duyên lại bị người ta phá cho tan tành, hơn nữa còn nháo đến ồn ào huyền não như vậy. Tần Vị Trạch ôm Thập Hoan vừa muốn lên xe ngựa liền nhìn thấy phủ doãn [1] kinh thành mang theo một tốp đông thị vệ chạy tới.

[1] Phủ doãn là chức danh tương đương Tổng đốc, chức danh Phủ doãn chỉ áp dụng tại kinh đô.

Nhìn thấy Ninh Vương gia, bọn họ lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Hạ quan đến chậm, thỉnh Vương gia thứ tội.”

“Đứng lên đi. Bên trong cũng không có bá tánh bị thương, bắt toàn bộ đám người quấy rối bên trong lại thẩm vấn.” Tần Vị Trạch lạnh giọng, nói.

Nghe hắn nói vậy, Thập Hoan không khỏi nhú mày, Lăng Tử Quy còn ở bên trong, nếu thật sự bị bắt thì không biết đến khi nào mới được thả ra.

“Từ từ!” Thập Hoan hô lên.

Tần Vị Trạch mất diếc tai ngo, ôm nàng lên xe ngựa. Ngay sau đó, Giản Hàn Chi cùng Linh nhi và Lữ Bất Chu cũng cùng lên theo. Không một ai có ý muốn dừng lại, Thập Hoan nôn nóng hỏi: “Lăng Tử Quy phải làm sao bây giờ?”

Tuy rằng nàng không quen biết hắn, nhưng dù sao hắn cũng là bằng hữu với chủ nhân thật sự của thân thể này, nếu vì nàng mà xảy ra chuyện gì, trong lòng Thập Hoan cũng sẽ không an ổn.

Tần Vị Trạch lạnh mặt không nói lời nào, tốt nhất nên bắt hắn ta mấy ngày, sau sẽ ném hắn ta ra khỏi kinh thành, như vậy hắn ta sẽ không tới quấy rầy hắn và Hoan Nhi nữa.

Đợi sau một lúc lâu, Giản Hàn Chi mở miệng nói: “Thập Hoan yên tâm, những người đó đều là người của nha môn, cho dù Lăng Tử Quy bị giải về, nếu hắn không có tội thì rất nhanh sẽ được thả ra thôi.”

Lữ Bất Chu tà ác cong khóe miệng nhìn hai nam nhân trước mắt. Dùng chiêu này thật hay, nha môn bắt tên tiểu tử kia về, như vậy thì đã có thể danh chính ngôn thuận mà để ý hắn ta, không cho hắn ta tiếp cận Thập Hoan.

Hay, thật là cao minh mà!

“Người vừa rồi cũng thật thú vị!” Thập Hoan hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, cười nói.

Tần Vị Trạch lập tức dựng lỗ tai lên nghe, cái gì, Hoan Nhi vừa nói người kia rất thú vị?

“Thú vị thế nào?” Thanh âm của hắn trở nên trầm thấp, tay phải nắm tay Thập Hoan hơi dùng sức, hai mắt nhìn chăm chăm nàng, không bỏ qua bất kỳ biểu tình gì của nàng.

“Ninh Vương gia vẫn nên buông Thập Hoan ra thì tốt hơn, rốt cuộc nam nữ thụ thụ bất thân, Ninh Vương gia luôn như vậy chỉ sợ không thích hợp đâu.” Giản Hàn Chi nhìn chăm chăm tay Tần Vị Trạch, nói.

Thập Hoan muốn rút tay mình về, nhưng Tần Vị Trạch lại giữ chặt, không cho nàng nhúc nhích.

“Không có gì không thích hợp, đừng quên Hoan Nhi đang phải giải bất lợi của tính tú cho bốn vương, tất nhiên bốn vương muốn gần nàng rồi. Mà Giản đại nhân thật kỳ quái, luôn miệng nói Thập Hoan và người có hôn ước, nhưng giữa hai người hoàn toàn không có hôn thư và tín vật, người đang đùa sao?!”

Tần Vị Trạch vẫn luôn không quên cái hôn ước đáng chết của bọn họ. Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận sự tồn tại của hôn ước này, cho nên khi có cơ hội liền phải đã kích Giản Hàn Chi một chút.

Thật ra Giản Hàn Chi cũng không tức giận: “Chẳng lẽ Vương gia chưa từng nghe câu lệnh của cha mẹ, lời người mai mối sao? Ta và Thập Hoan vừa lúc đúng là như thế.”

“Hừ, chỉ sợ đây chỉ là lời của một phía mà thôi. Tiểu Hoan Nhi có thừa nhận hay không còn phải xem lại.” Khóe miệng Tần Vị Trạch nhẹ nhếch lên, trong lòng có tính toán, hắn sẽ không để tiểu Hoan Nhi đáp ứng.

Giản Hàn Chi ngược lại nhìn về phía Thập Hoan: “Thập Hoan, nàng cũng cảm thấy hôn ước của chúng ta là không tồn tại sao?”

Trong giọng nói của hắn có một tia đáng thương, đôi mắt trong suốt thẳng tắp nhìn về phía Thập Hoan. Thấy biểu tình Giản Hàn Chi như thế, đột nhiên nàng cảm thấy lời đã đến bên miệng nhưng lại không nói nên lời.

Đột nhiên trên tay đau xót khiến nàng phục hồi tinh thần, Tần Vị Trạch phần nộ mà trừng mắt với nàng: “Tiểu Hoan Nhi, nàng đã ở cùng với ta lâu như vậy, hiện tại muốn phủi sạch quan hệ, chỉ sợ là không thể.”

Hai người bọn họ ai cũng không chịu buông, Thập Hoan đau đầu không thôi. Hai gã nam nhân này không biết từ khi nào đã trở nên giương cung bạt kiếm như thế. Mỗi khi chỉ cần bọn họ gặp nhau thì sẽ tranh quyền sở hữu Thập Hoan. Mà bọn họ cũng không thêm hỏi qua ý kiến của đương sự là nàng! Dùng sức mà thu hồi tay bị Tần Vị Trạch cầm lấy, Thập Hoan nhìn thoáng qua Tần Vị Trạch, lại đảo qua Giản Hàn Chi, đôi mắt nhỏ kia làm cho hai người bọn họ đều là không hiểu gì cả.

Nha đầu này muốn làm gì?

“Ta không thuộc về bất kỳ người nào, ta chính là ta, phiên nhại vị nhớ cho rõ. Hơn nữa thế gian này có muôn nghìn chúng sinh, cũng không phải chỉ có mỗi hai người, hơn nữa ta cũng không muốn làm ếch ngồi đáy giếng, cũng chẳng có kế hoạch sẽ gả cho người khác. Cho nên thỉnh các người đừng tranh đấu vô vị như vậy nữa!”

Một hơi nói xong, Thập Hoan cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng. Nàng nói đều là lời nói thật, thế giới lớn như vậy, chưa ngao du được bao nhiêu đã gả chồng, có phải sớm quá rồi hay không. Hai nam nhân này nếu tiếp tục đấu như vậy, không biết đến ngày tháng năm nào mới xong.

Nàng vừa dứt lời, hai nam nhân đều nhíu mày.

“Đều không phải của hai người chúng ta, chẳng lẽ trong lòng nàng còn nghĩ đến người thứ ba? Là ai? Lăng Từ Quy?” Tần Vị Trạch liên tiếp đặt câu hỏi.

“Không muốn làm ếch ngồi đáy giếng? Nàng phải rời khỏi đây?” Giản Hàn Chi khản trương hỏi.

Thập Hoan đã hoàn toàn bị năng lực lý giải của hai người này đánh bại. Vì sao nàng lại có cảm giác như đàn gảy tai trâu vậy?

Lữ Bất Chu ở một bên ôm Linh nhi xem trò hay, nếu không phải sợ Tần Vị Trạch trở mặt thì hắn đã lập tức cười to ra tiếng.

Sao hai gã nam nhân này lại không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, rõ ràng là đang giả ngu thì có.

Thập Hoan hết chỗ nói, vừa muốn nói gì, đột nhiên nghe bên ngoài xe ngựa có động tĩnh: “Nhóc..... Nhóc con..... Ta..... Ta ở chỗ này!”

Giọng nói của Lăng Từ Quy truyền đến đều khiến mọi người ngây ngẩn.

Thập Hoan vừa vén màn lên đã thấy, Lăng Từ Quy đang ngồi nghiêng ngả trên lưng ngựa đuổi theo xe.

Con ngựa kia cũng chạy thật mau, thân thể hần ngã trái ngã phải, giống như ngay sau đó sẽ bị ngã xuống đất vậy.

Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi đều nhíu mày, tên nhãi này sao không bị quan phủ bắt đi?

Mà Lữ Bất Chu còn ở trong lòng âm thầm kinh ngạc cảm thán, hần ta đã trúng Nhuyễn cân tán mà còn có thể cử động, người này tuyệt đối không bình thường.

“Dừng lại, như vậy quá nguy hiểm” Thập Hoan có chút lo lắng hô lên. Quay lại nói với Tần Vị Trạch: “Dừng xe ngựa lại đi!”

Hiện tại Lăng Từ Quy có cảm giác như sắp bay lên. Tay chân như không phải của mình, không thể tin được Nhuyễn cân tán này lợi hại như vậy.

Nhưng hần không thể để nhóc con bị hai người kia đưa đi đâu.

“Ca ca, chúng ta dừng lại đi, nếu hần là té bị thương thì không hay đâu.” Linh nhi nhìn Lăng Từ Quy, vô cùng lo lắng.

“Không cần phải xen vào, nếu hần muốn thì cứ để cho hần đi theo!” Ánh mắt Tần Vị Trạch lạnh lẽo đảo qua tên nam nhân kia.

Thật sự hần cũng rất bội phục ý chí và sức lực của người này, đã trúng Nhuyễn cân tán của Lữ Bất Chu mà còn có thể cưỡi ngựa đuổi theo đến đây.

Tuy rằng Tần Vị Trạch vẫn chưa dừng lại, nhưng hần đã trao đổi ánh mắt với Ngụy Đại đang cưỡi ngựa theo bên cạnh xe, Ngụy Đạt hiểu ý, lập tức đánh ngựa xoay người, kéo ngựa của Lăng Từ Quy lại, ổn định thân thể hần ta.

Nhìn thấy Lăng Từ Quy đã an toàn, Thập Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Về tới vương phủ, Tần Vị Trạch vốn định thay thuốc cho Thập Hoan, nhưng con Husky cứ ăn vạ bên cạnh nàng không chịu đi. Tuy đã giải được Nhuyễn cân tán cho con báo đen kia, nhưng tứ chi nó vẫn vô lực, căn bản không thể dọa được Husky.

Husky lắc lắc cái đuôi vô cùng đặc ý, nó gối đầu lên đùi Thập Hoan, thoải mái nhắm mắt lại.

“Ai nha Vương gia, thật là ngại quá, còn phải phiền ngài thay thuốc cho ta. Vương gia lại đây đi.” Thập Hoan một bên nhẹ nhàng vuốt ve đầu Husky, một bên vẫy vẫy Tần Vị Trạch.

“Tiểu Hoan Nhi, đuổi cái thứ đó đi đi.” Tần Vị Trạch đứng ở cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đuổi cái thứ nào đi? Ta thấy cũng chỉ có Vương gia đứng ở cửa thôi, hay là Vương gia là muốn ta đuổi ngài đi?”

Rốt cuộc cũng có thể ức hiếp Tần Vị Trạch, quả thật trong lòng Thập Hoan vô cùng vui sướng. Nếu sớm biết rằng hần dị ứng với chó, nhất định nàng sẽ biến phủ Ninh Vương thành trại nuôi Husky luôn!

Nhìn con báo đen buồn bã ỉu xiu đứng ở cửa, trong mắt Tần Vị Trạch lóe sáng.

“Tiểu Hoan Nhi, có một câu gọi là 'Quân tử báo thù mười năm không muộn'. Hôm nay tạm thời buông tha cho nàng, Trúc Đào sẽ tới thay thuốc.” Nói xong, Tần Vị Trạch rời đi.

Tuy rằng trong lòng vô cùng vui sướng, Thập Hoan vẫn không quên suy nghĩ câu nói vừa rồi của hần.

"Quân tử báo thù mười năm không muộn"... Nàng nhìn con báo đen ở cửa lớn như hổ rình mồi.

Vội sờ trong tay áo, không xong rồi! Tần Vị Trạch đã dùng hết Nhuyễn cân tán của nàng, vậy ngày mai nàng phải làm sao bây giờ? Đột nhiên nâng đầu Husky lên, Thập Hoan ngó trái ngó phải, nhìn thế nào cũng không giống như là nó có thể đánh bại con báo kia.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngáo ngáo của Husky, Thập Hoan thầm kêu thảm trong lòng, quả thực không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội như Husky!

Tần Vị Trạch có hắc báo, nàng có Husky, căn bản là chỉ số công kích này không bình đẳng mà!

Hèn gì hần sáng khoái rồi đi như vậy, khi Thập Hoan nghĩ đến ngày mai thì cảm thấy như có một cơn gió vừa thổi qua sau lưng, lạnh buốt...

Đến đêm, Thập Hoan đang ngủ ngon lành, Husky dựa vào giường của nàng cũng ngủ ngon lành.

Đột nhiên có một hắc ảnh từ cửa sổ tiến vào, tay chân nhẹ nhàng đi tới.

Lỗi tai Husky động dậy vài cái, nhưng cũng không tỉnh lại mà thay đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Trong bóng đêm, Tần Vị Trạch cong khoe miệng lên, chó của Giản Hàn Chi thật ngốc, có người vào mà cũng không biết. Song, hần sẽ không ngu ngốc đi đánh thức nó làm gì, nhẹ nhàng mà đi đến bên cạnh nó, lấy cái bình nhỏ giống ban ngày ra đặt trước mũi nó, thực mau Husky liền thả lỏng toàn thân,

không thể động dậy nữa.

Tần Vị Trạch rất hài lòng, hần thu hồi Nhuyễn Căn tán lại. Hần vẫn nên cất kỹ thứ này, nếu một ngày nào đó để Hoan Nhi lấy ra dùng với hần thì không hay.

Nhìn mỹ nhân ngủ say, Tần Vị Trạch ngồi ở mép giường nhìn không được muốn hôn lên cánh môi nàng. Thật vất vả mới có cơ hội âu yếm, hần sẽ không buông tha nàng nhanh như vậy. Nhưng vừa mới cúi người xuống, còn chưa kịp hôn đã bị một cái ám khí từ ngoài cửa sổ đột nhiên bay thẳng vào mặt mặt bay Tần Vị Trạch.

Hần nghiêng đầu tránh thoát, khi quay đầu thì nhìn thấy hắc y nhân ngồi xồm trên cửa sổ chính là Lăng Từ Quy.

“Tên dám tặc nhà ngươi, buông nhóc con của ta ra! Ngươi lại dám nửa đêm lén chạy vào phòng nữ nhi người ta để hôn nàng, ta liều mạng với ngươi!” Vừa dứt lời hần liền xoay người nhảy vào trong phòng, trực tiếp rút trường kiếm ra chỉ về phía Tần Vị Trạch.

Sau tiếng gầm rú của Lăng Từ Quy, toàn bộ Ninh Vương phủ đều xôn xao lên.

“Bất thích khách!”

“Bảo vệ Vương gia!”

Tiếng la vang lên khắp bốn phía, ánh lửa soi đến tận trời.

Tất nhiên Thập Hoan cũng bị tiếng ồn ào làm tỉnh giấc, nàng vừa mở mắt đã nhìn thấy Lăng Từ Quy và Tần Vị Trạch đang đánh nhau. Mà Husky nằm ở giữa nhà, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ đánh nhau mà không thể động dậy được.

Thấy Thập Hoan đã tỉnh, Lăng Từ Quy vô cùng kích động, xoay người chạy đến giá cắm nến thấp nến lên trước, nếu không thì căn bản hần không nhìn rõ được Thập Hoan.

Giữa chùng mồi lửa kia bị Tần Vị Trạch đánh rớt, Thập Hoan chỉ mặc áo ngủ, nếu như bị tên nhãi Lăng Từ Quy này nhìn thấy thì nguy.

Thập Hoan vội vàng khoác áo ngoài lên, vô cùng buồn bực, hơn nửa đêm rồi còn đi đánh nhau.

“Nhóc con, thằng nhãi có âm mưu muốn mạo phạm ngươi, vừa lúc bị ta bắt được, ngươi mau lại đây, ta đưa ngươi đi!” Lăng Từ Quy vừa đánh vừa muốn đi qua đưa Thập Hoan lại đây.

Âm mưu mạo phạm nàng?

Nhìn Husky trên mặt đất, trong nháy mắt Thập Hoan đã hiểu rõ mọi chuyện. Tần Vị Trạch lại có thể thừa dịp đêm khuya mà đến dạy dỗ Husky, lại còn bị người ta bắt tại trận.

“Ninh Vương gia, cảm giác làm đầu trộm đuôi cướp thế nào?” Thập Hoan châm ngọn nến, ý cười mỉa mai.

Thấy Thập Hoan nhìn mình như vậy, đột nhiên Tần Vị có hơi mất tự nhiên. Rồi nghĩ lại, nơi đây vốn dĩ là tấm điện của mình, nàng cũng là nữ nhân của mình, sao hần lại không thể tới? Nghĩ đến đây, trong nháy mắt hần có cảm giác bế tắc không giải thích được.

“Lăng Từ Quy, ngươi thật đúng là không sợ chết, dám nửa đêm xông vào phủ Ninh Vương!” Tần Vị Trạch lạnh giọng nói.

“Nếu như ta không tới thì nhóc con đã bị ngươi ức hiếp rồi!”

Lăng Từ Quy "hừ" một tiếng, tên vô lại này cứ nhiên dám hôn nhóc con. Đã nhiều năm để ý đến nàng như vậy còn chưa được hôn, lại bị tên Ninh Vương gia này nhanh chân đến trước.

Bọn thị vệ lập tức tiến vào, nhìn Ninh Vương gia và hắc y nhân đánh nhau. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều không biết nên nhúng tay thế nào.

Thập Hoan lén lút đi qua kéo Husky lại đây, bọn họ đánh nhau không quan trọng, chẳng may làm Husky bị thương thì không hay. Dù sao này hai tên nam nhân này nửa đêm không chịu ngủ mà vào phòng của nàng, tất nhiên đều không có ý tốt.

“Dám động đến nhóc con, xem ta có đánh chết ngươi không, ta đánh chết ngươi!” Lăng Từ Quy vừa mắng vừa ra chiêu, nhưng may may trước sau đều không thể làm Tần Vị Trạch bị thương được. Trong lòng hần vô cùng buồn bực, nhìn về phía nhóc con, còn nàng lại ngồi ở một bên mơ màng sắp ngủ.

“Nhóc con, bọn ta đánh nhau ngươi cũng mặc kệ à.” Hần có chút ủy khuất.

Vốn dĩ Thập Hoan bị bọn họ đánh thức đã khó chịu, hiện tại càng khó chịu hơn: “Lăng Từ Quy, nửa đêm ngươi không ngủ mà tới phủ Ninh Vương để làm gì?”

“Tìm ngươi đó!” Vừa nghe Thập Boan hỏi chuyện, hần lập tức xua tay với Tần Vị Trạch ý bảo không đánh nữa.

“Ngươi đã thấy ai hơn nửa đêm xông vào phòng người ta tìm người chưa?”

Lăng Từ Quy lập tức ghen lò, có chút ngượng ngừng gãi đầu. Thật ra hắn lên đến đây là muốn đưa nhóc con đi, nhưng xui xẻo gặp phải tên Tần Vĩ Trạch đặc nhanh chân đến trước!

Ngược lại nàng nhìn về phía Tần Vĩ Trạch: “Vương gia cũng thật có hứng thú, hơn nửa đêm không ngủ lại đi trộm hương trộm ngọc cô nương nhà người ta. Chỉ tiếc thủ pháp hơi kém nên bị bắt quả tang.”

“Tiểu Hoan Nhi.” Hắn trầm giọng kéo dài, ý ngầm là chờ xem lát nữa ta dạy dỗ nàng thế nào!

Nhìn về phía Lăng Từ Quy, giọng nói Tần Vĩ Trạch trở nên vô cùng lạnh lẽo “Bắt hắn lại cho bốn vương!”

Mọi người tuân lệnh, như ong vỡ tổ mà nhào lên bắt lấy Lăng Từ Quy.

Lăng Từ Quy nhẹ tung người một cái, lập tức tránh lên xà nhà: “Tần Vĩ Trạch, có bản lĩnh thì một mình ngươi đấu với ta. Ngày nào còn ta ở đây thì ngươi đừng mơ tưởng ức hiếp được nhóc con.”

“Nếu ngươi còn dám tới phủ Ninh Vương, bốn vương sẽ bắn thành con nhím!” Dứt lời liền lấy cung thủ từ thị vệ bên cạnh bắn về phía Lăng Từ Quy.

Lăng Từ Quy lập tức từ cửa sổ chạy thoát đi ra ngoài, né tránh mũi tên sắc nhọn kia.

Hộ vệ của vương phủ cũng đuổi theo.

Thấy Thập Hoan mơ màng sắp ngủ, Tần Vĩ Trạch ý bảo tất cả mọi người đi ra ngoài. Hắn nhẹ nhàng đi qua, vừa muốn tới gần nàng, không nghĩ tới Husky liền nhảy bổ nhào vào người hắn, tiếp theo vurun lười ra cho hắn một cái “Lê gặp mặt” vô cùng thân mật!

Tần Vĩ Trạch lập tức đen mặt, đuổi tay bắt lấy Husky ném ra ngoài cửa sổ cho Ngụy Đạt.

“Tôi từ chỗ nào thì đưa về chỗ đó đi, đừng dả bốn vương lại thấy con chó cản đường này nữa!”

Ngụy Đạt ôm Husky đang hoảng sợ nhanh chân biến mất, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy giọng Vương gia phần nộ đến thế.

Thập Hoan ở một bên xem kịch vui đã sớm cười cong cả eo. Nhuyễn Cân tán là thứ tốt, nhưng thuốc giải còn tốt hơn.

Vừa rồi nàng chỉ cho Husky dùng một chút thuốc giải, không ngờ tiểu gia hỏa này quả thực không làm nàng thất vọng, dám để lại nước miếng trên mặt Tần Vĩ Trạch.

Hắn đen mặt nhìn nàng cười đến quên cả trời đất, Tần Vĩ Trạch hận không thể lập tức "xử tử" nàng ngay tại chỗ!

Nhưng hiện tại trên người đã bắt đầu ngứa, hết cách, hắn đành phải đi trước, bắt được Lăng Từ Quy rồi tính.

Tối nay phủ Ninh Vương vô cùng náo nhiệt, tất cả thị vệ đều vây bắt một tên hắc y nhân. Còn người nọ thì nhảy nhót lung tung, tất cả mọi người đều muốn lật tung cả vương phủ lên nhưng vẫn không bắt được hắn.

Chẳng những không bắt được, hơn nữa tên kia chốc lát lại còn có thời gian nói vài câu: “Nhóc con, ta ở chỗ này!”

“Nhóc con, cẩn thận với tên Tần Vĩ Trạch cầm thú đó!”

“Nhóc con, ta tới cứu ngươi!”

Thập Hoan rất có hứng thú mà ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn những thị vệ đó giờ cây đuốc chạy tới chạy lui trong vương phủ. Nhìn Lăng Từ Quy mắng Tần Vĩ Trạch như vậy, nàng còn có một loại vui sướng khi người khác gặp họa cảm giác.

Như vậy có tính là “Ồ ác gặp ác” không?

Tần Vĩ Trạch vừa thay quần áo xong, khi ra tới liền nghe thấy Lăng Từ Quy nói lung tung, lập tức Tần Vĩ Trạch đen mặt.

“Một đám phế vật!” Hắn lạnh lùng phun ra bốn chữ, tiếp theo liền cầm lấy cây cung, dây cung được kéo đến hết mức, nhắm vào thân ảnh đang nhảy nhót trong bóng đêm, đột nhiên thả mũi tên nhọn trong tay ra.

“Ai u, cái mông của ta!” Tiếng kêu thảm thiết của Lăng Từ Quy truyền đến, Thập Hoan lập tức đứng lên.

Mũi tên đó không nghiêng không lệch vừa lúc bắn trúng cái mông bên phải của hắn, hắn không khỏi thán mắng này Tần Vĩ Trạch âm hiểm. Rõ ràng là muốn làm mất mặt hắn trước mặt nhóc con đây mà!

Nhìn đám thị vệ đang lao lên kia, hắn lập tức phi thân mà bay qua tường, trên mông còn mang theo một cái mũi tên!

Lăng Từ Quy một đường liền trốn thoát được, còn tốt là trên mũi tên kia cũng không có độc. Sau khi trở lại nơi trú ngụ của mình, hắn lập tức nhờ mũi tên kia ra, tiếp theo đó lại chỉ có thể tự mình mà bôi thuốc cho chính mình. Bị thương ở chỗ khó nói như vậy, hắn tất nhiên là không thể đi tìm người khác bôi

giúp đi. Hơn nữa thân thể này của hắn chính là muốn để lại cho nhóc con, những người khác đừng hòng mơ tưởng mà nhìn được đến nửa phần!

Trong lòng hắn sớm đã đem Tần Vị Trạch mắng ngàn vạn lần, bất quá là trong thâm tâm vẫn có chút rất bội phục. Dưới tình huống xung quanh tới như thế mà tài bắn cung của hắn vẫn còn vô cùng chuẩn xác như vậy, Ninh Vương gia quả đúng là danh bất hư truyền! Ghé người vào trên giường thế nhưng Lăng Tử Quy thế nào cũng không ngủ được, hắn cứ tưởng tượng đến tên Tần Vị Trạch cư nhiên lại dám trộm đi thân thể nhóc con của hắn thì liền tức giận đến chết.

Lăng Tử Quy hắn quyết không thể để Tần thú kia một mình mà ở bên nhóc con được. Lập tức trong lòng liền nảy ra chủ ý, hắn quyết định mỗi đêm đều phải đi Ninh Vương phủ mà “Bái kiến bái kiến” mới được!

Lăng Tử Quy đi rồi, mọi người cũng vì thế mà tan ra, Thập Hoan cũng là đang chuẩn bị đi ngủ.

Chính là ai ngờ nàng vừa quay đầu nhìn lại thì thấy Tần Vị Trạch kia cư nhiên lại vào được trong đây rồi.

“Huynh. Đừng tới đây!”

“Tiểu Hoan Nhi, vừa mới lúc này nàng chính là vô cùng nhanh mồm dẻo miệng a, thế nào mà đến bây giờ lại sợ hãi thành như vậy rồi? Ân?”

Hắn chính là vô cùng nhớ rõ nàng ý lại vào bên người con Husky kia mà nói như thế nào. Mỗi một chữ lúc đó đến bây giờ hắn đều vô cùng rõ ràng!

“Vị Trạch, ta chính là rất khốn khổ a!” Nàng đột nhiên dùng ngữ khí ôn nhu mà nói, vẻ mặt tội nghiệp mà nhìn nhìn Tần Vị Trạch.

Nghe thấy từ trong cái miệng nhỏ kia kêu ra tên của bản thân mình, lại nhìn nàng bộ dáng vô cùng đáng thương, Tần Vị Trạch lập tức cười cười, nói: “Một khi đã như vậy, ta đây liền buông tha cho nàng!”

Không nghĩ tới là chiêu này lại thật sự dùng được? Cái này cũng không tính là dùng mỹ nhân kế thế mà cư nhiên lại có thể làm hắn cho mắc mưu?

Nhưng là khi vừa mới quay đầu lại thì Thập Hoan liền lập tức muốn lệ chảy ròng ròng.

Con hắc báo to lớn kia cư nhiên đã khôi phục lại thể lực, giờ phút này chính là đang uy phong lẫm liệt mà đứng ở trước mặt Thập Hoan.

Nàng liền chậm rãi lui về phía sau, lập tức liền ngồi lại ở trên giường.

Ai ngờ là hắc báo kia cư nhiên lại đặt móng mà ngồi ở bên cạnh nàng, nhân tiện nó còn ghé đầu vào trên người nàng nữa.

“Tần Vị Trạch, huynh mau đem nó đuổi ra ngoài đi!” Thập Hoan vừa muốn động dậy người thì con hắc báo kia lại lập tức lộ ra răng nanh, mà giờ phút này bên người nàng lại không có mang theo Nhuyễn Cân tán, nếu lỡ như là con hắc báo này tính tình quá dữ hung dữ thì phải làm sao bây giờ?

“Hành Vân từ trước đến nay đều là muốn ngủ ở nơi nào thì liền ngủ ở nơi đó. Nếu là quấy rầy nó ngủ thì thật đúng là nó sẽ dả thương người. Nhưng là bất quá thật ra nó lại vô cùng nghe lời ta nói, chỉ cần có ta ở đây thì nó liền sẽ không cắn người nữa!” Hắn cười đến vô cùng đắc ý, nếu đã nói như vậy thì dĩ nhiên là tiểu Hoan Nhi sẽ lưu hắn lại rồi.

Thập Hoan như thế nào mà không biết suy nghĩ của hắn, chính là thằng nhãi này so với con hắc báo kia còn nguy hiểm hơn a.

Nàng vừa làm một động tác thì lập tức con hắc báo kia liền dùng đôi mắt đen như đá quý của nó mà nhìn chăm chăm nàng, thế nhưng nó vẫn là nằm yên không nhúc nhích. Cư nhiên nó lại còn dám vươn đầu lưỡi ra nhìn nhìn Thập Hoan mà uy hiếp.

“Hành Vân nhưng là đã mang thù với nàng bởi vì nàng chính là đã dùng Nhuyễn Cân tán lên người nó a!” Tần Vị Trạch đứng ở một bên âm trầm mà nói.

“Tốt lắm vậy thì huynh liền ở lại đây đi, mau mau mà làm cho con Hành Vân đáng chết này từ trên đùi ta đi xuống, thật là nặng chết đi được!” Nàng bây giờ chính là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tần Vị Trạch cảm thấy vô cùng vừa lòng, liền búng tay một cái thì lập tức con hắc báo kia liền nhảy xuống giường mà ngoan ngoãn ghé vào một bên.

Giờ phút này trong nội tâm Thập Hoan vô cùng tưởng niệm Husky. Thời điểm Husky còn ở đây thì ít nhất nó còn có thể chế trụ được con hắc báo này, nhưng chính là hiện tại nó lại lưu nàng lại một mình mà ở đây đối mặt với tên Tần Vị Trạch này cùng con hắc báo này của hắn.

Đồng ý cho hắn ở lại thì không phải là già, thế nhưng là nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn trắng trợn mà ăn đậu hũ của nàng đâu.

Tần Vị Trạch đến trên giường mà nằm xuống, hai mắt vẫn không nhúc nhích mà nhìn nhìn Thập Hoan.

Làm cho Husky kia rời đi, Lăng Tử Quy đáng ghét đó cũng đã không còn ở đây, bây giờ thì hắn rốt cuộc có thể thoải mái dễ chịu mà ôm tiểu Hoan Nhi ngủ một giấc rồi. Hắn càng nhìn nàng thì lại càng cảm thấy nàng thật ngon miệng, vì vậy mà Tần Vị Trạch liền nhịn không được lên lút tiến lên trước.

Thập Hoan liền đối với hắn mà cười một cái, mày liễu hơi cong lên, hai mắt ẩn tình mà trên miệng còn mang theo một nụ cười nghịch ngợm, môi đỏ hơi mở ra, phảng phất giống như đang chờ đợi hắn đến hái vậy.

Tần Vị Trạch trong lúc nhất thời thể nhưng nhìn đến ngây người.

Nàng chậm rãi tiến sát bên người Tần Vị Trạch, đôi môi đỏ kia từng chút từng chút một mà tiến tới gần hắn.

Hắn chỉ cảm thấy tim của chính mình bắt đầu đập nhanh hơn trước, lại nhìn sang môi đỏ đang ngày càng tiếp cận mình thì hắn trong lòng liền không ngăn được mà tràn trề hi vọng.

Đây chính là lần đầu tiên mà tiểu Hoan Nhi chủ động hôn hắn!

Hắn theo bản năng mà nhắm mắt lại, chờ đợi xúc cảm mềm mại từ trên môi truyền đến.

Thế nhưng là hiện tại thì!

Thập Hoan lập tức liền lấy ra đai lưng trong tay mình, nhanh chóng mà quán quanh đôi tay của Tần Vị Trạch rồi lưu loát mà thắt nút lại.

Sau đó nàng vô cùng vừa lòng mà nhìn nhìn kiệt tác của chính mình, tiếp đó Thập Hoan lại trói đến hai chân của hắn. Thằng nhãi này nếu là muốn ngủ ở bên người mình thì vẫn là trói chặt hắn lại thì tương đối tốt hơn.

Tần Vị Trạch thế nhưng cũng không có giãy giụa, rất có hứng thú mà nhìn nhìn Thập Hoan. Tay trái của nàng cử động vốn đã không tiện cư nhiên lại còn dám dùng một chiêu này, bất quá tiểu Hoan Nhi động tác nhưng thật ra lại cũng vô cùng nhanh nhẹn đi.

Ít nhất là mang nó đi ra ngoài thì sẽ không bị người khác khi dễ!

Nhưng là vừa nhớ tới biểu tình lúc nãy của nàng, Tần Vị Trạch trong lòng vẫn là có chút ngứa ngáy.

“Tiểu Hoan Nhi.” Hắn thanh âm liền trở nên mỉa mai, “Nàng hôn ta một chút đi!”

Nếu là có thể làm cho nàng chủ động hôn môi hắn, liền tính là có đem hắn trói gô lại cũng không có vấn đề gì.

“Đều đã trói lại rồi còn muốn ăn đậu hủ của ta, đừng có mà mơ tưởng!” Thập Hoan nói xong liền vừa lòng mà nằm ở một bên, cái này thì nàng có thể ngủ ngon rồi.

“Vậy thì nàng ăn đậu hủ của ta đi!” Hắn đem mặt mình tới trước mặt Thập Hoan mà nói.

Tên nam nhân này vẫn là cái tên Tần Vị Trạch kia sao? Như thế nào lại mặt dày vô sỉ như vậy?

Bất quá là nghĩ đến võ công của Tần Vị Trạch, lại nhìn nhìn đai lưng kia thì Thập Hoan lập tức cảm thấy chỉ như vậy thì vẫn không bảo đảm cho lắm. Nghe xong lời hắn nói, Thập Hoan liền cười đến vô cùng vui vẻ, nói: “Nếu như huynh đã nói như vậy thì ta đây sẽ cố gắng một lần mà ăn ăn đậu hủ của huynh a.”

Dứt lời nàng liền vươn tay sờ soạng lên quần áo của hắn.

Tần Vị Trạch mỉm cười mà nhìn động tác của nàng, nói: “Tiểu Hoan Nhi, nàng tốt nhất là để tâm một chút a. Nếu là sờ phải cái địa phương gì không nên sờ thì ta chính là muốn nàng phải phụ trách với ta đến cùng đó!”

Cái tên này thật đúng là sắc phôi! Thập Hoan liền âm thầm ở trong lòng mà nói.

Vừa nghĩ nàng một bên liền sờ soạng trên người hắn, thậm chí rốt cuộc là hắn đã đem Nhuyễn Cân tán kia giấu ở nơi nào rồi?

“Nàng chính là đang tìm cái này sao?” Thập Hoan đột nhiên liền phát hiện trong tay hắn đang cầm cái bình nhỏ kia, nhưng là lúc này nàng mới vừa tìm qua cũng không thấy có a!

Thập Hoan vừa muốn duỗi tay đoạt lấy, kết quả là tên Tần Vị Trạch kia lại đột nhiên mở bình nhỏ ra, lập tức trong giây lát liền đưa đến trước mặt Thập Hoan.

Lúc này phản ứng đầu tiên của nàng chính là xong đời rồi!

Nhưng mà bây giờ muốn rời đi thì đã không còn kịp nữa, Nhuyễn Cân tán kia lại vô cùng hữu hiệu lập tức làm cho tay chân nàng giờ phút này đã bắt đầu trở nên vô lực.

Tần Vị Trạch dùng sức một cái mà thoát khỏi trói buộc trên tay mình, tiếp theo đó hắn liền thông thả ung dung mà giải khai dây trói trên chân của mình nữa. Nha đầu này trói mình thật đúng là rất chắc chắn nha. Nhìn tiểu Thập Hoan kia bộ dáng khóc không ra nước mắt, hắn liền cười đến vô cùng vui vẻ.

“Tiểu Hoan Nhi, lần sau nàng nếu là muốn đối phó ta thì trước phải nhớ rõ tìm một cái dây thừng rắn chắc một chút! Hiện giờ nàng đã không thể động dậy rồi, có phải hay không chính là tùy ý muốn ta làm gì thì làm?”

Nhìn hắn từng chút một mà tiếp cận nàng, làm cho Thập Hoan thật đúng là hồi xanh cả ruột. Thằng nhãi này chính là một con cáo già, bất quá là trước

kia nàng bị hấn tính kể mấy lần, đến bây giờ thì vẫn là nàng bị hấn khi dễ.

Hiện tại nàng vô cùng tán đồng cách làm của Lăng Từ Quy, cư nhiên là cứ phải tới Ninh Vương phủ này lẩn lộn lẩn lộn bằng không thì thăng nhải này sớm hay muộn cũng sẽ đem nàng ăn sạch sẽ mất.

Tần Vị Trạch nằm ở bên người nàng, hấn liền duỗi tay đem nàng ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Liền cứ như vậy?

“Biểu tình của nàng giống như là đang nói cho ta biết ta không có đối với nàng làm cái gì khiến nàng rất thất vọng a. Một khi đã như vậy, ta đây lại như thế nào mà có thể làm cho nàng cảm thấy thất vọng đâu? Đêm còn dài, không bằng chúng ta.....”

“Ngủ, bây giờ nhất định phải ngủ!” Thập Hoan lập tức gắt gao nhắm chặt mắt lại mà nói.

Tần Vị Trạch cười cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương kia, tiếp theo đó cũng nhắm hai mắt lại. Hấn chính là muốn nàng cam tâm tình nguyện, cho nên là lúc trước kia mọi chuyện hấn đều có thể nhẫn nại. Tuy rằng là tư vị phải dùng nước lạnh thì cũng thật là không dễ chịu gì.

Một đêm yên giấc, ngày hôm sau thời điểm Thập Hoan tỉnh lại thì Tần Vị Trạch đã đi thượng triều.

Nhuễn Căn tán kia của nàng đã hoàn toàn bị hấn tịch thu. Hơn nữa con hắc báo kia luôn thời thời khắc khắc mà đi theo bên người nàng, một tác cũng không rời. Bất quá là nàng dần dần phát hiện ra, con báo này tuy rằng nhìn rất hung mãnh, nhưng chính là đối nàng vẫn là thập phần hữu hảo.

Trời đã vào thu, trong hoa viên hoa cúc đều đã nở rộ thành vô số màu sắc làm cho người ta vừa nhìn vào liền cảm thấy thật là vô cùng xinh đẹp.

Hắc báo cảm thấy đói bụng nên đã tự mình chạy tới sân khác để kiếm ăn. Thập Hoan liền cảm thấy mừng rỡ vì cuối cùng cũng được thanh tỉnh lại.

Đang lúc tản bộ trong hoa viên thì nàng đột nhiên nhìn thấy một người có bộ dáng giống như nha hoàn đang đi tới trước. Cái nha hoàn này tư thế đi đường nhìn rất là kỳ quái, cư nhiên lại còn mang theo một cái khăn trùm đầu. Nàng ta vừa đi đến trước mặt Thập Hoan thì nhỏ giọng mà nói: “Hàn cô nương!”

Vừa nghe thấy thanh âm này, Thập Hoan liền muốn nổi hết cả da gà.

“Lăng Từ Quy, huynh xuyên thành bộ dáng giống như quý này là để làm cái gì?” Thập Hoan vừa nhìn thì liền lập tức nhận ra là hấn.

Lăng Từ Quy liền lộ ra chiêu bài tươi cười kia của mình, nói: “Vẫn là nhóc con nàng lợi hại nhất, thuật dịch dung này của ta nàng vừa nhìn thấy thì đã liền lập tức đã nhận ra.”

Thuật dịch dung? Cái này thật đúng là làm cho Thập Hoan nàng không dám khen tặng gì.

Trên toàn bộ khuôn mặt kia của hấn chính là một tầng phấn thật dày, hơn nữa là thanh âm của hấn kỳ dị như vậy thì cho dù là ai đi chăng nữa cũng đều có thể đoán ra được.

“Thương thế của huynh thế nào rồi?” Tối hôm qua hấn là bị Tần Vị Trạch bắn trúng vào người cho nên Thập Hoan liền hỏi.

“Cái tên Tần thú âm hiểm kia!” Lăng Từ Quy mắng: “Cư nhiên làm bị thương tới móng của ta, làm cho ta ngồi cũng không ngồi được, ngủ cũng ngủ không ngon. Nếu là để cho ta nhìn thấy hấn lần nào nữa thì liền sẽ không cứ như vậy bỏ qua hấn đâu!”

Thập Hoan nhìn hấn, nói: “Huynh vì cái gì mà cứ một hai phải tìm bằng được ta đâu?”

“Bởi vì nàng là nhóc con a, ta đã đáp ứng nàng là nhất định sẽ quay trở về. Thế nhưng hiện tại khi ta trở về rồi thì nàng lại đem ta quên mất.” Hấn khuôn mặt liền trở nên suy sụp, nhưng là trong nháy mắt tinh thần lại tăng lên, nói: “Nhưng không quan hệ, ta chính là có thể giúp cho nàng nhớ lại a. Bất quá là trước tiên ta phải đem nàng ra khỏi Ninh Vương phủ này mới được, bằng không thì tên Tần thú kia mới sẽ không để cho ta tiếp cận nàng đâu!”

Vì một cái hứa hẹn thời niên thiếu mà hấn thế nhưng lại kiên trì cho đến tận bây giờ. Cho nên trong lòng Thập Hoan vẫn rất là bội phục hấn. Bất quá cùng đầu với tên Tần Vị Trạch kia thì quả thực hấn chẳng thể chiếm được đến cái chỗ tốt gì đâu.

“Chờ ta dưỡng tốt vết thương của mình thì tự nhiên sẽ trở lại trong phủ tướng quân, đến lúc đó huynh có thể đến phủ tướng quân mà tìm ta a.”

Lăng Từ Quy suy xét một chút, vẫn là lắc lắc đầu, nói: “Vậy thì ta liền ở chỗ này mà bồi nàng cùng nhau dưỡng thương, bằng không là tên Tần thú kia sẽ đối với nàng mà động tay động chân mất. Tuy rằng hôm nay thuật dịch dung này của ta không quá thành công, bất quá là chờ ta trở về lại tiếp tục nghiên cứu tiếp, đến lúc đó ta liền sẽ quay lại mà làm nha hoàn bên cạnh nàng!”

Hấn nói đến mặt mày hớn hờ, làm cho Thập Hoan hoàn toàn mà bị hấn đánh bại.

Đang nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy con hắc báo kia đang chạy về phía này, hướng về phía Lăng Từ Quy mà vọt nhảy đến.

“Hành Vân, ta không cho phép ngươi đã thương người khác!” Thập Hoan liền lớn tiếng mà hô to.

Lăng Tử Quy lập tức nhảy lên trên bờ tường, mà một bên kia thị vệ lập tức liền vọt lại đây.

Hành Vân liền lắc lắc cái đuôi của mình, tiếp tục đi theo bên người Thập Hoan. Mà người đang dựa vào hành lang là Tần Vĩ Trạch thì cười đến vô cùng vừa lòng.

Có Hành Vân ở đây, tên Lăng Tử Quy kia đừng mơ tưởng mà tới gần Thập Hoan nửa bước!

Dịch dung thành cái bộ dạng như quý gia mà cũng dám lui tới Ninh Vương phủ, cũng khó trách Hành Vân thế nhưng tại sao lại muốn cắn hấn a.

Vì vậy mỗi lần vào lúc về đêm thì ở Ninh Vương phủ liền trở nên vô cùng náo nhiệt, Lăng Tử Quy kia ở trong vương phủ cứ nhảy qua nhảy lại, hấn một bên vừa kêu nhóc con, một bên lại quở trách Tần Vĩ Trạch.

Thế nên mỗi ngày ở đây đều là trình diễn trò mèo vờn chuột.

Nhưng mà muốn làm chuột thì cũng là phải trả giá lớn, vì thế nên Lăng Tử Quy chẳng những bị thương ở móng mà một con mắt cũng bị Tần Vĩ Trạch đánh thành bầm tím.

Thời điểm Giản Hàn Chi lại lần nữa nhìn thấy Lăng Tử Quy thì khuôn mặt hấn đã trở nên xanh lét, một con mắt thì thâm tím, hơn nữa là tư thế đi đường cũng vô cùng kỳ quái.

“Ngươi như thế nào lại trở nên thảm như vậy?” Giản Hàn Chi nhìn không được mà cười khê nói.

“Còn không phải bị tên Tần thú kia ban cho sao, bất quá là để không cho hấn tới gần nhóc con thì chịu ủy khuất này cũng không đáng là gì!” Hấn nói được đến đồng đặc hùng hồn làm cho Giản Hàn Chi không khỏi lắc lắc đầu.

Lăng Tử Quy về mặt cảnh giác mà nhìn Giản Hàn Chi, noia: “Ta biết ngươi cùng gia tên Tần thú kia tâm tư giống nhau, nhưng ít nhất là ngươi không có nửa đêm lại chạy tới khi dễ nhóc con. Cho nên ta quyết định cùng với ngươi liên thủ, chúng ta liền đem nhóc con từ nơi của tên Tần thú đó đoạt lại thì như thế nào? Nếu việc đó làm xong rồi thì lúc sau nhóc con được đoạt lại vẫn là nên đi theo ta đi.”

“Ta đây vì sao lại phải giúp ngươi đâu?” Giản Hàn Chi hỏi.

“Làm vậy thì ngươi có thể sửa trị tên Tần thú kia a!”

“Ta nhưng là không có hứng thú!” Giản Hàn Chi nhún nhún vai, nói: “Bất quá là ta thật ra có thể nói cho ngươi một cái tin tức tốt, tòa nhà bên phải của Ninh Vương phủ đang được rao bán rồi, đây liền đã là sự tình của nhiều ngày trước. Thế nhưng là ta đã mua lại nó, nếu như ngươi không có chỗ ở thì ta thật không ngại mà cho ngươi trước ở lại nơi đó đâu.”

Lăng Tử Quy nhìn nhìn Giản Hàn Chi, cười hi hi mà nói: “Đừng cho là ta không biết chút tâm tư của ngươi, ngươi chính là muốn nhìn chúng ta mà tọa sơn quan hổ đấu[2]hay sao. Bất quá là xem ngươi có thể cung cấp chỗ ở tốt như vậy, ta đây liền cố mà đáp ứng ngươi đi.”

[2]: Tọa sơn quan hổ đấu: (Ngồi trên núi xem hổ đánh nhau). Chỉ những người mưu sâu, kẻ hiểm để mặc hai kẻ khác đánh nhau đến kiệt sức tàn hơi mới nhảy vào can thiệp rồi nhân cơ hội đánh chiến thắng cả hai đối phương một cách nhàn nhả.

Tương tự đến muốn việc được ở bên cạnh Ninh Vương phủ hấn liền cảm thấy hưng phấn, có thể ở dưới mí mắt Tần Vĩ Trạch mà quấy rối thì quá thực là quá kích thích!

“Lăng công tử, ngươi tốt xấu gì cũng là nhi tử của của gia đình giàu có thiên hạ đệ nhất, thế nên vẫn là chú trọng đến dáng vẻ của mình thì tương đối tốt hơn. Nếu như để lệnh tôn đại nhân biết được dáng vẻ hiện giờ của ngươi thì chỉ sợ là những ngày tháng tiêu dao sau này của công tử cũng không còn nhiều lắm đi.” Giản Hàn Chi liền hảo tâm mà nhắc nhở nói.

Lăng Tử Quy nghe xong lập tức liền trở nên nghiêm túc, thân thể của hấn có rất ít người biết đến, đối với bên ngoài thì mọi người cũng chỉ biết hấn là đệ đệ của diên khuông đạo nhân. Cự nhiên là Giản Hàn Chi này lại có thể tìm hiểu đến thấu triệt mọi việc như thế.

Bất quá là chỉ trong nháy mắt, hấn liền khôi phục lại bộ dáng bất cần đời kia, nói: “Ta cảm thấy như vậy nhưng thật không tồi, chờ ta đưa nhóc con mang ra ngoài, nói không chừng là lại muốn mang theo nàng đi Cái Bang lẫn lộn, cùng nàng làm một cái bang chủ gì đó thế nhưng là chẳng phải tốt hơn hay sao!”

Giản Hàn Chi thật đúng là bị cách nói chuyện của hấn làm cho tức cười.

Bất quá là trong lòng hấn cùng Tần Vĩ Trạch đều biết rõ ràng. Lăng Tử Quy này tuyệt không phải mặt ngoài thoát nhìn chỉ hữu dũng vô mưu như vậy. Hấn vì sao phải xuất hiện ở chỗ này, vì sao phải làm những việc này, bọn họ đều là tương đối hoài nghi.

Tần Vĩ Trạch tất nhiên cũng là như thế, bằng không thì hấn lại như thế nào mà chịu đựng Lăng Tử Quy nhiều lần lặp đi lặp lại mà đi đến vương phủ hồ nháo.

Bất quá là nói tới nói lui, Giản Hàn Chi nhưng thật ra thực hy vọng Lăng Tử Quy có thể mang đến cho Tần Vĩ Trạch thêm nhiều rắc rối. Rốt cuộc là chỉ có như vậy thì hắn mới không còn tâm sức mà đi làm phiền Thập Hoan nữa.

Hiện tại đồng hồ sinh học của Thập Hoan đã hoàn toàn thay đổi, ban ngày thì ngủ, buổi tối lại nhìn Lăng Tử Quy đại náo Ninh Vương phủ, cùng với Tần Vĩ Trạch chơi trò mèo vờ chuột. Chính là nàng có chút tò mò, rõ ràng là rất nhiều lần Tần Vĩ Trạch đều có thể bắt lấy hắn, nhưng mà vì sao lại cứ cố ý mà thả hắn rồi đi.

Đây là vì sao a?

Đoán không ra huyền cơ trong đó, thế nên Thập Hoan lại nhanh chóng trở nên vui mừng mà ngày ngày cùng xem náo nhiệt.

Rốt cuộc là cũng không phải ai cũng đều dám chỉ vào mũi Tần Vĩ Trạch mà hô to: “Tần thú, Lăng Tử Quy ta chính là nói qua, ngươi là Tần gia cầm thú, gọi tắt Tần thú!”

Bất quá là hắn cũng không tốt hơn gì khi mà mỗi ngày đều chạy đến đây, vì sau mỗi lần đó thì Tần Vĩ Trạch đều sẽ lạnh lùng mà đối với những cung thủ kia mà nói: “Các ngươi nhìn thấy con rùa đen kia không, trực tiếp bắn hắn thành con nhím cho bọn vương!”

Nhưng là ngay hôm nay khi mà Thập Hoan đang đau khổ vì buồn ngủ thì đột nhiên nghe thấy được âm thanh tiếng pháo ở bên ngoài, vốn định là định đi ra ngoài nhìn xem thế nhưng vừa mới ra khỏi cửa liền nhìn thấy Lăng Tử Quy đang bị ở trên bức tường phía đối diện, phóng pháo về phía Thập Hoan mà phát tay, nói: “Nhóc con, ta từ nay về sau liền sẽ sống ở cách vách của nàng. Vì vậy nàng cứ yên tâm, ta nhất định sẽ giúp nàng hào hào mà khi dễ tên Tần thú kia!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Làm mọi dự mà Không biết

Lăng Tử Quy đại náo Ninh vương phủ, hạ nhân đều nghị luận sôi nổi.

Mỗi tối Lăng Tử Quy trở về phòng liền tẩu sáo và trống, chiêng trống vang trời rất náo nhiệt. Làm cho tất cả trên dưới Ninh vương phủ không thể đi vào giấc ngủ.

Mỗi ngày như thế, chính là muốn bức Tần Vĩ Trạch đến gây sự.

Nhưng mà mặc kệ hắn ồn ào âm ỉ như thế nào, Tần Vĩ Trạch kia lại có thể sóng yên biển lặng bất vì sở động.

Lăng Tử Quy trong lòng cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ hắn còn có tính toán khác?

Giờ phút này Thập Hoan ngồi trên xe ngựa trong lòng lại cảm thấy mình sắp hỏng mất rồi, trong lúc ngủ mơ lại bị Tần Vĩ Trạch ôm lên xe ngựa, chờ nàng tỉnh lại là lúc bọn họ cách kinh thành hơn 20 dặm.

"Tỉnh?" Thấy nàng mở mắt, Tần Vĩ Trạch đem nàng từ trong lòng nâng dậy, làm cho nàng từ từ tỉnh táo

Thập Hoan chỉ cảm thấy giấc ngủ này cực không yên ổn, cảm thấy thân thể vẫn luôn đang đưa. Không ngờ vừa mở mắt ra lại thấy chính mình ngồi ở trên xe ngựa.

Nhìn ra phía ngoài xe, xung quanh tất cả đều là rừng rậm, chỉ có chính giữa là đường đi kéo dài đến phương xa.

Cảnh sắc nơi này một chút nàng cũng không quen thuộc!

"Chúng ta đang ở đâu?" Trong lòng của nàng có loại dự cảm không tốt.

Tần Vĩ Trạch mở ngăn ngăn trong xe ngựa lấy ra nước cùng với khăn, thấm ướt rồi đưa cho Thập Hoan, ý bảo nàng lau mặt cho tỉnh táo một chút.

"Ninh vương phủ quá âm ỉ, ta mang theo nàng đi ra ngoài một chút."

Xoa xoa mặt, cả người thấy thanh tỉnh không ít. Thập Hoan chậm rãi nghĩ lại sự tình đã trải qua.

Thảo nào đã nhiều ngày nay hắn cũng không để ý đến Lăng Từ Quy, tùy ý để hắn dầy vò, hóa ra là đang âm thầm chuẩn bị xuất môn.

Nhưng mà xuất môn thì ra cửa, mang theo nàng làm gì. Giờ phút này hắn cũng không nói hai người bọn họ muốn đi đâu, chỉ là một mặt dẫn nàng đi về phương xa.

Nhìn một chút tùy tùng bên ngoài xe, chính xác rất ít người đi theo, chỉ có rất ít người. Ngụy Đạt cười ngửa đi theo bên cạnh xe, mặc quần áo gọn nhẹ xuất môn, không hề phô trương, xem ra nhất định Tần Vĩ Trạch có chuyện gì muốn làm.

Nếu là làm việc lại càng không cần thiết phải mang theo nàng. Hắn chắc chắn là không nói một tiếng mang nàng đi theo, nếu thật sự là bị hắn "bao" ăn, ngay cả nơi tổ kho đều không có.

Khẽ cắn môi dưới, nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy trên môi của mình nóng nóng ẩm ẩm. Nhất thời nhận ra Tần Vĩ Trạch đã đem nước đưa tới môi của nàng uy hiếp nàng uống.

"Uống nước trước, trên xe ngựa ta đã phân phó người mang theo điếm tâm, lát nữa ném thử xem." Dứt lời mở ra hộp đồ ăn trước mắt, bên trong là một mâm điếm tâm vô cùng tinh xảo.

Thập Hoan cầm lấy cái chén, hai tay nâng lên, uống mấy ngụm nước.

Đột nhiên nàng nhượng mảy, tay trái nắm cái chén có chút run run.

"Cánh tay đau quá!" Nàng nhú mảy lại hết sức nhanh, cuống quýt buông cái chén.

Đợi sau một lúc lâu cũng không thấy Tần Vĩ Trạch có động tác gì, vừa ngẩng đầu lên lại có thể thấy khoe miệng hắn khẽ nhếch lên tươi cười, khoanh tay trước ngực dựa vào to axe nhìn nàng.

"Làm sao đau?" Hắn hỏi.

"Miệng vết thương đau, chỉ sợ lại nứt ra rồi." Thập Hoan nửa thật nửa giả nói.

"Nếu miệng vết thương nứt ra rồi đúng là đại sự, cởi quần áo ra, ta bôi thuốc cho ngươi." Ngữ khí của hắn thập phần thoải mái, so với trước kia một chút cũng không giống.

Thập Hoan buồn bực, chẳng lẽ là kỹ năng diễn xuất của nàng bị thụt lùi?

"Không đau?" Thấy nàng bất động, Tần Vĩ Trạch cười hỏi.

Nàng cắn chặt răng, che lại tay trái vô lực dựa vào cánh tay còn lại nhìn phía trước.

"Diễn rất giống." Nhìn bộ dạng yếu ớt kia, Tần Vĩ Trạch thiếu chút nữa sẽ tin là thật.

Vừa nghe thấy lời của hắn, Thập Hoan trong lòng bồn chồn, hắn như thế nào lại cho rằng nàng đang diễn kịch?

Thực ra cánh tay một chút cũng không đau, thuốc của Lã Bất Chu thập phần hữu hiệu, miệng vết thương khôi phục vô cùng nhanh. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có mỗi biện pháp là có thể làm cho hắn mang nàng trở về, bằng không còn không biết bị hắn mang đến nơi nào.

"Trước khi chúng ta đi ta đã để Lã Bất Chu kiểm tra cánh tay nàng một chút, chính xác là cánh tay của ngươi không phải đau, mà là ngứa, ta nói có đúng không? Đó là do miệng vết thương kết vảy. Nếu như ngươi sợ miệng vết thương nứt ra rồi thì ngươi cởi quần áo ra, ta kiểm tra cho ngươi một chút!"

Ánh mắt của hắn đảo qua cổ áo Thập Hoan, nàng theo bản năng nắm chặt y phục của mình.

Tần Vĩ Trạch ung dung nhìn động tác của nàng "Nếu như lại đau, ta thật nên kiểm tra cho ngươi một chút. Ngươi nên biết, mặc quá nhiều quần áo đối với miệng vết thương cũng không tốt."

"Không cần, không cần, đã không đau nữa rồi." Thập Hoan giật lùi về phía sau, nếu như nàng còn dám giả bộ bệnh, thẳng nhãi này sẽ thật sự tiến lên "thay quần áo" cho nàng.

Nếu diễn kịch không thành Thập Hoan cũng chỉ có thể nói thẳng, nàng ngồi ngay ngắn: "Ta muốn về nhà!"

"Không được!"

"Vậy chúng ta đi nơi nào?"

"Đến ngươi sẽ biết."

"Vậy chúng ta định đi bao lâu?"

"Xem tâm tình của ta!"

Kiểu trả lời này cũng như không trả lời, không hề lộ ra một chút tin tức hữu dụng.

Thế nhưng Tần Vị Trạch lại thấy hết sức hài lòng. Bởi vì trong triều có chính sự cần hắn đi xa nhà một chuyến, nhưng mà không ngờ Lăng Tử Quy lại đến ở cách vách nhà hắn.

Nếu mà để một mình Thập Hoan ở lại, Giản Hàn Chi còn có Lăng Tử Quy, tiểu Hoan nhi nhất định thập phần "Nguy hiểm".

Dứt khoát mang theo bên người, thời thời khắc khắc lúc nào cũng nhìn thấy mới an toàn.

"Ta ra ngoài vội vàng quá, không có mang theo y phục để thay." Thập Hoan bắt đầu tìm cớ.

"Yên tâm, ta đã giúp ngươi chuẩn bị thật tốt rồi, ngay cả cái yếm còn mang theo vài cái."

Hắn còn nói với vẻ mặt rạng rỡ mặt không đỏ tim không đập, Thập Hoan hoàn toàn bị đánh bại bởi da mặt dày của hắn.

Nhìn đôi mắt to không ngừng chuyển động, Tần Vị Trạch nở nụ cười: "Nếu đã ra ngoài thì đừng nghĩ ta sẽ đưa ngươi trở về. Chuyến đi xa này ta cam đoan ngươi sẽ thích, như vậy đã được chưa?"

Thập Hoan bĩu môi, "Làm thế nào ngươi biết ta nhất định sẽ thích."

"Ta rất rõ!" Tần Vị Trạch nói giọng thập phần chắc chắn.

Xem ra không có hi vọng trở về, nhưng mà lời nói của Tần Vị Trạch vẫn gọi lên lòng hiếu kỳ của nàng.

Nếu không cần giả bộ, nàng dứt khoát vươn cánh tay cầm lấy điểm tâm bắt đầu ăn.

Lại rót cho nàng một chén nước, Tần Vị Trạch vẫn luôn cười nhìn nàng ăn.

Trời tối thời điểm đoàn người bọn họ tới trạm dịch.

Bởi vì Tần Vị Trạch xuất hành không gây động tĩnh gì lớn, nên trạm dịch cũng không có quan viên nghênh đón, không có dân chúng quỳ lạy.

Sau khi Thập Hoan xuống xe ngựa lập tức đuổi cái lưng tê mỏi, ngồi một ngày trên xe ngựa thân thể của nàng cần phải được dân gân cốt.

Kết quả vừa vươn được cánh tay lập tức đã bị Tần Vị Trạch kéo lại, "Đi thôi!"

Trạm dịch này cực kỳ sạch sẽ, tạo điều kiện cho quan viên thương nhân qua lại dùng để nghỉ ngơi. Nơi này có rất nhiều phòng, từng phòng một khi có người vào ở, cửa sẽ treo lên một cái thẻ bài nhỏ.

Như vậy có thể tránh cho người khác quấy rầy.

Vừa vào cửa, đã thấy có rất nhiều người ở trong đại sảnh ngồi ăn, chương quỹ nhìn Thập Hoan một chút rồi lại nhìn Tần Vị Trạch hỏi: "Nhị vị muốn thuê một hay hai phòng?"

"Một phòng!"

"Hai phòng!"

Hai người trăm miệng một lời, chương quỹ có chút không biết làm sao. Nhìn bọn họ trên người mặc quần áo hoa lệ chỉ biết nhất định là có thân phận không tầm thường, không phú thì quý. Hiện giờ hai người này ý kiến bất đồng, thực là làm hắn khó xử.

Thập Hoan trừng mắt liếc nhìn Tần Vị Trạch một cái, nàng mới không cần cùng hắn ngủ chung một phòng.

Nhưng mà đôi mắt nhỏ có thần cũng không có tác dụng, Tần Vị Trạch lấy ra một thỏi hoàng kim đặt lên bàn, "Chương quỹ, chỉ còn lại một phòng đúng không?"

Vừa nhìn thấy vàng, chương quỹ lập tức vui vẻ ra mặt, liên tục gật đầu: "Khách quan nói đúng, chỉ còn lại một phòng, khách quan bên trong mời!"

"Chương quỹ, rõ ràng còn có nhiều phòng như vậy ngươi dựa vào cái gì trợn mắt nói dối." Thập Hoan chỉ chỉ cửa phòng chưa treo thẻ bài trên lầu hai.

"Phu nhân bớt giận, có vợ chồng nhà ai không cãi nhau? Vợ chồng son nào có đạo lý ngủ riêng!" Chương quỹ cười tủm tỉm nói.

"Ai cùng hắn là vợ chồng son!" Nàng tức giận nói.

Nói chưa dứt lời, thấy nàng như thế, chương quỹ càng thêm chắc chắn phán đoán của mình.

Tần Vĩ Trạch trong lòng hết sức hài lòng lý do thoái thác của chương quỹ, hần cười kéo Thập Hoan qua: "Hoan nhi ngoan, vì phu sai rồi còn không được sao? Cô nương kia làm sao đẹp bằng nương tử của ta? Ta lần sau sẽ không bao giờ nhìn người khác nữa!"

Mọi người xung quanh ngồi nghe, nguyên lai là nương tử nhà mình ghen tị!

Nhìn những người đó một bộ dạng bùng tỉnh đại ngộ, Thập Hoan nhất thời cảm thấy chính mình có nhảy vào song Hoàng Hà cũng không hết oan. Một câu nói kia của Tần Vĩ Trạch đã phong trụ lời giải thích của nàng.

Mặc kệ nàng có giải thích như thế nào, tất cả mọi người sẽ cho là vợ chồng son giận đối.

Quá âm hiểm!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, Tần Vĩ Trạch khẽ nâng khóe miệng. Lời kéo nàng đi lên trên lầu.

Vừa mở cửa ra, Tần Vĩ Trạch nhìn bố cục trong phòng xem như là hài lòng. Phòng ở tuy rằng không lớn, nhưng mà bố trí lại cực kì chú ý. Phòng này tựa bắc nhìn nam, chính nam một cái cửa sổ mở thuận lợi nhìn ra ngoài, sát cạnh cửa sổ là nhuyễn tháp, trên nhuyễn tháp đặt một chiếc bàn nhỏ, bày một mâm điểm tâm. Trung tâm phòng đặt một bàn tròn, ghế tròn, trên mặt bàn đặt trà cụ. Bên trong là một cái giường.

Thập Hoan lập tức chiếm cứ vị trí nhuyễn tháp, bên này chẳng những có thể nhìn được cảnh sắc bên ngoài, hơn nữa lại hết sức thoải mái.

Đột nhiên ánh mắt Thập Hoan đảo qua bên ngoài hành lang gấp khúc, không ngờ lại phát hiện ra một thân ảnh vô cùng quen thuộc, nhìn kỹ lại thì không ngờ là Giản Hàn Chi.

Hắn làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ là do trùng hợp? Hôm nay hắn mặc một kiện áo dài màu lam nhạt, dọc theo hành lang gấp khúc hướng xa xa đi qua.

Xem ra Giản Hàn Chi chắc là không biết bọn họ đã ở nơi này.

Tần Vĩ Trạch đương nhiên cũng nhìn thấy. Hắn biết đây là trùng hợp, bởi vì mang theo Thập Hoan đi ra ngoài với hắn đều là kế hoạch bí mật, người bên ngoài không thể biết được. Mặc dù Giản Hàn Chi cũng có khả năng đoán được, cũng sẽ không nhanh xuất hiện ở chỗ này.

Thấy nàng vẫn nhìn chằm chằm phương hướng của Giản Hàn Chi, Tần Vĩ Trạch lập tức duỗi tay đóng lại cửa, ngăn cách tầm mắt

"Ngao Ngao nghỉ ngơi!" Tần Vĩ Trạch đối diện với Thập Hoan nói.

Quay đầu lại nhìn Tần Vĩ Trạch, Thập Hoan trầm nghĩ, nếu như Giản Hàn Chi có thể hỗ trợ, có phải hay không nàng không cần đi theo Tần Vĩ Trạch đi xa nhà!

Liếc mắt một cái liền nhìn thấu tiểu tâm tư của nàng, Tần Vĩ Trạch nhẹ nhàng ghé bên tai nàng nói: "Người vẫn nên an phận một chút, nói không chừng là người ta tới gặp tình nhân, nếu như người xuất hiện hắn sẽ xấu hổ lắm!"

"Đừng nghĩ người khác cũng giống như người." Thập Hoan trừng mắt.

Tần Vĩ Trạch cũng không giận: "Nói như vậy là người thừa nhận ta đang ở cùng tình nhân?"

Không thể ngờ là hắn lại dựa vào sơ hở trong lời nói của nàng, Tần Vĩ Trạch càng ngày càng vô lại.

Nhưng mà lời hắn nói cũng có đạo lý, dù sao mỗi người đều có việc của mình, nàng cũng không có ý định nhìn trộm Giản Hàn Chi.

Vô tình gặp được mà thôi, ngày mai còn phải lên đường, vẫn nên nhanh chóng đi nghỉ ngơi cho thoải mái.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Vĩ Trạch đã đưa Thập Hoan rời đi từ sớm, vì vậy nên không chạm mặt Giản Hàn Chi

Đoàn người lên đường, Thập Hoan dứt khoát xem như đi du sơn ngoạn thủy, nhìn cảnh sắc xung quanh tâm tình thập phần thoải mái.

Thế nhưng đi mãi đi mãi, Thập Hoan liền phát hiện bọn họ đi đường càng ngày càng dốc, hơn nữa núi xung quanh cũng càng ngày càng nhiều, thế này có phải là rất dễ gặp phải sơn tặc hay không?

"Nơi này địa thế hiểm trở, dân cư thưa thớt, chúng ta chọn con đường này sẽ không có nguy hiểm gì đúng không?" Thập Hoan hỏi.

"Sẽ có!" Tần Vĩ Trạch trả lời vô cùng chắc chắn.

"Vậy sao người không nói sớm!"

"Người cũng không sớm hỏi a!"

Thập Hoan trong nhất thời thể nhưng không còn lời gì để nói, gia hỏa này chọn đi con đường này tất nhiên cũng có đạo lý của hắn. Nhưng mà Thập

Hoan cũng không muốn gặp nguy hiểm a.

Đang đi, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, chỉ nghe "đương" một tiếng, là âm thanh của bảo kiếm đón đỡ binh khí.

Thập Hoan có chút khản trương, thế nhưng bàn tay to của Tần Vị Trạch lập tức bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng, ý bảo nàng an tâm.

Lấy lại bình tĩnh, cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài.

"Này..... Đường này là ta mở, cây này là..... Là..... Là tiền của ta!" Một thanh âm của nam nhân vang lên, ở bên ngoài cứ lấp bắp mà kêu.

"Nếu muốn qua đường này, để lại lộ tài(Phí qua đường)!" Một giọng nam khác tương đối lưu loát quát to.

Ngụy Đạt giục ngựa tiến lên: "Vị huynh đài này, chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi đây, trên người cũng không có tiền tài, xin hãy châm chước một chút thả chúng ta đi qua."

"Thả các ngươi, huynh đệ chúng ta sẽ phải uống gió Tây Bắc mà sống đi!" Người nọ cũng không nhượng bộ, mang theo mười mấy người ở bên ngoài bao vây xe ngựa.

Thập Hoan muốn nhìn một chút tình huống bên ngoài, nhưng lại bị Tần Vị Trạch kéo lại. Hắn lắc lắc đầu, ý bảo nàng không nên cử động.

Nhìn vẻ mặt của hắn, thế nhưng hắn một chút cũng không khản trương, biểu tình thần nhiên tự đắc kia ngược lại làm Thập Hoan yên tâm không ít.

Hắn không bao giờ làm việc khi không nắm chắc phần thắng, nay bình tĩnh như thế, tất nhiên là có biện pháp.

Thấy người nọ như cũ dây dưa không thôi, Ngụy Đạt không kiên nhẫn, rút kiếm ra phi thân tiến lên cùng đám sơn tặc này đánh nhau.

Sơn tặc này đều là một đám ô hợp, Ngụy Đạt chỉ vài chiêu liền đem bọn chúng đánh ngã trên mặt đất.

Mọi người biết hôm nay gặp được cao thủ, nằm trên mặt đất lăn lộn, ai cũng không dám đứng dậy.

"Hào hán, hào hán tha mạng a!" Tên sơn tặc vừa lúc này quát to xin tha.

"Nếu lần sau còn dám huênh hoang ta sẽ lấy mạng chó của ngươi! Cút!" Ngụy Đạt nói xong xoay người lên ngựa, không thèm nhìn đám sơn tặc kia mang theo đoàn xe đi về phía trước.

Như vậy là đã giải quyết xong? Nhanh như vậy?

Tần Vị Trạch tính thời gian, xem ra không chênh lệch lắm. Hắn nhìn Thập Hoan nói: "Có muốn chơi chút gì đó kích thích hay không?"

"Có ý tứ gì?"

"Chờ lát nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì nàng đều phải hảo hảo phối hợp với ta. Yên tâm tất cả đã có ta!"

Vừa dứt lời đột nhiên bốn phía có tiếng la rung trời, rất nhiều người từ một hướng khác trên núi lao xuống, ngăn ở trước mặt bọn họ.

So với đám sơn tặc lúc này không hề giống nhau, bọn chúng đội hình chỉnh tề có trật tự, không loạn chút nào. Cảm đầu chính là một người hơn ba mươi tuổi mặc đầy râu quai nón, trong tay cầm trường đao.

Người nọ vung trường đao, ý bảo mọi người dừng lại, quả thực không một người nhúc nhích.

Thập Hoan lén lút nhìn qua khe hở cửa sổ từ bên trong hết thấy mọi việc, những người này nhìn như thế nào cũng không thấy giống sơn tặc, ngược lại được huấn luyện nghiêm chỉnh như vậy giống quân đội mới đúng.

Nhưng mà tại sao quân đội lại vào rừng làm sơn tặc?

"Tham kiến tôn chủ, tôn chủ người đã trở lại!" Râu quai nón hướng về phía trong xe ngựa hô, ngữ khí hết sức kích động.

Tần Vị Trạch lạnh giọng nói: "Đã trở lại!" Tiếp theo hắn đội một cái mặt nạ thuần bạc che khuất gương mặt.

Thập Hoan vô cùng khó hiểu, nhưng Tần Vị Trạch cho nàng một ánh mắt an tâm.

Không thể ngờ tiếp theo hắn mở cửa xe ngựa ra, mang theo Thập Hoan xuống xe.

Râu quai nón kia thấy tôn chủ dẫn một nữ nhân trở về, cười ha ha: "Tôn chủ trở về là tốt rồi, bọn thuộc hạ chờ đã lâu. Không biết tôn chủ chuyến này đi có thuận lợi hay không ạ?"

Tần Vị Trạch đem Thập Hoan giữ ở bên người: "Nữ nhân này bản tôn đã bắt được. Đi về trước, đêm nay bản tôn sẽ hảo hảo chiêu đãi nữ nhân này!"

Đại hán kia cười ha ha: "Tôn chủ quả thực cao minh, bắt được nữ nhân của Tần Vị Trạch, cho hắn đội nón xanh trên đầu!"

Thập Hoan nhú mày, chuyện này hình như vô cùng phức tạp, nhưng mà có thể khẳng định, trong chuyện này nàng cũng bị liên lụy.

Không thể ngờ Tần Vị Trạch gan lớn đến vậy, giả trang tôn chủ người ta.

Nhưng mà trong lòng nàng lại không nhìn được tò mò, vậy trong đó rốt cuộc có cái bí mật gì không thể cho ai biết đây?

Lúc này cũng phải là cơ hội tốt để dò hỏi, nàng vẫn nên yên lặng xem xét tình hình.

Tần Vị Trạch mang theo Thập Hoan lên một chiếc xe ngựa khác, hai xe ngựa này đưa bọn họ đi đến một hướng khác.

Bên ngoài xe ngựa có tám vị bạch y nữ tử gắt gao đi theo, đằng sau là hai hàng thị vệ. Xem ra tôn chủ này bình thường thực thích này nọ nữ tử.

Đoàn người hướng về một chỗ trong sơn cốc đi đến, sơn cốc này thập phần u tĩnh, hơn nữa chỉ có duy nhất một lối đi vào. Hai bên đủ loại kỳ hoa dị thảo.

Thập Hoan đề thấp thanh âm hỏi Tần Vị Trạch: "Rốt cuộc ngươi đang muốn làm cái gì?"

"Còn nhớ chúng ta đã từng phân tích qua, Lý Văn Hàng nhất định có kẻ xúi giục phía sau màn đúng không?"

"Ý của ngươi là, người sau màn là tôn chủ này? Vậy vì sao ngươi lại phải đóng giả?"

"Tôn chủ này nhiều năm mang mặt nạ, chưa bao giờ có người nhìn được bộ dáng chân chính của hắn. Hơn nữa căn cứ vào điều tra của ta, hắn vẫn muốn gây phiền toái cho ta. Ta muốn đóng giả hắn, chỉ có nhờ sự giúp đỡ của ngươi mới có lợi nhất. Bởi vì bọn chúng cũng biết, ngươi là cô nương ta yêu mến nhất. Bất cứ lúc nào cũng có thể dả kích ta."

"Cho nên ngươi liền tương kế tựu kế?"

Tần Vị Trạch gật đầu.

Thập Hoan tâm chìm đến đáy cốc. Nàng cứ mơ hồ như vậy bị trở thành mồi?

Không có bất kỳ quyền lợi gì cả, cứ như vậy bị người mang đi!

Bất quá lòng hiếu kỳ của nàng lại bị gọi lên. Mặc dù là làm mồi, nàng cũng không thể đi một chuyến vô ích như vậy, nhất định phải tra ra chút gì đó mới được.

Di chuyển hồi lâu, rốt cuộc đến nơi, Thập Hoan vừa xuống xe ngựa liền bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Bởi vì nơi này không thể ngờ cùng Ninh Vương phủ cấu tạo giống nhau như đúc. Từ kiến trúc phòng ốc đến đình đài lầu các, cho dù là chi tiết nhỏ cũng giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ người này sùng bái Tần Vị Trạch? Lại có thể bắt chước thành cái dạng này?

Trong lòng Tần Vị Trạch cũng có một tia giật mình như vậy, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục trấn định. Nếu cùng vương phủ của chính mình giống nhau, như vậy hắn càng thêm ngựa quen đường cũ.

Lôi kéo Thập Hoan một đường đi về tử cấm điện, hai người vừa đi vừa lưu tâm quan sát nơi này.

Tuy rằng bố cục của nơi này cùng Ninh vương phủ giống nhau, nhưng thị vệ so với Ninh vương phủ lại tăng gấp đôi. Hơn nữa mỗi người đều lạnh như băng, nhìn thấy "Tôn chủ" đều quỳ xuống hành lễ. Nhưng mà Thập Hoan thấy được rõ ràng sự sợ hãi trong ánh mắt của bọn họ.

Nàng càng thêm tò mò "Tôn chủ" này là loại người như thế nào!

"Giấy dựa vài cái!" Thập Hoan đang quan sát, Tần Vị Trạch đột nhiên ở bên tai nàng thì thầm nói.

Nàng vốn không muốn động, nhưng mà giờ phút này nếu đã trở thành mồi, muốn thoát ra cũng là bình thường.

Lập tức dùng cả tay chân giấy dựa: "Ngươi buông ta ra, ngươi, cái tên cầm thú này!"

Tên râu quai nón từ đầu đến cuối đi theo một bên, thấy nàng giấy dựa lập tức muốn tiến lên trước hỗ trợ.

"Thường Lạc, lui ra!" Tần Vị Trạch lạnh giọng nói.

Tiếp theo một phen đem Thập Hoan kiềm chế ở trước ngực, cười lạnh: "Thật là hoang dã, nghĩ muốn vì Tần Vị Trạch thủ thân như ngọc? Bản tôn càng không cho ngươi như ý! Nhớ kỹ không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy, bản tôn phải hảo hảo hưởng thụ!"

Dứt lời kéo Thập Hoan giãy dụa không ngừng đi vào trong tấm điện.

Vừa vào cửa, hần liền buông lỏng kiềm chế với Thập Hoan ra, thì thầm bên tai nàng nói: "Thời gian biểu diễn bắt đầu!"

Thập Hoan trừng hần, nhưng mà vẫn phối hợp với hần, hô to: "Người buông ta ra, đừng đụng vào ta!"

Tần Vị Trạch hết sức hài lòng, hần vừa tìm kiếm gì đó trên bàn, vừa nói: "Không có người đến cứu người đâu, người chết tâm đi!"

Đột nhiên Tần Vị Trạch cảm thấy có chút không đúng, bởi vì rõ ràng hần cảm giác được có người nghe lén ngoài cửa.

Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi?

Thường Lạc ở ngoài cửa, hần chính là cảm thấy tôn chủ giống như có chỗ không thích hợp. Rõ ràng vẫn là giọng nói kia, cái mặt nạ kia, nhưng không giải quyết việc như vậy.

Tôn chủ tuyệt sẽ không có nhiều kiên nhẫn như vậy với nữ nhân, tôn chủ luôn thích biện pháp đơn giản trực tiếp.

Tần Vị Trạch trong lòng sáng tỏ, tức khắc nhào đến buồng màn, tóm một bên chăn dùng sức xé, thanh âm kia rõ ràng rơi vào tai Thường Lạc.

Thừa dịp Thập Hoan không đề phòng, hần cắn một ngum ở xương quai xanh của nàng, đau đến mức Thập Hoan kêu thảm thiết.

"A!"

"Người kêu càng lớn bản tôn càng cao hứng!" Tần Vị Trạch vừa nói, vừa chú ý nghe động tĩnh bên ngoài.

Thường Lạc yên tâm, tôn chủ chính là tôn chủ, là hần đa tâm. Nếu bị tôn chủ biết hần nghe lén, như vậy hần nhất định phải chết.

Tuy biết rằng Tần Vị Trạch đang diễn trò, nhưng mà trong lòng nàng vẫn vô cùng phẫn nộ, vuốt dấu răng trên xương quai xanh của mình, người nam nhân này chắc chắn cầm tinh con chó!

Có chút đau lòng sờ sờ xương quai xanh nàng, hoàn hảo chỉ có dấu răng, cũng không có chảy máu.

"Tiểu Hoan nhi, đều là ta không tốt, chờ khi chúng ta trở về ta cho người cắn lại!" Tần Vị Trạch cười nói.

Thập Hoan chán nản: "Mất nhiều sức lực để đi vào như vậy cũng không phải để nói chuyện này, chờ khi về ta tính sổ sau, hiện tại mau chóng tìm xem có đồ vật gì đó có thể vạch trần thân phận của người kia hay không."

Hai người rón rén bước xuống giường, ở trong phòng tìm kiếm.

Tần Vị Trạch mở ra bức họa trên bàn sách, đúng là vẽ Thập Hoan.

Tay cầm bức họa không khỏi siết chặt. Người này thật là đáng chết, ngay cả tiểu Hoan nhi của mình cũng dám mơ ước.

Thu lại bức họa bỏ vào ống tay áo, hần muốn đem bức họa này về. Thứ nhất hần không cho phép bức họa Thập Hoan bị người khác nhìn thấy, thứ hai nói không chừng hần có thể từ đây phát hiện ra đầu mối gì.

Mà Thập Hoan đang tìm kiếm bên này, đột nhiên nghe được thanh âm bên ngoài truyền đến: "Tôn chủ? Người tại sao lại ở chỗ này, vậy người trong phòng kia là ai?"

Tần Vị Trạch vừa nghe biết sự tình không tốt, lập tức kéo Thập Hoan, ngay sau đó của từ bên ngoài "Phanh" bồng chốc bị đẩy ra.

Chỉ thấy một nam nhân mặc quần áo màu tím đeo mặt nạ xuất hiện ở trước cửa, một khắc kia nhìn thấy Tần Vị Trạch cùng Thập Hoan, hai tròng mắt nháy mắt ngưng tụ gió bão, lãnh tới cực điểm.

Tần Vị Trạch cười tháo xuống mặt nạ của mình ném sang một bên, nhìn người trước mặt: "Ngự Tôn Cung tôn chủ, có vẻ như người tới chậm một chút a."

Từ y* nam tử cười lạnh nhìn Tần Vị Trạch: "Dám xông vào Ngự Tôn cung của bản tôn, Ninh vương gia có phải hay không ngại mạng sống của mình quá dài!"

(*Từ y: Quần áo màu tím)

Nhìn nhìn Thập Hoan ở bên cạnh, từ y nam tử kia nghiền ngẫm nói: "Không thể tin được người lại có thể mang nàng đến đây, là đưa tới hiệu kính bản tôn sao? Như vậy tốt lắm, để nàng lại làm nô lệ cho bản tôn, bản tôn thả người đi!" Từ y nam tử chỉ chỉ Thập Hoan nói.

"Cả ngày đeo mặt nạ, người không có mặt mũi để gặp người sao?" Thập Hoan châm chọc nói.

Muốn nàng làm nô lệ? Nam nhân này bị bệnh sao? Bọn họ chưa từng gặp mặt, vì sao phải nhắm vào nàng như vậy?

Nghe được những lời này của Thập Hoan, nam nhân kia có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới nha đầu kia lại to gan như vậy.

"Người không sợ chết?"

"Sợ có ích lợi gì, trên đời này có người nào sẽ không chết?"

Nhìn khỏe miệng tươi cười kia, Tần Vị Trạch đem Thập Hoan bảo hộ ở sau người, cười lạnh nhìn hắn: "Bôn vương tới hỏi người, hái hoa tặc kia cùng với chuyện bôn vương hạ độc hãm hại Thập Hoan, có phải hay không đều là người ở sau lưng bày trò?"

"Đúng thì sao? Không đúng thì sao?"

"Bôn vương thường ngày cùng Ngự Tôn Cung cũng không liên quan, hôm nay đến đây chẳng qua muốn hỏi rõ ràng người vì sao phải làm nhiều chuyện như vậy."

Tử y nam tử không kiên nhẫn: "Bản tôn thích làm cái gì liền làm cái đó, bản tôn muốn người chết, người liền không sống qua ngày mai. Đã có can đảm giả mạo bản tôn, như vậy liền phải chuẩn bị tốt tư tưởng phải chết. Tần Vị Trạch, hôm nay chính là ngày chết của người!"

Đứt lời tử y nam tử liền vươn tay tóm lấy yết hầu Tần Vị Trạch.

Đập vỡ* xương quai xanh hắn, phé vỡ công của hắn, hắn muốn cho hắn (TVT) muốn sống không được muốn chết không xong!

(Nguyên văn là Đoạn xương quai xanh hắn nghĩa là Cát đứt xương quai xanh hắn nhưng mấy như thế không hay nên chuyển thành Đập vỡ xương quai xanh hắn nha!)

Tần Vị Trạch nhanh chóng lắc mình, lôi kéo Thập Hoan về phía sau chạy đi. Giờ phút này không phải thời điểm để đánh nhau, hơn nữa hắn đã đạt được mục đích của mình, không thể để người nọ làm tổn hại một chút nào đến Thập Hoan.

Người nọ đuổi theo không bỏ, Tần Vị Trạch mang theo Thập Hoan chạy đến tấm điện hậu thất, mở ra cửa hậu thất, Thập Hoan không thể ngờ thấy được Giản Hàn Chi.

"Đi mau!" Giản Hàn Chi một phen kéo Thập Hoan, tiếp tục hướng về phía mật đạo chạy đi.

Thấy Thập Hoan rời đi, Tần Vị Trạch xoay người cùng nam tử áo tím triển đấu cùng một chỗ.

Người này chiêu chiêu trí mạng, mỗi một chiêu đều đưa người vào chỗ chết. Tần Vị Trạch thân hình linh hoạt, vẫn luôn có ý đồ tháo xuống mặt nạ của người nọ.

"Không thể tin được người thật đúng là coi trọng nha đầu kia!" Thanh âm trào phúng vang lên, tử y nam tử kia đứng ở một bên nói: "Tần Vị Trạch, người nghe hãy nghe kỹ, thứ người coi trọng, thứ người nhìn trúng, thứ người muốn, bản tôn đều phải hết tay hỏa diệt, cái đầu tiên đó là nàng Hàn Thập Hoan. Người thích nàng, bản tôn liền muốn đem nàng đoạt lấy, nếu không chiếm chiếm được nàng, bản tôn liền hủy hoại nàng! Người đời này đừng mơ tưởng được hạnh phúc!"

Tần Vị Trạch cũng đứng yên, nhìn người nọ trên người khí chất tuyệt vọng (Nguyên văn đây á:)), hắn cười lạnh: "Người chưa bao giờ lộ mặt, còn dám xuất khẩu cuồng ngôn. Nếu người dám đụng đến một sợi tóc của nàng, bôn vương liền đem người thiên đao vạn quả!"

"Tôn chủ, không tốt, bên ngoài rất nhiều quan binh xông tới!" Thường Lạc vội vã chạy vào nói với tử y nam tử.

Tử y nam tử nhìn Tần Vị Trạch một lúc lâu, sau quay người lại liền rời đi.

Mà bên này Thập Hoan đi theo Giản Hàn Chi chạy ra khỏi mật đạo, nhưng mà vẫn chưa thấy Tần Vị Trạch đi ra, nàng thập phần lo lắng.

"Đừng lo lắng, Ninh vương gia tự có biện pháp thoát thân". Giản Hàn Chi an ủi nói.

Nhìn một lúc lâu sau, Thập Hoan vẫn thấy không yên lòng: "Không được, ta phải quay lại tìm hắn!"

"Nếu người quay lại sẽ làm hắn phân tâm. Tin tưởng ta, hắn sẽ không có việc gì." Nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, trong lòng Giản Hàn Chi từng trận chua xót.

"Người biết Tần Vị Trạch muốn làm việc này đúng không? Mà người xuất hiện ở trạm dịch đó chính là vì chuẩn bị cùng hắn trong ứng ngoại hợp đúng không?"

Hóa ra tất cả đều đã được lên kế hoạch thật tốt, nếu không Giản Hàn Chi nhất định sẽ không xuất hiện đúng lúc mang nàng đi như vậy.

Hai người bọn họ lại có thể liên thủ, mà còn làm bí mật như vậy.

"Các người bất hòa nhiều ngày như vậy đều là vì diễn trò cho nam tử áo tím kia đúng không?"

Đưa nàng đến miếu Nguyệt Lão, trong lúc đó Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi cùng nhau tranh đấu không dứt, hết thấy đều là vì làm địch nhân lo là mà thôi.

"Lăng Tử Quy đâu? Hắn cũng giúp đỡ các người sao?" Thập Hoan hỏi.

"Hắn là ngoài ý muốn!" Giọng nói của Tần Vị Trạch từ phía sau vang lên, Thập Hoan quay đầu lại, thấy hắn hoàn hảo không hao tổn gì đứng ở trước mặt mình.

Giản Hàn Chi cũng gật đầu, Lăng Tử Quy đúng là ngoài ý muốn. Bọn họ đều không nghĩ đến hắn sẽ đột ngột xuất hiện.

Nhưng mà đúng là Lăng Tử Quy xuất hiện làm cho kế hoạch của bọn họ càng tiến hành thuận lợi. Lăng Tử Quy nào loạn, tất cả mọi người cho rằng Ninh vương gia tôn toàn bộ tâm tư để đối phó với Lăng Tử Quy.

Cuối cùng Thập Hoan cũng minh bạch rồi, vì sao rõ ràng hắn nhiều lần có thể bắt được Lăng Tử Quy nhưng lại thả ra. Chẳng qua hắn đang làm bộ làm dáng mà thôi. Âm thầm tiến hành kế hoạch của mình.

Nhìn rất nhiều quan binh đang ủa vào, nàng không tin những người này là tạm thời tìm đến.

Nói vậy kế hoạch này đã được vạch ra từ lâu rồi, mà nàng đã bị xác định làm mồi, không hay biết gì cả.

"Tiểu Hoan nhi, người đừng nóng giận, ta cũng không muốn gạt người mà là sợ người nếu biết sẽ phải chịu tổn thương mà thôi. Những người đó vẫn luôn âm thầm giám sát chúng ta, bởi vậy ta mới tương kế tựu kế, đến đây tìm hiểu một chút thật giả. Nam nhân áo tím kia cũng không phải người lương thiện gì, hơn nữa những việc chúng ta trải qua tất cả đều là hắn âm thầm sắp đặt." Tần Vị Trạch giải thích.

Giản Hàn Chi cũng gật đầu: "Chính xác là như vậy, chúng ta đã sớm nhận ra sự tồn tại của cỗ thế lực này, vẫn muốn tìm cơ hội tiếp cận bọn chúng, nhưng mà khổ là không có biện pháp. Cho đến khi...."

"Cho đến khi các người phát hiện hắn dùng tất cả biện pháp muốn bắt ta, cho nên các người liền tìm được biện pháp trà trộn vào." Mang nàng ra làm mồi dụ, thật đúng là biện pháp tốt.

Nhưng mà trong lòng nàng có phút chốc cảm thấy mất mát.

Bọn họ âm thầm gạt nàng, đem nàng trở thành mồi, làm cho nàng có một loại cảm giác mình bị lợi dụng.

Nhưng mà cái này trách được ai đâu?

Nghĩ lại bọn họ nhiều ngày tranh đấu, Thập Hoan không khỏi cười khổ một tiếng, hóa ra hết thấy đều là nàng suy nghĩ nhiều mà thôi.

Nhìn bộ dáng của nàng, tuy rằng cùng với ngày thường không có gì khác nhau nhưng mà Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi vẫn cảm giác được khác thường.

"Tiểu Hoan nhi...."

"Thập Hoan....."

Hai người bọn họ đồng thanh gọi.

"Ta không sao, chỉ là có chút mệt mỏi. Chúng ta trở về đi." Nàng cười cười.

Bọn họ không hề sai, toàn bộ kế hoạch tiến hành vô cùng thuận lợi, nay Ngự Tôn Cung đã bị phá hủy, tử y nam tử kia mất đi phần lớn thế lực, nguyên khí đại thương. Muốn phục hồi lại một lần nữa chỉ sợ phải tốn chút thời gian.

Nàng làm mồi cũng không tính là vô ích.

Bọn họ muốn nói cái gì đó, nhưng mà cuối cùng lại không có ra.

Vừa về tới kinh thành, thấy đi ngang qua phủ tướng quân, Thập Hoan lập tức mở miệng: "Dừng xe!"

Xe ngựa dừng lại, Thập Hoan nhảy xuống, mở miệng nói: "Ta muốn hỏi phủ tướng quân."

"Không được!" Tần Vị Trạch theo nàng xuống xe quả quyết nói.

"Thập Hoan, có lẽ người ở lại Ninh vương phủ sẽ tốt hơn." Không ngờ Giản Hàn Chi cũng nói.

Tử y nam tử kia chẳng biết đi đâu, hơn nữa đã nói ra sẽ gây bất lợi đối với Thập Hoan. Nếu thật sự nàng về phủ tướng quân, chỉ sợ bọn họ khó có thể bảo hộ chu toàn.

Ninh vương phủ âm vệ đông đảo, hơn nữa Giản Hàn Chi ở cách vách, những tử sĩ trong tay hắn cũng có thể bảo vệ Thập Hoan.

"Khó được hai người các người nhất trí ý kiến như thế!" Nàng có chút châm chọc nói.

Hiện tại nàng chỉ muốn tránh xa hai người kia, cảm giác bị lợi dụng thật sự khó sở, cho dù nàng luôn tự nói với mình không nên trách bọn họ, nhưng mà nàng vẫn không bỏ qua được khúc mắc trong lòng.

Cho nên nàng cần một không gian yên tĩnh một chút, tránh đi hai người kia, suy nghĩ một chút sự tình phát sinh trong khoảng thời gian này.

"Thật lâu không trở về, ta muốn nhìn xem phụ thân và ca ca ta."

"Không cho phép!" Tần Vị Trạch biết nàng tức giận, nhưng nha đầu này tức giận cũng không chịu nói ra, lại muốn dùng phương thức này trốn tránh mình.

"Ninh vương gia, ta đã hết giá trị lợi dụng rồi, vậy ta cũng nên về nhà thôi."

"Tiểu Hoan nhi, ta cũng không phải có ý định gạt nàng!"

"Thập Hoan....."

"Hôm nay đa tạ Giải đại nhân cứu giúp."

Nhất thời Giải Hàn Chi cảm thấy có chút vô lực, nàng lại có thể gọi hần xa cách như vậy.

Xem ra nàng thật sự tức giận, hai người bọn họ nhất thời không biết làm thế nào mới tốt.

"Nhóc con, cuối cùng cũng tìm được người rồi." Đang giằng co, đột nhiên một vật thể không xác định vọt tới ôm chặt Thập Hoan.

Lăng Tử Quy đã náo loạn nhiều ngày nay, nhưng thời điểm hần trèo tường, phát hiện không có Tần Vị Trạch bên trong, mà nhóc con cũng không thấy.

Hần thể mới phát hiện mình bị lừa.

Trong lúc nhất thời hần tìm Thập Hoan khắp nơi, tốt cuộc hần tìm được rồi.

"Người buông ra trước đã, ta không thờ nổi!" Thập Hoan khó khăn nói.

Lăng Tử Quy lập tức buông Thập Hoan ra: "Thực xin lỗi nhóc con, không có làm người bị thương chứ."

"Không có. Chẳng qua hiện tại ta có việc muốn nhờ người giúp đỡ. Ta muốn về nhà, nhưng mà bọn họ không cho, làm sao bây giờ?"

Lăng Tử Quy vừa nghe lập tức nóng nảy: "Không ngờ các người lại dám khi dễ nhóc con? Nhóc con, người cứ đi vào đi, nơi này giao cho ta. Lần trước đánh không lại các người vì các người liên thủ, hôm nay có bản lĩnh thì đấu tay đôi với ta!"

"Lăng Tử Quy, lập tức tránh ra cho bốn vương!" Mắt thấy Thập Hoan đi vào phủ tướng quân, Tần Vị Trạch âm trầm nói.

Bên cạnh Giải Hàn Chi có chút bất đắc dĩ, đôi lại là ai, đều không thấy thoải mái ở trong lòng.

Có lẽ để nàng suy nghĩ một chút sẽ tốt hơn.

"Có ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng khi dễ nhóc con!" Lăng Tử Quy khẳng định chắc chắn nói, hần sẽ không để nàng dẫm vào vết xe đổ.

Nhìn bóng dáng kia rồi đi thật lâu, ánh mắt Tần Vị Trạch hơi ảm đạm.

Hần sẽ không để Thập Hoan xa cách mình như vậy, cũng sẽ không để nàng trốn tránh mình.

Tuy rằng diễn trò nhiều ngày, nhưng mà chiến hỏa của hần cùng Giải Hàn Chi không phải là giả, cảm tình của hần đối với Thập Hoan không phải là giả.

Nàng trốn, hần liền quần lấy.

Nhất định hần phải nghĩ biện pháp loại bỏ hiểu lầm này mới được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Tần Vị Trạch lập kế gặp Thập Hoan

Phía sau hai đạo ánh mắt nóng rực vẫn luôn đuôi theo mình, quay đầu coi nhẹ ánh mắt kia, Thập Hoan trực tiếp đi về phòng của mình.

Tần Vị Trạch cùng Giản Hàn Chi liếc nhau, hai người bọn họ không nói chuyện, cũng tự rời đi.

Đề nàng yên tĩnh một chút nhưng mà như vậy không đại biểu mặc kệ nàng rồi đi.

Tạm thời Thập Hoan an toàn, tử y nam tử kia muốn chấn chỉnh lại còn cần chút thời gian, chỉ có điều Tần Vị Trạch chính là nhớ rõ lời nói của hắn.

Thời điểm trước kia hắn không có vướng bận, căn bản không thèm quan tâm loại uy hiếp này chút nào. Mặc dù hiện tại hắn cũng tự tin có thể bảo hộ Thập Hoan không bị thương tổn, nhưng mà hắn vẫn muốn sắp đặt thêm một lần nữa, không thể để Thập Hoan có chút sơ xuất gì.

Cùng Giản Hàn Chi liên thủ là do bất đắc dĩ, tuy rằng bọn họ nhìn nhau không thuận mắt, nhưng mà Thập Hoan lại là trợ giúp có lợi nhất để bọn họ kết đồng minh.

Không thể để cho nàng bị thương tổn là ý nghĩ chung của bọn hắn.

Chuyện lần này chính xác là bọn họ làm không đúng, Tần Vị Trạch trong lòng cũng biết được nguyên nhân Thập Hoan tức giận. Nhưng mà nếu nàng ở lại trong phủ tướng quân chỉ sợ thật dễ dàng bị người âm toán. Biện pháp ôn hòa nhất vẫn là trở về Ninh vương phủ.

Tôi nay tạm thời để cho nàng ở lại phủ tướng quân, hắn suy nghĩ một chút quay đầu nói với Ngụy Đạt: "Phân phó toàn bộ ám vệ đi phủ tướng quân bảo hộ Thập Hoan, không được có sai sót."

Ngụy Đạt nhú mày, "Vương gia, vẫn nên lưu lại một phần ở vương phủ bảo hộ ngài đi!"

"Không cần, toàn bộ đều đi bảo hộ Thập Hoan, nếu thiếu một sợi tóc, toàn bộ đều mang đầu tới gặp!" Nói xong Tần Vị Trạch liền cất bước rời đi.

Ngụy Đạt thở dài, hình như chủ tử nhà mình cùng với trước kia thật khác biệt. Nhưng mà chủ tử chính là chủ tử, hắn chỉ cần dựa theo phân phó làm việc là được.

Trở lại phòng Thập Hoan lập tức nằm bò trên giường, thả lỏng suy nghĩ. Trong lúc vô ý tay nàng chạm vào xương quai xanh, nơi đó đã không thấy đau răng, nhưng mà vẫn còn mơ hồ đau.

Tuy rằng trở thành mồi dụ làm cho Thập Hoan tức giận, nhưng mà trong lòng Thập Hoan vẫn còn có nghi vấn lớn hơn nữa?

Vì sao Ngự Tôn Cung cùng Ninh vương phủ giống nhau như đúc?

Ánh mắt của nam tử đeo mặt nạ kia nhìn về phía mình tràn ngập tà nịnh, trong lời nói với Tần Vị Trạch đều để lộ ra hận ý sâu đậm.

Người căm thù Tần Vị Trạch không ít, nhưng mà đến tình trạng như thế có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nổi băn khoăn đó giống như một cuộn chỉ rối ở trong đầu nàng, Thập Hoan lập tức phiền chán ngồi dậy. Vì sao không thể an an phận phận mà sống, vì cái gì mà có nhiều thù hận như vậy.

Vân Xảo vừa vào cửa liền thấy tiểu thư nhà mình ngồi bên trong, nhất thời hoảng sợ.

"Tiểu thư..... Người trở về!"

"Đây là nhà ta, ta đương nhiên phải trở về a."

Nhìn ánh mắt giết mình của nha đầu kia, Thập Hoan cười vui vẻ, xem ra thật sự mình lâu lắm không trở về, không ngờ đem nàng dọa rồi.

Nhưng mà một lát sau Thập Hoan cảm thấy có chút không đúng, bởi vì bộ dáng Vân Xảo rõ ràng là vẻ muốn nói lại thôi.

Hơn nữa vài tiểu nha hoàn đi ngang qua thấy Thập Hoan ngồi bên trong đều chụm đầu ghé tai, nhỏ giọng nghị luận rồi khỏi.

"Vân Xảo, rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Giọng nói Thập Hoan lạnh vài phần, tướng quân phủ nhất định xảy ra chuyện gì đó liên quan đến nàng.

Vân Xảo cúi đầu lau chùi cái bàn, áp ứng nhưng mà không mở miệng.

"Nếu người không chịu nói, như vậy cũng không cần đi theo ta nữa, đến từ đâu thì về đấy đi." Thập Hoan động thân, chuẩn bị đi ra ngoài nhìn xem. Vân Xảo là nha hoàn lưu lại ở bên cạnh mình lâu nhất, mặc dù là nha hoàn, nhưng mà Thập Hoan vẫn coi nàng như bằng hữu mà đối đãi.

Nay ngay cả nàng cũng muốn gạt mình, như vậy cũng không cần phải lưu nàng lại.

Vừa nghe những lời này của Thập Hoan, Vân Xảo nóng nảy: "Tiểu thư, không phải ta không muốn nói, chỉ là...."

"Nói đi, có lời nói khó nghe nào ta chưa từng nghe qua."

Văn Xảo cúi đầu, "Trên phố lưu truyền tiểu thư vì trốn tránh việc độc hại thái tử, đắc tội Ninh vương gia, nương thân..... Nương thân ở chỗ Ninh vương gia, ngay cả....."

"Nói tiếp!" Thập Hoan nắm chặt tay, lạnh giọng nói.

"Ngay cả danh phận cũng không có ở lại Ninh vương phủ, giữa ban ngày liền quần quít lấy vương gia. Nhưng lại cùng Giản Hàn Chi Giản công tử không minh bạch! Mọi người..... Tất cả mọi người nói tiểu thư là hồ ly tinh."

Nói đến cuối cùng, thanh âm Văn Xảo giống như muỗi kêu.

Nàng cúi đầu không dám nhìn Thập Hoan, nhắm mắt lại chuẩn bị tùy thời bị chủ tử trách phạt.

Thập Hoan siết chặt nắm tay, lời đồn này chính là hoàn toàn đối trắng thay đen, không phân thị phi.

Có thể làm ra chuyện tốt bậc này, chắc chắn không thể nghi ngờ là mẹ cả. Nếu không có ai lại đem nàng nói đến mức không chịu được như thế này.

Ban ngày ban mặt quần quít lấy Ninh vương gia, chỉ thiếu chút nữa là nói nàng hại nước hại dân!

Không sao cả, nếu mẹ cả đã không nể mặt như thế, như vậy nàng cũng không cần thiết phải hạ thủ lưu tình.

Quay người đi đến trước bàn, Thập Hoan cười vui vẻ với Văn Xảo nói: "Văn Xảo ngoan, ta đói bụng, làm điểm tâm ngon cho ta ăn đi."

Văn Xảo giật mình ngẩng đầu, không thể tin nhìn tiểu thư. Không ngờ nàng không tức giận, lại còn có thể nuốt trôi chuyện này.

"Chẳng lẽ tiểu thư không để ý lời đồn đãi này sao?" Tuy rằng nàng đi theo Thập Hoan không được bao lâu, nhưng nàng cũng hiểu biết ít nhiều tính tình của tiểu thư. Nhưng nàng có chút mơ hồ, đối với một cô gái chưa lấy chồng mà nói, lời đồn này đã thập phần khó nghe.

"Người cũng nói là lời đồn đãi, ta làm sao phải tin tưởng! Hơn nữa ta càng tức giận, người thả lời đồn đãi sẽ càng đắc ý. Tiểu thư nhà người không ngờ như vậy. Nhanh đi làm điểm tâm cho ta ăn đi, ăn no mới có sức lực ứng chiến đúng không?"

Văn Xảo gật gật đầu, tuy rằng không biết tiểu thư muốn làm gì, nhưng nhìn một chút, thấy tiểu thư vẫn chưa đem lời đồn đãi ở trong lòng nàng liên an tâm. Dù sao nàng cũng từng tưởng tượng vô số lần sau khi tiểu thư biết lời đồn đãi này có tự sát hay không.

Hàn Thập Tuấn vừa về tới nhà liền nghe bọn hạ nhân nói Thập Hoan đã trở về.

Hắn ngay cả quần áo cũng chưa thay liền đi tìm Thập Hoan.

"Đứng lại!" Lý Ôn Uyển từ trong đại sảnh đi ra, nhìn thấy Hàn Thập Tuấn vội vàng như thế, nàng lớn tiếng hô.

"Nương, Thập Hoan đã trở về ta đi nhìn xem nàng."

"Nàng còn mặt mũi trở về, còn ngại lời đồn nhảm không đủ nhiều phải không, thế nào cũng phải làm mất hết mặt mũi phủ tướng quân mới được hay sao?"

Nghe lời nói của mẫu thân, Hàn Thập Tuấn có chút không kiên nhẫn: "Nương, ta tuyệt đối không tin tưởng Thập Hoan sẽ làm loại sự tình này. Hơn nữa hoàng thượng vẫn chưa nói rằng Thập Hoan có tội, chỉ là để nàng ở Ninh vương phủ dưỡng thương mà thôi. Việc này người đều biết, vì sao còn nói nàng như thế?"

Nhìn nhi tử của mình, Lý Ôn Uyển vô cùng phẫn nộ.

"Người cứ giúp đỡ nàng đi, sớm muộn gì có một ngày tướng quân phủ này đều là thiên hạ của nàng, đến lúc đó mẹ con chúng ta chỉ có bị nàng dẫm nát dưới chân!"

Hàn Thập Tuấn quay người rời đi, hắn biết mẫu thân bởi vì chuyện năm đó vẫn canh cánh trong lòng, nhưng mà Thập Hoan vô tội.

"Ca, người đến rồi!" Thấy Hàn Thập Tuấn đi tới, Thập Hoan buông đũa trong tay ra nói.

Nhìn khuôn mặt nàng nhỏ nhắn gầy yếu, Hàn Thập Tuấn có chút đau lòng. Đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống, đem đôi đũa đặt lại vào tay nàng: "Nhanh ăn đi, nhìn người gầy quá. Vết thương trên người như thế nào, còn đau không?"

"Đã không có việc gì. Ca cùng nhau ăn đi. Văn Xảo, lấy thêm một đôi đũa nữa."

Văn Xảo cầm bát đũa đi tới, đặt trước mặt Hàn Thập Tuấn.

"Hôm nay như thế nào đột nhiên trở về, cũng không nói trước với ca ca một tiếng, ta đi Ninh vương phủ đón người."

"Nhớ nhà liền trở về nhìn xem."

Thấy nàng không muốn nhiều lời, Hàn Thập Tuấn không hỏi nhiều hơn nữa. Một bữa cơm này, Thập Hoan ăn thật sự no.

"Nghỉ ngơi sớm một chút, phụ thân đi ra ngoài làm việc, phỏng chừng ngày mai mới trở về."

"Ta biết." Thập Hoan gật gật đầu: "Ca, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Ban đêm, Thập Hoan ngồi ở phía trước cửa sổ hứng gió đêm. Chẳng biết vì sao trong đầu lại hiện ra những đêm ở Ninh vương phủ cùng Tần Vị Trạch đầu trí đầu đung.

Lắc lắc đầu, ném hình ảnh đó ra.

Hồi thần lại thấy Lăng Tử Quy đối diện mình, hai tay nâng cằm nhìn mình.

"Nhóc con, đang suy nghĩ gì vậy?" Hắn đứng ở ngoài cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn Thập Hoan.

Lúc này Thập Hoan mới ý thức được hóa ra Lăng Tử Quy không rời đi, "Không có gì."

"Ngươi không vui!" Lăng Tử Quy nói thật phân chắc chắn.

"Không có!"

Lăng Tử Quy cười khê: "Cùng với trước kia vẫn giống nhau, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng."

Nhìn khuôn mặt ngày thơ tươi cười kia, thực ra trong lòng Thập Hoan hết sức hâm mộ Lăng Tử Quy. Vẫn luôn vui như vậy, tùy tâm sở dục, muốn làm cái gì liền làm cái đó.

"Ta không nhớ rõ sự tình trước kia, chúng ta trước kia như thế nào?" Nàng không khỏi có chút tò mò hỏi.

Lăng Tử Quy nở nụ cười: "Ngươi xác định muốn nghe sao? Hôm nay đêm dài sương giá, ta cũng sẽ không đứng ở chỗ này nói."

Trong lòng thẳng thắn này thật đúng là nhiều âm mưu đen tối.

Thập Hoan chỉ vào cửa, "Vào đi"

Vừa nghe nhóc con cho mình đi vào, hắn cao hứng lập tức leo cửa sổ nhảy vào.

"Chúng ta gặp mặt vào năm ngươi năm tuổi, ta mười tuổi. Bộ dạng ngươi vừa gầy lại nhỏ. Lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi còn tưởng rằng là con của hạ nhân nào đó. Hơn nữa vào mùa đông, ngươi ăn mặc hết sức đơn bạc, tay nhỏ bé tất cả đều nứt da." Lăng Tử Quy nhớ lại sự tình trước kia, sắc mặt hiem khi nghiêm túc.

Thập Hoan nghe xong trong lòng có chút chua xót, nói vậy Hàn Thập Hoan chân chính ắt hẳn vô cùng bất hạnh. Mẹ cả không thích, phụ thân lại hàng năm chinh chiến bên ngoài, có lẽ sống tiếp đến giờ đã là vạn hạnh.

"Sau đó thế nào?"

"Ta thấy ngươi bị nứt da gầy vò vô cùng khó chịu, đúng lúc cha ta biết một phương thuốc cổ truyền có thể chữa bệnh nứt da, chúng ta liền trị bệnh cho ngươi. Khi đó ngươi rất thích theo ta cùng chơi đùa, luôn kề cận ta. Khi đó ngươi còn nói rằng lớn lên muốn cùng ta lưu lạc thiên nhai." Nghĩ đến lúc đó, trên mặt Lăng Tử Quy toàn bộ đều là tươi cười.

Chỉ tiếc một tia cô đơn xoẹt qua trong mắt hắn, dù sao nhóc con cũng không nhớ rõ, việc này chỉ còn lại hắn một mình nhớ lại.

"Ta ở nơi này mười tháng, mười tháng kia là thời gian vui vẻ nhất của ta. Mỗi ngày ngươi đều theo ta cùng ta đọc sách, cùng nhau ăn cơm, chúng ta bắt kê làm cái gì đều ở cùng nhau. Khi đó ta thậm chí hi vọng phụ thân cũng đem ngươi mang đi. Nếu ngươi không theo ta, như vậy ta liền ở lại, cũng không trở về. Chỉ tiếc cuối cùng ta bị sự phụ mang đi, từ biệt nhiều năm như vậy."

Hắn nói hết sức đơn giản, nhưng mà trong đó nhiều kỉ niệm đẹp để hắn lại không biết mở miệng nói như thế nào.

Thập Hoan nghe xong, trong lòng có chút khổ sở. Nếu Hàn Thập Hoan chân chính còn sống, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ khi lại nhìn thấy Lăng Tử Quy lần nữa.

Thấy nàng có chút thương cảm, Lăng Tử Quy tưởng nàng vì mất trí nhớ mà đau lòng.

Lập tức khôi phục lại vẻ mặt tươi cười của mình, đi đến trước mặt Thập Hoan, cười tí mắt nói: "Nhóc con yên tâm, lần này ta trở lại sẽ không rời đi nữa!"

"Ta biết ngươi sẽ không rời đi, nhưng mà phiền ngươi đừng dính sát ta như vậy được không." Hắn sắp dán lên trên người nàng rồi.

Hai người bọn họ cười nói, nhưng mà ai cũng không chú ý đến một thân ảnh trên nóc nhà kia.

Tần Vị Trạch ngồi ở trên, gắt gao nắm chặt tay, ý muốn không chế chính mình, không thể lao xuống được.

Vốn định đến xem nàng ngủ ngon không, nhưng mà ai ngờ lại có thể nghe được nàng cùng Lăng Tử Quy nói chuyện. Nghe chuyện quá khứ của nàng Tần Vị Trạch cũng vô cùng đau lòng, thế nhưng ngược lại nghe được nàng cùng Lăng Tử Quy đùa giỡn hắn lại cảm thấy tâm giống như bị một bàn tay bắt lấy, hết sức khó chịu.

Giờ phút này nàng vốn phải cùng hắn đùa giỡn, mà không phải tên chết tiệt Lăng Tử Quy.

Tiểu Hoan nhi vừa mới rời khỏi tầm mắt của hắn liền cùng nam nhân khác nói nói cười cười, xem ra hắn phải mau chóng làm cho nàng trở lại Ninh vương phủ mới được.

Bởi vì Lăng Tử Quy không có chỗ để ở, hơn nữa lại là người quen cũ của Hàn Thập Hoan và Hàn Thập Tuấn, bởi vậy cũng nghênh ngang vào ở trong tướng quân phủ.

Trong lòng hắn vui đến mức hồng luôn rồi, nhưng mà Tần Vị Trạch lại không có thoải mái như vậy.

Sáng sớm, nàng vừa mới chỉnh trang lại xong, Văn Xảo liền thở hồng hộc chạy vào, "Tiểu thư.... Tiểu thư, Ninh vương gia đến phủ tướng quân báỉ phỏng*", phu nhân gọi người qua."

(*báỉ phỏng: Thăm hỏi, viếng thăm)

"Không đi!" Nàng một mực từ chối!

Tần Vị Trạch muốn gặp nàng còn phải tự mình đến, huống chi là Lý Ôn Uyển gọi nàng đến.

(Mình cũng không hiểu chỗ này lắm, chắc ý của Thập Hoan là Tần Vị Trạch muốn gặp nàng còn phải tự thân đến phủ tướng quân, Lý Ôn Uyển là gì mà dám gọi nàng đến, Chắc thế @@v@@)

Văn Xảo khó xử, không biết nói như thế nào mới tốt.

"Nha đầu ngọc, ngươi cứ nói là ta không khỏe, không tiện gặp khách."

Văn Xảo gật gật đầu đi ra ngoài, Thập Hoan bây giờ không muốn gặp Tần Vị Trạch. Hơn nữa Ninh vương gia tới báỉ phỏng cũng không phải tới báỉ phỏng nàng, nàng không cần phải đi gặp hắn.

Nàng đứng dậy, vừa chuẩn bị đi ra ngoài một chút lại thấy được Lăng Tử Quy hăng hái bùng bùng chạy tới, thần thần bí bí nói với Thập Hoan: "Nhóc con, có muốn ăn gì đó không?"

"Ngươi muốn làm gì?"

"Đi theo ta!"

Lăng Tử Quy lén lút kéo nàng chạy đến hậu viện, nơi đó có một cái lồng gà hết sức xinh xắn, bên trong có một con gà.

"Con gà này béo vô cùng, làm gà ăn mày nhất định ăn rất ngon."

Đang nhìn, đột nhiên hai đầu bếp đi tới, Thập Hoan cùng Lăng Tử Quy nhanh tay giấu đi.

"Gà này là để cho phu nhân bồi bổ thân thể, làm tốt lắm nhóc con."

Trong lòng Thập Hoan còn một tia do dự, nhưng mà nếu là để cho Lý Ôn Uyển ăn, như vậy nàng liền không khách khí.

Bên này Thập Hoan ăn uống thỏa thích, thế nhưng Tần Vị Trạch bên kia chờ mãi chờ mãi nhưng mà không chờ được Thập Hoan tới.

Nghe Văn Xảo nói nàng bị bệnh, tuy rằng biết là nàng lấy cớ lừa gạt mình, hắn vẫn như cũ nhịn không được lo lắng cho nàng.

Nàng cho rằng nàng trốn được sao?

Thập Hoan cùng Lăng Tử Quy ăn vụng gà xong, liền về phòng, nghe Văn Xảo nói Ninh vương gia đi rồi liền gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Nghe ca ca nói tối nay cha sẽ trở về, nên Thập Hoan đã sớm chuẩn bị tốt.

Quả thực một hồi sau phụ thân liền cho người đến gọi Thập Hoan, mời nàng đi tiễn thính, gặp khách quý.

Thập Hoan có chút nghi ngờ, trong lòng mơ hồ đoán được khách quý là người phương nào, nhưng mà phụ thân gọi không đi không được.

Mới vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tần Vị Trạch và phụ thân ngồi cùng một chỗ nói nói cười cười.

"Thập Hoan lại đây, Ninh vương gia chính là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy, như thế nào cũng phải hảo hảo mà cảm tạ." Hàn Kiều thế nhưng vô cùng cảm kích Tần Vị Trạch ở trong miệng sói cứu Thập Hoan.

Tuy rằng hắn không tham gia tranh ngôi thái tử, nhưng mà ít bên Tần Vị Trạch vẫn được thiên vị.

Rốt cục nhìn thấy được bé con (nguyên văn là tiểu nhân nhi nghĩa là bé con), Tần Vị Trạch cười nói: "Tướng quân nói quá lời, dù sao Hoan nhi cùng bốn vương trong lúc đó không cần khách khí như vậy."

Hắn một câu "Hoan nhi" làm cho Thập Hoan nhảy mắt đen mặt.

Mà Hàn Kiều cũng sửng sốt, không thể tin được Ninh vương gia lại không kiêu dè như vậy mà gọi Thập Hoan.

"Ninh vương gia vẫn nên gọi ta Thập Hoan là được rồi, dù sao ta cũng đã có hôn ước, không muốn làm cho người khác hiểu lầm." Đơn giản lời ra hôn ước để áp hắn.

Tần Vị Trạch nghe nàng nói như vậy, ánh mắt lạnh buốt. Cho dù nàng tức giận, nhưng hắn cũng quyết không cho phép nàng hồ nháo như vậy.

"Ninh vương gia chê cười, Thập Hoan bị ta chiều hư, nên không quy củ như vậy." Hàn Kiều thấy không khí có chút xấu hổ, vì thế cười nói.

"Không có cách, thế nhưng bốn vương lại thích tính cách này của nàng."

Lời này hắn nói càng thêm rõ ràng, Thập Hoan hận không thể lập tức tiến lên đánh hắn vài cái. Nói ai muội như vậy, phụ thân nhất định sẽ cho là trong lúc đó bọn họ xảy ra chuyện gì đó.

Nhìn vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Thập Hoan, Tần Vị Trạch trong lòng thấy vô cùng thoải mái. Mà Lý Ôn Uyển bên cạnh tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, thế nhưng nội tâm lại hết sức coi thường.

"Hiếm khi đến tướng quân phủ một lần, vương gia nhất định phải uống vài chén. Không bằng trước hết để Thập Hoan dẫn vương gia đi nhìn xem phủ tướng quân như thế nào a?" Lý Ôn Uyển mắt hiện lên tinh quang, ở bên cạnh đề nghị.

"Vậy làm phiền Hoan nhi dẫn bốn vương đi xem một chút."

Thập Hoan vốn định cự tuyệt, nhưng mà phụ thân lại cũng gật đầu đồng ý.

Tần Vị Trạch cười đến mười phần đắc ý, hắn đứng dậy. Thập Hoan trừng mắt liếc hắn một cái, làm tư thế "mời".

Hai người trong tướng quân phủ đi lại, toàn bộ nha hoàn người hầu đều thấy được. Thập Hoan biết bọn nha hoàn này ngoài mặt không nói cái gì, nhưng mà nhất định trong lòng cho rằng lời đồn nàng cùng Ninh vương gia là thật.

Một chiều này của Lý Ôn Uyển thật đúng là tốt.

Tần Vị Trạch vẫn đi theo Thập Hoan, mà Thập Hoan tính đưa hắn đi một vòng cho xong việc. Căn bản không muốn cùng hắn nói nhiều một câu, lập tức đi về phía trước.

Đi đến chỗ núi giả thì đột nhiên Tần Vị Trạch lắc mình, đem nàng ôm vào ngực trốn vào trong hang đá của núi giả kia.

Nơi này là chỗ ẩn nấp vô cùng tốt, nếu không phải có người cố ý đi đến xem xét chắc chắn sẽ không phát hiện bọn họ.

"Ngươi làm gì vậy, buông ra!" Bị hắn ôm trong ngực, Thập Hoan không thể động đậy.

Nhìn thiên hạ đang giãy dụa, nhớ tới đêm qua nàng cùng Lăng Tử Quy cười cười nói nói, ánh mắt Tần Vị Trạch tối sầm lại, tăng thêm lực đạo kiềm chế nàng, căn bản không cho nàng rời đi.

"Ngươi có thể kêu lớn hơn nữa, tốt nhất làm cho tất cả mọi người nghe thấy." Tần Vị Trạch bên tai nàng âm trầm nói.

"Vậy thì sao, dù sao thanh danh của ta đã hết sức không tốt rồi, cũng không quan tâm xấu thêm chút nữa." Muốn uy hiếp nàng, nàng còn lâu mới sợ.

Nghe ngữ khí xa cách kia, trong lòng Tần Vị Trạch không vui: "Đối với ta thì lạnh lùng xa cách, đối với Lăng Tử Quy thì vừa nói vừa cười, tiểu Hoan nhi, ta cho nàng về tướng quân phủ là để nàng bình tĩnh, không phải cho nàng cùng nam nhân khác dính líu. Còn dám nói ngươi có hôn ước, tiểu Hoan nhi, có phải hay không rồi Ninh vương phủ ngươi liền cảm thấy bốn vương không có cách bắt ngươi trở về, àn?"

Nghe giọng điệu uy hiếp của hắn, lập tức Thập Hoan giận dữ. Rõ ràng là hắn lợi dụng nàng làm mồi dụ, hiện tại giống như toàn bộ lỗi lầm đều bắt nguồn từ nàng.

"Vương gia, tặc xấu làm đầu trộm đuôi cướp xem ra là không đòi được. Vương gia tất nhiên là muốn đem mọi người cùng mọi việc đều nắm trong lòng bàn tay. Tự nhiên muốn lợi dụng ai liền lợi dụng. Ta làm sao dám cùng vương gia đấu đây?"

Nghe nàng nói như vậy, cảm giác áy náy trong lòng Tần Vĩ Trạch lại xuất hiện.

"Tiểu Hoan nhi, sự việc kia ta thừa nhận là ta sai rồi. Ngươi có thể tức giận, có thể đánh ta mắng ta, nhưng không thể dùng phương thức như thế chọc tức ta. Ta tuyệt không cho phép ngươi với nam nhân khác có cái gì!"

"Ngay cả tức giận cũng phải nghe lời ngươi, Tần Vĩ Trạch ngươi không biết là ngươi hơi quá đáng sao?"

Thập Hoan mắt lạnh nhìn nam nhân bá đạo này, hắn thật đúng là không đòi được.

Muốn đẩy hắn ra, nhưng mà hắn ôm chặt muốn chết.

"Nhóc con ngươi ở đâu?" Lăng Tử Quy nghe nói Thập Hoan cùng Tần Vĩ Trạch rời đi. Lập tức đi theo tìm.

Nhưng mà tìm một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng đâu.

Nghe được giọng nói của Lăng Tử Quy, lập tức Thập Hoan cảm thấy được cứu giúp. Thế nhưng Tần Vĩ Trạch lại lạnh mặt.

Người này quá vương vãi, chẳng những dám cùng tiểu Hoan nhi nói nói cười cười, lại còn dám vào ngủ ở phủ tướng quân.

Chờ hắn đỡ được tiểu Hoan nhi rồi sẽ đi thu thập tên nam nhân không biết sống chết này.

"Ta....." Thập Hoan còn chưa hô lên, thanh âm liền nháy mắt biến mất, cánh môi Tần Vĩ Trạch đã áp đến, nuốt toàn bộ thanh âm của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.